

மெளனி கண்மணிமணியன் கேரன்
 லீனா செகாவ் மணிமேகலைகலைஞர் ஹெட்
 அப்பான் தஞ்சை நாஞ்சில் வெண்ணிலா
 குணசேசரன் வேஷபாசக்தி கல்கி
 ராதுலதமிழமகன் ஃபியோடார்மகாதேவி
 அரங்கநாதன் கிளீப்குமார்பெரியவன்
 பழனிஉமாமகேஸ்வரி கிராஜநாராயணன் ஆன்டன்
 பெசிஞ்சானக்கூத்துவன்
 அம்பைராமகிருஷ்ணன்
 சோழன் வெளிராங்கராஜன்
 ஷாலினிவ. வே. சு. அய்யர் ராமலூர்த்திராகவன்
 மோரிஸ் சி. சி. செல்லப்பா இளங்கோவடிகள்
 பாலாஜிநா முத்துக்குமார் டோஸ்டோவஸ்கிபகத்
 பெருஞ்சித்திரனார் பாரவிழித்தரன்
 யூஷாங்கிருத்தியாயன் கந்தராத்து
 ரேமண்ட் மனுவி சித்தார்த்தமயந்தி
 நடராசன் சித்தார்த்தமயந்தி
 ச. தமிழ்ச்செல்வன் நாடன்
 ஜயர்ப்புதுமைப்பித்தன் குடிரேவதி
 நம்பி தி. ஜானகிராமன் சய்ரி
ஜெயகாந்தன்
 சமஸ் ராஜம் ராமன் பாரதி
 பூர்வங்கம் சுந்தரம் கலாபிரியா
 சுந்தரவு மாதவன் தீட்சண்யா
பெரியார் ராஜேந்திர
 வண்ணநிலவன் பிரகாஷ்
 பாஸ்கர் இமயம்ஜி. ஆர். சுரேந்தரநாத் கருணாநிதிமதன்
 இமயம்ஜி. ஆர். சுரேந்தரநாத் திரான்
 நாகராஜன்பார்த்தசாரதி அஜயன் பூர்வங்கம்
 சுதமார்டெஸ்மாண்ட் சிங்
 இசை நந்தன் இன்குலாப் கலதான்
 சூதமாண்ட் பூமணி இறையன்பு ராமாமிருதமஜெயமோகன்
 பூமணி இறையன்பு குடாமணி ராஜகோபாலன் இந்திரா
 ஆதவன் குடாமணி கிருஷ்ணன் இந்திரா
 தமிழருவிமகாகவி நரன் தமிழருவிமகாகவி நரன்
 வைத்யாகோபி வைத்யாகோபி

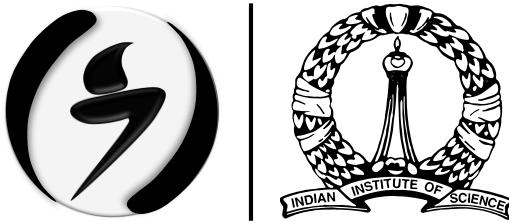
வண்ணதாசன் வேல் ராமேஷ்
அ. முத்துலிங்கம் ராமலூர்த்திராகவன்
 சிவசங்கர் இளங்கோவடிகள்
 பேராலைப்பா டோஸ்டோவஸ்கிபகத்
பாரவிழித்தரன் பாரதி
வாசகி வைரமுத்து ராஜேந்திர
 சித்தார்த்தமயந்தி சித்தார்த்தமயந்தி
 கலைச்செல்லி சுந்தரம்
பாரதி கலாபிரியா
 சுந்தரானந்தம் பிரகாஷ்
 கார்வா சிங் பிரகாஷ்
சுச்சிதானந்தம் பிரகாஷ்
 பிரபஞ்சன் பிரகாஷ்
அஜயன் பிரகாஷ் பிரகாஷ்
 பூர்வங்கம் அஜகிய கருணாநிதிமதன்
 அசோகமித்திரன் கலதான்
 ராமாமிருதமஜெயமோகன் ராமாமிருதமஜெயமோகன்
 ராஜகோபாலன் இந்திரா ராஜகோபாலன் இந்திரா
 கிருஷ்ணன் தமிழருவிமகாகவி நரன் தமிழருவிமகாகவி நரன்
 தமிழருவிமகாகவி நரன் தமிழருவிமகாகவி நரன்
 வைத்யாகோபி வைத்யாகோபி

மின்னல்

கிளக்கிய கிதுழ் மற்றும் ஓண்டு மலர்

மின்னல்

கிளக்கிய திதழ் மற்றும் ஆண்டு மலர்
மார்ச் 2018

துமிழ்ப் பேரவை
இந்திய அறிவியல் கழகம்
பெங்களூரு – 560012

புத்தகக் குறியீடு

மின்னல் (2018)

இலக்கிய இதழ் மற்றும் ஆண்டு மலர்
மார்ச் - 2018

ஆசிரியர்: செ. க. கார்த்திக
துணை ஆசிரியர்: இ. ஹேமபிரபா

ஆசிரியர் குழு:
வாசகர் வட்டம்

முதற் பதிப்பு: மார்ச் 2018

வெளியீடு:

தமிழ்ப் பேரவை
இந்திய அறிவியல் கழகம்
பொங்கலூரு - 560012

பதிப்பகம்:

கனேஷ் டிஜிட்டல்ஸ்
#40/6, ஜி.பி.ஆர். காம்பலெக்ஸ்.
எம்.எஸ்.ஆர். ரோடு, மத்திகெரே எக்ஸ்டென்ஷன்,
பொங்கலூரு - 560054 | Ph: 09945666518

எழுது: Catamaran Light (Google Fonts)

தாள் அளவு: A4

தாள் தடிமன்: 100 GSM - BOND

பதிப்பு: வண்ணம்

வடிவமைப்பாளர்: செ. க. கார்த்திக

ISBN-978-81-937499-0-6

© காப்புரிமை (புத்தக வடிவமைப்பு), 2018

தமிழ்ப் பேரவை | இந்திய அறிவியல் கழகம்
பொங்கலூரு - 560012

(குறிப்பு: மின்னல் - 2018, இதழில் வெளிவந்துள்ள அனைத்து படைப்புகளும், படைப்பாளிகளுக்கே சொந்தம், மீளப்பதிப்பிற்கு சம்பந்தப்பட்டப் படைப்பாளிகளை அனுகவும், அதே சமயம், புத்தகத்தின் அச்சு வடிவம், இந்திய அறிவியல் கழகத்தைச் சார்ந்த, தமிழ்ப் பேரவைக்கே சொந்தமானது உச்சவடிவத்துடன் மீளப்பதிப்பு செய்வோர், சம்பந்தப்பட்ட நிறுவனத்தை நினைவுகூர்ந்து உபயோகிக்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளப்படுகின்றனர். இணையத்திலிருந்து ஏறுக்கப்பட்ட படங்கள் இவ்விதமில் சேர்க்கப்பட்டிருள்ளது. அவை, சம்பந்தப்பட்ட படைப்பாளிகளின் பெயரில்லாமல் பொதுவாய் 'இணையம்' என்று கூறப்பட்டிருக்கும். அப்படங்கள் வெளியீட்டாளர்களின் காப்புரிமையின் கீழ் வராது)

விலை: ரூ. 700/-

இந்தப் புத்தகத்தை வர்த்தக நோக்கத்துடன் விற்பனைச் செய்யக் கூடாது.

ISBN 978-81-937499-0-6

தொடர்புக்கு: 8861556807 | 8762730842

மின்னாஞ்சல்: tamilperavai.iisc@gmail.com or minnal.iisctamilperavai@gmail.com

வலைத்தளம்: www.tamilperavai.iisc.in

புத்தகத்தின் மின்வடிவம்: www.tamilperavai.iisc.com/minnal-2018.html

9 788193 749906

அனிந்துரை

மின்னல் மின்னதழ் -ஆற்றுப்படுத்துதல்

• பாரவி | ஆசிரியர் ‘தளம்’

மின்னல். ஒளிவேகத்தை மிஞ்சியது ஒளிவேகம். ஒளி வேகத்தை மிஞ்சமா மின்னல் வேகம்? மின்னல் வேகத்தை விஞ்சமா மன வேகம் வாயு வேகம் மணோ வேகம் போல செயற்படுதல் தேவையனப் பேச்சு இருக்கிறது. இதெல்லாம் எனிய மனிதர்களுக்கானது. விண்ணனைச் சாரும் அறிவியலாளர்களுக்கு விண்கல வேகமும் தாண்டிய, எது எதைப் பற்றும், எவ்வ எவ்ற்றைச் சாருமெனக் கருதி, கடந்துசெல வேகத்தை உருவாக்கித் தருவாக்கிப் பயணிக்கும் அறிவை என்னவெனக் கூறலாம்? அந்த அறிவின் அக்கினிக்குஞ்சுகளை எவ்ற்றின் பாய்ச்சல் எனக்கொள்ளலாம்? அறிவின் முனைப்பு, பாய்ச்சல் அறிந்த இளைஞர்கள் சொல்லக்கூடும். அப்படிப்பட்ட இளைஞர்கள் இப்போது விண்ணனைச்சாரும், மன்னைத் துருவும் தங்கள் பாய்ச்சலினாடே, மனதைத் துளைத்துக் காணவும்தான் ‘மின்னல்’ எனும் இந்த மின்திதழை மின் னடக்கத்தை உருவாக்க முனைந்துள்ளனர் என, எழுத்துவழி பயணப்படும் பாரவியெனும் நான் கருதுகிறேன்.

எதைக் கண்டதைவதற்காக எழுத்து எனும் கருவியை, மொழி எனும் கட்டுமானம் வழி செலுத்த எழுத்தாளர்கள் முற்பகுகிறார்களோ என வியப்ப மேலிட்டாலும், எழுத்து நின்றபாடில்லை. பேசுவது மட்டுப்பட வில்லை. எழுத்தும் மொழியும் கைவசப்பட்ட ஒருவருக்கு எழுதுகோலாக கணக்கின் அசைவுகளும், புருவம் உள்ளிட்ட முகத் தசைகளின் அசைவுகளுமே கூடப் போதுமானவை என நம் வியத்தகு பேராசிரியர் ஸ்பெஷன் ஹாக்கிங் காட்டிலிட்டார். நம் புராதன காலத்து மாயாஜால மந்திர தந்திரிக் கற்பனைகளையும், கணவுகளையும் கடந்த ஒரு மனிதராக, ஒருவர் தன்னை தன் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்துவது எனத் தீர்மானித்தால், முடிவெழுத்தால் செய்து முடிக்கலாம் என்பதைக் காட்டியவராகவே அறிஞர் ஸ்பெஷன் ஹாக்கிங்கைக் காணகிறோம். இதனை

ஸ்பெஷன் ஹாக்கிங் வினைவு (Stephen Hawking Effect) எனப் பெயரிடுவதோடு, கொண்டாடுவதோடு மட்டுமின்றி, கண்டதெடந்தக் கூறுகளை மேலெழுத்துச் செல்வதுமே சரியானப் போற்றுதலாகும்.

‘ஹாக்கிங் வினைவு’ அளவுக்கு போக முடியாவிட்டாலும் அல்லது கடந்துபோக முடியுமென்றாலும், நாம் நம் ‘வினைவுகளை’ தராமல் போய்விடக்கூடாது. எப்படித் தரப்போகிறோம்?

‘மின்னல்’ வழி நாங்கள் தரப்போகிறோம், வெளிப்பட்ட போகிறோம், வெளிப்படுத்தப்போகிறோம் என பெங்களுரு அறிவியல் கழக ஆய்வு மாணவர்கள் வருவதை பற்றி நாம் கொண்டாட வேண்டும். ஆய்ந்து, தீவிரமான எழுத்து வகைகளில், அறிவுசார் இளைஞர் கூட்டம், ‘மின்னல்’ மின் இதழ் மூலமாக வெளிப்படும் இத்தரணம் மிக நல்லத் தரணம். ‘மின்னல்’ தேவைப்படும் தரணம். இன்று பல மின் இதழ்கள் வெளிவர்ந்து, அச்சு னடக்கத்தை கடந்த ஒரு பாய்ச்சலைக்காட்டி வருகின்றன. அவற்றின் பாய்ச்சலையெல்லாம் கடக்கும் ஒரு பாய்ச்சலை ‘மின்னல்’ உருவாக்கும் என உறுதிகூறும் இளைஞர்களுக்கு ‘தளம்’ வாய்முத்துக்கள் வரவேற்கிறது. வாசகர்களை மின்னல் வழி ஆற்றுப்படுத்துகிறது.

தோழுமையுடன்,

பாரவி, தளம்

சென்னை | 21. 03. 2018

Paaravi

Editor | Thalam Magazine | Tamilnadu
thalam.base@gmail.com

முன்னுரை

நமக்கான கண்களைக் கண்டெடுப்போம்

• மின்னால் ஆசிரியர்க்கும் | வாசகர் வட்டம்

படம்: இளையெழவு

மிதமான வானிலையுடன் ஒரு நாள் நகர்வதையார்தான் விரும்பமாட்டார்கள். உடம்பு நூற்குகாத தென்றல் காற்று; வெப்பசலனஞ்சதால் சில மணித்துளிகள் பெய்த மழை; நிழலுக்கு அடியில் நடக்கும் பொழுது, யாவையும் ஒரே அளவிலான ஒளி கொண்டு காட்டிக் கொருக்கும் மாலைப்பொழுது; அச்சணம் மேற்கொண்ட ஒரு வீதி உலா; அப்படிப்பட்ட ஒரு வாழ்க்கை அமைந்தால், யாருக்குத்தான் பிடிக்காது? ஆனால், அதில் ஒரு பிரச்சனை இருக்கின்றது. அப்படிப்பட்டவர்களின் வாழ்க்கையிலிருந்து நாம் மற்றவர்களுக்கு என்ன கதை சொல்ல? அப்படி இனிக்க இனிக்க வாழ்ந்தவன் வாழ்க்கையில் வேற்றனன் சுலை தெரிந்திருக்கப் போகின்றது? இந்தக் கேள்விகள்கல்லாம் நம்மில் யாருக்கு விடைதெரிந்திருக்கும்? தெரியப் போவதேயில்லை என்றால் நான் நினைக்கின்றேன். ஒரு தேடலில் தேய்ந்து போகாத கால்கள்; பூக்களின் முட்களில் மோதிக் கிழியாக கரங்கள்; ஒரு நியாயத்தின் வெற்றிக்கு உதிராத புனரைக் குதிரைக்குக் கரம் மடக்கிக் குரல் கொடுத்துக் குளமாய்த் தேங்காது கண்கள்; இவையற்ற மனிதனாய் மாறிப்போவற்றுக்குத்தான் நாம் எவ்வளவு செய்கின்றோம். கடலைச் சேருவது தான், மலைமேல் விழுந்த மழை நீரின் குறிக்கோள். ஒரு அருவியாய்க் கொட்டித் தீர்த்து, ஒரு நியாயம்க் குதித்து ஒடி மனமார அணைக்கடில் தேங்கி நின்று, ஒரு பெரும் புனரைக்கடிடன் கடல் சேரும் அதன் பயணம்தான் எத்தனை அழகானது, சுவார்சியமானது, அப்படிப்பட்ட ஒரு வாழ்க்கைமுறையை நாம் ஏன் விரும்பாமல் இருந்துவிட்டோம்? அப்படி இலாவிடால், நாம் இங்கே இன்று என்ன செய்து கொண்டிருக்கின்றோம்? ஒரு தீர்வை நோக்கிப் பயணிக்கின்றேன். ஆனால் ஓவ்வொரு முறையும் நிகழும் துரோகங்களுக்கெல்லாம் விடைதேடி நகர்கிறோமா என்பதைத்தான் யோசிப்பதேயில்லை. அந்த சமூகவியல் பார்வைக்கு உடயம் கிடைக்காமல் போனதன் விளைவு, நாம் வாங்கி வந்திருக்கும் ஒரு பொது வியாதி. கவனக்குறைவு ஒரு சமூகமாய் மனிதயினம்

முன்னோற்கிக்காண்டுதான் இருக்கின்றது. ஆனால் அந்தப்போக்கில், மிதிபட்டோரை மறந்துவிட்டதுதான் பிரச்சனை. அதைப்பற்றிய அறிவற்றவனாய் வாழ்வது ஒரு புதிசாலித்தனம் என்றும், அப்படிப்பட்ட கெட்டிக்காரனஞ்சதான் என் தேசம் கல்வி கொருத்து வளர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றது என்பதும் எத்தனை பேருக்கு இங்கு தெரியும்? சபதம் கேட்டவுடன் இவர்களின் மராந்தான் துவங்கிவிருகின்றது. ஏன் ஒருகின்றோம், எதுக்கு ஒருகின்றோம் என்பதைக் கேட்கக் கூடாது என்பதுதான் இவர்கள் பங்கேற்ற பந்தயத்தில் சொல்லப்பட்ட ஒரே நிபந்தனை. சாமான்யைன முட்டாளாக்கும் பொழுதெல்லாம், நகர்ந்து செல்லும் அந்த கெட்டிக்காரனை நாம் ஏன் தன்னிடப்பேதே இல்லை? குறைந்தபட்ச குற்ற உணர்வாவது அவனைத் தொற்றுமா? இந்திய அறிவியல் கழகத்தின், வளாகத்தில் நிகழ்ந்து முடிந்த 100 வாசகர் வட்டத்தில் கூட்டம் என்னைப்போன்ற நிறைய நபர்களுக்குக் கொருத்துச் சென்றது அந்தக் குற்ற உணர்ச்சியைத்தான். காட்டிக்கொருத்தது என் போன்றோரின் கவனக்குறைவைத்தான். ஒரு சாமானியனின் வலியும், வேதனையும் பதிவுசெய்யப்படும் பொழுதான், வாசகனின் மனம் கிளர்ச்சியை நோக்கிப் பயணிக்கின்றது இத்தனை நாள், தான் குடிக்கொண்டிருந்த கண்கள், தனக்கானவையல்ல என அப்பதிவு அவனுக்குத் தெரிவித்துவிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட இந்தப் பணியை கலை இலக்கியம்தான் பல நூர்ரூண்டுக்காக இந்த பூலகில் நடத்திக்கொண்டே இருக்கின்றது. இன்று எனக்கான கண்கள் பெறப்பட்டுள்ளதா என்பது தெரியவில்லை. ஆனால் மின்னவின் படைப்புகள், பிறர் குடிக்கொருத்த கண்களை பெயர்த்தித்துக்கும் என நிச்சயம் நும்புகின்றேன். போலித்தனமாகிப் போன அரசியலால், உரிமை இழந்த, உரிமை மறந்த, துரோகத்தால் போர்த்தப்பட்டு, புரட்சியில் குரிர்காய்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒருக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு உயிரினத்திற்கும் இலவித்தழை, 'மின்னல்-2018' ஆசிரியர்க் குழுவின் சார்பில் சமர்பிக்கின்றேன். - செ. க. கார்த்திக் (ஆசிரியர்க் குழுவின் சார்பில்)

இவ்விதமில்

பொருளடக்கம்

• மின்னல் - 2018

கவிதைகள்

மனுஷி	40, 63
ஆதவன் தீட்சண்யா	110
கண்ணன் மனுசாமி	104
இ. வேறுமிரபா	12
செ. க. கார்த்திக்	32, 51
பந்தாத் சோழ	80, 116
கங்காதரன்	45, 69
இசக்கிராஜா நீலமேகன்	83
இரா. ச. சக்தி குமார்	75
விசுவநாதன்	99
பாரதி ராஜேஸ்வரன் தாரா	45

கதைகள்

எக்பர்ட் சச்சிதானந்தம்	6
வேதருண் ராஜ்குமார்	71
புருஷோத்தமன் நந்தகோபாலன்	17
இ. வேறுமிரபா	34, 77
செ. க. கார்த்திக்	84
இசக்கிராஜா நீலமேகன்	100
இரா. ச. சக்தி குமார்	89
விசுவேஷ	48, 65
சக்தி சுவரூப்	42
பாரதி ராஜேஸ்வரன் தாரா	106
சுமித்ரா	53

கட்டுரைகள்

அஜயன் பாலா	25
சித்தார்த்தன் சுந்தரம்	66
சுபா கௌணசன்	46
கார்த்தி கேமன் புகழேந்தி	49
இ. வேறுமிரபா	108
பெயர்க்கூற இயலாது	81
ஜனனி	36, 60
விஜயகுமார் சோலைசலவும்	94
பேராசிரியர். இ. அருணன்	9
கங்காதரன்	97

குறுநாடகங்கள்

வெளி ரங்கராஜன்	14
வேதருண்	112

ஒவியங்கள்

ம. அசோக்	88, 111, 117
கீர்த்தனா கிருபாகரன்	13,
வடிவக்கரசி ஜயசெல்வன்	33, 64, 76
சங்கீதா பூபதி	41, 82
விஞால் கிருஷ்ணன்	79, 105
யாழிளி	47
ஏ. விழங்கு பிரவீன்	52, 70, 96

சிறுகதை

ஒப்பனையுறிர் காலம்

- எக்பர்ட் சச்சிதானந்தம்

மேற்பற்றில் பழந்திருந்த தூக்கியைத் தட்டியபடி மைலாப்பூர் கோவிந்தன், புத்தகத்தைக் கொடுத்தான். 'கலைக்க முடியாத ஒப்பனைகள்' முதற்பதிப்பு கொடுத்த மகிழ்ச்சியை விட, அதிலிருந்த பெயர் அதிக அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. கே.

சாமுவேல் அமிர்தசாமி, உவெசா. தெரு, தாம்பரம். அதே கோடி கிறுக்கிய கையெழுத்து.

"சாமு சொல்லக் கூடாது சார், பெரிய புதையல், அந்த வீட்டு அம்மாவே போன் பண்ணி வரச் சொன்னாங்க"

"வீட்டு இவரு இல்லையா?" என்று சாமுவேல் பெயரைக் காட்டினான்.

"அவரு நம் ரெகுலர் கஸ்டமர் சார். போனவாரம் செத்து பூட்டாரு. நம் கைல வாங்கினா நெறைய புத்தகங்கள் நம் கைக்கே திரும்பி வந்திருக்கி."

அவன் சிரிப்பிற்குப் பின்னால் வியாபார வெற்றியின் நுனிவால் ஆடிக் கொண்டிருந்தது.

பூநிதேவியின் இறப்பு செய்தியைப் படிக்க ஆரமித்து விட்டான்.

"என்னமா ஆக்ட் பண்ணுவா சார், எதோ தப்பு நடந்திருக்கு சார்."

அவன் கேட்ட பண்ணதைக் கொடுத்து வீட்டு, 'கலைக்க முடியாத ஒப்பனைகள்' புத்தகத்துடன் மைலப்பூரிலிருந்து தாம்பரம் கிளம்பினான்.

ஓய்வ பெற்ற 5 ஆண்டுகளில் எந்த நிகழ்வைப் பற்றியும் பள்ளிக் கூடம் ஏன் தெரியிப்பதில்லை என்று தெரியவில்லை. நான் மதுரையில் போய் செட்டில் ஆகி இருக்கக் கூடாதா?

உறவினர்கள் யாரும் இல்லாத ஊரில் எதற்காக இருக்க வேண்டுமென்ற என் முடிவை அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்டனர். பல விழாக்களில் ஒதுக்கப்படும் உணர்வும் ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கக் கூடும்.

சாமுவேல் அமிர்தசாமியின் கோணல் சிரிப்பும், ஒருவித அசட்டுத்தனமும் தான் நினைவுக்கு வருகிறது. பண்டுடி அருகே, ஒரு குக்கிராமத்திலிருந்து இந்த பள்ளிக்கு யாரோ ஒரு போகுகர வழியாக பொருளியல் முதுகலை ஆசிரியராக வந்தான் என்று அன்றைய தலைமையாசிரியர் சொன்னதாக ஞாபகம்.

மிக நெருக்கமான நண்பன் என்று அவனைச் சொல்லிவிட முடியாது. இருப்பினும் வாசிக்கும் பழக்கம் கொண்டவன் என்ற உண்மையைச் சொல்லியிருக்கலாமே. அவனது இயல்பான கூச்ச சுபாவம் அதனை மறைத்து விட்டதா? ஸ்டாப் ரூமில் இலக்கியம் பற்றி ஜி. மார்யன், ஜெயராஜ் ஆகியோருடன் பேசும் போது, இவன் எதுவும் கூறாமல் தான் இருந்திருக்கிறான். எனக்குத் தெரிந்து அவன் வாசிப்பின் எல்லை தீணக்தந்தி அல்லது பைபிஓராகத் தான் இருந்திருக்கும். "சாமு தந்தில எத்தினி மனிக்கு டெஸ்ட்" என்று கிண்டில் பண்ணியது நினைவு இருக்கிறது.

கோவிந்தன் கடையில் கஸ்டமராக இருந்திருக்கிறான் என்பது அடுத்த அதிர்ச்சி. நான் தாம்பரத்தில் இருந்த போது வாரத்திற்கு ஒருமுறையாவது கோவிந்தன் கடைக்கு வருவதுண்டு. எப்படி எனக்கு இவனைப் பற்றியும், புத்தகம் வாங்குவது பற்றியும் தெரியாமல் போனது?

மதுரையிலிருந்து தாம்பரம் சப் ட்ரெஷரிக்கு வரவில்லையெனில், கோவிந்தன் கடைக்கு

சிறுகதை

போயிருக்கமாட்டேன். அங்கு போகாமல் இருந்திருந்தால், சாழுவேல் அமிர்தசாமி மரணம் தெரியாமல் போயிருக்கும்.

தாம்பராம் வரும்வரை ஒரு 60 வயதுக்காரர் என்னருகே பீடிதேவி பற்றி தொன்னதொத்துக் கொண்டிருந்தார். அது குறும்ப நெருக்கடியால் தந்தொலை செய்திருக்கும் என்றார். முகத்தில் இத்தனை ஆபரேஷன் பண்ணியிருக்க வேண்டாம் என்பதை அவர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

பாளியைத் தாண்டித்தான் செல்ல வேண்டியிருந்தது. மனதில் கிளர்ந்த ஒருவித ஏக்க உணர்வை தவிர்க்க முடியவில்லை. ஒரு நினைவுக் கோபுரம் புதிதாக உயர்ந்து நின்றது. உள்ளே PTA கட்டிடக் கூரையை சரிசெய்திருப்பார்களா? பல கட்டிடங்களில் இருந்த ஆஸ்பெஸ்டாஸ் ஒரு மாற்றப் பட்டிருக்குமா?

'வெள்ளையாட்க்கப் பட்ட கல்லறையாக்கிடாதீக்க' என்று கடைசி வருத்தில் ஸ்டாப் ரூமில் சண்டையிட்டது நினைவுக்கு வருகிறது.

அமிர்தசாமி வீடிடிற்கு இரண்டு மூன்று முறை வந்திருக்கிறேன். அந்த தெருவிலிருந்த ஜார்ஜ் சாரைப் பார்க் அடிக்கடி வருவதுணரு. அவர் இருக்கும் வரை.

அவன் வீடிடிற்கு முன்புற்றில் இரண்டு கிறிஸ்மஸ் மரங்கள். ஒன்று சற்று கோணவாக இருந்தது. அவன் சிரிப்பைப் போன்று. வீரு பூட்டப்பட்டிருந்தால் அருத்த வீட்டுக்காரரிடம் கேட்டேன். அவன் மனவை, மகஞாடன் சொந்த ஊரான பெங்களூருக்கே சென்று விட்டதாகவும், வீட்டை விருப்பதற்கு அடவான்சு கூட வாங்கி விட்டான் என்றும் சொன்னார்.

சிமெண்ட் நிற்கத்தில் அவன் வீரு இருந்தது. இந்த வீடிடிற்குள் அவன் தந்தி படித்திருக்க மாட்டான் என்ற உண்மையை இன்னும் நம்ப முடியவில்லை. ஜெபக்கூட்ட கார்ட் ஒன்றை கொஞ்சத்தார் அந்த வீட்டுக்காரர். வெது நாள் பெங்களூர் காந்தி பஜாரில் ஜெபக்கூட்டம் இருந்தது. "நல்ல மனுஷன் சார். கவுந்துகிட்டே தான் தெருவை நடப்பாரு பொன்காதி சரியில்லை. என்ன இருந்தாலும் அவர் இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கக் கூடாது சார்."

"எந்த முடிவு?"

"ஏங்க, இது இன்னான்னு வந்து பாருங்க"

உள்ளே போனவர் திரும்பவே இல்லை. இன்னும் சொல்லப்படாத ரகசியங்களை வாழ்க்கை எப்போதும் கொஞ்சம் புதைத்து வைத்திருக்குமோ?

மனைவிக்கு போன் பண்ணி தகவல் தெரிவித்த போது. "அந்த லூஸ் மனுசனா? அவரு பெண்டாட்ட வாயாடி ஆச்சே" என்றார்.

நான் இப்படியே பெங்களூரு போய் மகள் வீடிடில் இருந்துவிட்டு, ஜெபக்கூட்டம் அடிடெண்ட பண்ணி வருவதாகச் சொன்னேன்.

சேலையூர் மாடம்பாக்கத்தில் நான் குடியிருந்த வீடிடிற்கு அருகிலிருந்த சாமிநாதனைப் பார்த்து வீட்டு, எக்மோர் ரூமுக்கு சென்றேன். மாடம்பாக்கம் வீடிடிற்கு அமிர்தசாமி இரண்டு முறை வந்திருப்பான் என்று நினைக்கிறேன். ஒன்று ஒய்வு பெற்றின் பாளிக்காக மரபுப்படி வீடிடில் கொண்டு வந்து என்னை விடும்போது, இறுதியாக வீட்டைக் காவிப்பண்ண ஆயத்தமாக இருந்தபோது.

எல்லா பொருட்களையும் ஹாலில் வைத்துக் கொண்டு வாரிக்காக காத்திருந்தேன். நான் உள்ளே போய், இருந்த

செவன் அப்பை ஒரு டம்ளரில் ஊற்றி வருவதற்குள் "ஒன்னும் வேணாம் சார், நான் வரேன்" என்று சொல்லிவிட்ட மாயமாக மறைந்து விட்டான். அதன்பிறகு, சிலமறை சொல்லிவில் பேசி இருக்கிறான். அப்புறம் அந்த எண்ணுக்குப் போட்டால், கிடைக்கவில்லை. சிம்மை மாற்றியிருப்பான்.

எப்பொழுதுமே அவன் புத்தகங்கள் குறித்து பேசாதது சுற்று அதிர்ச்சியாகத் தான் இருந்தது. இலக்கியம் அவனுக்கு சுட்டிற் போட்டாலும் வராது என்ற முடிவுக்கு நான் எப்போதோ வந்திருந்தேன். சிலமுறை த. மு. எ. கூட்டங்களுக்கு வந்து பாதியில் போயிருக்கிறான். பள்ளியில் ஒருமுறை இலக்கியமன்ற கூட்டத்தில் தாங்கிப் போனான். மாணவர்கள் அவனை உண்டு இல்லை என்று ஆக்கி விட்டார்கள். அவன் வகுப்பில் இருந்தால் சப்தமாக இருக்கும். பாம் நடத்துவது வேட்க்கையாக இருக்கும். நடத்துவது எல்லாவற்றையும் கோணவான கையெழுத்தில் கரும்பலகையில் எழுதிவிடுவான். அவன் வகுப்பில் யாருமே தோல்வி அடைந்ததில்லை என்பதும் விரித்ததான்.

திருமணத்திற்கு மன்னே அவனை அவன் மனைவி ஜான்சிபுடன் தாம்பரம் ரயிலுவே பால் படிக்கட்டில் பார்த்திருக்கிறேன். அவன் அழகாக, அவனைவிட சுற்று வயர்மாக இருந்தான். 10, 12 வயது இளையவளாக இருக்கலாம். சினாட் கூட்டமொன்றில் சந்தித்திருக்கின்றனர். ஏற்கனவே விவாகருத்தானவள். அவருக்கு ஒரு பெண் குழந்தையும் இருந்தது. எப்படி இவர்கள் ஒன்றிணைந்தனர் என்பது இன்றுவரை தெரியாது.

இவன் வீடிடில் அப்பா மட்டும் தான். கிராமத்துக்காரர்கள். பெரிய எதிர்பார்ப்புகள் இல்லை. இவனைப் பற்றிப் பேசும் போது, பள்ளியில் பலரின் முகத்தில் ஒருவித கேலிச் சிரிப்பும், சில கிண்டல் பேசக்காணும் இருந்தன.

பேருந்தில் பெங்களூரு செல்லும் போதும் பக்கத்திலிருந்தவன் மொபைலில் மீதேவி செய்திகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுது சென்னை, மும்பை வீட்டைக் காட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. சாழுவேல் அவனிருந்த வீட்டைக் கட்டும் போது நிறைய கடன் வாங்கியதும், வங்கியிலிருந்து நிறைய பிரச்சனைகள் வந்ததும் தெரியும். ஜான்சி ஒரு தனியார் கிருஸ்துவ பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றினாள். அவன் ஒப்பனை செலவுக்கே அந்தப் பணம் போதாது என்று பலரும் பேசுவதுணரு. Post Mortem என்ற பெயரில் மீதேவி உடலைக் குத்தி குத்தி எதுது இருப்பார்கள் என்று நினைத்தபோது மொபைலில் அவன் நடித்த சில காட்சிகள் ஒடிக் கொண்டிருந்தன. மிக அழகான உடல் அமைப்பு..

மல்லேஸ்வரத்தில் மகள் தெரிந்த ஆட்டோவில் ஏற்றிவிட்டாள். இறப்பு செய்தியைக் கூறியதும் அவன் சொன்னது "அந்த லூஸ் மாமாவா?" என்றுதான். அப்படி சொல்லாதே என்றேன். மனம் என்னோ அவன் சொன்னதை ஆழோதித்துக் கொண்டிருந்தது.

காந்தி பஜாரில் அந்த லூஸ் வெள்ளை துணி உறை போடப்பட்ட நார்காலிகளுடன் கண்ணாடி வழியே தெரிந்தது. முதல் வரிசையில் ஜான்சியும், அவன் மகளும். இருவரும் அுக்கா, தங்கை போன்று தெரிந்தன. நான் உடன்றே சென்றபோது ஜான்சி எழுந்து நின்று தோத்திரம் பண்ணினாள். தன் மகளிடம் குனிந்து எதோ சொல்ல அவரும் தோத்திரம் வெய்தாள். நான் பணியாற்றிய காலத்திலேயே மகளை பெங்களூருவில் படிக்கவிட்டிருந்தாள்.

சிறுகதை

நான் கடைசி வரிசையில் உட்கார்ந்தேன். இன்னும் சில நாற்காலிகள் காலியாக இருந்தன. துணி உறை சுத்தமாக இருந்தது. பசவன்குடி பற்றிக் கண்ணடத்தில் எதோ பேசிக் கொண்டிருந்தனர் அருகில் இருந்த இருவர்.

மகள் வீட்டிற்கு ஒருமுறை வந்தபோது பசவன்குடி பூங்காவுக்கு வந்திருந்தேன். ஞானபீடி விருது பெற்ற அனைத்து எழுத்தாளருக்குமான நினைவு மண்டபத்தின் அருகில் நின்றிருந்த போது “சார்” என்ற குரல் கேட்குத் திரும்பியபோது சாமுவேல் அமிர்தசாமி நின்றிருந்தான்.

அன்றமாலை குவெம். பு. பிறந்தநாள் இலக்கிய நிகழ்வு அதற்கு வந்திருப்பானோ என்று கேட்ட போது தனக்கு கண்ணடம் புரியாது என்று மட்டும் கூறினான். ‘பை பீ’ வில் காபி குழித்துவிட்டு பேருந்துக்கு செல்லுகையில் அவன் வீழித்துக்கூட அழைக்கவில்லை.

ஜெபக்கூட்டத்திற்கு அவைக்ஸ் வந்தார். அதே நேட அடித்த குறுந்தாகி தலைமுடி ஆஜானுபாகுவாக பைக்ஸ் என்ற செல்லப் பெய்யரை தக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தார். முன்னாலிருந்து என்னை நோக்கிக் கை தூக்கி ஆட்டினார். ஜான்சியின் காலில் எதோ கூறினார் “ஒரு கர்த்தால் அவன் தொலை அழுத்தியபடி அவன் என்னிடம் வந்து “நீவு மார்த்தாத்தரா... சாரி... அவர் பத்தி பேச்ரீங்களா?” என்றபோது நான் சிரித்தபடி மறுத்துவிட்டேன்.

மற்றொரு போதகர் வந்தபின் நிகழ்ச்சி தொடங்கியது. 11.30 இருக்கும்.

கண்ணடத்திலும், தமிழிலும் பாடல்கள் வந்தன. அவனைக் குறித்து ஒருவர் கண்ணடத்தில் பேசினார். மற்றொருவர் அவன் மாமா என்று சொல்லிக் கொண்டு பேசினார். வேஷ்டி, சட்டையில் இருந்தார்.

இறக்கும்வரை அவன் பெற்றோருக்கு அவன் உதவியதைப் பற்றிக் கூறினார். முதல் வரிசையில் ஒல்லியாக இருந்த ஒரு பையைனை முன்னாள் வரவழைத்து. “இந்த தமிழ் ஞானராஜ் இன்னக்கி இஞ்சினியரா கைநிறைய சம்பளம் வாங்கிட்டு இருக்கானா அதுக்குக் காரணம் சாமுவேல் அமிர்தசாமி, என் மருமகன்தான். இவன் மாதிரி எத்தனையோ பேருக்கு பீஸ் கட்டி இருக்கான். மகள் ஜான்சிக்கு கூட தெரியாம உதவி இருக்கான். அதனால் அவங்களுக்குள்ள நிறைய சண்டையாம் வந்திருக்கு.”

பள்ளி ஹாஸ்டலுக்குப் போய் கோச்சிங் கிளாஸ் ஏற்பாடன் என்பது தெரியும். பண உதவி உளிப்பது போன்ற தகவல்கள் எப்படி தெரியாமல் போனது? அவனுக்கு நெருங்கினி நண்பர்கள் யாரேனும் இருந்திருந்தால் தெரிந்திருக்கும். என்னைப் போன்றே அவனும் வெளியூர்க்காரன் என்ற தடை செய்யப்பட வேண்டிய மனிதர்கள் பட்டியலில் இருந்தான்.

ரெவெரண்ட் அவைக்ஸ் தான் அரூட்செய்தி. தன் மீது அபரிவிதமான அன்பு வைத்திருந்த சகோதரன் என்று உணர்ச்சி மேலிட கூறினார். ஜான்சி கண்களைத் துடைத்துக் கொள்வது தெரிகிறது. அவைக்ஸ் பல பாஸ்டரேட்டுகளுக்கு மாற்றப்பட்டதற்கு அவரது பெண் உறவுகளும், பண கையாடல்களும் காரணம் என்பார்கள்.

இந்த அவைக்ஸ் மட்டும் தான் அமிர்தசாமியின் நண்பராக இருந்திருக்கலாம். மாருக்குத் தெரியும்? ஒன்று மட்டும் நெருடலாக

இருந்தது. எதனால் எப்படி இவன் இறந்தான் என்பதைப் பற்றி யாரும் பேசவில்லை.

நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. ஜான்சி நன்றி கூற எழுந்தாள். பாதி கண்ணடமும், பாதி தமிழமாக அவன் பேசியதில் எனக்குப் பரிந்தது இதுதான் - தன்னையும் தன் மகனையும் மிக நன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டார். புத்தகங்கள் குவிந்திருக்கும் அவரது அறைக்கு நாங்கள் செலவதில்லை. புத்தகம் வாங்குவது தொடர்பாக எங்களுக்குள் அடிக்கடி சண்டை வரும். நானு அவரிக் தொட்டா தொட்டு கொட்டிட்டே... என்னை ஜென் என்று கூப்பியுவார். நிறைக் கவித்துவமாக என்னிடம் சொல்வார். எனக்கு அது புரியாது. என் மாமா கிருஷ்ணராவை அவரது வயதான காலத்தில் கவனிக் காரும் முன்வராத போது, இவர்தான் ‘கத்ரி குட்டே மில் இருக்கும்’ சுத்யா சாய் சேவா மிரவ்ஸ்’ ல் சேர்த்து. மாதா மாதம் பணம் அனுப்பினார். நாங்கள் அவரை மாதம் ஒருமுறை வந்து பார்த்துக்கொள்வோம். சென்றமாதம் தான் அவரும் இருந்து போனார்.

கூட்டம் முடிந்திருக்கு ஒரு சிற்றண்டி ஒழுங்கு செய்திருந்தனர்.

நான் எழுந்தபோது வெள்ளையுறை கீழே விழுந்தது.

நாந்தாலியின் கிழித்துப் பகுதி தெரிந்தது. அவைக்ஸ் ஜான்சி கையையிட பிடித்து ஆறுதல் சொல்லிவிட்டு கிளம்பி விட்டார்.

நான் அவளிடம் சென்ற போது “தாங்க்ஸ் சார்” என்றாள்.

திடீரென ஏதோ நினைவு வந்தவள் போல் “ஓரு நிமிசம்தான் சார், பக்கத்துவதான் வீர் இதோ வந்துத்ரேன்” என்று மகனுடன் சென்றாள்.

5 நிமிடத்திற்கு பிறகு ஒரு ஓட்டிய பார்சலுடன் வந்தாள்.

“சார், அவர் சாக்ருத்துக்கு ரெண்டு நாள் முன்பு இந்த புக்க உங்களுக்கு அனுப்பனும்னு சொன்னாரு” என்று கொடுத்தாள்.

கனமாக இருந்தது. அவன் கைப்பட எழுதிய என் மதுரை முகவரி அந்த பார்சலின் மேல் ஓட்டப்பட்டிருந்தது. இடது புறம் அவனது சென்னை முகவரி.

ஆட்டோவில் கிளம்பிய போது மனது கனமாக இருந்தது.

உரையை கிழித்தேன். உள்ளே மூன்று புத்தகங்கள் இருந்தன.

1. ஆத்மாநாம் கவிதைகள்

2. ஏர்வெண்ஸ்ட் வெற்மின்வேயின் ‘Farewell to arms’

3. சிலவியா பிளாக் கவிதைகள்

இவர்கள் எனக்கு மிகவும் பிடித்தவர்கள் என்பது இவனுக்கு எப்படித் தெரியும்?

ஆத்மாநாம் கவிதைகளைத் திறந்தபோது எனக்கு வேறிராக அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. இடது மேல் மூலையில் எனது பெயர் இருந்தது. என் கையால் எழுப்பட்டது. தொலைந்துபோன புத்தகம் திரும்ப கிடைத்துவிட்ட மகிழ்ச்சியையிட இவன் கைக்க எப்படிப் போனது என்ற கேள்விதான் பெரிதாக நின்றது.

Egbert Sachidhanandham

Writer | Kanchipuram, Tamilnadu

ilakkiyakkalam@gmail.com

கட்டுரை

புவி ஈர்ப்பு நுகள்கள் மற்றும் காதல் நுகள்கள்

• பேராசிரியர் இ. அருணன்

இலையம்: இரேணுயம்

சமீபத்தில் என்னைக் குறிப்பிடத் தகுந்த அளவில் பாதித்த சில நிகழ்வுகள், 'புவி ஈர்ப்பு' மற்றும் 'காதலைப்' பற்றித் தீவிரமாக யோசிக்கச் செய்தன. நிகழ்ந்த யாவற்றையும் இந்தக் கட்டுரையில் என்னால் சொல்ல இயலாது என்றபோதிலும், நான் இரண்டு விடயங்களைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகின்றேன். ஒன்று, 'அறிவியல் மற்றும் நாருகளுக்கான எல்லைகள்' பற்றி சமீபத்தில் நான் எழுதிய வலைதாஸ் பதிவு [1] அறிவியலுக்கும் மதங்களுக்கும் இடையேயான எல்லைகள் பற்றி ஏற்கனவே பலர் பேசியுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மற்றொன்று, 'சமீபத்தில் தீர்ப்பு மற்றும் முடிவு ஏற்றதல் சார்ந்த ஆராய்ச்சி இதழ்' வு, 'அப்பட்டமான கட்டுக்கதைகளை (கதவிடுறது) அறிந்து கொள்வதும் உணர்ந்து கொள்வதும்' என்ற தலைப்பில் வெளியான ஒரு ஆய்வுக் கட்டுரை [2].

புவி ஈர்ப்பையும் காதலையும் பலர் ஒப்புமைப்படுத்தி பார்த்திருப்பார்கள் என்று நான் நிச்சயம் நம்புகின்றேன். இந்தக் கட்டுரையை எழுதும் பொழுது, கூருவிலோ மற்றும் தத்துவார்த்தம் அல்லது விஞ்ஞானம் சார்ந்த ஆராய்ச்சி இதழ்களிலோ, அவ்விரு வார்த்தைகளைச் சேர்த்துத் தேடிப்பார்த்துப் படிக்கவில்லை. எனவே, நான் இங்க கூறும் யாவும் என் சொந்தக் கருத்துக்களோ தவிரி, மற்றவர்களின் கருத்துக்களை உள்வாங்கியதன் தாக்கத்தினால் கூறப்பட்டவைக் கிடையாது 'அப்பட்டமான கட்டுக்கதைகள்' பற்றி வெளியான அதிகாரப்பூர்வ ஆய்வுக்கட்டுரையைப் பார்த்தமுதல், இவ்விரு வார்த்தைகளுக்குள் இருக்கும் ஒப்புமைப் பற்றி நான் தீவிரமாகச் சிற்றிக்கூட ஆரம்பித்தேன். அந்தக் கட்டுரையின் சுருக்கத்தில் கூறப்பட்டுள்ள சில வார்த்தைகளை, இங்கே நான்

அப்படியேக் கூறுகின்றேன்: "பலதரப்பட்ட ஆய்வின் முடிவில், அப்பட்டமான கட்டுக்கதைகளை நம்புவார்கள் பெரும்பாலானோர், மற்ற மூட நம்பிக்கைகளுக்கும் சொந்தக்காரர்களாய் இருப்பது தெரிந்தது." மத்தைப் பற்றி நான் யோசித்தற்கானக் காரணம் இப்பொழுது உங்களுக்குப் புரிந்திருக்கும். இந்தக் கட்டுரை, அனுபவ ஆய்வுமறையைக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. ஒரு விஞ்ஞானிக்கும் அல்லது ஒரு பகுத்தறிவாளனுக்கும், கட்டுக்கதைகள் என்று தெரியும் சில வாசகங்களை, சில மக்கள் ஏன் அப்படியே நம்புகின்றார்கள் என்பதைப் புரிந்துகொள்வதற்காக எழுதப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட, அனுபவ ஆய்வுமறையை, மறைப்படுத்தப்பட்ட ஒரு அறிவியல் நடைமுறையாக நாம் எழுத்தக்கொள்ளலாம். "இப்படிப்பட்ட நிகழ்வுகளை அன்றாட வாழ்வில் நாம் சந்தித்தப்பொழுதிலும், கட்டுக்கதைகளை நம்புவார்கள் பற்றிய உளியல் இன்னும் அறியப்படாமலே இருக்கின்றது" என்று அக்கட்டுரையை ஆசிரியர்கள் கூறுகின்றார்கள். இப்படி ஒரு பிரச்சனையை நியாயப்படுத்துவது, அறிவியல் ஆராய்ச்சிக்கு முக்கியமானதாகவே பார்க்கப்படுகின்றது.

நம் அனைவருக்கும் புவி ஈர்ப்பு விசை பற்றித் தெரிந்திருக்கும். இருந்தும் அப்புவி ஈர்ப்பு விசை எப்படி இயங்குகின்றது என்பதில் அவ்வளவு தெளிவை நாம் இன்னும் பெறவில்லை. எஞ்சிடுக்காட்டாக, ஒரு மாங்கனியை (நம்மண்ணில் விளையும் பழத்தையே உதாரணமாக எழுத்துக் கொள்கின்றேன்) மரத்திலிருந்து பறிக்க வேண்டுமென்று வைத்துக்கொள்வோம். அதைச் சொல்வதற்கு, ஒரு பெரிய குச்சியையோ, அல்லது கயிறினால் கட்டப்பட்ட குச்சிகளைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட

കുട്ടിയേര

ஒரு பெரிய கொம்பின் நூணியிலோ, ஒரு தொற்றை முதலில் கட்டவேண்டும். ஏனில் அல்லது நாற்காலி மீது ஏற்றியோ, அல்லது மொட்டைமாடிக்குச் சென்றோ, அம்மாங்களினைய கிணையிலிருந்து தொற்றுக் கொம்பைப் பயன்படுத்திப் பறிக்கலாம். எனது மாமனார், அவரது வீட்டில் இப்படிப்ப பல முறை பழங்களைப் பறித்துவிட்டு, அப்படிக் கிணையிலிருந்து பறிக்கப்படும் மாங்களி, தனரயில் விழும். புவிசர்ப்பு விசை நமக்கு பழம் பறிக்க இப்பொழுது உதவியின்றளது. மாங்களி மரக்கிணையுடன் இணைந்திருந்து, தொற்றைக் கொண்டு அந்த இணைப்பை நாம் அறுத்துவிட்டோம். இணைப்புத் துண்டிக்கப்பட்ட அம்மாங்களியானது அவ்விடத்திலே இல்லாமல், மேலேயும் போகாமல், ஏன் கீழே வந்து விழுந்தது? புவிசர்ப்பு விசைதான் அதற்குக்கூட காரணம் என்பது இப்பொழுது நமக்கு நிச்சயம் புரிந்திருக்கும்.

மின்புலம் மற்றும் காந்தப்புலம் பற்றியம், விலகிக்கொள்ளும் ஒத்த மின்னாட்டுக்கள் (துருவங்கள்) அல்லது ஈர்த்துக்கொள்ளும் எதிர் மின்னாட்டுக்கள் (துருவங்கள்) பற்றியம் நாம் படித்திருப்போம். பெருமாலான இயற்கியல் மாணவர்கள் சில ஆய்வுகள் மூலம் காந்தப் பொருட்களில் காணப்படும் விசைக்கேடுகளைக் கண்டிருப்பார்கள். புவி ஈர்ப்பு விசை எப்பட அந்த மாங்களியை கிணையிலி முந்து ஈர்த்துத் தரையில் தள்ளியது? 'புவி ஈர்ப்புத் துகள்கள்' என்பதும் புவிஈர்ப்பு விசையை நெறிப்பதும் அனுமானிக்கப்பட்ட அடிப்படை பொருட்கள் பற்றிய சில யோசனைகள் இந்தப் புரிதலுக்காக முன்வைக்கப்படுகின்றன. 'புவி ஈர்ப்புத் துகள்கள்' பற்றிய விக்கிப்போட்டியா பக்கங்கள் [3] நமக்குத் தேவையான தகவல்களைத் தருகின்றன. 'புவி ஈர்ப்புத் துகள்களாலான்', நம்மால் காணமுடியாத இழைகள் தான், அம்மாங்களியை கிணையிலி முந்து இழைத்துத் தரையில் தள்ளியது. புவி ஈர்ப்புத் துகள்களைக் காண முடியாவிட்டாலும், புவி ஈர்ப்பு விசை எப்படிச் செயல் படுகின்றது என்பதை, நம்மால் அறிய முடிந்ததான் இருக்கின்றது. நாம் பல உய்வுகளுக்குப்பின் புவி ஈர்ப்பு விசையைப் பற்றிய சில எதிர்பார்ப்புகளைக் கணிக்கின்றோம். அதனை மாற்றவர்கள் மீளாய்ப் செய்து மீண்டும் உறுதி படுத்துகின்றார்கள். 'புவி ஈர்ப்புத் துகள்கள்' நம்மால் காண இயலாவிட்டாலும், புவி ஈர்ப்பு என்பது ஒரு அறிவியலே!

என் இரண்டு மக்களுக்கு ஒருவரை ஒருவர் பிழித்திருக்கின்றது என்பதைப்பற்றி இப்பொழுது பார்ப்போம். ‘அவர்கள் இருவரும் காதல் வசப்பட்டிருக்கின்றார்கள்’ என்று நாம் கூறுகின்றோம். கட்டுக்கதைகள் பற்றிய அய்வினைப் போல, யாரேனும் அனுபவ அய்வின் முடிவினைக் கொண்டு, எப்படிப்பட்ட இரண்டு நூர்கள் காதலில் விழுகின்றார்கள் என்பதைக் கணிக்கமுடியுமோ என்னவோ. நான் அதைப் பற்றி அறிந்திருக்கவில்லை. ‘கண்டதும் காதல்’ என்ற வாசகம், அதிகமாக மக்கள் மத்தியில் பழக்கத்தில் உள்ளது. இராமாயணம் காலம் தொட்டே, இவ்வாசகம் பிரபலமானவை கம்பனின் வரிகளில், ‘அண்ணலும் நோக்கினார். அவனும் நோக்கினார்’ என்ற வரி, ஏற்றதாழு ‘கண்டதும் கால’ என்ற வாசகத்தைத் தான் சட்டக்காட்டுகின்றது, அவர்கள் காதலில் விழுந்தார்கள், நமக்கு ஒரு இதிகாசமும் கிடைத்துவிட்டது. ஒருவேளை, ‘புவி சர்ப்புத் துகள்கள்’ போன்றே ‘காதல் துகள்கள்’ என்ற கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு அனுமானிக்கப்பட்ட பொருட்கள் தான் இராமனையும் சீதாவையும் காதலில் தள்ளியதா? அவர்கள் காதலில் விழுந்திருந்தாலும் கூட, அவர்களது திருமணமானது, ராமன் போட்டியில் வென்ற பின்பு, பெற்றோர்களால் சிக்கிக்கப்பட்டு கூடான்.

நான் வளர்ந்து வந்த பின்னரியில் நடக்கும் திருமணங்கள் தான். ‘காதல்’ என்பது திருமணத்திற்குப் பிறகு வரும். அது பெரும்பாலும் சரியானதாகவே கருதப்படுகின்றது. கல்யாண் நாள் முதல், கணவனும், மனைவியும் ஒன்றாக ஒரு வீட்டில் இணைந்து வாழ்கின்றார்கள். ‘காதல்’ அல்லது ‘ஸர்ப்பி’, காலம் செலவச் செலவு, ஒருவர் மீது ஒருவருக்கு எப்படியோ வளர்ந்துவிடுகின்றது. இப்படித்தான் என் வாழ்க்கையிலும் நடந்தது. அதனை நான் ஏனென்று கேள்விகேட்க எத்தனித்ததில்லை. திருமணம் இப்படித் தான் நடக்கும் என்று உணர்ந்ததால், நான் காதல் துகள்களை உருவாக்கவே உபயோகிக்கவோ இல்லை. ஒருவேளை, ஒரு பெண் என் மீது ‘காதல் துகள்களைத்’ வீசியிருந்தால் கூட அது என்னை ஊருவிச் சென்றிருக்குமே தவிர, என்னைப் பற்றியிருக்காது. எனவே அனுமானிக்கப்பட்ட காதல் துகள்கள் களால் இயங்கும் இந்தக் காதல் ஸர்ப்பி விசையானது. ஒரு துறிபிட்ட வகையில் வளர்ந்த மனிதர்களால் மிக ஏரிதாகக் கட்டப்பட்டது முடிகின்றது இருப்பினும், எவ்வகைச் சூழலில் வளர்ந்தவர்களாய் இருப்பினும், சிலரால், காதல் துகள்களை அனுப்பியோ அல்லது பற்றியோ, நாங்கள் காதலில் விழுந்துவிட்டோம் என்று கூற முடிகின்றது. அதனை நிருபித்துக் காட்டுங்கள் என்று நம்மால் அவர்களைக் கேட்கமுடியாது. நாம் அதனை வெறுமெனே ஓப்புக்கொண்டு தான் ஆகவேண்டும். காதலில் விழுந்த இவர்களுக்கு நருவே செயல்பட்ட ஸர்ப்பி விசை, ஆய்வுமறை மூலம் கண்டு பிடிக்க முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றாவில்லை.

விவரர்ப்பைப் போலவே காதலும் கவரக்கூடிய ஒன்று. வெறும் ஈரப்பு விசைகள் மட்டும் இருந்தால், அது பேராசத்தைத் தான் கொண்டுவரும். 'மரண ஈரப்பு' என்ற வாசக்ததை, நம்மில் பலர் நிச்சயம் கேள்விப்பட்டிருப்பர். புலி ஈரப்பு விசையினால், உயரத்தில், கிளையினைப் பற்றி இருந்த மாங்கனியானது, அது பறிக்கப் பட்டவன், கிளையைப் பிரிந்து, தரரையில் விழுந்து, நக்குவிலுகின்றது, இப்படிப்பட்ட ஈரப்பு விசையை நாம் தீவிர விசை கொடுத்து ஈருக்கட வேண்டும். இல்லவையென்றால் பழும் அடிப்படிவிரும், கீழே விழும் 'பழங்களின் அரசனான'

அம்மாங்கனியைத் தாங்கிப் பிரிக்கப் பயன்படும் ஒரு துணி விரிப்பு, அப்படிப்பட்ட ஒரு எதிர்விசையைத் தருகின்றது. இதனை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே, மாங்கனி மீதான என் காதல் உணர்வு கிளர்ந்துவிடுந்து, என் நாவில் ஏசிலில் ஹருகின்றது. மாங்கனி மீதான என் காதல் அதன் வேலையைக் காட்ட ஆரம்பித்துவிட்டது. பூமிக்கும், சந்திரனுக்கும் இடையேயான புவி ஈரப்பு விசையானது, மையவிலக்கு விசை காரணமாக, சமன் செய்யப்பட்டு, ஒன்றை ஒன்று சுற்றுவதோடு இல்லாமல், குரியனையும் நீள் வெட்டப் பாதையில் சுற்ற வைக்கின்றது. காதலால் ஈரக்கப்படும் இருவருக்குள்ளும், நிச்சயம் ஒரு எதிர விசை இருக்க வேண்டும். இருவருக்கும் நடுவே தேவைப்படும் இடைவெளி அல்லது ஒரு நபருக்குத் தேவையான இடத்தை, அப்படிப்பட்ட எதிர்விசையாக நாம் கருதிக்கொள்ளலாம்.

அப்படிப்பட்ட ஒரு இடமானது, ஒரு ஆரோக்கியமான மற்றும் நிலையான உறவுமுறைக்கு வாய்ப்பளிக்கின்றது. இந்த தனி நபருக்கான இடைவெளி இல்லவையென்றால், அவர்களுக்குள் இருக்கும் காதலானது, அவர்களை எப்பொழுதும் ஒன்றாக வாழ்வதற்கு வழி வகுக்காது.

மதநம்பிக்கை அதிகமாக கொண்டு இயங்கும் மனிதர்கள் தான், இப்படிப்பட்ட அப்பட்டமான கட்டுக்கதைகளை மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அதிகம் நம்புகிறார்கள் என்பதைத்தான் அப்பட்டமானது வசூலாக்குவதற்கு மிகவும் உதவுகிறது.

கட்டுரை

ஆய்வுக்கட்டுரையின் முடிவு நமக்குச் சொல்லித்தருகின்றது. ஆனால் அனைத்தான் அனைத்து மதங்களும் போதிக்கின்றன. நான் சைவசித்தாந்தத்தைச் சார்ந்தக் குரும்பத்திலிருந்து வந்தவன். சிவவனை வழி படிம் மக்கள்: 'அன்பே சிவம்' என்று சொல்லும் மக்கள். கிரிஸ்துவம், 'உன்னைப்போலவே உன் அயலாரையும் நேசி' என்று போதிக்கின்றது. காதலில் உணரப்படுவதாய்ச் சொல்லப்படும் ஈரப்பு விசையை, விஞ்ஞானிகள் எதாவது ஒரு ஆய்வின் மூலம் நிச்சயம் கண்டறிந்துச் சொல்லமுடியாது என்று தான் நான் நினைக்கின்றேன். தக்துவார்த்த ரீதியாக வேண்டுமென்றால் இக்கூற்றை நாம் ஆராயலாம். அது தக்துவவியலாளர்களுக்கான வேலை. நாம் மற்றவர்களை நேசிப்பதற்கான நடவடிக்கைகளில் ஈரப்பட்டால், உலகம் ஒரு சிறந்த வாழ்விடமாக நிச்சயம் இருக்கும். நாம் 'காதல் துகள்கள்' இருப்பதைக் கண்டிப்பாகக் கண்டிப்பிடிக்காமல் போகலாம். அறிவியலால் விளக்கமுடியாமல் போனாலும் கூட, 'காதல்' என்ற ஒன்று இருப்பதை யாராலும் மறுக்க முடியாது.

இருவேளை, அறிவியலையும் மதத்தையும் ஒப்புமை படுத்திப் பார்க்கும் எண்ணைத்தையும் நாம் நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்று தான் நான் நினைக்கின்றேன். ஒருவேளை, அறிவியலுக்கும், சமூக அறிவியலுக்கும் சமமான முக்கியத்துவத்தை, பார்ஸி மற்றும் கல்லூரிகளில் கொருக்க நாம் சிரத்தை எழுத்துக்கொள்வது தான், இந்நேரத்தில் நாம் செய்ய வேண்டிய முக்கியக் கடமையாக இருக்க வேண்டும். பலகோடி மக்களை மதத்தின் பெயரால், தன் சுயநலத்திற்காக பயன்படுத்தும் மதவாதிகளின் செயல்களையோ, அல்லது கும்பல் கும்பலாய்க் கொன்று குவிக்கும் கலாச்சாரத்தை வளர்த்தெழுத்த மதபோதனைகளையோ, நான் ஒரு போதும் நியாயப்படுத்தவில்லை. அவை யாவும் கண்டிக்கத்தக்கதே. இருந்தபோதிலும், ஓவியாரும் மதத்தின் குறிக்கொள் அன்பை வளர்த்தெழுப்பதிலேயே தான் இருக்கின்றது. மதம் 'ஏன்? எதற்கு? எப்படி?' என்ற கேள்விகளை வர்வேற்பதில்லை. அனால், அறிவியல் அதனை ஊக்குவிக்கின்றது. மதநம்பிக்கை, அதன் வரையறைக்குள், சில விடயங்களைக் கேள்வி கேட்க நம்மை

அனுமதிப்பதில்லை. ஆனால் அறிவியலின் தொடக்கமே நாம் கண்டதிலிருந்து கேள்வி கேட்டதுதான். ஒருவகையில் பார்த்தால், மதம் கண்டிப்பாக அன்பை வளர்க்க வேண்டும் என்ற சித்தாந்தத்தைச் சார்ந்து இருப்பது அப்பட்டமாகத் தெரியத்தான் செய்கின்றது. ஆனால், அறிவியலுக்கு நாம் இந்த விடயத்தில் விதிவிலக்கு அளிக்கலாம். "மதமற்ற அறிவியல் முட்டாள்தனம் மற்றும் அறிவியல் அற்ற மதம் குருடுத்தனம்", என்று ஜன்ஸ்டன் சொன்னாரா என்ன? [4] இருந்தபோதிலும், 'காதலுக்குக் கண் இல்லை' என்று சிவர் சொல்லி நான் கேட்டதுண்டு.

இந்தக் கட்டுரையை எழுதி முடித்த பின், 'காதல்' மற்றும் 'புவி ஈரப்பு' பற்றி கூறுவில் நான் தேடினேன். ஒரு வலைதளப் பதிவாளர், இவ்விரண்டையும் சமன் படுத்தி இருப்பதைக் கண்டேன் [5]. எனது பார்வை சுற்று வித்தியாசமானது. புவி ஈரப்பு, அறிவியல் சம்பந்தப்பட்டது. காதல், மனித உறவு சம்பந்தப்பட்டது.

இக்கட்டுரை ஆசிரியரின் வலைதளப் பதிவில் ஆங்கிலத்தில் வெளியிடப்பட்டது. (<https://earunan.org/2016/09/24/science-and-religion-humanity-gravity-and-love/>)

தமிழாகக்கம், செ. க. கார்த்திக்.

குறிப்புகள்:

- <https://earunan.org/2016/09/20/borders-in-science-and-nation-the-need-for-them-and-the-need-to-have-a-healthy-disrespect-for-them/> Accessed on 24 September 2016.
- <http://journal.sjdm.org/15/15923a/jdm15923a.html> Accessed 24 September 2016
- <https://en.wikipedia.org/wiki/Graviton> Accessed 24 September 2016.
- <http://www.brainyquote.com/quotes/quotes/a/alberteins161289.html> Accessed on 24 September 2016
- <http://movementfromwithin.net/gravity-love-force/> Accessed on 25 September 2016.

Prof. E. Arunan

Dept. Of Inorganic Physical Chemistry
earunan@gmail.com

சிறுகதை

தாழப் பறந்தது பருந்து

● இ. ஹெமபிரபா

இலையா: இணேனப்

பக்கத்துவிட்டின் அழகைப் புதிழ்ந்து

புகைந்தேன்...

நன்பனின் புது புத்தகத்தில்

மைழுமுகும் என் பேனா எழுத்துக்கள்..

இரண்டே வட்டில் சின்னது

என் சிறேகிடனுக்கு...

யாரோ புனைந்த கவிஞதை

கேட்டு முடிக்குமுன்

என் பெயரில் பத்திரிக்கையில்...

விடை தெரிந்ததும் பிரசரித்தேன்

கேள்வி கேட்டவன் எங்கோ

தொலைந்துபோனான்...

பத்து ரூபாய் கையில்

ஓர்றறை நாணயம் யாசகன் தட்டில்...

ஓன்றாய் வாழ்வோம்

ஓன்றாய் சாவோம்

காதலிலும் கணக்கு

நானே இல்லை. நீ இருப்பதா...

'இனி எனக்கு யார் இருக்கிறார்'

நான் கதறினேன்

ஓ! அதுதான் உண் கவலையோ?

பினாம் சிரிக்கிறது...

வானில் இருந்தேன்

என் இரை தெரிந்தது

மாற்றான் இரையும் வேண்டுமாம்...

எங்கே பறப்பது?

போர் நூக்கிறது

எனக்கும், என் (கய) நலனுக்கும்...

முடிவிவன்னவோ தெரிந்ததுதான்

தாழப் பறந்தது பருந்து...

E. Hemaprabha

Research Scholar | ICER
hemazephyrs@gmail.com

ஓவியம்

‘கிரேயான்’ ஓவியங்கள்

- கீர்த்தனா கிருபாகரன்

Keerthana Kirupakaran

Research Scholar | Civil Engineering
keerthana.oct24@gmail.com

நாடகம்

மாதவி

• வெளி ரங்கராஜன்

(கன்னடத்தில் வெறுக. எஸ்.சிவப்ரகாஷ், மொழிபெயர்ப்பு: மாலதி, நாடகம் நடத்தியவர்: வெளி ரங்கராஜன்)

இன்றைய மாதவில் மாதவி

(பெரிய நடன கூடத்தில் - வீட்டுக்குள்)

மாதவி: என்ன சொல்கிறாய் நீ?

செல்வி: சொல்வதைத்தான் சொல்கிறேன், நான் மல்லிகை ஆரம் கொண்டுவந்தால் கோபிப்பீர்கள்... மூடமே! இந்த வெளிரின பூத்தளை கிடைத்தன உனக்கு? என்று மற்றால் நான் சென்னபக மாலை கொண்டுவருவதாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள், அப்போது இப்படி விகாரமாய் முறைக்கிற பூத்தளை ஏன் தருவித்தாய் பைத்தியக்காரப் பெண்ணே என்பீர்கள். நான் ஒசு மல்லிகை மாலை கொடுத்தால் குண்டு மல்லிகை விரும்புவீர்கள், குண்டு மல்லிகை தந்தால், இருநிறம் காட்டும் ஜாதிப்பூ கேட்பீர்கள், இரண்டும் கொண்டு வந்தால் பந்துசாமந்தி, அதையும் ஏற்குது வந்தால், இதென்ன பந்தா மலரா? என்பீர்கள்.

மாதவி: இன்று ஒரு தூபும் கொண்டு வரமாட்டேன் என்று தானே சொல்கிறாய்?

செல்வி: வேண்டாம் என்று தான் நினைத்தேன் நானும், குறைந்தபட்சமாக காமன் வழிபாட்டுக்காக கொஞ்சம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன் தலைவி!

மாதவி: என்ன மலர் கொண்டுவந்ததைக்கொண்டு வந்தாய், சொல் எனக்கு.

செல்வி: (சொல்லுமாட்டேன் என்று தலை அலைக்கிறான், மாதவி கெஞ்சலை தொடரவும் கண்டியில் செல்வி மாதவியை பூக்கடைக்கு அழைத்துச் சென்று காட்டுகிறான்) தலைவி! இந்த கதம் மலர்கள் உங்கள் மனதோடு போட்டி போட்டுகொண்டு காத்திருக்கின்றன உங்கள் கண்ணாளர் தோல் தழுவ!

மாதவி: இந்த பூக்களின் யுத்தம் முடிவை அணுகிவிட்டது இப்பொழுது அவர் நிச்சயம் வரப்போகிறார் என்ன பைத்தியக்கார மனக் அவர் வராமலே இருந்துவிட்டால் மேலோ என்று தோன்றுகிறது, ஏனென்றால் அவர் வந்த நிமிடமே என் ஜிதயம் மலர்போல திறந்துகொண்டு பார்ந்தில் தன் காதல் மனத்தை பரப்பிவிருக்கிறது. காத்திருக்கிற நேரத்திலே எல்லாவற்றையும் இறுக்கிக்கொண்டு பாதுகாக்கிறது பூமி, தன் கருப்பையில் தங்கத்தை மறைத்திருப்பதை போல.

செல்வி: உங்கள் ஆசைப்படி ஆகட்டும், நான் வாசலைக் காக்கிறேன். யாரும் உள்ளே நுழைந்துவிடாமல், இதோ போகிறேன்.

மாதவி: என்ன சொல்கிறாய்? என் எதிரியாக நியும் தீர்மானிக்கவில்லையல்லவா? ஆல்லது தீர்மானித்துவிட்டாயா?

செல்வி: எப்படி எதிரியாவேன் ஓங்களுக்கு? நான் உங்கள் தாய் அல்ல. உங்களைக் கவலையிலும் வலியிலும் காத்திருக்கச் செய்யும் காதலனும் அல்ல. நான் உங்கள் வேலைக்காரி. உங்கள் கட்டளைக்கு காத்திருக்கிறேன் தலைவி...

மாதவி: அதுதான் நல்லது இப்பொழுது சொல் இங்கிருந்து எவ்வளவு தூரத்தில் கோவலன் இருக்கிறார்?... சொல்...

செல்வி: வேலை பள்ள காரணமாக அவர் வர மறந்துவிட்டாரோ என்று தோன்றுகிறது எனக்கு.

மாதவி: ஒருவேளை வானமும் அசைவின்றி நின்றுவிட்டால் அது நடக்கும். இப்போது சொல் இங்கிருந்து எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறார்.

செல்வி: தெருமுனைக்கு வந்துவிட்டிருப்பார்.

மாதவி: அது பொய், நான் குதினரை குளம்பொலியை கேட்கவே இல்லையே!

செல்வி: அப்போது அவரை எங்குதான் இருப்பார்? இந்த வீட்டிலிருந்து அந்த வீட்டுக்கு தூரம் ஒரு காதம் இருக்கும். அவர் அரை காதம் தாண்டி வந்திருக்கவாம், இப்போது கார்றறைப் போலவோ, வில்லிடம் விடைப்பெற்ற அம்பைப்போலவோ வேகத்துடன் வந்தால் ஓரிரு நிமிடங்களில் இங்கே இருப்பார்.

நாடகம்

- மாதவி:** எவ்வளவு எனிதாக சொல்லிவிட்டாய்! ஓரிரு நிமிடங்களில் இங்கிருப்பார் என்று, உனக்கு அனுபவித்து பழக்கமில்லை இந்த வருத்தம், நீசலைத்து பார்த்ததில்லை காதலின் இன்பத்தையும் துயரையும். அவருக்காக காத்திருக்கும்போது ஒவ்வொரு நிமிடமும் ஒரு யுகமாக தெரிகிறது.
- செல்லி:** அப்படியா?.. என் பாவப்பட்ட கண்களுக்கு உன் தலைவன் வருவது தெரியப்போவதில்லை (நிஜமான சோகத்துடன்)
- மாதவி:** (அதிர்ந்து) ஏன் அப்படி சொல்கிறாய்?
- செல்லி:** காதல் அறியாத என் போன்ற தூர்பாக்கிய பாவியர் இரண்டு யுகங்களுக்கு வாழப்போவதில்லை. இப்போதே நான் மிக வயதானவள் இரண்டு யுகத்தின் முடிவுவரை வாழவேண்டுமானால் எனக்கு எவ்வளவு வயதாகிவிடும்?
- மாதவி:** என்ன இப்படி சொல்லிவிட்டாய் செல்லி!
- செல்லி:** போக்ட்டும் உன் தலைவன் வரும்வரை நானும் வாழ்ந்திருக்க தீர்மானித்துவிட்டேன், உங்கள் முடிவில்லா காதலின் அருகாமை எனக்கு அந்த அளவு நீண்ட ஆயுளையாவது கொடுத்துதான் ஆகவேண்டும்.
- மாதவி:** மிகுந்திருந்த யுகங்களை நிமிடங்களாகவும், நிமிடங்களை யுகங்களாகவும் மாற்றிக்கொள்ள நாம் என்ன செய்யலாம்? நேரத்தை பயனுள்ளதாக எப்படி செலவிடலாம்? உங்கள் தலைவனது பாடல்கள் புனையலாம் ஆடலாம் அவற்றை நடிக்கலாம், அப்படி இந்த காலக்கடலை கடந்தது விடலாம்!
- மாதவி:** அதுதான் சரி, அட்டா! எவ்வளவு சீக்கிரம் நாடகத்தின் விளிம்புக்கு வந்து விட்டோம்!
- செல்லி:** (சுங்கீத்திக்காரர்களிடமிருந்து சுலங்கைகளை வாங்கி மாதவியின் பாதுங்களில் அணிவித்தவாரே) யுகம் போனபின்னும் இன்னொரு யுகம் மீதமிருக்கும் கடந்து செல்ல? என் வருத்தம்? நான் கால தேவைதே போல அமர்ந்து உங்கள் மின்னல் பாதுங்கள் அந்த யுகத்தையும் கட்டப்படை கவனித்துக்கொண்டே இருப்பேன். இசைப்பவரே! உங்கள் ராகமும் தாளமும் யுகம் தாண்டும் இந்த பயணத்தில் கூடவே வர்ட்டும்.

[இசை]

“ஏன் நகர மறுக்கிறாய் காலமே!

நகர், நகர் என்று நாங்கள் இறைஞக்கம்போது!

என் அம்மைப் போல வேகமாய் பாய்கிறாய்?

இரு, இரு என்று நாங்கள் கேட்கும் போது!

நீ என்ன ஒரு நிமிடமா? ஒரு யுகமா?

பாதுங்களும் அறியாமல் சிலம்புக்களுக்கும் புரியாமல்

காலச்சக்கரம் ஒடிக்கொண்டிருக்கிறதே!

பருவங்கள் வரும் போகும், அவர் வருவாரா? மாட்டாரா?

எழுப்பும் சூரியன் வியந்து கேட்கிறான் வருவார், தவறாமல்

வருவார்!

பதில் சொல்கிறான் மங்கும் சந்திரன்.

நடசத்திரங்கள் மின்னி மறைகின்றன,

காலயி சத்தம் கேட்கப்படவில்லை,

அவனை பார்க்கவோ, கேட்கவோ முடியவில்லை,

வாழக்கையின் கடினம் பொறுக்க முடியவில்லை,

போ! என் தோழி போய் எடுப்பார்,

உலகத்தின் சாளர்த்து வழியே பார்,

அவர் என்னுடன் இங்கே இல்லாமல்

எப்படி நான் காலங்களை வாழவேன்?

இதை நீ போய் விளக்கி விடுவாயா?

அர்த்தம் பண்ணிக்கொள்ளட்டும்

என் எதிரியான காலம்”

மாதவி பாட்டுக்கு ஒழுகிறாள், நடனமும் இசையும் பாட்டு முடிந்த பின்பும் தொடர்கின்றன. சுங்கீத்திக்காரர்கள் முன்பே செல்லி சைகையால் அவைர்களை நிறுத்துகிறாள், மாதவி போய் அவளை பிழித்தது நடனத்தை நிறுத்துகிறாள்.

செல்லி: தலைவி, உங்கள் கண்ணாளர் நீங்கள் ரத்தத்தில் அனுபவிக்கும் துயரை அறிந்து கொண்டு விட்டார், அதனால்தான் இதோ, இப்போது வாயிலருகே வந்துகொண்டிருக்கிறார்.

மாதவி: ஏன் எனக்கு குதிரை வந்ததே கேட்கவில்லை?

செல்லி: காதலால் உங்கள் காதுகள் மரத்துவிட்டன, சரியாகக் கவனியுங்கள்.

மாதவி: எங்கே? எங்கே?

செல்லி: உங்கள் இதயத்துப்பிலி, கண்ணை மூடுக்கொண்டுள்ளன, காதுகளையும் செவிடக்கிக் கொள்ளுங்கள், உலகத்தை விட்டு எல்லாப்புள்களையும் விடுவித்துக்கொண்டு கவனியுங்கள்.

(சுங்கீத்திக்காரர்களிடம்)

உங்கள் ராகங்கள் அற்புதங்களை செய்யும் என்று கேட்டிருக்கின்றேன். வெடித்த பூமிக்கு மழை கொண்டு வரும், அணைந்த தீபங்களில் வெளிச்சம் கொண்டுவரும், கண்ணுக்கள் தெரியாத காதலவனை கண்முன் நிறுத்த உங்களிடம் ஒரு ராகம் இல்லையா? இருந்தால் அதை இப்போது பாருங்கள்.

மாதவி: இல்லை, இதய துடிப்புக்கு இணையாக எல்லா ராகங்களையும் தாளங்களையும் ஆகவிடாமல் தூக் பரப்பியிருக்கிறது காலம். அதோ, அதோ, அவர் வருகிறார், தேரிலிருந்து இறங்குகிறார். குறும்புக்கார கடல்காற்றே! அவர் கூந்தல் சுருளை கலைக்காதே! போ! செல்லி, கதலை தீர்... வேண்டாம்... தீரக்காதே! தீரந்தால் அவருக்கு கோபம் வரும். நானே ஏன் தீரக்கக் கூடாது? நான் வாசலுக்கு போகிறேன் இப்போதே... இல்லை அவர் கொஞ்சம் காக்கவேண்டும். போ செல்லி, நான் இங்கு இல்லவேப்பில்லை என்று சொல், அப்போது அவர் முகம் எப்படி வாடிப்போகிறது என்று பார்த்துவா! அப்புறம் தீமர் என்று அவர் முன் நான் தோன்றுவேன். இல்லை அவ்வளவு காலம் விரயம் செய்யலாமா? நான் என்ன செய்யப்படும் இப்போது? நானே வாசலுக்கு போகிறேன், செல்லி திரும்பவும் சரிபார்... எல்லாவற்றையும் சரி பார் என் கூந்தல் நெற்றி திலகம்... எல்லாம் அவருக்கு பிழித்தாற்போவேலிருக்கிறதா? இந்த தளர்ந்து துயிலை இழுத்து போர்த்திவிடு... (சுங்கீத்திக்காரர்களிடம்) இசையை ஆரம்பியுங்கள். (குழந்தையின் தீமர் வீற்றில்) ஓ! கொடிய நிஜமே! மாதவி கண்களை மூடி துயரத்துடன் தரையில் விழுகிறாள், சுங்கீத்திக்காரர்கள் அமைதியாகி விழுகிறார்கள், கடவோசையும் புயவோசையும் ஓரிரு வினாக்கள்

நாடகம்

கேட்கின்றன, செல்வி கல்லை போல் நின்று கொண்டிருக்கிறாள், மாதவியை நோக்கி செல்வி நடக்க ஆரம்பிக்கும்போது குழந்தை மீண்டும் வீறிடுகிறது.

செல்வி: தைரியமாய் இருங்கள் தலைவி, நிஜம் நம் நாடகத்தை பார்த்து கேளி செய்கிறது. உங்கள் குழந்தை வடிவத்தில் நாம் நாடகத்தை நிஜம் போல பாசாங்கு செய்கிறோம். (சுங்கீத் க்காரர்களிடம்) சொல்வது கேட்கவில்லையா? பாடுங்கள்.

(குழந்தையை தூக்கிக்கொண்டு அலலி வருகிறான்)

அலலி: இந்த கடலைக்கூட அமைதியாய் இருக்க செய்யலாம், உனக்கும் கோவலனுக்கும் பிறந்த இந்த குழந்தையை, கடல் தேவையின் பேர் சூட்டிக்கொண்ட இவளை அமைதிப்பறுத்துவதே முடியாது.

செல்வி: பொறுப்பில்லாத பெண்ணே! நான் சொன்ன மாதிரி நீ செய்திருந்தால் இந்த குழந்தை சௌகர்யமாக, ஏன் நீ நான் சொன்னபடி செய்யவில்லை?

அலலி: நான் என்ன செய்யாற்றும் அக்கா! என் மனசில் எதற்குமே இடபில்லையே! அந்த வீரன் கொண்டு சேர்த்த வீட்டைத்தமினை தவிர வேறு எதையும் நினைக்க முடியவில்லையே!

செல்வி: உனக்கு உன் கடமை நினைவில்லை?

அலலி: தாயே குழந்தையை மறந்துபின் வேலைக்காரிக்கு எப்படி நினைவிருக்கும்?

செல்வி: என்ன சொன்னாய்? வெட்கம் கெட்டவளே! (வல்லி முகத்தை சளித்து வெளியேறுகிறாள், மாதவி அழுகிற குழந்தையை செல்வி கைகளிலிருந்து வாங்கிக்கொள்கிறான்)

மாதவி: தினந்தோறும் நாம் நாடகமாடி காலத்தை பழிவாங்குகிறோம், ஆனால் இன்று காலம் நம்மை பழி வாங்கிவிட்டது. நம் நாடகம் உச்சகட்டத்துக்கு நகரும் சரியான நேரத்தில் காலதேவன் கெருத்து விட்டான், தூங்கு! கோவலன் மகளே! நாம் இருவரும் அமுதகொண்டுதான் இருக்கிறோம், நான் இரவை சுவைக்கிறேன், நீ என் மூலை ஹிங்கி தூங்கிப்போ, நாளை நம் நாடகம் தடையின்றி நடக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தனை செய் செல்வி, ஆனால் ஏன் என் கோவலர் பாற்போன அந்த மதுரைக்கு போனார்? எப்போது திரும்பி வருவார்? சொல், என்னை ஏன் பிரிந்தார்? எனக்கு சொல்லு.

செல்வி: நான் என்ன சொல்லு? தலைவி? நீங்கள் நான் சொன்னதை கேட்கவில்லை, அவர் விரும்பியடியே நீங்கள் அவரை மனந்திருந்தால், நீங்களும் கண்ணகியை போல அவரைப்பின் தொடர்ந்திருக்கலாம், அவர் பூக்கள் இடமெல்லாம் ரெண்டாவது நிழவாக.

மாதவி: இல்லை செல்வி, இப்படித் தாபத்தில் விருக்குத்தில், அவரை நினைத்திருக்கும் உரிமை தீருமணம் எனக்கிற கடுதுதிட்டத்திலேயே அவரைப் பிடித்து வைத்துக்கொர்வதைவிட இனிமையானதுல்லவா?

செல்வி: உங்கள் தலைவருடன் எப்போதும் வாழும் வாழ்க்கையை இந்த மாதிரி பேச்சால்தான் நீங்கள் இழந்தீர்கள், உங்கள் தாயார் சாகும் முன் சொன்னார். மாதவி, எத்தனையோ பறவைகள் நம் கிளைகளுக்கு வரும் கனிகளை சுவைக்க, ஒரு வசந்தத்தில் வந்து சேர்ந்த ஒற்றை பறவையை மட்டும் பிடித்தது வைத்துக்கொள்கிற பிடிவாத தீர்மானம் ஏன்? பார், பறவை ஒரேயடியாக பறக்கிறது, வசந்தமும் போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்று.

மாதவி: ஆனால் அந்த வசந்தத்தில் இந்த மரம் அந்த பறவைக்கு மட்டுமின்றே பூத்தது.

செல்வி: உங்கள் பதிலைக் கேட்டு உங்கள் தாயார் சாகும்போது எத்தனை வேதனைப்பட்டாள்? நீங்கள் மட்டும் அவள் வார்த்தையை கேட்டிருந்தால் என்னிக்கையில்லாத வியாபாரிகளும், இளவரசர்களும் உங்கள் மீது செல்வத்தைப் பொழுந்திருப்பார்கள்.

மாதவி: என் அம்மாலைவிட நூறு மடங்கு துயரத்தை என் அவருக்காக நான் அனுபவிக்கத் தயார். அவரைவிட பெரிய செல்வமில்லை, ஆனால் அவர் எனக்கே? வா, மனிமேகலை வா, ஒரு முறை அன்று மழை கடவுள் என் கண்ணாளர் உயினரை மீட்டிருத் தந்தாள், அவர் தன் மகளின் முகத்தை பார்க்க வருவார். சுங்கீத்க்காரர்களே! என் மகளுக்கு ஒரு தாலாட்டு பாருங்கள்... பாருங்கள்... (மாதவி குழந்தையுடன் புத்துக்கொள்கிறான்)

[சுங்கீத்க்காரர்கள்]

வானத்தின் மடியில் மேகம் போல்

கடலின் கருப்பையில் நெருப்பு உறங்குதல்போல்

தூங்கு என் மகளே தூங்கு!

தூங்கு என் மகளே தூங்கு!

மேகத்தின் மடியில் இடி உறங்குதல் போல்

நெஞ்சின் ஆழங்களில் ஆசை உறங்குதல் போல்

தூங்கு என் மகளே தூங்கு!

தூங்கு என் மகளே தூங்கு!

செல்வி: தலைவி! தலைவி! பாவம் இருவரும் தாங்கிவிட்டார்கள் (சுங்கீத்க்காரர்களிடம்) நாளையிலிருந்து இந்த நாடகம் நடிப்பு எதுவும் வேண்டாம், கற்பனையை நிஜம் என்று பாசாங்கு செய்வது எவ்வளவு குறைம், உண்மை கொடியது, எனக்கு தெரியும், இவன் காதலன் ஒருபோதும் திரும்பி வரப்போவதில்லை, மதுரையில் ஒரு குழ்க்கிக்கார வியாபாரியின் வலையில் சிக்குண்டு அவன் கொலவுப்பட்டான். இவன் கொள்கின்னை அனுப்பியேலூருதாள், கோவலன் கோவலை பார்த்துவர், கெலாகின் செய்தியை எனக்கு கொண்டுவந்தான். அவனு க்கு தைரியை இல்லை அவளிடம் சொல்ல, எனக்கும் இல்லை இவ்வளவு நாளம்நாளும் அவளிடமிருந்து நான் மறைந்துவிட்டிருந்தேன், ஆனால் இன்னும் எவ்வளவு நாள் என்னால் மறைக்க முடியும்? பொங்கல், சுங்கீத்க்காரரே நீங்களும் தூங்க வேண்டும், தலைவிக்காக துயர் சுமக்கிற இந்த வேலைக்கரிசுகும் தூக்கம் அவசியம் (சுங்கீத்க்காரர்கள்) நான் கடலை போல, புயலை போல, பயம்தவிர்க்கப்போகிறேன், உலகை தீர்ந்துகொண்டு வெள்ளன மேகம் அணிந்து வெளிரிய குரியன் உதிக்கும்போதே நான் அவளிடம் உண்மை சொல்லியாக வேண்டும், விளக்குவது கூடுதலிருக்கிறேன், இதோ இந்த கடைசி விளக்கும் அணைந்தது, மாதவி! நான் நம்புகிறேன், நீ கனவிலாவது உன் அன்பனின் முகத்தைப் பார்ப்பாய்.

(சுங்கீத்க்காரர்கள் இப்போது போய்விட்டார்கள், மெல்லிய

சுருதியில் தாலாட்டு விளக்குகள் அணைந்த பின்பும்

கேட்டுக்கொண்டிருந்தது)

Veli Rangarajan

Playwright | Tamilnadu
velirangarajan2004@yahoo.co.in

சிறுகதை

எனக்கான திருமண ஒத்திடை

- புருஷோத்தமன் நந்தகோபாலன்

இது எனக்கான திருமண ஒத்திடை! நான் காண விரும்பும் எனது குடும்பம், எனது உலகம், எனது வாழ்வு!

எனது காத்திலில் மறுபடியும் முழுக்கிடவே எனக்கு ஆசை இல்லை. ஆனால் காத்திலித்து திருமணம் செய்ய விருப்பம் என்று கூற முன் நிற்கின்றன என் சொற்கள்.

நான் கண்ட சந்தோஷம், அதீத சந்தோஷம் எப்போது என்று நினைவு கூற எத்தனிக்கும் போது.. என் தந்தையின் சிரிப்பே எனது சந்தோஷம் என்று முடிவெழுக்கத் துணிந்தேன்.

நான் ஒரு விரால் நீட்டினால், இவள்தான் என் காதலி கூறினால் ஓன்றும் கேளாத நல்ல பிள்ளை போல் தலை அசைப்பார் என் அப்பா. நானின்றி யார் கூறினாலும் நம்பாத என் அம்மா, இவள் தான் உன் மருகள் இனி உன் திருமகள் என உரக்கச் சொன்னால் - உருகும் அம்மா. உலகில் ஒருவனே புத்திசாலி, என நம்பும் என் அக்கா கடடசி வரை கை கொருப்பாள்.

இனி என்ன தாமதம், என் காதல் பயணங்களில் கல்யாண ஊர் வரை செல்ல எனக்கும் ஆசை தான்.

சிறிது யோசித்து, எனக்கு அம்மா அப்பா பார்க்கும் திருமண வைபோகம் அமோகமாக இருக்கும் என்றால் அது எவ்வாறு இருக்கும் என ஒரு சிறு ஜயம்.

அதற்காகவே, இந்த சிறு தொகுப்பு

நான் முடிவு செய்த சில விஷயங்களுள் இவை முதன்மையானது

எனது குழந்தைகளின் பெயர். அதிதி. தமிழினியாள், அமித்தினியாள்...

இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்று ஆண் மகனுக்கு? என் பெற்றோர் வைப்பார்கள்.

முதல் தகவல்

என்றுமே ஒன்றைச் செய்ய ஒரு உந்து தேவை. அது எனது திருமண விஷயத்தில் வயது மட்டுமே முன் நிற்கும். எனது ஆங்கா பானங்கள் ஏற்படாது.

என்றைக்குமே விளையாடியே பொழுது கழித்த கண்ணன் போல என் பறுவழும் கழிந்தது. நான் இந்த பெண்ணைத்தான் பிடிக்கும் என்று கூறிய பெண்களைவல்லாம் என்னிப்பார்த்தால். தசரத் சக்கரவர்த்தி போல் தான் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். இவை அறிந்த என் வீடிடல், என் காதல் என்றால் என்றைக்குமே விளையாட்டு தான்.

“நான் காதலிக்கிறேன்” என்று கூறினால் ஏதோ வழக்கமான காய்கறிகாரன் கூவி விற்பது போல் பார்க்கும் என் அம்மா.

அவர்களுக்கு, நான் வெளிநாட்டிலிருந்து வரும் செய்தி கிடைத்ததுதான் தாமதம். என் திருமணம் 70 % நிச்சயம்.

அவளின் பெயர் இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும்:

இல்லைப் பாகாக்

1. வேதா

2. மெளனிகா

நான் விரும்பும் பெயர்களில் இல்லை என்றாலும் சரி. திருமணம் என்பது நிச்சயம் நடைபெறும்.

வீடு சென்கு எனக்கு உடனே கூற மாட்டார்கள் செய்தியை. எப்படியும் கோடாலி தைவும் இருக்கும் என்ற என் அம்மாவின் நம்பிக்கையை உடைக்க விரும்பவில்லை. அம்மா முதல் அவ்வா வரை, அப்பா முதல் பாவா வரை அவனைவருக்கும் என்ன பிடிக்கும் என்ற தெரிந்த முதல் மனிதன் என்ற கர்வத்துடன் வாங்கி செல்லும் எனக்கு அந்த சந்தோஷ கணமே போதும்.

என தமிழிகள் ஏதும் கேளாத வெள்ளாந்திகள். நான் புழுவை பாம்பென்றாலும் நம்பும் ஜீவன்கள். அவர்களுக்கு தேவை அண்ணன் வாங்கித் தந்த சட்டை கோட்டை கட்டி கொடுத்தது போல் ஊர் முழுதும் சொல்லும் என்னவர்கள். அவர்களை விட்டுக்கொடுக்க எவர்க்கும் மனம் வராது.

அது சரி, எனக்கு எப்படி தகவல் தெரிவிக்கப்படும். கண்டிப்பாக பாவாவின் அனுமதியோதான் நடக்கும். அவர் கொஞ்சம் வெளிப்படை எதையும் என்னிடம் கூற மாட்டார்.

“தம்பா, கெள்பு ஒரு எட்டுக்கு போன்றும்”, கண்டிப்பாக அப்பாவின் குரல் இருக்காது. சரி அம்மாதான் அது.

சிறுகதை

எங்க அம்மா போரோம்? கேட்க நான் தயார் இல்லை.

அனைவரும் புடைகுழு தான் செல்கிறோம். என் மடியில் தவழும் என் அக்கா குழந்தையுடன். சரி கண்டிப்பாக அந்த குழந்தையின் காதனி விஷயம் தான் என்று நான் செல்ல வேண்டும். எந்த கோயிலுக்கு அம்மா? என்று கேட்டால், போகும் போதே எங்கேனு கேக்காத்தா என்று அடித்து சொல்லும் அம்மாவின் அருகில் தான் உட்காந்து இருக்கிறேன்.

நான் என் தமிழ்நாட்டின் ஒவ்வொரு ஊரையும் கண்டவன். என்னை இத்தனை வருடம் சுந்திக்காத அற்புத சாலைகளா இன்று என்னை சுந்திக்கும்? எப்படியும்நான் தூங்கிவிட முடிவு செய்தேன். அது நேரம் சரியாக காலை 8:30 பள்ளிகளும் கல்லூரிகளும், சரி நான் முடிப்பதற்குள் அனுமானிக்கும் நீங்கள் என் இனம் தான். பாக்கலாமா வேண்டானானு சிலம்பரசன் மாதிரி யோசிக்கும்போது என் கணக்கள் எப்படியும் குறைந்தது பத்துத்தவயாது சுற்றியிருக்கும்.

எங்கு அம்மா இருந்திர்கள் இத்தனை நாட்களாய்? நானும் அந்த வழியே தான் தீனமும் சென்றேன். ஒரு தடவை கூட அந்த பூக்கள் பூக்கலே இல்லை. இன்று என் குறும்பத்தாருடன் போகும்போது மட்டும் குறிஞ்சி மலர் பூக்கின்றது.

நான் வெளியே பார்ப்பதேக்கண்ட என் பாவா பேச்சைத் திருப்ப, அதைக்கண்ட டிரைவர் கண்ணாடியை திருப்பிவிட்டார். சட்டென சரிந்தது நெஞ்சம்.

எப்படியும் அவ்வாவின் வாய் மூடா கதவு தான்... எப்படியும் உளறுவார்கள் என்று தெம்புடன் நான் அவ்வாகிட்ட போய் ஒக்காந்துக்கேன் என்று சென்றேன்.

பக்கத்திலே விடவை பருவத்தின் முதிர் விக்கி, சரி என்னைப் பார்த்து ஒருவன் தீருந்தட்டும் என்று மழுவாக, “அவ்வா, இந்த பூண்டு கொழும்பு எப்படி பண்றது?” அதற்கு, “உனக்கு இனிமே தேவ படாது”, தகவல் பரிமாறப்பட்டது.

கோயம்புத்தூர் பிரதான சாலை:

“சுர்றே கண அயர்ந்துவிட்டேன்”. சரி, அண்ணா ஒரு ஓரமா வண்டி நிறுத்துக்க ரொமாப் அவசரம்னானு சொல்லிட்டு மொபைல் சிக்னல் பாத்தா கோயம்புத்தூர். அட பாவிகளா!

இந்த ஊருக்கும் எனக்கும் ராசியே கெட்டாதோ!!! என்ன ரெண்டு தடவ வல்ல சொழட்டி போட்டு அடிச்சது இந்த ஊர் பொன்னூங்க தான். இத் சொல்லிட்டு, நான் எங்க போற்று.

அது சேரி, நாம ஏன்டா இங்க வந்திருகோம்? அப்படினு நவின் திட்ட கேட்டேன். உனக்கு தெரியாதனானு நக்கலா பாத்துட்டு என் பர்ஸ் புறங்கிட்டு 100 ரூபாய் தா சொல்லேன்னு எந்தவன், பெரிய காந்திய எந்துட்டான். நமக்கு தான் தல போர அவசரம்னாலும் ஒரு 2 ரூபாய் கீழ் கெட்டந்தா மங்காத்தா அஜித் மாதிரி தான் பாப்போமே. அந்த காந்தி விஷயத்துல் நான் என்ன கேட்டேனானு எனக்கே மறந்து போச்ச.

செரி, ஒரு அந்த பொன்னூ இருக்கு, kurkure க்கு ஆசை படிமனு தெரியும். வாங்கி வச்சிட்டேன். அவகிட்ட வாய் கொருத்து புண்ணாக்கிகாதனானு அம்மா சொல்லுவாங்க. என் மேல பயம் இருக்குமனு நென்கீட்டு. “ஜஸ், நாம எங்க போரோம் உனக்கு தெரியுமானானு” கேட்டுத்தான் குத்தம், ஒட்டேன மாமா கிட்ட சொல்லிடுவேன்னானு kurkure வ புறங்கிட்டு ஓடிட்டா.

கண்டிப்பா, யாராது வாய் தொறப்பாங்கனனு பாத்தா எனக்கு, கொட்டாவி விட்டவென் வாய்மல் கொச் போனது மாதிரி ஒரு சம்பவம். திமர்னனு நெனா வந்த எட்துவ ஏதாது செஞ்சி வச்ச பாத்துக்கோ. இத் வாங்குறேன் அத் வாங்குறேனானு வெளில் போவாத.

ரெட்டு, சடை பின்னிட்டாக அப்படினானு நென்கீட்டு டிரைவர் அண்ணா பக்கதுல் போய் ஒக்காந்துட்டேன். அண்ணா, கோயம்புத்தூர் தான் போரோம். அவரு என்னமோ வாயிலேயே steering பண்ணேனாரு ஒரு கருமாந்தரமும் புரில் சரி, நம்ம விதி தூக்கம் தான்னு முடிவு பண்ணீட்டு அப்படியே சாஞ்சேன்.

பொடனில், பொட்டுள்ளு நெனா அடிச்சிட்டு, டிரைவர் பக்கத்துல் ஒக்காந்து தூங்காத அப்படினாரு, வண்டில் இளையராஜா இருந்தா ஒன்னு காதல் வரும் இல்ல தூக்கம் வரும். இந்த ரெண்டும் கூடாதுநனா என்ன பண்றது!

அப்படியே, வண்டில் ஒரு காதல் கடிதம் விழி போரும், உண்ணை கானும் சபலம் வர கூடும்னானு spb வேறு timingla பாடுறாரு. மடியில் அக்கா கொழுத் தூங்குமனு வாங்குனேன். சர்குனனு உச்சா போய்சுக், அடங்கப்பா! இதுக்காடா, 2000 ரூபாய் rant போட்டனானு கார்த்தி கத்த ஆரம்பிச்சட்டான். டேய், முச்சா தாண்ட போச்ச கொழுத் விழி.

சரி, வண்டி ஒரு ஹோட்டல்ல நின்னனுச்சு. ஓலக்ததுவ ரெண்டு மட்டும் சொன்ன பேச்சை கேக்காது, ஒன்னு பேசு நாக்கு, இன்னொன்னு தீங்கிற நாக்கு, எனக்கு ரெண்டும் ரெட்டை பிறவி. ஒரே எட்டதான். ஹோட்டல் பாத்த ஓடனே, இந்த ஊரு பரோட்டா சாப்டனுமன்னு ஆசை.

ஆர்டர், மொத்தம் 16 பரோட்டா, 12 தோச, எட்டு காபி, 20 இட்லி. நான்தான் பில் கொழுத்தேன் அதுவு ஒரு சந்தோஷம். அதுவு 4பரோட்டா, 2 தோச, ஒரு coffee என வயத்துல் இருக்கு.

பெண்ணைன் அறியுமகம்:

அலங்காரத் தோரணை இல்லாமல், வந்து இறங்கிய எங்களை வரவேற்க நின்ற பெரும் கூடம்; வரவேற்றது 3 பேரு தான்... சரி, எனக்கு தான் விஷயம் தெரியுமே.. ஒன்றும் சுவாரசியம் இல்லை என்றான் அடி ஏருத்து வைத்தேன்...

ஒரு சிறுவன் ஓடி வந்தான், நீங்க அவருதான் என்று கேட்டான். எனக்கு அவனைப் பிடித்துவிட்டது.. என் கையில் ஒ, அவன் கையில் பொம்மை.. ரெண்டும் ஒன்று தான்...

“உன் பேரு என்னாடா?”, கர்ஷா என்றான்... மூர்ஷா என்று அறிந்தேன்... உள்ளே சென்றவுடன்....

மன்னிக்கவும் செல்லும் முன், அந்த பொன்னை என்னைப் பார்த்தால், பார்த்துவிட்டார்... ஒரு ஜனங்கள் தான், மின்னல் ஊருவு சென்று அவன் பார்வை நான் பெண்ணைன் கண்களுக்கு அடிமை.. அதுவும் அடிமை செய்யும் கண்களுக்கு நெருஞ்சான்கிடைதான்.... முடிவெலுத்து விட்டேன் அவன் தான் என் மனைவி....

அம்மாகிட்ட சொல்லலாமா? கண்டிப்பாக பதில். அவையாதாதான்... சேரி 26 வருஷம் பொறுத்துக்கொள்கிறேன்...

ஆரம்பித்தது காதல் பித்து மறுபடியும்.....

சிறுகதை

எப்படியாவது அவனை நான் பார்க்க வேண்டும்... பேரு கூட தெரியாதே... கையில் பையன், மாநில் பயம்... சேரி தமிழி, ஒச்சா எங்க போறது என்று கேட்டேன்...

மாமா, நான் ஜடியில் தான் போவேன், நீங்களுமா? உங்க அம்மா அடிக்க மாடங்களா என்று கேட்டுவிட்டான்...

ஓரு குற்றப்பரிகாரம் போல் பார்த்த எனக்கு கண் முன்னே பலகாரம் வைத்து வாய் அடைத்தனர்... ஓரு கவிஞன், ரயிலில் 1000 பேர் வந்தாலும் ஓரு காசு தட்டில் விழும் சத்தம் தேவுவான்... அது போல அவர் சிரித்ததை நான் கேட்டேன்...

அது என்னை எழுப்பாத Alarm ஒசை தானாக கூாே ஆனது போல இருந்தது... மறுபடியும் அந்த பையன் பேச நான் ஆசைப்பட்டது போல அவனும் ஆசை கொள்வாரோ என்று ஏக்கம் தொற்றிக்கொண்டது...

பின்புலம் எனது அவ்வா, எப்படியும் வாயை கிண்டி கல்யாணம் நடக்க வைத்தாலும் வைப்பார்கள் என்று அறிந்து எனது வாயை முடிக்கொண்டேன்....

பொன்னூ, 10 நிமிஷம் கழிச்சு கூட்டிட்டு வரேன் என்றார்கள்...

அடேய், 10 நிமிஷம்? நான் 10 வருஷம் மன்கல ஓட்டி 2 புள்ள இப்போ ஸ்கல் போது என்று நினைத்தேன்...

அந்த பையன், மாமா அக்கா உனன் தான் ஒளிஞ்சு பாக்கது பாரு என்றான்... அவனோதான்... மன்கல டேய் நீ என்ற குல தெய்வம்மா அப்பினனு ஓரு விகரமன் படம் BGM ஓடு ஓடிட்டு இருக்கும் போது, எங்க பாவா என்ட்ரி... அமைதியா இருக்க முடில பாவா Why 10 நிமிஷம் என்று கேட்டேன்... உடனே அவரு, நான் உன் அக்காவா பாக்கும் போது நீ அரை மனி நேரமல்ல break விட்ட? செரி, பலபு வாங்கியாக்கு... பேசாம் விட்ட இருக்கற போடோஸ் பாக்கவாம் னு செவத்துல் பாத்தேன்... ஓரு Interior Decoration எப்படி இருக்கணும்னு தெரியாம் இருக்குறவன்கூட பாக்க மாட்டான் அந்த செவத்து...

முழுதும், plain... மாப்ள செவத்து அப்படி ஏன் பாக்ராரு?

நான் திரும்ப சொல்ரதுக்குள்ள அக்கா அவனுகு பிழிச்ச ப்ளன கலர் அடிச்சிருக்கிங் துதான் அப்பினனு சொன்னாங்க... பத்த வச்சிட்டியே பரட்ட என்று கூறுவதற்குள் எல்லாம் ப்ரதிதி வேலை ... அட பேரு கேட்டாச்சு, கலர் தெரிஞ்சு போச்சு... ஒகே சொல்லிடலாமா என்ற நெங்கச்சில பையன் முடியில் இருந்ததை மரந்துபோய் எப்போவும் போல குதித்து விட்டேன். ஆமாம் எனக்கு அந்த பழக்கம் உண்டு. பையன் பொது என்று கீழே விழுந்தான்... உடனே, கீ என்று சுத்தம் போட்டன்...

அவனை அமர்த்த சாக்கலேட வேணுமா என்று கேட்டேன்... பய புள்ளை lays என்றான்... அட வாங்கிதான் கொடேன் என்றாள் என் அவ்வா...

இது வாயில் மொதல வெடி போடணும் என்று தோன்றி கெளம்பினேன்...

10 நிமிடம் ஆனது...

பெண் வந்து போயாக்க... அப்போ தான் உள்ளே நுழைந்தேன்... பாவா டேய் பொன்னூ போய்சூக்கன்னு சொன்னாரு... எனக்கு உச்சரே போக்கு... சேரி எப்படியும் எனக்கு காமிப்பார்கள் என்று தயங்கி அப்பாவை கேட்டேன்... அப்பா, அதெல்லாம் என்ன பழக்கம்?

ரேட்ட்டு... முடிச்சுட்டாங்கடா என்ற நெனைப்பில் மறுபடியும் பையன் இருந்ததை மறந்து கீழே போட்டேன்...

அவ்வா, இந்த பையனுக்கா நீங்க பொன்னூ கொடுக்க போற்குள்ளு கேட்டுச்சு. அடியே கெழவி, நானா கேட்டேன் கண்ணாலும்? என்ற நெனைப்பு வருவதற்குள்... பொன்னூக்கு ஒகே வாம் என்றார்கள்...

தேயே! என்னாங்கடா... எப்போவுமே போயிட்டு தான் சொல்லுவீங்க எனக்கு மட்டும் ஏன்டா SMS ஸ்பிட்டு முடிவு எடுக்ரீங்க? சேரி, நம்மளையும் ஓரு பொண்ணூ ஒகே சொல்லுதுன்னு தோனுச்சு...

நடுல அம்மா, பையன் 1 மாசம் இருப்பான் என்று கூறினார்கள்... அப்பா, இல்லை அவன் இங்க் தான் settle ஆவான் என்றார்... எனக்கு அந்த திருப்பி சொல்ல வார்த்த இல்லை... சேரி இவ்வான்னு முடிவு பண்ணதுக்குல்லு... பொண்ணோட அப்பா, பொண்ணூக்கு ஓரு மாச்சுத்துல முடிப்போம் இல்லேனா ககரஹனம் சரி இல்லை என்றார்...

வச்சுட்டான்யா ஆப்பட்... என்றான் நவீன் காதோரம்... நான் love பண்ணியே தீரனும் கொஞ்சம் சுத்தமா சொன்னேன்... ஹர்ஷா கேட்டுவிட்டான்... மாமாக்கு கவுல வேணுமாம் என்றான்... இவன் யாருடா எப்போ பாரு என்ன கோத்து விடறான் என்று கேட்டேன்...

டடனே, நவீன் இது தான்டா ப்ர்திதி பையன் என்றான்...

அடேயீ! அப்போ ப்ர்திதி அவ பேரு இல்லையா? யாரு பேரு டா? பொண்ணூ பேரா ??? டேய், அண்ணி பேரு வேதா டா என்றான்...

இப்போது நான் விழுந்துவிட்டேன்.....

வேதா, என்ற பேரு போதும் என்றேன்...

மாப்ளைக்கு ஒகே வாம் என்றான் தமிழி...

இது ரொம்ப சீக்கிரம் எனக்கு... இருந்தாலும்... தோனவில்லை இது நடக்கும் என்று...

கை நினைத்தால் வரன் ஓகே என்றாகிவிடும்... நமக்குதான் எல்லாமே upside டவுன் என்று யோசிப்பதற்குள்... அவர்கள்... ராகு காலம் முடியட்டும் கை நெனைக்கலாம் என்றார்கள்...

எனக்கு ஒரு நமிகிகை 130 மணி நேரம் கண்ணிடப்பாக காதவின் அத்தியாயம் என்று நினைத்து சேஷ்டைகள் செய்ய ஆரம்பித்தேன்.

முதல் 30 நிமிடம்:

தொட்க்கம் தான் நான் சொத்பும் இடம்... பின்பு நான் சுதாரித்து கொள்வேன்... அதன் பின்பு தொடரமாட்டேன்... எதாவது செய்ய வேண்டும். கண்ணிடப்பாக யாரும் வெளியே செல்லமாட்டார்கள்... செல்லக்கூடாது...!!!

ஹர்ஷா நம் கிரிக்கெட் வெள்யாழுவோமா என்று கேட்டேன்... வா train விடலாம் என்றேன்... train வீட்டுக்குள் போஹனும் என்றேன்... அவனும் சேரி என்றான்...

அது என்ன தோட்டமா ??? இவளவு பெரிய தோட்டத்தை நான் பார்த்தில்லை... சுர்றி வந்தாலே 2 மணி நேரம் ஆகும்... இருந்தாலும் கண் முன்னே நமது எதிர்காலம் ஓரு அறையில் கதவை சாத்தி கொண்டு, என்னை பார்ப்பாயா என்று கேட்கும் போது என்ன செய்ய தோன்றும்..

சிறுகதை

சரி, இடைத்துவிடலாமா என்றெல்லாம் தோன்றியது— அப்பா இருக்காரே, இன்னும் அவர் அடிக்கு பயம்... கூடவே இந்த கீழ்வி... அம்மாதான் தெய்வம்... ஆமாம் பள்ளி கொண்டுவிட்டார்கள்... நவீன் வெளியே சென்று விட்டான்... கார்த்தி மாமாவுடன் இருந்தான்.. அக்காவும் பாவாவும் குழந்தை விழித்துக் கொண்டது என்று தனியே தூக்கி சென்றுவிட்டார்கள்...

நானும் ஹர்ஷாவும் தான்... train தான் என்னுடைய ஆயதும்... ஏற்றதேன் வண்டியை... வண்டி ஓடியது.. மனப்பெண்ணின் அறை நெருங்கியது...

“பூர், கூ. சிக்வஹா, சிக்வஹா...” இந்த ஊருக்குள்ள போலாமா என்றேன்...

“மாமா! வரும்போது போலாம் என்றான்....

அப்போ உன் வீங் எது என்றேன் .. மாடி தான் மாமா என்றான்... அடேம் உன்ன கொன்னுடவேன் மாடியும் வேணாம் தாடியும் வேணாம் என்றேன்..” செரி வண்டி நிறுத்தி, காற்றாட உட்கார்ந்து அருத்த planஇல் involve ஆனால்...

பெண்ணின் அப்பா கையில் இளாந்திர் உடன், “மாப்ள இளாந்திர் சாப்புங்க என்றார் ! பின்னர் காதில் மாப்ள வேதா குட்டி மேலதான் இருக்கா போறிங்களா என்றார்... நான் சொன்னேன்னு சொல்லிடாதீங்கனு சொன்னாரு...

அடப்பாவிகளா !!! மாடிக்கு உள்ளேந்து தான் போவிங்களா ... !!

தமிப் ஹர்ஷா என்று தேடி கதறினேன்.. அவன் மாடியில் இருந்து மாமா நான் இங்க இருக்கேன், அக்காகிட்ட சொல்லிட்டேனே நீங்க மாடி தாடி சொன்னீங்கனு... இப்போ என்ன செய்விங்க என்றான்...

மாப்ள தெரியாம் சொல்லிட்டேன் டா... மாமா train இல்லை aeroplane கூட கூட்டிட்டு போரேன்டா... please கீழ் வாடா...

அட ஆமாங்க... நான் Aeronautical Engineer... அது தேவ இல்லைதான்... இருந்தாலும் மாப்ளைய பத்தி சொல்லனும்ல... ஹர்ஷா, “போ மாமா, அக்காவும் நானும் சாக்லேட் சாபுட்ரோம். என்றான்...

எனக்கு ஒரு சந்தோஷம்... நான் தான் அவனுக்கு அந்த சாக்லேட் வாங்கி தந்தேன்.டேய் அக்கா கிட்ட செல்லு அது நான் வாங்கி தந்தேனு சொல்லத்தகுள்ள... கெழவி வந்து, “ஏனாட தம்பா... இந்த சாக்லேட் ஏன்டா நீ ஷார்ஜாஹ் கிட்ட கொடுத்து... நான் புளிப்பு மிட்டாய் கொடுத்து இதை வாங்கிட்டேன்” அப்பின்னு சொல்ல.. அருத்த செகன்ட் மேலேர்ந்து ஹர்ஷா, “மாமா, இந்த மிட்டாய்க்கா 30 ரூவாய்க்கு பெட்ரோல் போட்டு கடைக்கு போனேன்னு அக்கா தீட்டுதலு அங்கேர்ந்து கத்துனான்...”

அடியே !!! கெழினினு சொல்லத்தக்கு முன்னாடி பொளிச்சனு எச்சி துப்பி தம்பா வா உள்ள போலாம் சமையல் பாக்கலாம் அப்பின்னு சொல்ல...நானும் சாப்பாரு என்று கெளம்பிவிட்டேன்...

அதற்கு நால்வில், நான் அவளின் சிரிப்பை மறுபடியும் கேட்டேன்... ஒரு அடி எடுத்து வைத்து தீரும்ப மேலே பார்த்தேன்... அவள் வெட்கத்தோரு உள்ளே செல்ல... இப்போவும் போச்சென்னு நெராந்து கொண்டேன்...

கடந்து சென்றால் என்ன, பேரு வேதா, ஊரு தெரியும் தேடறா என்று Facebook தட்டினேன்... 6 வேதா...

மண்ணை குழம்பி. அடேய history கூட நாலு வேதா தாண்டா என்று கழுப்பாகி முடிவிட்டேன்...

இரண்டாம் 30 :

தம்பா.. சமையல் ரெடி.. எப்படியும் சாப்பிடி கூப்புவாங்க.. பாக்கோம் பேசுரோம்.. மனசைத் தெம்பாக்கி வைத்தேன்...

வந்தார்கள் வானர்க்கள் ஹர்ஷாவும் நவீனும்... மாமா வா மாடிக்கு போலாம் என்றான்.. நான் வர முடியாது போடா என்றேன்...

டடனே அவனாக கீழே விழுந்து, “அம்மா.. இந்த மாமா தள்ளி விட்டாங்க என்றான்”

அங்கிருந்து ப்ர்டிதி, “டேய், அக்கா மேல தான் இருக்கா, அவ கிட்ட சொல்லு” என்றார்கள். நமக்கு காது தான் ஊர்ப் ஆச்சே.. டடனே ஹர்ஷாவை தூக்கி ஒடினேன்.. கதவு மூடப்பட்டு இருந்தது..”

நெருக்கத்துரு பட பட !! தட்டினேன்.. பலமாக தட்டினேன்.. மூக்கை வைத்து கேட்டேன்.. ஒரு சத்தமும் இல்லை..”

அவள்தான் உள்ளே ! என்ன பேசலாம் !! தயார் ஆகி நின்றேன்...

எனக்கு உன் பேரு தான்.. அது போதும்

எனக்கு உன் பேரு தான்.. அது போதும்..”

2 தடவை சொல்லிப் பார்த்தேன்..

ஹர்ஷா கையில் துள்ளி குதித்தான்..

“டேய், என்டா ?”

“போ.. லூச் மாமா என்றான்”

“why டா என்றேன் ”

கதவுதான் தொறந்து இருக்குல நீ ஏன் இங்க நிக்கிற ? என்றான்... டடனே உள்ள தொறந்து போனால், ரெண்டு வாசல்.. அடேய் இது விடா என்று புலம்ப்”

கீழவி என்றுமில்லாத அதிசயமாய். தம்பா வாடா பக்கதுவ என்றான்.. நான் எப்படியும் கெழவி வெத்தல தான் கேட்கும் என்று ஹர்ஷாவிடம் பணம் கொடுத்தேன்.. ஹர்ஷா பின்னே வந்து மாமா அக்கா அவ்வா பக்கத்துவதான் இருக்குனு அம்மு அத்த சொல் சொன்னாங்க என்றான் !!! அடேய் மறுபடியுமா ? சாப்பிட போனால் அவள் எப்படியும் வருவான். 2 வாசல் வேற... உள்ள இருந்தா அவையுறேன் சொல்லுவாங்க.. சரி... கீழ் போவோம்... என்று கெளம்பினேன்... வழி மறைத்தார் மாமா..”

மாப்ள!!!.. கீழ் எல்லாம் பொண்ணுங்க இருக்காங்க காங்காங்க வச்சியா இருக்கும்னு அருத்த பந்தி போட சொல்லிட்டேனுங்க.. என்றார்..”

மனசுக்குள், “வாங்க !!! நீங்க ஒருத்தர் தான் பாக்கி !!!”

சொல்லிவிகொண்டேன்..

அட ஆம்பளைய வந்து சாப்டலம்ல ஒரே அடியா சாப்பிட்டா பொம்பளையங்களுக்கும்னு அதே கிழவியின் குரவு...”

பக்கத்தில் இருந்தந்து சகுனி மாமா என்று தெரியாம இருந்த எனக்கு ஒரே இருமல்... அவரு ரெண்டு இழு இழுக்குறாரு- அதே கிளர்ட்டே தான்..”

சிறுகதை

அது பரவால், “மாப்ள வெக்கப்பட்டராருங்க” என்றார்...

எங்கேர்ந்து தான் வரிங்க எல்லாம்????? நொந்து கொண்டேன்... இதுக்கு ஒரு மறுபேச்சு வரலுமே என்று நோக்கி னேன்..

கெழவி, “கொண்டயாம் கொண்டயைாம் தாழ்ம்பு, உள்ள இருக்குதாம் ஈரும் பேணும்...” என்று கூற அங்கே குபீர் சிரிப்பு...

மாமா என்னிடம், “ஏன் மாப்ள அவ்வா செம் காமெடி போல்” என்றார்... ரொம்ப சீரியஸ் ஆகு...

“ஆமாம்!!” என்று என்னை விட கழுப்பாய் மாரும் கூறி இருக்க முடியாது...

அதற்கும் அவர், “நீங்களும் தான் மாப்ள !!!”...

3 ஆவது 30:

பரிசீசை ஆகட்டும், வாழ்க்கை ஆகட்டும் என்னை மாதிரி பசங்குறங்குக் கடைசி அரை மணி நேரம் என்று சொன்னால் போதும், பேயாத மழை பேய் மாதிரி வரும்...

இன்னும் அற கண்ட செப்பு உண்டாதி என்றார்கள் தெலுகுமொழியில்... நமக்கு இப்போ தெரிஞ்சு ஒரே மொழி... டேய் ஹர்ஷா மட்டும் தான்... அவனை அழைத்தேன்... அவன் வேதாவிடம் தான் இருந்தான்... நவீன்கிட்ட போட்டோ இருக்கா என்று கேட்டேன்... அவனும் இல்லை என்று சொல்ல mastermind வேலை செய்ய வைத்துவிட வேண்டியது தான்...

நெந்னா விடம் ஓடினேன்... நெந்னா எனக்கு ஒரு Call வந்துக்கூ... இப்போ நான் போகனும்... நீங்க வந்துருங்க. நான் இப்போவே கொம்புறேன் என்றேன்...

அம்மா விழித்துக்கொண்டார்கள்... தம்பா இருந்தது இருந்த இருந்தும் வரேன் என்றார்கள்... உடனே களோபரம்... வேதாவின் அம்மா உடனே, “என்னங்க, இப்பி ராகு காலத்துல மாப்பளையும் அம்மாவும் கொம்பினா என்ன அர்த்தம்?” இதுவாம் நல்லா இல்லைங்க என்று சொல்ல...

இங்க அம்மா, “பின்ன என்னங்க... வந்ததுவேந்து நானும் பாக்ரேன்... ஒரு குண்முணி அளவு கூட என் பையன கண்குக்கவே இல்லை... அப்பி என்ன என் பையன் கொறஞ்சி போய்ட்டான்” என்றார்கள்...

“Game Starts”, விக்கி கூறினான்... நான் விக்கிகொண்டே கேட்டேன்... அம்மா நான் போகல என்று கூறினேன்... அப்மா, “எனக்கு தெரியும் தம்பா... உனக்கு எவ்வோ முக்கியமா வேல இருக்குனு” அதுக்காக இரு என்னாலும் கேட்டுட்டு போய்யுவோம். இந்த மனுஷன் தான் ஒன்னாலும் கண்குக்கவே மாட்டேன்கரார் என்று நெந்னாவைக் காட்ட...

பாவா வந்தார்... உடனே எல்லாம் அமைதி ஆனார்கள்... அவர் உள்ளே வந்தால் இவ்வோ பயமா என்று யோசித்தேன்... அவர் வேதாவின் அம்மாவிடம் எதோ கேட்க, அவர்கள் உள்ளே சென்று விட்டார்கள்...

சந்தியா பொழுதை ஒரு கை முடியது போல சண்டை ஒய்ந்தது...

அப்பி என்ன பேசி இருப்பார் என்று யோசித்தேன்...

அவர் கொழுந்தைக்கு ஒரு பாட்டில் பால் கேட்டு இருக்கிறார்... எனக்கு சிரிப்பு வந்து விட்டது.. குழும்பமாடா இதனு நானே நினைத்து கொண்டேன்...

கெழவி, “முத்த மாப்லை சம்மாவா?” என்று கேட்க.... நானும் பாவாவும்... “இன்னும்மா உலகம் நம்புது” என்று கூறி கொண்டோம்...

சண்டை முடிய 10 நிமிடம் சரியாக எடுத்து கொண்டது...

அதற்குள் நடந்தேறிய விஷயங்கள்...

1. ஹர்ஷா ஜட்டியில் உச்சா போய்ட்டான்... எனக்கும் நனைந்து விட்டது... என் முடியில் தான் அமர்ந்து இருந்தான்

2. கெழவி மதுபாலா பார்த்துகொண்டு இருந்தது

3. வேதா ஆப்பா, மறுபடியும் மாடிக்கு சென்றார்...

4. நான் 300 தடவை வேதாவின் அறையைப் பார்த்துவிட்டேன்

கிடைத்தது கரை படிந்த மாமாவின் வேட்டி... கட்டிகொண்டேன்... இன்னும் 15 நிமிடம் பார்த்தே ஆக வேண்டும்... மானமா

நான் வேதாவின் அம்மாவிடம், “அத்தை... அத்தை... உங்க.” என்று கூறி முடிப்பதற்குள் வெட்கப்பட்டு உள்ளே சென்றுவிட்டார்... என்ன கரும்ப்டா இது?... சரி ஒரே வழி... அக்காதான்... அம்ம நான் வேதாவ பாக்கனும்... மீது என்றேன்...

அக்கா, இதை மொதலையே சொல்லி இருக்கலாமல் என்று கூறினாள்... நானும் வாயைப்பிளாந்து கேட்க, “அப்போவே முடியாதுனு சொல்லி இருப்பேனு” சொல்லி முடிசிடாங்க...

நான் ஹர்ஷாவேதான் நம்பினேன், அவன் காதில் “டேய், மாமாக்கு வேதாவ பாக்கனும்னு சொல்லு”, என்று கூறினேன்... சத்தமே இல்லை... அத்தை ஓடி வந்து என் கையில் இருந்த அவனை, ‘புள்ள தூங்கிட்டான் மாப்ள... உச்சா போனா தூங்கிடுவான்’ என்றார்கள்...

நம்பிக்கை தகர்ந்த நேரம்... வந்தது என் வியந்தி...

வேதாவின் தோழிகளாம்... 3 பேர் வந்தார்கள்... “Sorry uncle, we were in clinic”

என்றார்கள்...

எனக்கு பசீர் என்றது, “என்னது, clinic aah?” என்று வியந்து கொண்டேன்... அவர்கள் 3 பேரும் அழகாய் வேறு இருந்தார்கள்...

தமிழ் பெண்கள் வாஜிக்... அழகான பொண்ணுங்க தான் டாக்டர் படிப்பாங்க... அப்போ எப்படிடா? எனக்கு ஒகே சொன்னா அந்த பொண்ணு? யோசித்து கொண்டே காபி குழித்தேன்...

தோழிகள் உள்ளே சென்றதுவேந்து நாழிகைகள் வேகமாக நகர்ந்தன்... உள்ளே சிரிப்பு சத்தம்...

வேட்டிய கட்டிய என்னை அடையாளம் கண்டுகொள்ளவில்லை என்று நினைக்கிறேன்...

ஒரு பெண் வெளியே வந்து என்னை உற்றுப் பார்த்தாள்.. கோழியை கண்ட நிரியை போல இருந்தது... எனக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை...

Corner லை...

அட!!! இது தமிழ்நாடுங்க!!! ஒவ்வொரு விஷயத்துலையும் சம்சாரம் பங்கு இருக்குமோ இல்லையோ மின்சாரத்தோட பங்கு முக்கியமா இருக்கும்...

சிறுகதை

அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டுதான் இருந்தார்கள். இது பவர் கட்டுக்கும் நேரம் என்று... அவர்கள் வாயில் சர்க்கரை போலாம் என்று தேடப் போனேன்... பவர் கட்டு...

அது ஒரு அழகான மிடில் கிளாஸ் :பாமில்... Upper சுந்தரர் என்றெல்லாம் தெரியாது... இன்வேர்ட்டர் இல்லாத வீடு... இது போதாதா என் வேதா கொஞ்சம் என்னைப் போலதான் என்று... எனக்கும் பவர் கட்டுடிக்கும்... மெழுகு வர்த்தியில் விரல்விட்டு வெளையாரும் நேரம், ஒரு பூச்சியை fly செய்வதும் favorite இருட்டு முன்... இதற்கு முன் அக்காவோடு விளையாடினேன் இனி வேதாவோடு... என்ற எண்ணாத்தில் வியர்க்கக் கூட இல்லை...

எங்கள் வீட்டில் இது ஒன்னும் அபசகுனம் என்று எண்ணாவில்லை...

வேதாவோடு தோழிகள் வெளியே வந்தனர்... எங்குப் பின்னால் இருந்த corner செவற்றில் தான் ஒரு emergency lamp இருந்தது... மாமா கயிறு இழங்க மாப்பள என்றார்... எங்கு பதட்டத்துல் அண்டாக்குள்ள கூட கை போகாது... இது வேறையா என்று எண்ணி... எப்படியோ சரியாக இழுத்துவிட்டேன்... corner கு corner செட்ட தான் வேதாவின் இடம்... என் மன்னடை நிழல் அவளின் முகத்தில் சரியாக விழுந்து... முகம் சுத்தமாக தெரியவில்லை...

சுச்சை நிற பட்டு... சிவப்பு border... பாருங்களோன்... ஒரு கிளி combination... முகம் தான் தெரியவில்லை... நான் நகர்ந்தால் சரியாக தெரியும்... எங்கு அல்ல எல்லோர்க்கும்... ஆம் நான் நகர்ந்தால். அனைவர்க்கும் தெரியும் நான் அவளை தான் பார்க்கிறேன் என்று...

இதில் எங்கு வெட்கம் இல்லை... ஒரு சின்ன ஆடசை... நான் வைக்கும் முதல் பார்வை அவள் கண்ணிலா, கண்ணாத்திலா, உட்டிலா, காதின் தோட்டிலா... சொல்லு நந்தவாலா என்று பார்த்தியைக் கேட்க, அவன் பேய் உன் கெழுவி இருக்கா என்று கூறக்கூடாது என்பதற்காகத்தான்...

"நான் கட்டிக் கோர பொற பொண்ணுங்க, ஒரு தடவ பாக்க விருங்க please" அப்படினாலும் கேக்கனும்னு தோனல, அட சுத்யமா தோனலின்க...

அவளோ தோழியிடம் ஒரு வார்த்தை கூட பேச வில்லை... அதில் தாகம் கொண்ட எங்கு, ஏக்ப்பட்ட சுந்தோஷம்...

கெழுவி ஆரம்பித்தாள்... "ஏமா... நி looper சிங்கர் மாதிரி பாருவியா?" என்றாள்... அடியே ரெட்ட வாலு கெழுவி... என்பதற்குள்... அவள் நான் பாருவேன் அவ்வா என்றாள்... உறைந்தே போனேன் நான்...

அவள் பேசியதே .. Arun Excello வின் வில்லா வாங்கிவிட்டேன் என்று தோன்றியது.

கெழுவி உடனே, "என் பேருக்கு இளையராஜானா உசரு... இது வரைக்கும்" என்றார்... வேதா இடைமரித்து, "எங்கும் அவ்வா" என்றாள்... இந்த situation சிறப்பாக ஆங்கிலத்தில் தான் விளக்க முடியும்...

"This is the most romantic proposal ever I Can hear" ... உருகிவிட்டேன்..... ஒற்றைக் காலில் நின்ற கொக்கிற்கு வினாமின் கிடைத்தது போல இருந்தது....

இன்னும் 20 நிமிடம்... கரண்ட வந்துரும் என்றார்கள்... வாழ்க்கையில் நான் இருளை இவ்வளவு ரசித்தது இல்லை... டேய்

போகட்டும் என்று நான் நகராமல் கெழுவியை அருகில் கூப்பிட்டேன்...

இப்போது எனக்கு அவளை முகம் பார்க்க விருப்பமில்லை... "அவ்வா, எந்த ஊரு பிடிக்கும்னு கேளு" என்று கூறினேன்...

அதில் தான் எனது தேவிலை முடிவெறுத்து விட்டேன்... "சஹராரா என்று சொல்லி விட்டால்?" ... சாவு ரா, தான்... என்று எண்ணி கொண்டேன்...

அவளின் பதில்... "Venice" ...

இதகும் நகரம்... நான் இனி எங்கு நகர.... ??????

இது கேள்வி பதில் நேரம் ஆகியது... என் நிழலில் அவளின் முகம்.... நான் சர்றும் நகரவில்லை... அவள் துளியும் விரும்பவில்லை...

நேரடியாக பேசி கொண்டோம்....

Personal கேட்கலாமா என்று தயங்கினேன்...

சடார் என்று, " உங்களுக்கு previous வா் affair ?" என்றாள்... அப்படியே ஒரு போய் எங்கி இருந்த இத்தனை நாளாய், நான் இருந்த இதே உலக்லா ? என்று கேட்க தோன்றியது....

"ஹாங்க" என்றேன்... சிரித்துவிட்டாள்... அதிலும் அழகு... நான் அந்த கேள்வி கேட்க விரும்பவில்லை....

"உங்க போன் நம்பர் கொஞ்க" 2 பெரும் ஒரே சத்தத்தில், சுருதி சேர கேட்டோம்... ஹர்ஷா விழித்து கொண்டான்....

"வீல்!! என்று அழுகை..." அவனை தோளில் சாய்த்து உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்... ஒரு நிமிடம் நான் ஹர்ஷாவாய் மாறினேன்... அழகு முகம் இப்பொழுதும் தெரியவில்லை.... அவளின் பின் ஜையில் கடத்தி முடிச்சி என் மனசையும் சேர்த்து தான் போட்டு இருக்கிறாள்... அவளை அணைக்க நான் விளக்க அணைக்க அணைக்க கடத்தி மின்சாரம் பாய்ந்து... பவர் வந்தது... விழித்து ஹர்ஷா, "ஹையா" என்று கை தட்டினான்... எங்கு இன்னும் venice விட்டு வெளியில் வரவில்லை....

எருா வண்டியு !!

எங்கு smartphone மீது அவவளவு ஈடுபாடு இல்லை.... நவீன் தான் வைத்து இருந்தான்... எனது mobile....

அவன் என்னிடம், டேய் உங்கு யாரோ போன் பண்றாங்கடா....

"நீங்க ஒரு Half an hour இருப்பீங்களா?" என்றாள்... அது சுத்தியமாக வேதா தான்... எங்கு கை ஒட வில்லை....

முதல் முறை.... நான் எதாவது செய்ய வேண்டும் என்றே தோன்றியது... 30 நாளில் கல்யாணம் உறுதி... யோசித்தேன்....

ஆண்டவா !!! ஜெயா கொடுமா என்றேன்...

நெனா விட்டம், "நெனா, பேசி முடிக்கிறீங்களா?" என்று கேட்டேன்...

"ஏன் பா?" என்றார்... " இல்ல, நெனா. ஒரு கோவில்ல மாத்திக்கலாமா?" என்றேன்... " சரி என்றார்..."

மருதமலை முருகன் கோவில் போலாம் முடிவு செய்தோம்... செல்வது என்றால் எல்லாரும் தான்.... நாங்கள் ஒரு கார் வைத்திருக்கிறோம்... பெரியவர்கள் வாங்க போலாம்... இங்க பக்கம் தான் ரெண்டு ட்ரிப் அடிக்கலாம் என்று கூறினோம்....

சிறுகதை

"சரி" என்றார்கள்...

பாவா தான் வண்டி ஓட்டினார்... பறித்தி அண்ணி வரவில்லை உங்களுக்கு dinner செய்யனும் என்றார்.... விக்கியும் நான் மேட்ச பாக்ரேன் தம்பா என்றான்....

அன்னிக்கு உதவனுமே என்று அக்காவும் நான் இருக்கேன் என்று கூறு... நான் கருப்பாகி... ஒரு மண்ணும் வேணாம், நீ இல்லாம் எப்படி? அண்ணி நீங்களும் வாங்க என்றேன்... எல்லாம் கொம்பியாக்க...

நான் முதல் வண்டியில் சென்று விட்டேன்....

அங்கு சென்று... வழியில் இறங்கி கொண்டேன்... அது ஒரு கடை தெரு... அவரூக்காக முதல் பரிசு... வாங்கியே தீருவும். சுற்றி திரிந்தேன்...

வண்டி மருதமலை சென்று திரும்பியது... என் கையில் இருப்பதை பார்த்த பாவா, "நடத்துபா" என்று சொன்னார்....

10 நிமிடம் முன்பு...

முதல் கடை நான் பெண்கள் காணாத இந்திர ஜாலம் ஓன்றும் வாங்கவில்லை.. ஒரு 500 ரூபாய்க்கு அவள் பெயரில் ஒரு புடவை எறுத்தேன்... விலை கம்பியாக தான் கூறி உள்ளேன்) காதலி விலை உயர்ந்ததை விரும்புவார், மனைவி விலையை உயர்த்தினால் மகிழுவான்.... முதல் கடையில் 2 சுடிதார் எதுக்கூடன்... 10 நிறங்களில் nail போலினி.... அந்த நிறத்துக்கு ஹேர் பேணாட்டு....

இரண்டாம் கடை... 5 ஜோடி காலனி, 5 ஜோடி காதணி... எல்லாம் முடித்தேன்....

அடுத்து அவருக்கு chocolate gift pack ஒரு 10.... அப்புறம் நிறைய மனசு நிறைய வாங்கி அருக்கினேன்... அடுத்த வண்டியில் வர விருப்பமில்லை...

ஈந்னா என்றுமே கூறுவார், "நட, அப்போ தான் உனக்கு என்ன நடக்குதுன்னு தெரியும்" என்றார். நான் நடந்தேன்....

அம்மாவிடம் அழைப்பு, "எங்கடா இருக்க?" அம்மா வந்துபுறேன்... நீங்க ஆரம்பிக்க என்றேன்....

பேசிக்கொண்டு இருக்கும்போது, என்னை நெருங்கி ஒரு வண்டி மெதுவாய் நகர்ந்தது... அவள் பாவா அருகில் தான் இருந்தான்... பாவா கண்டிப்பாக சொல்லி இருப்பார்.... நான் கூர்ந்து கவனித்தேன்...

அவள் சிரிப்பது அந்த ஒர கண்ணாடியில் தெளித்து வழிந்தது... Objects in the mirror are closer than they appear..."

நான் மெய் சிலிர்த்தது என்னால் உணர முடிந்தது...

அவள் மெல்ல கீழே இறங்கினால்... நான் மெல்ல நின்றேன்... பாவாவின் அழைப்பு "டேம் !!! பத்ரமா வந்துபோ..."

அவரது call disconnect செய்தேன்... மறு அழைப்பில் அவள்...

ஸக்ரீனில் "wife காலிங்" என்று வந்தது...

இதற்கு தானே இத்தனை நாளை ஏங்கினேன் என்று காதில் வைத்தவன்.. "மலரே பேச மெளன் மொழி" என்ற ராஜாவின் கீதம் Tea கடையில் ஓடியது.. ராஜா இல்லாமலா இந்த காதல் நகர்ந்து விடும் ????

அவளது முதல் வார்த்தை, "நாம, நேரா போனா 5 நிமிஓம் தான் ஆகும்... நாம சுத்தி போலாம் என்றாள்" செத்தே போனேன்....

எங்கள் முன்னே ஒரு lorry, அதன் பின்னே வாசகம் "10 மீட்டர் இடைவெளி விட்டு வரவும்" ... சுதாரித்து கொண்டேன்....

அவளின் அருத்த பேச்சு என்னவென்று யோசித்தேன்...

"உங்களுக்குத் திரும்ப போகனுமா?" என்றாள்... தலையும் இல்லை காலும் இல்லை....

"இல்லைங்க, உங்களோடாமே நடக்கரேன்", என்றேன்...

"மஹாம்..." அவளின் சிரிப்பு கொஞ்சமும் மிகாமல்....

"நான் உங்க எங்கனு கேட்டேன்" என்றாள்... நான் நம்ம ஊரு தான் என்றேன்... அதற்கு, "எங்கு?" என்றாள்...

நான், "ஒரு 10 அடி தூரம் தாங்க இப்போ எனக்கு சொந்தம்" ... இங்கெயே இருக்கவா?" என்றேன்...

அவள் வெட்கப்பட்டால் சலிப்பு கூட தட்டவில்லை... அதற்குள் அழைப்பு.. "தம்பா, எங்கபா இருக்க" சீக்கிரம் வாப்பா" பொண்ணு வர வழில் friend கூட வண்டியில் வந்துபடேன்னு சொன்னுச்சாம், வண்டியில் பொண்ணு வரதுக்குள்ள நீ வந்துபட என்றார்..."

அவள் மெல்ல நகர்ந்தாள்... ஒரு இடத்தில் தோழி ஏறங்கி என்னை நோக்கி கத்தினாள், "Boss, உங்களுக்கு தான் இந்த 10 mins டிரைவ்" என்று உரக்கக் கூறினார்கள்...

நான் விரைந்தேன்... அந்த வண்டியில் நான் ஓட்டினேன் என்றால் வழி தெரியாமல் எங்கெங்கோ போவேன் late ஆகும் என்று எண்ணி ஏறுவதற்குள், அவள் ஒரி கொண்டாள்... நீங்க வழி சொல்லுங்க நான் ஓட்டுறேன்" என்றாள்...

முகம் காணவில்லை... பின்னே அமர்ந்தேன்... முன்னே செற்றேன்... அழகாய் சாய்ந்தேன், நிலவாய் தேய்ந்தேன்...

"எனக்கு ஏது பாதை, அவள் கை பிழித்து தான் பயணம்"...

"straight போனா என்னாங்க?" என்றேன், "கோவில் வருமே" என்றாள்...

"ஏங்க அப்ப ரைட் எநுங்க என்றேன்.. அழகாய் ப்புன்சிரிப்புடன் இன்டிகேடர் ஏற்றித்து ஸிடிலும்... "ஏங்க?" என்றேன்

"அது இன்னும் பக்கம்" என்றாள்...

5 நிமிடங்களில் ...

"உங்களுக்கு என்ன பிடிச்சிருக்கா?" என்று கேட்டாள்... நான், "நம் கொழுந்து பேரு தமிழினியாள் ஓகே வா?" என்றேன்... தலைவுகினிந்தாள்...

கண்ணெனிரே கோவில் கை அருகே தேவதை- தலைவன் வாலியும் ராஜாவும் இந்த situationல் சேர்ந்து இருக்கனும் என்று யோசித்தேன்...

இறங்கியவுடன், நீங்க முன்னாடி பூஜ சாமான் வாங்கிட்டு போங்க, மாமா தேருவார்ல்" என்றாள்... ஹெல்மெட் இன்னும் அவள் முகத்தில்...

"நான் முன்னே போறேன் நீங்க பின்னாடி வாங்க" என்று கூறுவாள் நினைத்த எனக்கு, கூர் வால் கொண்டு வெட்டியது போல் ஆனது...

சிறுகதை

சாமான்கள் வாங்கிகொண்டு சென்றேன்... முதலில் அர்ச்சனை ...

குருக்கள், "யார் பேருக்கு அர்ச்சனை?"

நெனா, "சுவாமி, மங்கள ஓலை படிக்கணும் படிப்பிங்களா?"
என்று கேட்டார்...

குருக்கள், "பேஷா!!! ஆனா முன்னாடி அர்ச்சனை
பண்ணியுவோம் கொழுந்தைங்க பேருல அந்த முருகன் துணை
இருப்பார்". என்றார்...

"பேரு, வேதா, மகம்; புருஷோத்தமன், ஹஸ்தம்" ... வேதம்
ஒத்பட்டது...

இன்னாரின் மகன், இன்னாரின் மகன் :

பாவா வந்தார், "தம்பா, ஒன்கு பொண்ணு ஒகே வா? இப்போ
வரைக்கும் நீ பாக்கலையேடா?"

பாவா, "எனக்கு பிடிச்சிருக்கு பாவா" ரொம்ப சாதாரணம் ஆக
தான் நகர்ந்தது கொஞ்ச நேரம்...

"சரி பொண்ணுக்கு புது புடவை தரனும் அதான் சம்ப்ரதாயம்,
குருக்கள் கூறினார்..."

நெனா பாவாவிடம், "மாப்ள, கொஞ்சம் போயிட்டு வரிங்கள்?
நவின் கூப்ட்டு போங்க, கார்த்தி நீ போய் குருக்கள் சொல்ற பூஜை
சாமான், வெத்தல் பாக்கு வாங்கிட்டு வா" என்றார்...

ஹர்ஷா விழித்து கொண்டான்... "ஓ! என கதறினான்..."

என்னடா? என்றேன்...

"மாமா, நீ வாங்கிட்டு வந்த பைய ஒருத்தன் எழுக்குறான் பாரு"
என்றான்... நான் ஓய் போய்... "sir, please அது என்னோடு என்று
வாங்கி கொண்டு வந்தேன்..."

அம்மா, "தம்பா, அதுல என்ன என்றார்?"

அவ்வா, "அழகாய்! அது தட்டுல வை தம்பா!" என்றாள் இனிய
கெழுவி...

எதுக்கு பூஜை சாமான் தவிர அனைத்தும் வாங்கினேன் என்று
நெனா சிரித்தார்....

அங்கே எல்லோர்க்கும் பேச வார்த்தை இல்லை...

ஹர்ஷா மறுபடியும், "மாமா, நீ அக்காக்கு போட்டு விடு மாமா
என்று ஒரு மோதிரம் கொடுத்தான்..."

நான், "தெரியம் கொண்டவனாய், வேணாம்டா மாமா கிட்ட புதுச்
இருக்கு" என்று கூற்...

குருக்கள், மெளனத்தை கலைத்தார், "அப்புறம் என்ன?
புள்ளாயாண்டான்தான் தாலி தவிர எல்லாம் வச்சிருக்காரே?
பொண்ணு வைக்க வேண்டிய பொன் வைக்கணும்பா
வைங்களேன். பொண்ண கூப்புங்கோ"...

மறக்க முடியாத நாள்... காலை கிளம்பிய குரியனோடு பயணம்
ஆரம்பித்து நிலவோடு முடித்துகொண்ட ஒரு நாளில்

என்னுடைய முழு வாழ்கையும் முடிவானது எனக்கு ஆச்சர்யம்
தந்தது.. மெல்லிய சிரிப்பு ஒலி... நான் முதன் முதலில் அவள்
வீடிடல் சென்றபோது கேட்ட சிரிப்பு.. மறுபடியும்...

நான் வாங்கிய கொலுகு காலில் சேர்ந்து அழுகு சேர்த்து
கொண்டது... அம்மா இந்தாமா மாமா காலல் விழந்து இந்த
பொடல கட்டிக்கோ என்றார் குருக்கள்.. நான் இன்னும் அவளை
பார்க்கவில்லை....

அவள் நெனா காலில் விழந்து, "மாமா" என்றாள்... "நீ என்
பொண்ணுமா என்று கண் கலங்கினார்"

அம்மா, "என் பையன் கொடுத்து வச்சவன்மா"

அவ்வா, "என் பேராண்டிய பாத்துக்கோ தாயி... அவன் தான் என்
உசரு. இந்த கெழவிக்கு என்ன பிடிக்கும்னு அவனுக்கு தான்
தெரியும்... அவனுக்கு உண்ண பிடிக்கும்னு நம்பி கொடுக்குறோம்"

பாவா, "என் மச்சான் தங்கச்சி அவன்!"

நவீன், கார்த்தி விக்கி சேர்ந்து, "எனக்கு சட்ட ஏர்த்து கொடுக்கிறத
நிறுத்திடாத்திங்க release"

அவள் புடவை வாங்கிக்கொண்டு தலை குனிந்து சென்றாள்....

10 நிமிடம் கழித்து...

அதே குனிந்த தலை !!!

ஒரு செவ்வாந்தி பூந்தோட்டம் வந்து என் முன்னே நின்றது...

"பத்திரிகை படிக்கப்பட்டது"

"இப்போ தங்கம் இருந்தா மாத்திக்கோங்கோ"

"என் கையில் அவள் கையை வைத்தாள், அவள் விரலை
பிடித்து மோதிரம் சேர்க்க, அவள் மெல்ல தலை நிமிர, நான்
மெல்ல தலை குனிய தொடை மீண்டும் விவாஹம்..."

BGM இல் "கல்யாண நாள் பார்க்க சொல்லவாமா பாடவில்" MSV
பாடவோடு என் வாழ்க்கை தொடர்கியது...

Purushothaman Nandagopalan

Project Assistant | Aerospace Engg. (2014)
purushothman.nandagopalan@gmail.com

இவைப்பாக் அசோக்

கட்டுரை

நாற்றாண்டு தமிழ் சினிமாவில் கிராம சித்தரிய்புகள்

• அண்ண் பாலா

இலவியம்: வி.சோக்

70 - பதுகளில் இந்தியா முழுக்க எதிரொலித்த பேர்லல் சினிமா காலக்கட்டத்தில் இந்து வங்காளம் மலையாள மொழிப்படங்களில் கம்யூனிஸ் கருத்துள்ள படங்களே அதிகம் வந்தன.

அதே தமிழில் அந்த பேர்லல் இயக்கம் பதினாறு வயதினிலேவுக்குப் பிறகு தோன்றிய போது அது அழகியல் உறவு சிக்கல்கள் மற்றும் எதார்த்த சித்தரிய்புகளுக்கு கொடுத்த முக்கியத்துவத்தை மற்போக்கு கருத்தியலுக்கு அல்லது கடையாடலுக்கு வழங்க தவறியது.

தன்னீர் தன்னீர், கண் சிவந்தால் மண் சிவக்கும், ஏழாவது மனிதன், க என ஒரு சில படங்களுக்குள்ளேயே அது நின்று போனது.

கால மாற்றத்தில் அதுவும் நக்கலைட்டாக சித்தரிக்கப்பட்டு இறுதியில் போலீசாரால் சுட்டுக்கொல்லப்படுவனாக முடிந்து மௌவன ராகம் துவங்கி குருதிப்புனல் வரை ஒரு துண்பியல் தருணாம்.

2000-க்கு பின் சில மாறுதல்கள் உண்டானது. குறிப்பாக அது இயக்குனர் எஸ்.பி. ஜனாகாந் எனும் சித்தாந்தத்தை முழுமையாக கைக்கொண்ட கலைஞரால் இயற்கை, ஈ, பேராண்மை போன்ற படங்களால் மக்களின் அரசியல் முன்னெருக்கப்பட்டு வெற்றியும் பெற்றது.

குறிப்பாக பேராண்மை படத்தில், நாயகன் ஜெயம் ரவி மூலமாக மனித உழைப்புக்கும் மனிதனுக்குமான விகிதாச்சராத்தையும் முதலாளித்துவம் மனித வளத்தை எப்படி சுரண்டுகிறது என்ற அடேக்கியத்தனத்தையும் நேரடி வசனமாக துணிச்சலாக அமைத்த காட்சிகள் தமிழ்சினிமாவின் சித்தாந்த சாதனை என்றே கூறலாம்.

நாடுகல் தொட்டு பிம்ப வழிபாட்டிற்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் நம் மிகை உணர்ச்சி சமூகத்தில் கம்யூனிஸம் போன்ற உயர்ந்த தத்துவங்கள் பேசி மக்களிடையே கைத்தட்டல் பெறுவது அத்தனை சாதாரண விடயமில்லை.

அவர் தொடுத் தாழையில் மக்கள் அரசியலை கசீந்தரன், ரஞ்சித் ராஜே முருகன், கோபி நயினார் போன்ற இயக்குனர்கள்

கட்டுரை

செயல்படுவது போற்றுதலுக்குரியது.

இதில் ஜோக்கர் மற்றும் அறம் போன்ற திரைப்படங்கள் தமிழ் அரசியல் படங்களில் மிகப்பிரிய சாதனை என்றே கூறலாம்.

அதே சமயம் தமிழ் சினிமா சில பண்பாட்டு சாதனைகளையும் செய்து வந்திருப்பது மறக்க முடியாதது.

உலகம் முழுக் வணிக சினிமா பெரும்பாலும் நகர வாழ்க்கை சித்தரிப்புகளையே ஸமயமாக கொண்டு இயக்குகின்றன. கிராம சினிமாகள் பெரும்பாலும் கலைப்படங்கள் இருக்கிறதே ஓழிய வணிக சினிமாக்களில் அவை பயன்படுத்தப்பட்டில்லை.

ஆனால் தமிழ் சினிமாவில் மட்டும்தான் தொடர்ந்து கிராமத்து வாழ்க்கைக்கும் கிராமத்து மனிதர்களும் வணிக சினிமாவில் சித்தரிக்கப் பட்டு வருகின்றனர்.

மலையாள வணிக சினிமாக்கள் கிராமங்களை

அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்கினாலும் அவை பெரிதும் நாயர், மேனன் என உயர் குரும்ப மக்களின் வாழ்க்கையை ஸமயமாக கொண்டே இயங்கியது.

அவ்வகையில் தமிழ் சினிமா கிராமப் படங்கள் மூலமாக தொடர்ந்து தன்னை பண்பாட்டு சிறைக்கு ஆளாக்காமல் மக்களை போராடி காத்து வருவதும் குறிப்பிட்ட சாதனை.

உண்மையில் தமிழ் சினிமா என்றாலே கிராம சினிமாக்களா தான்.

தமிழ் சினிமாவின் கிராமங்கள்

1954-பராசுக்திக் குழந்தை பாலனா தமிழ் படங்கள் பெரும்பாலும் புராண இதிகாச படங்களின் ஆதிகத்திலேயே இருந்தன. தமிழ் பண்பாட்டிலிருந்து விலகி கர்நாடக சங்கீதம் பிராமண பாசை என குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் ரசனையை மட்டுமே பெரிதும் பிரதிபலித்தன.

சுதந்திரத்திற்குப் பின் திராவிட இயக்க எழுத்தாளர்களான அண்ணா, கருணாநிதி ஆகியோரின் வராய தான் சமூக வாழ்வையும் தமிழர் பண்பாட்டையும் பிரதிபலிப்பதாக அமைந்தன. வேலைக்காரி, ஓர் இரவு, பராசுக்தி, ரத்தக்கண்ணீர் ஆகிய படங்களின் வெற்றிமூலம் வசனம் தமிழ் சினிமாவில் முக்கியத்துவம் பெற்ற துவங்கியது.

சமூக படங்கள் என்றால் அவை நகர வாழ்க்கையை பிரதிபலித்தாலும் தமிழரின் கிராம மனோபால அடிப்படையிலிருந்து அவை சிச்சியதில்லை.

தேவர் பிலிமஸ் எம்.ஜி.ஆரின் 'த' வரிசை படங்களாகட்டும் பிம்சிங் சிவாஜியின் 'ப' வரிசை படங்களாகட்டும் கிராம மனோபால நிலைநடைமை சித்தரிப்பு கதைகளே பெரிதும் விளங்கின.

குறிப்பாக பாசமலர், தெய்வ மகன், புதிய பறவை, ஆயிரத்தில் ஒருவன் போன்ற படங்கள் அனைத்தும் வேற்று மொழியில் உருவாக்கப்பட்ட கதைகள் என்பதும் நாம் கவனிக்கத்தக்கது.

70-துகளில் இந்தி சினிமாக்கள் ஷாலேவுக்கு பிரகு ஹம் கிலிசே கம் நகி, குர்பானி, ஓரான், டான் என அகண்ட திரையில் நகர பாலத்துக்கும் பட்டடான் அரங்க அமையக்கும் மாறியபோது கூட தமிழ் சினிமா கிராமத்தை நோக்கி தீவிரமாகியது.

அன்னக்கிளி, பதினாறு வயதினிலே போன்ற படங்கள் அந்த

தடத்தை அழுத்தமாக ஊன்றசெய்தன.

பதினாறு வயதினிலே

பதினாறு வயதினிலே-யிலதான் நிலவுடமை மனோபாவம் தாண்டி வாழ்க்கை சித்தரிப்பு நிலவியல் பரப்பு ஆகியவை முதன்மைப்படுத்தப்பட்டன. அதுவரையிலான கிராமப் படங்களில் பண்ணையார் இருப்பார் அவனுக்கு ஒரு மகன் அல்லது மகள் இருப்பார் எனத் துவங்கி நில பிரபுத்துவ குணங்களை இறுதியில் காப்பாற்றுவதாக முடியும்.

விவசாயயில்லாத வேட்டை சமூகத்தின் கிராம வாழ்வு இதில் புலப்பட்டது. கிராமத்தின் ஏரிய மனிதர்கள் மைய பாத்திரங்களாக உருமாற்றமாகினர்.

ஆனால் அதன் பிறகு அவரே கூட அசலான கிராமத்தை மன்வாசனையில்தான் மீட்க முடிந்தது.

இடையில் வந்த படங்களில், டவன் எனப்படும் சிற்றுரைகள் தான் அதிகம். கி போ ரயில், புதிய வார்ப்புகள், அவைகள் ஒயவதில்லை ஆகியவை கிராமத்துப் படமாக இருந்தாலும் அவற்றின் பாத்திரங்கள் வழக்கமான சினிமா பாணி கதைகளை சார்ந்திருந்தன.

பதினாறு வயதினிலே தவிர மற்ற கிராமத்துப் படங்கள் அனைத்துமே நிலப்பரப்பை தொலைத்து வழக்கமான நிலவுடமை வகையறாப் படங்களாக கணக்கிடலாம்.

பதினாறு வயதினிலேவுக்கு பிறகு வந்த மகேந்திரனின் உதிரிப்புகள் பாயு மகேந்திராவின் ஆழியாதகோலங்கள் ஆகியவை கூட நகரத்து மனிதர்களின் பார்வையிலான கிராமங்களாகவே இருந்தன.

பாலச்சந்தரின் 'தண்ணீர் தண்ணீர்' முற்போக்கான கிராமப் படமாக இருந்தபோதும் இயல்பிலேயே அதிலிருந்த நாடகத்தன்மை மற்றும் சமூக அரசியல் ஆகியவை அதன் எதார்த்த தன்மையிலிருந்து விலக்கிவைத்தன.

தமிழ் சினிமாவில் ஏவி.எம்பின் சகலகாலாவல்லவன் பல வகையில் தமிழ் சினிமாவில் பல வகையில் பண்பாட்டுப் பரசிசையை உண்டாக்கிய திரைப்படம்.

ஷில்கோ நடனம் முதற்கொண்டு பள பள அரங்க நிர்மானம் தொடர்ந்து ஜட்டி பிராவுடன் கிளாப் நடனம் ஆகியவை மசாலா அபிட்டமாக மாரின். சிலக், அனுராதா, ஷில்கோ சாந்தி போன்றவர்கள் தமிழர்களின் வாழ்க்கையில் முக்கிய அங்கமாகிப்போயினர். இதில் சிலக் உண்மையில் தமிழர்களின் அக்காலத்தின் கலாச்சார பிம்பமாக மாறிப்போகும் அளவுக்கு தமிழர்களின் வாழுக்கையில் அங்கமாகிப் போனார். தமிழர்களின் செக்ஸ் வறட்சியை போக்க வந்த வாராது வந்த மாண்ணி அவர்.

தொடர்ந்து இக்காலத்தில் ரஜினி கமல் படங்களுக்கு இயக்குனர் எஸ் பி முத்துராமன் இந்த மசாலாவை உற்பத்தி செய்வதில் விற்பனைராக இருந்தார். அவரும் புவனா ஒரு கேள்விக்குறி, உள்ளிட்ட பல படங்களை இயக்கி நல்ல பெயர் எடுக்க விரும்பினார். ஆனாலும் அந்த காலகட்டத்தில் மசாலாவை உற்பத்தி செய்வதில் அவரை விற்பனைர் யாரும் வராது காரணத்தால் அவருக்கு அதுவே சிறந்த பணியாகவும் சாய்க்கப்பட்டது.

பிறப்பு ராஜசேகர் அந்த இடத்தை நிரப்பினாலும் சொற்ப

கட்டுரை

காலத்திலேயே அவர் மரணிக்கும் போனார்.

இந்த காலத்தில் மோகன், நகர் நாகர்கீத்தை ஒரளாவுக்கு மைக் பிழித்து மென்னுணர்வுகளை காப்பாற்றி வந்தார்.

இந்த நகர் நாகர்கீத்தைக்கு முடிவு கட்ட ஒருவர் உதயமானார் அவர்தான் ராமராஜன்.

ராமராஜன் யுகம்

80-பதுக்கிலி ரஜினி கமல் படங்கள் பெரும்பாலும் நகர்க்குப் படங்களாக இருந்த காரணத்தால் 90 சதவீதி கிராமத்து மனோபாவும் கொண்ட ரசிகர்கள் ஏக்கத்தில் தவித்த காரணத்தினால்தான் டவுசருடன் ராமராஜன் அசலான கிராமத்தினால்தான் ஒடிவு வந்தபோது மக்கள் அளவிக்கொண்டனர். அதனாலேயே அவர் மக்கள் நாயகன் அந்தஸ்தைபெற்றார்.

நகர்க்கு சினிமா ரசிகர்களால் ராமராஜனின் தீவிர வெற்றியை ஏற்றுக்கொள்ளவே முடியவில்லை. பலர் கேவிசெய்தனர்.

ஆனால் தமிழ் நாட்டின் அசலான கிராம மனோபாவும் அவரை உச்சத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டது.

நம்ம ஊரு, நல்ல ஊரு எங்க ஊரு பாட்டுக்காரன், செண்பக்கே செண்பக்கே போன்ற படங்களின் தொடர் வெற்றி அவரை திரையல்கில் ரஜினி கமல் ஆகியோருக்கு இணையாக வைத்துப் பேசப்படும் அளவுக்குக் கொண்டு போன்று.

இதற்கு முக்கியக் காரணம் தமிழ் சினிமாவின் கிராமத்து மனோபாவும். அக்காலத்தில் மேற்கூற்றிய வரவான டிஸ்டோ இசை, கொடிக்டி பற்றந்த காலம். சுக்கி யமஹா போன்ற பைக்குகள் மூலம் உலக மயமாக்களின் முதல் கார்று வீச்துவங்கிய காலம். உலகமே நகர் வாழ்க்கைக்கு தன்னை தயார்படுத்திக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் ராமராஜனின் வெற்றியை வெறும் சினிமாவோரு மட்டுமே வைத்து அளவிட முடியாது.

தமிழர்களின் நெஞ்சங்களில் ஊரிக்கிடந்த பண்பாட்டு அடையாளங்களின் பிம்பம் ராம ராஜன்.

டவுசர் போட்டுக்கொண்டு மாறுமேய்த ஞாபகத்திலிருந்து தமிழன் மீளவில்லை. தன் அடையாளங்களை தன் நிலப்பரப்புக்களை இதன் மூலம் தன் வாழ்க்கையை உறவுகளை மீண்டும் திரையில் பார்க்க விழைந்த போது ராம ராஜன் மூலமாக அது நிகழ மக்கள் அவரை கொண்டாட தீர்த்தனர்.

இந்த கொண்டாட்டத்தின் உச்சமே கரகாட்டக்காரன்.

கரகாட்டக்காரன்

கங்கை அமரனின் கிராமத்துப் படங்கள் வழக்கமான பண்ணையார் மைய நிலவிருப்புத்துவ படங்களே. அவை பார்த்திராஜாவினுடையைது போல அமுத்தமான நிலப்பரப்பு மற்றும் அடையாளங்களைக் கொண்டிரா விட்டாலும், அதே சமயம் அதுவரை காண்பிக்கப்படாத வித்தியாசமான கிராமத்து மனிதர்களை பார்க்க முடிந்து அவரது வெற்றிக்கு முக்கிய காரணம். கரகாட்டக்காரனில் சமூகத்தின் இன்னொரு மனிதர்களின் வாழ்க்கை சித்தரிப்பு ஆழுகா சொல்லப்பட்டதின் காரணமாகவும் தமிழ்க் கலாச்சாரத்தின் அடையாளமாகவும் தொண்மைங்களில் ஊரிக்கிடந்த இசையை மீட்டு புதுருவாக்கம் செய்த காரணமாகவும் கொண்டு வருகிறார்கள் அவர்களை வெற்றிக்கொண்டனர். அதனால் தமிழ் சினிமாவின் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த படமாக

தன்னை நிலை நிறுத்திக்கொண்டது.

படத்தின் வெற்றிக்கு பெரிதும் காரணமாக இருந்தது இளையராஜாவின் இசை அதில் வரும் துரும்பு உடுக்கை நெற்யாண்டி மேளாம் போன்ற தமிழரின் ஆழ் மனக்களில் உறங்கிக்கொண்டது. அந்த இசை ஒவ்வொருவர் உடலையும் அசைத்தது தீயேட்டரில் இறுதிகாட்சிக்கு பலரும் சாயியாடினர். அதற்குக் காரணம் பலரும் பக்தி என தவறாக நினைத்துக்கொண்டனர். அனைவரையும் ஆட வைத்தது அவர்களது ஆதி வேரின் ஞாபகங்கள். இளையராஜாவின் இசை அவர்களது உடலுக்குள் ஊருருவி முதாதையர்களை வெளிக்கொண்டிருந்து என்றும் கூறலாம்.

நகர் சினிமாக்களின் ஏழஷி

கிராமத்துப் படங்கள் கோலெவாச்சி வந்த இந்த காலக்கட்டத்தில் நகரத்து ரசனையும் புதிய வழிகளுடன் தன்னைப் புதுப்பித்துக்கொண்டது. புன்னைக் கொண்டன், விகரம் போன்ற படங்களின் வழி ஓரளவு மாறுதலை உண்டாக நினைத்து அவை பெரிய தாக்கத்தை ஒருவாக்கவில்லை இளையராஜாவின் இசையைமைப்பு மட்டும் கொஞ்சம் புதுசாக இருந்தது. அதில் உதவியாளராக பணியாற்றிய ருக்மானின் பங்கு புதிய இசைக்கு காரணம் என்பதையும் நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

ஆனால் இந்த படங்களால் ஒருவாக் முடியாத வெற்றியை திரைப்படத்கல்லூரி மாணவர்களின் ஊழல் விதிகள் மணி ரத்தனத்தின் மவன் ராகம் நாயகன் ஆகிய படங்கள் சாதித்தன. ஆனாலும் அப்போது கிராமத்துப் படங்களின் ரசனை உச்சத்தில் இருந்து காரணத்தில் இந்த அலை பெரிதாக ஏற்படவில்லை. இத்தகைக்கும் அங்கின் நிட்சக்திரம், இதயத்தை திருடாதே போன்ற நகரப் படங்கள் புதிய தொழில் நுட்பம் மற்றும் காட்சியமைப்புகளுடன் மக்களை வசிகரித்த பேருதல் பெரிதாக ஏற்படவில்லை. தொழில்நுட்ப கல்லூரி மாணவர்களே கூட செந்தராப்புவே போன்ற கிராமத்துப் பின்னணிப் படங்களைத்தான் பிரம்மான்டமாக எடுத்தனர். பிரபாரு 1992-ல் அங்கர் வந்துதான் மனிரதனம் படத்தின் தொடர்ச்சியாக நகரத்து படங்களை ஏற்கக் குவங்கினார்.

நகரத்து படங்களில் இதுயம் குறிப்பிடத்தகுந்த படம். ஆனால் இதிலும் நாயகன் பாட்டுபாருபவன்.

தமிழ் சினிமா ரசிகர்களுக்கு பாட்டு பாடுபவன் மேல் அந்த காலத்தில் அப்படி ஒரு மோகம் இருந்தது.

நகரத்துப் படங்களில் மோகன், முரளி ஆகியோர் மைக்கைப் பிடித்துக்கொள்ள கிராமத்து படங்களில் ராமராஜன் கார்த்தி பிரபு ஆகியோர் பாட்டு பாடு கதாநாயகியரையும் ரசிகர்களையும் மயக்கி கல்டடியில் வைத்தி இருந்தனர்.

ராமராஜன் படங்களுக்குப் பிறகு மீண்டும் கிராம சினிமாக்கள் ஆதிக்கம் தமிழ் சினிமாவை ஆக்ரமிக்க துவங்கியது. அவற்றில் கார்த்திக்கிளின் பாண்டி நாடுட்டத்தங்கம் (1989) கிழக்கு வாசல் (1990) மற்றும் பிரபுவின் சின்னத்தம்பி (1991) ஆகியவை மிகபெரிய வெற்றிப் படங்களாக அமைந்தாலும் அவையும் பண்ணையார் மைய கிராமங்களைவே இருந்தன.

மூன்றிலுமே கதாநாயகன் பாட்டு பாருபவன்.

இதனால் இவர்களின் பெருமை அனைத்தும் ஒருவகையில்

கட்டுரை

இளையராஜாவையே சேரும். நடைமுறை வாழ்க்கையில் இது போல யாராவது விட்டு முன் பாட்டு பாடினால் கல்லூலிட்டெறிவார்கள்.

பண்ணையார் வில்லனும் பாட்டு நாயகனும் என்ற புதிரான காம்பினேஷன் அல்லாமல் வந்த சில பாங்களில் ராஜ்ஜிராண் நடித்து கஸ்துரி ராஜா இயக்கத்தில் வெளியான என்னை பெத்த ராசாவும் கணேஷராஜ் இயக்கத்தில் வெளியான சின்னத்தாயி ஆகிய இரண்டும் குறிப்பிடத்தக்க படங்கள். இரண்டில் என்னை பெத்த ராசா ஒரு கிராமத்து சண்டியனை பற்றின கதை, துழின் முதல் சண்டியர் வகையறா படம் என அடையாளப்படுத்தலாம் என்றாலும் பிற்பாரு வந்த அருவா கலாச்சாரம் இல்லாமல் குறும்பக்கதையாகவும் கணவன் மனைவி கதையாகவும் இது அமைந்தது சிறப்பு மேலும் ஹிரோவுக்கான இலக்கணங்களை முறியடித்த முதல் படம் என்றும் வகைப்படுத்தலாம்.

சின்னத்தாயி

சின்னத்தாயிதான் பதினாறு வயதினிலேவகுக்கு பிறகு எதார்த்த திராம பின்புலன் கொண்ட வாழ்வியல் படம். நெல்லை நிலப்பகுதி அடையாளப்படுத்தப்பட்டு அம்மக்களது வாழ்வியல் மற்றும் பேசு மொழி ஆகியவை இதில்தான் தமிழில் முதல் முறையாக பயன்படுத்தப்பட்டது. இளையராஜாவின் மிகச்சிறந்த பக்கு திரைப்பாடல்களில் ஒன்றாக இடம்பெறக்கூடிய நான் ஏரிக்கரை மேலிருந்து பாடல் இதில் இடம் பெற்றிருந்து சிறப்பு விக்கேஷன் நாயகனாக நடித்திருந்த இப்படம் சென்னையில் பெரிதாக வெற்றிபெறவில்லை. நெல்லை வழக்கு மொழி மதுரையைபோல கமர்ஷியலாக ஏற்படவில்லை.

இதே காலத்தில் விக்கேஷன் நடிப்பில் கிழக்குச்சிமையிலே, குருத்தம்மா போன்ற படங்களும் பார்த்திராஜாவின் இயக்கத்தில் வழக்கமான தேனி உசிலம்பட்டி பின்புலத்தில் வந்த முக்கியமான படங்கள். தரத்தில் பதினாறு வயதினிலே அளவக்கு இல்லாவிட்டாலும் இரண்டும் வழக்காமான இதர தமிழ் கிராம படங்களைவிட கூடுதல் தகுதியிட்டேன் இருந்தன.

கிழக்குச்சிமையிலே தென்பகுதி தமிழர்களின்

உறவுப்பற்றினையும் கலாச்சார பந்தத்தினையும் மையமாக கொண்டிருந்து சிறப்பு சிறந்த வாழ்வியல் பதிவு காட்சியை விட வசனங்களுக்கு முக்கியத்துவம் தரப்பட்டிருந்த காரணத்தால் பதினாறு வயதினிலேவின் எதார்த்தம் பின்னுக்கு போய் பாத்திரங்கள் முன்னிலை பெற்றன. ஏ ஆர் ரகுமான் இசையில் பாடல்கள் நன்றாக புதுமையாக, இருந்தாலும் நிலப்பகுதிக்கு அந்நியத்தன்மை இருந்ததையும் மறுப்பதிற்கில்லை.

குருத்தம்மா அன்றைய முக்கிய பிரச்சனையாக இருந்தப் பெண் சிக்கிக்காலையை மையமாக வைத்து ஏருக்கப்பட்டதால் தேசிய விருதும் பெற்றது.

கட்ட பஞ்சாயத்து படங்கள்

1992ல் வெளியான சின்ன கவுண்டர், தேவர் மகன் மற்றும் 1993-ல் வெளியான நாட்டாமை முன்றுமே மிகப்பெரிய வெற்றிபெற்ற கிராமத்துப்பாங்கள்.

இந்த மூன்று படங்கள் தான் முதன் முதலாக தமிழ் சினிமாவில் சாதியை நேரடியாக அறிவித்தபடி வந்த படங்கள்.

முன்றுமே பண்ணையார் டைப் படங்கள் என்றாலும் இவற்றின் முக்கிய அம்சம் என்னைவன்றால் காலம் காலமாய் வில்லன்களாக சித்தரிக்கப்பட்ட பண்ணையார்கள் அல்லது

நாட்டாமைகள் இந்தப் படங்களில் தான் முதன் முதலாக நாயக அந்தஸ்தை பெறுகிறார்கள். பண்ணையாரே நாயகன் என்றால் வில்லன் யார். பங்காளிகள் தான்.

தலைப்பிலேயே சாதியைச் சொல்லி தவறான பாதைக்கு வழிவகுத்த படங்கள் சின்னாகவுண்டர் மற்றும் தேவர் மகன்.

சின்னக்கவுண்டர் தான் முதன் முதலாக சாதிப்பெயரை முதுகில் சுமந்து வெளியான முதல் படம். என்னதான் படம் ஆர்செலவராஜின் சிறந்த திரைக்கதையமைப்புக்காக அனைவராலும் பாராட்டப்பெற்றாலும் பல மோசமான முன்னுதாராங்களுக்கு இப்படம் வழி வகுக்கது அடுத்து அதே ஆண்டு வெளியான தேவர் மகன்.

நாயகனுக்கு பிறகு வெளியான உலகத்தரமான ஒரு தமிழ் படம் என்று தேவர் மகனை சொல்லவாம். ஆனால் இந்தப் படம் குறிப்பிட்ட ஒரு சாதியை போற்றி பாடியதும் இளையராஜாவின் குரலால் அந்த பாடல் ஒலிக்கப் பெற்றதும் ஒரு நாகை முரண்.

படம் வெளியான போது சாதியெயர்கள் குறித்து விமர்சனங்கள் எழுப்பாவிட்டாலும் சமீப காலமாக இணையம் மூலம் பரவி வரும் புதிய விமர்சன பாரவைகளில் இவ்விரு படங்களின் மீதும் குறிப்பாக தேவர் மகன் மீது குறைமயான குற்றசாட்டுகள் விழுகின்றன.

இன்னொருப்பும் தேவர்மகன் தமிழ்ச்சினிமாவின் ஆகச்சிறந்த ஐந்து திரைப்படங்களில் ஒன்றாக ரசனை விமர்சகர்களால் கணிக்கப்பட்டும் வருகின்றது. திரைக்கதை நடிப்பு ஒளிப்பதிவு மற்றும் இதர தொலில்நுட்ப துறைகளில் பல மாணவர்களுக்கு பாடமாகவும் இப்படம் விளங்குவது தமிழ் சினிமாவில் பலவேறு நாகை முரண்களில் ஒன்று.

அதே சமயம் நாட்டாமையில் கதை குறிப்பிட்ட சாதியை பின்பற்றி அமைக்கப்பட்டிருந்தாலும் சாதி தம்பட்டம் ஏதுமில்லை.

இதே போல நாட்டாமை வணிகப்படமாக, அமைந்திருந்தாலும் அதன் மையப்பொருளான நீதி என்பது அழுத்தம் திருத்தமாக சொல்லப்பட்டது. ஆதுபோல அதன் அழுத்தமான கதையமைப்பு எதிரியை தாண்டிய திரைக்கதை ஆகியவை குறிப்பிட்டத்தக்க அம்சங்கள் ஆகும்.

இந்த மூன்றுப் படங்களை வெற்றிக்குப் பின் பல தமிழ் சினிமாக்கள் சாதி பெயரைத் தாங்கி வெளியான போதும் அவற்றின் படு தோல்வி காரணமாக தொடர்ந்து சாதியின் பிடியில் சிக்காமல் தமிழ் சினிமா காதல் கோட்டை வெற்றி மூலமாக காதலில் விழுந்து தப்பித்துக்கொண்டது.

தமிழ் சினிமாவில் நாயகன் உயர் சாதி அல்லது இடை நிலை சாதியாக இருந்தானேயா இயல்கிறது இது தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சார்ந்தவராக, இது வரை இருந்ததில்லை. பாரதி கண்ணமா, வாட்டாக்குடி இரண்டியன் அந்த வகையில் தமிழ் சினிமாவின் மிக முக்கியமான திருப்பம் என்று கூட கூறலாம்.

சேரன் & தங்கர்ப்பசான்

பாரதிராஜாவுக்குப் பிறகு கிராமத்து வாழ்வியலை சினிமாவுக்கு கால மாற்ற பதிவுகளுடன் கொண்டு வந்த இயக்குனர்களில் சேரன், தங்கர்ப்பசான் இருவருமே குறிப்பிட்டத்தகுந்த படைப்பை கொடுத்தவர்கள். அவ்வகையில் தமிழின் மிகச்சிறந்த படங்களுள் ஒன்றாக சேரனின் இயக்கத்தில் பாரதி கண்ணமா வெளியானது. காதல் படமாக இருந்த போதும் ஆண்டைகளை மையப்படுத்தியே வந்த கிராமத்து படங்களில் தாழ்த்தப்பட்ட

கட்டுரை

சமுகத்தைச் சேர்ந்தவனை நாயகனாக்கிய முதல் சினிமா என கருதலாம். படம் வெளியானபோது சேரனை அழுத் பாரதிராஜா என ஊடகங்கள் உள்ளிட்ட அனைத்து சமூகமும் கொண்டாடியது. அதன் அழுத்தமான களைமாகல் காட்சி தமிழ் சினிமாவில் தொடர்ந்து மாறுபட்ட க் கிளைமாகல் இருக்க வேண்டும் என்ற அவசியத்தையும் நெருக்கடியையும் தமிழ் சினிமாவில் தொடர்ந்து சில ஆண்டுகளுக்கு ஒருவாக்கியது. அவரது அழுத்துத் தடங்களான பொற்காலம், தேசியகிதம், வெற்றிக்கொடிகட்டு போன்ற சமூக அரசியல் படங்கள் தான் சொல்லவந்த கருத்தை அழுத்தமாக பதியவைத்தன. ஆனால் அவை முழுமையான கிராமத்து வாழ்வியல்பட்டமாக அமையவில்லை. அதே சமயம் பிற்பாரு வந்த சேரனின் தவமாய் தவமிழுந்து மிகச்சிறந்த வாழ்வியல் பதிவு. தனிப்பட்ட முறையில் சேரன் படங்களில் எனக்கு மிகப்பிடித்த படமும் கூட. அதுவும் பாதிக்கு மேல் நகர்காட்சிகளாக அமைந்திருந்தது. பான்டவர்துமிகு குறிப்பிடத்தக்க கிராமத்து படம். நகரமயமாதிலின் சிதைவை விவசாயத்தின் பிரச்சனைகளை பேசியபட்ட என்ற அளவில் மிக முகியமான படம். அதே போல 2004-ல் வெளியான அவருடைய ஆட்டோகிராப் படத்தின் சிறிதளவே இடம்பெறும் கிராமத்து கட்சிகள் உலகத்துராண படைப்பாக்கமாக மினிருந்தது. இப்பகுதியில் மினிருந்து ஒளிப்பதிவு, ஒளிப்பதிவு, படத்தொகுப்பு காட்சி ஆழமெப்பின் ஒத்திசைவு தமிழ் சினிமாவின் உருண்டமான தருணம் என்று கூட சொல்லவாம். சுருக்கமாக சொன்னால் உலகத்துரம் எனபதற்கு அப்படத்தின் முதல் பகுதி கிராமத்து காதல் சரியான தாராணம். வறந்த செமன் நிலப்பார்ப்பானது பள்ளிக்கு போகும் மாணவர்களின் மூலமாக தமிழகம் அதுவரை அறியாத ஒரு பகுதி மிககளின் துயர்த்தை நம்மோரு பதிர்ந்து கொண்டதை பலரும் குறிப்பிற்குரிக்க வாய்ப்பில்லை. அம்மன் வெளிசுத்தில் வெள்ளை சட்டைகளை நேரடியாக யாரும் பதிவு செய்ய பயப்பெறுவார்கள். காரணம் குரிய வெளிச்சம் சட்டையில் பிரதிபலிப்பதால் பதிவு செய்ய முடியாது. மேலும் சைக்கிளில் வருவதால் காமிரா பின்னகர்தல் வேறு கிளார் கட்சி பண்ணுவதும் சிரமம். அப்யடியான சிரமமான காட்சியை கவித்துவமாக படம்பிடித்தது காட்சியின் தரத்துக்கு கூறுதல் பலன். படத்தின் இதர காட்சிகளில் இதே தரம் கூடி வந்திருந்தால் தமிழின் ஆகச்சிறந்த படமாக அது மாறியிருக்கும் மேலும் படத்தின் சிறப்பான பால்வு காதலுக்கு முன்னோடியாக இன்னொருபடம் இரண்டாற வருத்திற்கு முன்பே வந்திருந்தது. அப்படம் அழகி. பதினாறு வயதினிலே, பாரதி கண்ணம்மா வரிசையில் தனித்தன்மையுடன் வெளியாகி அனைவரது உள்ளங்களிலும் அழியாற கல்வெப்பாய் நின்ற படம் அழகி. பாஸ்வு கால காதல் தொடங்கி பல்வேறு வயதுகளில் பகிரப்படாத காதலின் அவஸ்தைகளை வட மாவட்ட கிராமத்தின் எனிய மனிதர்களைக் கொண்டு சித்தரிக்கப்பட்ட காவியம். படத்தில் நகர்காட்சிகள் அதிகம் இடம் பெற்றபோதால் கிராமங்களின் ஆர்ந்மாவே அதிலும் இடம்பெற்றதால் முழுமையான கிராமத்து வாழ்வியலாகவே அப்படம் அமைந்திருந்தது. குறிப்பாக சிறு வயது காட்சிகள் தமிழ் சினிமாவுக்கு புதிய தாக்கத்தை உண்டாக்கியது. தொடர்ந்து சிறு வயது கறும்புகளை வைத்து வணிகரிக்கர்களை திருப்பிருத்த முடியும் என இயக்குனர்களுக்கு நம்பிக்கையூடிய படம். ஒளிப்பதிவு, படத்தொகுப்பு, இசை என அனைத்து தொழில்நுட்பங்களின் ஆகச்சிறந்த கல்வையைடன் படம் ஆக்கம் கொண்டிருந்த காரணத்தால், தமிழ் கிளாசிக்குக்களின் வரிசையில் இடம் பிடித்து. நீண்ட காலம் கழித்து பிளாட்பார்த்தில் தன் பழைய காதலியை சந்திக்க நேரும் நாயகன் சந்திக்கும் தருணம் சிறந்த இயக்கத்திற்கு சான்று, தொடர்ந்து வரும் உன் குத்தமா பாடலின்

காமிரா காட்சிக் கட்டமைவு, தமிழின் ஒளிப்பதிவு வரலாற்றின் சிறந்த தருணங்களில் ஒன்று. தமிழின் சிறந்த பின்னணி இசை கோர்ப்பு படங்களில் ஒன்றாகவும் அமைந்தது. தங்கர்ப்பச்சான் தொடர்ந்து கிராமத்து மாந்தர்களை சுற்றிய களதப்படங்களாக ஏருத்தபோதும் வாழ்வியலுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்த படங்கள் என சொல்லவற்றாக கைதெட்டது. ஒன்பது ரூபாய் நோட்டு ஆகிய படங்களை குறிப்பிடலாம். குறிப்பாக ஒன்பது ரூபாய் நோட்டு மண்ணேராமும் மக்களோருமாய் வாழ்ந்த மாதவ படையாச்சி என்ற மனிதரது வாழ்வையும் சமூக பொருளாதார மாற்றங்களின் காரணமாக சிதிலமாகிப்போன அவருடைய நிலவுடைய பெருமிதங்களையும் பரிவணர்ச்சியை பார்ப்பதாக அமைந்தது. மகன் வேற்று சாதிப்பெண்ணை திருமணம் செய்துதான் தனக்கு நேர்ந்த அவமானமாக அவர் கருதும் போது வழக்கமான நாயக வழிபாட்டு படங்களிலிருந்து எதார்த்த சினிமாவாக உச்சத்தை தொகுகிறது படம். அதே சமயம் படத்தில் மத நல்லினைக்கம் போற்றும் மனிதன் என் சாதிய நல்லினைக்கத்தை மட்டும் கைக்கொள்ள முடியவில்லை எது அவனை தடுக்கிறது இறுதியில் அவன் எப்படியாக தன் தவறை உணர்கிறான் என்பவை சொல்லப்படாத காரணத்தால் பெறும் வலியை உண்டாக்க வேண்டிய அவரது இறப்பு சாதியத்தை போற்றும் ஒருவரது மரணமாக மட்டுமே பார்வையாளர்க்கு சென்றடைந்தது.

பருத்தி வீரன்

அழகிக்கு பிறகான கிராமத்துப் படம் என்றால் பருத்தி வீரன் தான்

மதுரையை ஓட்டிய தென்பகுதி கிராமத்தின் நிலவியல் கூறுகளை மைய சித்தரிப்பாக கொண்ட தமிழ் வாழ்வியல் படம்.

பருத்தி வீரனுக்கு முன்னோடி படமாக கமலஹாசனின் விருமாணம் படத்தைக் குறிப்பிடலாம். தொடை தெரிய மடித்துக்கட்டிய வேட்டியும் முறுக்கு மீசையும் எக்த்தாளமான நடையும் கேலியும் கிண்டலூம் எக்கசக்கமான துணிச்சலும் இரண்ணிடலும் பொருந்திவரும் குணாமசங்கள்.

கமல் எனும் சிறந்த இயக்குனருக்கு மிகப்பெரிய தடையே கமல் எனும் நடிகர்தான். விருமாணம்தான் தமிழில் மிகப்பெரிய இன வரையியல் படங்களின் துவக்கம். காட்சிபூர்வமாக குறிப்பாக ஓப்பனை, உடை, அவங்காரம் பின்புல கட்டமைவு ஆகியவற்றில் அப்படத்தில் காண்பித்த தீவிரம் பல இயக்குனர்களை அவர்களது படைப்பாருமையை கிளாரிவிட்டது.

விருமாணாடியில் தொன் அடையாளங்களின் பதிவு மற்றும் இனவரையியல் கூறுகள் அதிகமிருந்தாலும் அதன் கதைப்போக்கு கிராமய படமாக சொல்லமுடியாத படிக்கு வணிகசித்தரிப்புடனை இறுதிக்காட்சியை அமைந்தது. துரதிர்ஷ்டமாகிப்போனது.

பருத்தி வீரன் மிகப்பெரிய உடைப்பு. டிரெண்ட் செட் செய்த படம் என்று கூட இதை சொல்லமுடியும். மதுரையை சுற்றிய வரண்ட நிலப்பரப்பின் அழகை வாழ்வியலை இது வரை யாருமே காணாத காட்சி மொழியாக பார்வையாளனை அதிர்ச்சியில் உறைய வைத்த படம்.

கார்த்தி உண்மையிலேயே எந்த புதுமுகமும் வெளிப்படுத்தாத நடிப்பை வெளிப்படுத்தி பாத்திரத்தை உயிர்ப்புள்ளதாக மாற்றினார். வசன் உச்சரிப்பில் புது பாதையை உருவாக்கியது இப்படம். நாயக பாத்திரம் போலவே தமிழின் சிறந்த பெண்

கட்டுரை

பாத்திரங்களுள் ஒன்றாக ப்ரியாமணியின் பாத்திரம் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது.

இறுதிகாட்சியின் வன்முறையின் தாக்கம் தவிர்க்கப்பட்டிருந்தால் தமிழர் பெருமையை உலகப் படவிழாக்களில் நிச்சயம் புச்சுக்கொடி நாட்டியிருக்கும்.

மாயாண்டி குரும்பத்தார்

தமிழ் சினிமாவில் மாயாண்டி குரும்பத்தாருக்கென தனித்துவமான ஒரு இடமுன்று சில காரணங்களுக்குக்காக படம் வெளியான போது பார்க்க முடியாமல் அலட்சியாமாக இருந்தமைக்காக பிற்பாடு தொலைக்காட்சியில் இப் படத்தை பார்த்து வருந்திருக்கிறேன்.

தமிழ் வாழ்க்கையில் பல முறைமைகள் நிலவுத்துக்கேற்றார் போல மாறுப்பட்டாலும் சில அழுத்தமான சடங்குகள் தமிழ் மக்களுக்கு வாழ்வோரு கலந்தலை, தாய் மாமன் சீர் என்பது தந்தைக்கு அதுதப்படியாக ஒரு பெண் தாய்மாணிடம்தான் டிரிமைக்காண்டாருவார். தன்கு தேவையானவைதை கேட்டு வாங்கும் டிரிமை உடன் பிறந்த சகோதரணைவிடவும் தாய்மாணிடம்தான் அவளுக்கு அதிக டிரிமை இருக்கிறது. இது பேண்ற நுட்பமான இழைகள் கொண்ட தமிழ் வாழ்வை அழகாக பதிவு செய்த படம் மாயாண்டி குரும்பத்தார். இது போன்ற படங்கள் இன்னும் ஒளிப்பதிலிலும் காட்சியமைப்பிலிலும் கூருவான கவனத்தை பெற்றிருந்தால் உலக அங்கீகாரத்தை அவை அடைந்திருக்கும்.

வசந்த பாலன், சீந்தரன், பாண்டிராஜ், சுற்குணா, சீனு ராமசாமி

வசந்த பாலனின் வெயில் படம் மதுரையில் வாழும் தமிழ் குரும்பச்குழலின் அவலத்தை விவரித்து படத்தில் இடம்பெற்ற வெயிலோரு விளையாட கிராம வாழ்க்கையில் சிறு வயது பருவத்தின் மிகச்சிறந்த காட்சி பதிவுகளைக்கொண்ட ஆவணமாக விளங்கியது. தொடர்ந்து பிற்பாடு அவர் ஏத்த அங்காடித்தெரு நகர வாழ்க்கை சித்திரிப்பாக இருந்த போதும் அதில் வரும் மாந்தர்களின் வழியே கிராமத்து மைந்தர்களின் துயரமே பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தது.

சீந்தரன் இயக்கத்தில் வெண்ணிலா கடுமிக்கும், மற்றும் சர்குணாம் இயக்கத்தில் கவாணி ஆகியவையும் முழுமையான கிராமத்து வாழ்வியலை பேசிய படங்கள். வெண்ணிலா கடபடிக்கும் பாரதி கண்ணம்மாவுக்கு பிறகு சாதிய கசப்பையும் தலித்துகளின் பிரச்சனையையும் யேசிய துணிச்சலான படம். ஆனால் இப்படமும் பாரதி கண்ணம்மா போல இணையமுடியாத ஜோடிகளின்கையறு நிலையையே இறுதிக்காட்சியாக மாறிப்போனது ஏற்க முடியாததாகத் தான் இருந்தது என்றாலும் இந்த அளவுக்கு துணிச்சலாக கதை நகர்த்தியதற்கே ஒரு ஹாட்ஸ் ஆபு.

சுற்குணாம் இயக்கிய கலாவாணி கறுப்பு வெள்ளை காலத்துக்கு பிறகு மீண்டும் தஞ்சை நிலப்பரப்பு வாழ்வைச் சொன்ன படம். தஞ்சையின் அசலான வார்த்தை உச்சரிப்பு படத்தின் இயல்புக்கு வலுகேருக்கும் விதமாக அமைந்தது.

வாழ்வியல் படம் என்ற வகையில் அந்த குறிப்பிட்ட படம் அந்த குறிப்பிட்ட நிலப்பரப்பை மட்டுமே பிரதிபலிக்க கூடியதாக இருக்கவேண்டும். வேறு எங்கு வேண்டுமானாலும் அப்பத்தை ஏருக்கலாம் என்றாலே அதன் வாழ்வியல் தன்மை அடிப்பட்டு போகிறது.

முழுமையான கிராமத்து படமாக உருவான தென்மேற்கு பருவக்காற்று தென் பகுதிக்களின் உணர்ச்சிக்கரமான வாழ்க்கையை பிரதிபலிக்கிறது. தமிழின் மிகச்சிறந்தப் பெண் பாத்திரங்களில் இதில் நாயகனின் தாயாக வரும் சரண்யாவின் பாத்திரமும் ஒன்று.

பாரதிராஜா, சேரன், தங்கரப்ச்சான் வரிசையில் தமிழ் கிராமத்து மக்களின் வாழ்க்கையை படைப்பாக மாற்றும் இயக்குனர் வரிசையில் இடம் பிடித்தவர் சீனு ராமசாமி.

கிராமம் நகரம் என இரண்டாக பிரிந்து செயல்படுவதை அவதானிக்க முடியும்.

இயக்குனர்கள் பாலா, சேரன், தங்கரப்ச்சான், அமீர், சசிகுமார், சமுத்திரக்களி சீந்தரன் பாண்டிராஜ், சர்குணம் சீனு ராமசாமி உள்ளிட இயக்குனர்கள் கிராம வாழ்க்கையை அடியொற்றி தொடர்ந்து தமிழில் குறிப்பிடத்தக்க வாழ்வியல் படங்கள் எடுத்து வரும் அதே நேரத்தில் மனிரத்னம், ஷங்கர் எஸ் ஜே குரயா ஏ ஆர் முருகதால், கவுதம் வாக்கேவு மேனன், செல்வ ராகவன், விஷங்கு வர்த்தன், ஏ. எல். விஜய் ஆகியோர் நகர பாணி படங்களை எடுத்து தொடர்ந்து வெற்றி பெற்று வருகின்றனர்.

முன்னது அதீத கிராம அடையாளம் என்றால் பின்னது அதீத நகர அடையாளம்.

நீற்று நோக்கினால் உலகமயமாக்களின் விளைவாக அதீதப்படியான சக்திகளுடன் கூடிய பக்டான் நவீன வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பாக இவ்வகை நகரப் படங்களும் அதே உலக மயமாக்கலால் சரண்டப்பட்டு சீர்குலைந்த கிராம வாழ்க்கை தன் அடையாள மீட்புப் படமாக கிராமப் படங்களையும் விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

இந்த இருவகைப்படங்களும் தமிழில் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்து இரண்டும் வெவ்வேறு காலக்கட்டத்தில் வெற்றிபெற்றுக்கொண்டிருந்தன என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

தமிழ்த்திரையில் நடக்கும் இந்த கலாச்சார யுத்தம் குறித்து அவர்களோ கூட சிற்றித்திருப்பார்களோ தெரியாது.

இந்தத் திரைப்படங்களின் கலாச்சார யுத்தம் குறித்து நாம் பற்று பார்வையில் பார்த்தால் பன்னாட்டு நிறுவங்களின் ஆதிக்கம் படிப்படியாக நமக்குள் ஊருருவியிருப்பதையும் அதை தமிழ் மொழியானது தனது மன்னின் மைந்தர்கள் மூலமாக தொடர்ந்து போரிட்டு தன் அடையாளத்தை மீட்க முயல்வதுமாக பிரிந்து கொள்ள முடியும்.

தமிழ் மொழி எப்படிப் பல நாற்றாண்புக்களாக தன்னை தற்காத்துக்கொண்டு வருகிறதோ, அது போலத்தான் இந்த மனை சார்ந்த கிராமிய அடையாளம் படங்களையும் பண்பாட்டு கேட்யங்களாக கருத முடியும்.

இந்த இரண்டு போக்கிலும் அல்லாமல் இடைப்பட்ட நிலையில் அல்லது இரண்டும் கலந்த தன்மையில் மிஷங்கள், விங்குசாமி, பாலாஜி சக்திவேல், வசந்தபாலன், வெற்றிமாறன், ராம் உள்ளிட்ட இயக்குனர்களின் படங்களும் வந்துகொண்டிருந்தன.

நகரவாழ்க்கையின் படங்கள் 90-களின் துவக்கத்திலேயே. மனிரத்னம், ஷங்கர் ஏ. ஆர். ரகுமான் ஆகியோரது பிரமாணாடு படங்களின் மூலமாக நிகழ்ந்துவிட்டாலும் அவை இந்த இருவரை கடந்து பெரிய தொடர்ச்சியை உருவாக்கவில்லை. அதனால் அது முந்தைய தமிழ் படங்களின் தொடர்ச்சியான சரடாகவே கொள்ள முடியும் மேலும் அப்போது வந்த கிராமம்

கட்டுரை

இவியம்: அசோக்

படங்களில் குறிப்பிட்ட சமூக விவரிப்பு இருந்ததேயொழிய நூட்பமான மன்ன சார்ந்த அடையாள விவரிப்புகள் இல்லை.

ஆனால் 2000-க்குப்பின் குறிப்பாக, கிராம அடையாள படங்களில் சேது படத்துக்குப் பிறகும் நகர அடையாள படங்களில் மின்னாலே படத்துக்குப் பிறகும் தான் இந்த தொடர்கலாச்சார யத்தும் தமிழில் தொடர்ந்து வந்திருப்பதை அவதானிக்க முடியும். சேது படம் கிராம பின்னணி என மழுமையாக சொல்ல முடியாவிட்டாலும் கதையின் பழங்குத்தன்மை அப்போது வெளிப்பட்டிருவந்து படங்களின் நகரத்தன்மையிலிருந்து விலகி சுற்று புராதனத் தன்மையை வெளிப்படுத்தியது. படத்தின் தனித்தன்மைக்கு அது பெரும் உதவியாகவும் இருந்தது.

இது 2002-ல் அழகி, காக்க காக்க என இரண்டு பாதையிலும் தீவிரமான போக்கை தீர்மானித்துக்கொள்ள உதவியாக இருந்தது.

நகர வாழ்க்கைப் படங்களின் தொழில் நூட்ப பயன்பாடு பிரமிக்கத்தாக இருந்த அதேசமயம் அது மக்களைப் பன்னாட்டு

வியாபாரங்களுக்கான நுகர்வோராக மாற்றுவதில் முனைப்பாக இருந்தது. எனிமையான வாழ்க்கையில் தவறுகளைப் பெரும் குற்றங்களாக சித்தரித்து அதிகார வர்க்கத்திற்கு ஆதரவாக செயல்பட்டது.

அதே போல அடையாள மீட்டு கிராம சினிமாக்களில் சாதிய அடையாளம், வன்முறை போன்ற பிறபோக்குதனங்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றன. நாயகன் பெரும்பாலும் ஜம்பனாக அவன் எத்தனை ஒழுக்க மீறல்களுடன் இருந்தாலும் நாயகி அவனை காதலிப்பவாக பெண்ணிடமை மனோபாவத்துடன் இருந்ததும் விமர்சனத்துக்குரிய விடயங்கள் குறிப்பாக 2002 முதல் 2010 வரையில் உச்சத்திலிருந்து இந்த தினரூயலக கலாச்சார அடையாள யத்தத்தின் தீயக்குணர்களின் பேட்டிகளில் வெளிப்படையாக வெடிக்கவும் துவங்கியது.

Ajayan Bala

Writer | Tamilnadu

ajayanbala@gmail.com | www.ajayanbala.com

கவிதை

புசல்

• பெ. க. கார்த்திக்

படம்: இரண்டோம்

என் இரத்தம் கதிவதை
மோப்பம் பிழித்துக்கொண்டே
இருக்கின்றாய்;

கால்கள் இடறி - என்
தலைசரியப் பார்த்துக்கொண்டே
இருக்கின்றாய்;

என் ஆவி
அடங்கிவிடாதாவன்று,
முன்வந்து பார்க்கின்றாய்;

உன் நாவில் எச்சில் ஊறுவது,
என் காதில் கேட்டுக்கொண்டே
இருக்கின்றது;

என் இருத்தல்,
இந்நிலையிலும் உனக்குக்
கிலி ஊட்டுகிறது;

உன் வயிறு,
என் பினாந்தினனப் பசியெழுத்துக்
காத்துக்கொண்டேயிருக்கின்றது;

அனல் பறக்க, நிமிர்ந்து நின்று,
தீமில் பிழிக்கத் தெரியவில்லை
இனானமும் உனக்கு;

அருத்த அடி ஏருத்து வைக்காமல்
என் நாடி அடங்குமா என
காது தீட்டுகின்றாய்;

உன் உடன்னாம் என்னவென்று
உன் கூடநிற்கும் குள்ளாந்தியைக் கேள்!
அது சொல்லுமதன் பெயரை;

என் உரோமங்களைக்
கூடத் தீண்டாத
உன் நகங்களைப்
பியத்து துப்பிவிழு!

என் சதையைக்
கூடச் சுறவுக்காத
உன் பற்களைத்
தட்டி ஏற்றுவிழு!

என் காயங்களுடன்,
நான் மலையுச்சிக்கு
வந்துவிட்டேன்!

எனக்கில்லை என்ற பொழுதும்,
நானை விழியத்தான் போகின்றது;

யாவனரையும் விட
யட்சனின் வருகையை
எதிர்நோக்கிக் காத்திருப்பது
நான் மட்டும் தான்!

நான் சொல்லித்தான்
போகும் என் உயிர்!

S. K. Karthick

Research Scholar | Aerospace Engineering
skkarthick@gmail.com

ழவியம்

‘எஜன்டாங்கிள்’ வகை ஷவியங்கள்

- வடிவுக்கரசி ஜெயசெல்வன்

Vadivukkarasi Jeyaselvan

Research Scholar | CeNSE

vadivu.iisc@gmail.com

சிறுகதை

எப்போதும் சுகம்

- ഇ. കോമ്പിരപാ

ବ୍ୟାକ୍ ପରିଚୟ

அம்ருதா காரில் தன் வீட்டை நோக்கிப்போய்க்கொண்டிருந்தாள் அவருக்குப் பிழித்த வினைச்சொல் - “டிரைவ்”.

பக்தத்துசீட்டில் குமர்ந்தை பவுயமாய் ஓட்டார்ந்திருந்தது

பண்பலை என்றை ஒன்றே அம்ரதாவுக்கு கேவைப்படவில்லை

குழந்தை அழுகாக ரைம்ஸ் சொல்லிக்கொண்டு வந்தது.

"போதும் தங்கம் இப்போ வேறு ஏதாவது பாடச்சு பாடலாமா?"
கன்புக்கலையே! குழந்தை முடிக்கும்வரை பொழுதையாய் இருந்தான்

“குட்கேரள்” என்னும் ஒரு பாராட்டு வாங்கிவிட்டால் போதும். இருந்தாலும் அம்மாவின் வாயையே பார்த்துக்கொண்டு

"செக்கணை செக்கணை செக்கணை செக்கணை உடகார்ந்திருந்தது.

என்ன சொன்னாலும் பாட்டுத்தான். இதில் நான் என்ன புதிதாக

பாட்டென்று சொல்லக்கொடுப்பது. பேசாம் பாட்டுக்

இவர்க்கு, அதுக்குள்ள இப்படியெல்லாம் யோசிக்கேனே.

இருந்தாலும் நிகிதாவோட பையன்லாம் இப்போவே

தனித்துறையில் ஜான்ஸன் குழுமத்தை அணுப்பாத்துமோ. அதுவே மூலமாக செய்துகொண்டு வருமாறு நடவடிக்கை எடுக்கப்படுகிறது.

சிறுகதை

இருவரும் சேர்ந்து பாடிக்கொண்டிருக்க, குழந்தை சிரிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. அதைப் பொறுத்தவரை அது சாமி பாட்டெல்லாம் கிடையாது. கையைக் கூப்பிக்கொண்டு உச்சரிக்கும் நகைச்சைவை ஏரமாஸ்.

குழந்தையின் கை தானாகவே கும்பிட்டுக்கொண்டு இருந்தது.

அம்ருதாவுக்கு ரோட்டின்மீது கண்ணவைக்கவே இப்போது இங்டமில்லை. இரண்டு கரங்களும் சேயைத் தாலாட்டாமல், இந்த சக்கரத்தை மன்னும்பின்னும் சுழற்றிக்கொண்டு இருக்கிறதே, பிரபஞ்சத்தின் பிரகாக்கமே என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும்போது, நெருங்கிக் கென்றாலும் நீண்டுகொண்டு இருக்கும் இந்த கரும்பாதை. அதை குழந்திருக்கும் இந்த வெறுமை. வந்துமறையும் மின்மினிகளாகக்கூட ரோட்டில் மனிதர்களின் வண்டிகள் வெளிச்சம்பாய்ச்சிச் செல்லவில்லையே. எங்கே போனார்கள் இவர்கள்.

கணவன் ரகுவிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது. கைபேசியை ஸ்பிக்கிரில் வைத்தாள். குழந்தை அப்பாவிடம் ஏரமாஸ் சொல்லத் தொடங்கியது. இன்றைக்கே நம்மை “குட் கேர்ஸ்” சொல்ல ஒருவர் கிடைத்துவிட்டார்.

எப்போது இந்த வாரிக்குதி நாட்கள் வரும். சனிக்கிழமை விழுப்பு எடுத்துக்கொண்டு மாணேஜராக இல்லாமல், ஃபுல்டைம் மதராக இருந்துவிட வேண்டும். ரகு வந்ததும், குழந்தையைக் கூட்டிக்கொண்டு திருந்தனி போய்வா வேண்டும். எவ்வளவு முடிவெளர்ந்துவிட்டது இவ்வருக்கு, கார் செல்லும்கேத்தில் முடியெல்லாம் கலைந்துவிட்டது ஜந்து நிமிடத்தில் எத்தனை தடவை முடியை இழுத்துவிடுகிறான் பாவம். இப்படியே இருந்தால், சடை வந்துவிடும். இப்போதே பார், அடிக்கடி சளிவேறு பிடித்துக்கொள்கிறது.

“ரகு இந்த வீக்கிகள்டுதிருத்தனி போய் குழந்தைக்கு மொட்டை போடனும்”, என்று ஆரம்பித்து ஜந்து நிமிடங்கள் பேசிவிட்டு ஃபோனை வைத்தாள்.

குழந்தை தூங்கிவிடும்போல் இருந்தது. இன்னும் ஒரு மனினேரத்தில் ஷர்போய் சேர்ந்துவிடலாம். இப்போதே பத்தரை ஆகிவிட்டதே, ஏப்படியோ வழியில் சாப்பிட்டு ஆகிவிட்டது.

ரோட்டில் மீண்டும் வெறுமை.

கார் அப்படியே நின்றிருந்து இப்போது.

பெரிய மரமொன்று பாரம் தாங்காது, ஒரு கிளையை கீழே போட்டினைத்த வேலையில், அடியில் அம்ருதாவின் கார் போய்க்கொண்டு இருந்திருக்கிறது.

குழந்தை இப்போது மன்சிட்டிலிருந்து கீழே விழுந்து, டேஷ்போர்டுக்கு அடியில் கிடந்தது. அவ்வளவே, கார் முன்பக்கம் நக்கப்பட்டு இருந்ததால், அதனால் வெளியே வரமுடியவில்லை. அங்கேயே தலையைக் கதவோராமாக வைத்து சுவகரியமாக படித்துக்கொண்டு அம்மாவைப் பார்த்தது.

அம்ருதா குழந்தையைப் பார்த்தாள்.

அம்ருதாவின் கால்கள் சிக்கிக்கொண்டன. வெளிவர முடியவில்லை. நக்கப்பட்ட கால்களில் வளி ஒச்சத்தை

அடைந்திருந்தது. கத்தி உதவிக்கு அழைக்க முடியவில்லை; கைபேசி கைக்கெட்டும் தூரத்தில் இல்லை. சிறிதுநேர அமைதி. இருவர் மட்டுமே அரவும் ஏற்படுத்தி இருக்க முடியும். ஆனால், அவர்கள் இருவருக்கும் அதில் விருப்பமில்லை.

அம்ருதாவை அதிர்ச்சி வில்லி, சிந்தனை கவனியது. குழந்தை பாதுகாப்பாய் இருக்கிறது. சினான் அடிகூட இல்லை போல. ஆனால், ஏன் அழக்கூட இல்லை. என்னவோ! வாகாய்ப் படித்துக்கொண்டிருக்கிறது. நல்லவேளை.

என் கால்களில் இருந்து ஆங்காங்கே கீற்றல் வழியே ரத்தம் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. சிறிது நேரத்தில் ஒறைந்துவிடும். ஒருவேளை நடக்க முடியாமல் போம்விடுமோ! போனால் போக்குவரத்தும். ஏன் நடக்க முடியாதவன் இந்த உலகத்திலே வாழவில்லையா எப்படியிருந்தாலும் நம்மால் இப்போதைக்கு எதுவும் செய்யமுடியாது. வேறு யாராவது வந்து உதவி செய்ய வேண்டும். ஒருவேளை யாராவது வந்து கர்ப்பாற்றும் பேரில் கடத்திச் சென்றுவிட்டால்? அதை அப்போது பார்த்துக்கொள்ளலாம். ஆன் நடமாட்டம் இல்லை. வருவோர் வர்ட்டும். அதுவரை?

அம்ருதா குழந்தையைப் பார்த்தாள். எந்த ஆபத்தும் அதற்கில்லை என்பது முன்பே தெரிந்தாலும். இப்போதுதான் உரைத்து: ஒரு மலர்ச்சி பரவியது. ஆனால், ஏன் இப்படி அமைதியாக இருக்கிறான்?

“தங்கம், இன்னொரு தடவை ஏரமாஸ் சொல்பியா?”

குழந்தை பேச ஆரம்பித்தது.

இப்போது கைகள் ஸ்டியரிங்கில் இல்லை. ஆனாலும், இவ்வள அணைக் குழந்தையைப் போல் இல்லையே. என்ன அழகாக குறுகிப் படுத்துக்கொண்டு இருக்கிறான். இப்படித்தன் என்னுள்ளும் பாம்பாய்ப் படுத்து இருந்திருப்பானோ! பாவம். வலித்திருக்குமோ!

குழந்தை அப்படியே தூங்கிப்போனது.

மறுநாள் மாலை பள்ளிவிட்டு அம்மாவைப் பார்க்க, பக்கத்துவிட்டு அக்காவடன் குழந்தை மருத்துவமனைக்கு வந்தது.

“அம்மா, நான் குட் கேர்ஸ் ஆகிட்டேனே! சரிம்மா, நாய வினொயாடலாமா?”

அம்ருதா தன் கால்களைப் பார்த்தாள்.

“இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு நீ விடியோ கேம்ஸ் வினொயாடலாம் தங்கம்”

குழந்தை மகிழ்ச்சியில் குதித்தது.

இந்த வாரமும், திருத்தனி போக முடியாதோ. குதித்தால் முடிவந்து வாயில் விழுகிறதே!

E. Hemapraba

Research Scholar | ICER
hemazephyrs@gmail.com

கட்டுரை

ஒரு கலகக்காரர்களின் கொலையும் தவறான தீர்ப்பும்

• ஜூன் 2018

(சர்வதேச நிகழ்வுகளை அறிவிக்கும் - reporting on international affairs பிரிவில் 2016ம் ஆண்டிற்கான புலிச்சர் விருது வழங்கப்பட்ட அலிசா ரூபினின் செய்திக் கட்டுரை இங்கே மொழிபெயர்த்து கொருக்கப்பட்டுள்ளன. இவரது கட்டுரைகள் நியூயார்க் நைம்ஸ் பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. சொல்லமுடியாத கொருமைகளை அனுபவிக்கும் ஆப்கான் பெண்களுக்குக் குரல் கொருக்கும் வகையில் இவர் எழுதிய சம்பவங்கள் மனதை பாதிப்பதை)

பர்குந்டாவை புதைப்பதற்கு காபுலில் திரண்ட நூற்றுக்கணக்கானார் அவரின் சவப்பெட்டியை அப்பிரதேச பெண்களே கூந்து சென்று, இறுதி ஷார்வலச் சட்டங்கு முறையை தகர்த்து ஏற்றித்தார். படம்: மெசாது ஹோசைனி, அசோசியட் பிரஸ்)

திசம்பர் 26, 2015: காபுல், ஆப்கானிஸ்தான்.

குரானை ஏரித்துவிட்டதாகக் குற்றம்சாட்டப்பட்டு கொடுரமாக வகைத்தகப்பட்ட பர்குந்டா மாலிக்ஸ்தா என்னும் 27 வயது இல்ஸலாமிய மாணவியின் இறுதி மனிநேரம், ஆப்கான் நாட்டவரை ஒழுக்கியது. அவளைக் கொன்றது ஒரு கலகக்கார கும்பல். நூற்றுக்கணக்கான ஆட்கள் வன்முறையை வேடிக்கை பார்த்தபடி தங்கள் கைபேசிகளை உயர்த்தாக்கிகொண்டு நின்றிருந்தனர். அங்கிருந்த ஒருவன் அவளை அடித்துச் சாக்மத்தைத் தைபேசியில் படமிடித்து, துண்டாகிப்போன அவளுடைய டட்டின் காணாளிப் பகுதிகளைச் சமூக வலைதலாங்களில் பதிவிடான்.

உண்மையில் அவள் குரானை ஏரிக்கவேயில்லை. மகுதிக்கு பங்கம் விளைவிக்கும் வகையில் அங்கிருந்த ஆண்கள் கடவுளின் பெயரைச்சொல்லி துண்டுசிட்டு எழுதி வியாபாரம் செய்துகொண்டிருந்ததைக் கண்டித்தாள். அவர்கள் தீர்முட்டுத்தனமாக வயாக்ரா விற்பனை மற்றும் விபச்சாரம் செய்துவந்தது விசாரணையில் பின்னாளில் தெரியவந்தது.

பர்குந்டா கொலைக்குபின் நடந்த வழக்கு

விசாரணைகளையும், குற்றவாளிகளின் வாக்குமூலம் பதிவிசெய்யப்பட்டதையும் பார்த்தபோது, தங்கள் சட்ட உரிமைகளுக்காக நீண்ட காலமாகப் போராடிவரும் ஆப்கான் பெண்களின் முயற்சிகளுக்கு வெற்றி கிடைத்துவிட்டது போலத் தோன்றியது. ஆணால் கவனித்துப் பார்த்தபோது இல்லையெனப் பரிந்தது. இச்சம்பவத்திற்கு முதல் காரணமான குறி சொல்பவனை நிரப்பாதி என்று வெளியில் அனுப்பி விட்டனர். குரானை ஏரித்தான் என்ற பொய்யை ஆரம்பித்துவைத்த மகுதியின் காப்பாளனை மரண தண்டனையில் இருந்து விலக்கிக் கிரைத்தண்டனையோடு நிறுத்தி விட்டனர். அவளை காப்பாற்றக் கவனிய காவல் அதிகாரிகளுக்கும், வேடிக்கை பார்த்தவர்களுக்கும் கை மணிக்கட்டில் அறைஒன்று கொடுத்து அனுப்பி வைத்தனர்.

பர்குந்டாவின் குழுமபம் பயந்து நாட்டைவிட்டு வெளியேறிவிட்டது.

பர்குந்டா கொலை

பர்குந்டா முதன் முதலாக அன்று ஓாஷ் - டி ஓம்சிரா மகுதிக்குச் சென்றிருந்தாள். அன்று புதன்கிழமை. மகுதியில்

கட்டுரை

பெண்கள் மட்டும் வழிபடும் தினம். கர்ப்பம் தரிப்பதற்காகவோ, கணவன் அமைவதற்கோ, ஆண் வாரிக் பொறுவதற்கோ வேண்டி அங்கிருந்த ஆர்ணம் சொல்லவன் ஒருவனிடம் துண்டுசீட்டு எழுதி வாங்கி தங்கள் உடம்பில் குத்திக்கொள்வார்கள்; இந்த மூடு நுழிக்கைகளைக் கண்டு பொறுத்துக்கொள்ள முடியாமல், பர்குன்டா அவனிடமும், மகுதி காப்பாளனிடமும் கேள்வி கேட்கிறாள், “பெண்களை ஏன் பணம் பார்ப்பதற்காகப் பயன்பூர்த்திக்கொள்கிறீர்கள்? இது இல்லாத்திற்கு எதிரானது.”

அவர்கள் ஏரிச்சலுடன் “நீ யார் அதைக் கேட்க? ஓடிப் போ” என்று சொல்கிறார்கள்.

பர்குன்டா படித்த கரும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். அவள் அப்பா பொறியாளராக நாற்புது வருடம் பணியாற்றியவர். அவள் சகோதரனும் ஒரு பொறியாளர். மற்றும் ஏழு சகோதரிகளும் பட்டப்படிப்பு படித்தவர்கள். ஆப்கான் பெண்களுக்கு இது அழிர்வமானது.

பின்னாலில் அந்தக் கூட்டணி ஆர்ணம் சொல்லும் பேரில் வயாக்ரா, ஆன்னுறை போன்றவற்றை திருட்டுத்தனமாக விற்று வந்தது என்று காவல்துறையும், உளவுத்துறையும் கண்டறிந்தது. ஆப்கானிஸ்தானில் வயாக்ரா பிரபலமான பொருள். சில ஆண்கள் பாலுணர்ச்சியைத் தூண்டுவதற்காகவும், மற்ற சில ஆண்கள் முதலிரவில் தங்கள் பதற்றத்தைக் கணிக்கவும் வாங்குவார்கள்.

மேலும் அங்கு விபச்சாரம் நடந்து வந்ததிருக்கவாம் என்றும் கூறினார்கள்.

மதப்பற்றுள்ள ஒரு இளம்பெண், தன் பிழைப்பைக் கெடுக்க முயற்சிப்பதை எவனும் விரும்ப மாட்டான்.

மார்ச் 19, பர்குன்டா மீண்டும் மகுதிக்கு வந்தான். அங்கிருந்த பெண்களுக்கு புத்தி சொல்லியிட்டு, அங்கிருந்த துண்டுசீட்டுக்களைச் சுருட்டி குப்பைப்பதொட்டில் போட்டாள். ஒருவேளை அவற்றை ஏரித்திருக்கவும் கூடும் என்கிறார் பரீத், காபுல் பல்கலைகழகத்தின் சட்ட பேராசிரியை.

“ஏரித்த காகிதங்களை ஏற்றத் தகுதி காப்பாளன், கிழிந்து போன ஒரு பழைய குரானின் சில பக்கங்களைச் சேர்த்தான். வெளியே சென்றுகொண்டிருந்த மக்களிடம் காகிதங்களைக் காட்டி அவள் குரானை ஏரித்துவிட்டாள் என்று சான்றுடன் அறிவித்தான்.”

ஆப்கானிஸ்தானில் பலத்த வன்முறையைத் தூண்டிவிருவதற்கு, இந்த குற்றச்சாட்டு போதுமானது.

மகுதி வீதியில் பறாத்தீனி விற்று வரும் நசீம் கூறுகிறார், “காப்பாளன் வெளியே சுத்தமாகக் கூவினான். ஒரு பெண் குராயியலிலை ஏரித்து விட்டாள். அவள் பெய்தியமா என்று தெரியவில்லை. நிங்களெல்லாம் என்ன வகையான முஸ்லிம்கள்? சென்று உங்கள் குரானுக்கு நியாயம் மீட்டுக்கொங்கள்.”

மாலை நாள்கு மணி சமயம் அது. தொழுமைக்குத் தயாராக தெருக்கள் நிரம்பி இருந்தது. கூட்டம் உடனே கூடியது.

“ஏன் ஏரித்தாய்?”

பர்குன்டா தான் ஏரிக்கவில்லை என்று மறுக்கிறாள்.

“அமெரிக்கர்கள் உன்னை அனுப்பி இருக்கிறார்கள்.”

“எந்த அமெரிக்கர் என்னை அனுப்ப வேண்டும்?”

“வாயை மூர் அல்லது அறைந்து விடுவேன்.”

நோம் கூறுகிறார் - “காவல் அதிகாரி பர்குன்டாவை அப்பறப்பறுத் து முயற்சி செய்தார். ஆனால் ஆப்கான் வழக்கத்தின்படியும், இல்லாம் முறைப்படியும் பர்குன்டா பெண் காவலரை அழைத்துவரக் கேட்டான்.”

காவல் அதிகாரிகள் இருவர் அவளை அருகிலிருந்த கூரை மேல் ஏற்றி மூர்க்கமான கூட்டத்திடமிருந்து காப்பாற்ற முயன்றனர். ஆனால் அது தணிவாக இருந்ததால், கீழிருந்து ஆட்கள் நீளமான தடிகளையும், மரக்கட்டைகளையும் கொண்டு அவளைத் தட்டிவிட்டனர்.

அதற்குள் கூட்டம் மொத்தமாக உடைத்துக்கொண்டு வந்து விட்டது. கைபேசி காணொளிகளில், “அவளை கொல்” என்று ஆட்கள் கத்துவது கேட்கிறது.

“பிரிகு அவள் கீழே விழுந்தாள். முகம் முழுக்க ரத்தம் வழிய நிர்க முயயாமல் தருமாறினாள். கூட்டம் அவளை வலைத்துக் கொண்டு குத்தி. அடித்து, மேலே ஏறிக்குதித்து மாவ மூட்டைபோல அவளைத் தூதிப் பந்தாடினர்” என்று நசீம் நினைவு கூறுகிறார்.

காணொளிகளில், பர்குன்டா முதலில் அவறுகிறாள். பிரிகு மேலும் மேலும் கூட்டம் அவளைத் துவைத்தெருக்க டடல் சுருண்டுபோய், வலிப்பு வந்து, பின் அசைவு அடங்கிப் போகிறது. கூட்டம் 300 அடி தூரம் அவள் உடலைத் தரதரவென்று இழுத்துச்சென்று, மேலே தானுந்து ஏற்ற காவல் அதிகாரிகள் பக்கத்திலேயே பார்த்தவண்ணம் நிற்கிறார்கள்.

ரத்தமும் எலும்புமாக கலங்கிக்கிடக்கும் பின்டத்தை அடிக்க இன்னும் இன்னும் கூட்டம் வந்துகொண்டே இருக்கிறது. கண்ணாடிக் கடையில் வேலைப் பார்க்கும் யாகூப், வேக வேகமாக ஆர்வதுதான் போய் சேர்ந்து கொள்கிறான்.

எட்டு மாதங்களுக்குப் பிரிகு, நல்ல ஆழடை அணிந்து அமர்ந்திருக்கும் யாகூப் பார்த்தால், இவனால் வன்முறையில் ஈருபட முடியும் என்று யாரும் நம்ப மாட்டார்கள். ஆனால் காணொளியில் நிகழ்ந்த வேகத்தில், கொடுர வெறியுடன் அவனைக் காணலாம்.

“இவளை அடிக்காவிட்டால் அவன் நாத்திகள் என்று அவர்கள் கூறினார்கள். நான் உணர்ச்சியைப்பட்டு இரண்டு முறை அடித்தேன். மூன்றாவது முறை குத்தியபோது தரையில் பட்டு என்கை அடிப்புவிட்டது.”

யாகூப் பதினொன்றாம் வகுப்பு முடித்திருந்தான். அவன் வயது 18.

“குரான் எங்கள் கெளரவும்”

சிலவர் தங்கள் சொற்றுக்கொள்ள வேலை தீவைத்தார்கள். ஏனென்றால் பர்குன்டாவின் துணிகள் ரத்தவெள்ளத்தில் நனைந்து நெருப்பு பற்றவில்லை.

இந்த அசம்பாவித்திற்கு இடையில், ஒருவர் பர்குன்டாவின் கைபேசியைக் கண்டெடுத்து அவள் அப்பாவிற்குத் தகவல் கூறினார்.

பல மாதங்களுக்குப் பிரிகு, பர்குன்டாவின் சகோதரன் சம்பவங்களை நினைவுக்கையில் - “ஆகாயம் இடிந்து என்தலையில் விழுந்ததுபோல் இருந்தது, குரான் மேல் கொண்ட அன்பால், குரானுக்காக உயிரையும் குருக்கக் தயங்காத பெண்ணை, குரானை ஏரித்துவிட்டாள் என்பதற்காகக்

கட்டுரை

ஷாஷி - ஒ ஆம்கிரிரா கோவிலில் ஆபக்னாகள் வழிபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். காபுவின் பிரசித்திபெற்ற கோவில்களில் இக்கோவிலும் ஓன்று. இவ்விடத்தில் தான் பர்குஞ்சா கொல்லப்பட்டாள். (படம்: விளாசே அதாரியோ, நியுயார்க் டைம்ஸ்)

கொண்டிருக்கின்றனர். பர்குஞ்சா ஆழந்த மதநம்பிக்கை உடனடியாக காபுவில் பலகவைக்குத்தில் இறையியல் படிக்கத் திட்டமிட்டிருந்தாள்.”

அவளைக் கொண்ட இரண்டு நாட்களுக்காலாகவே, ஹஜ் அமைச்கம் அவனை நிரப்பாதி என்று அறிவித்தது. அவன் மரண காலெணாளிகள் எல்லா தொலைக்காட்சிகளிலும் பரப்பப்பட்டு, குடிமக்கள் பலர் அவமானத்தில் வெட்சினர்.

நூற்றுக்கணக்கான பெண்கள் கூடி மெழுகுவர்த்தி ஊர்வலங்கள் சென்றனர். நியாயம் கேட்டு போராட்டங்களும், கோரிக்கைகளும் வைத்தனர்.

சம்பிரதாயத்தை உடைத்து பெண்களே சவப்பெட்டியைத் தாங்கிக் கொண்டனர். பெண்களே மயாங்கிடிற்குச் சென்று பெண்களே ஈமச்சடங்குகள் செய்து திரும்பினர். ஆபக்னா நடிகை ஒருவர் கூறுகிறார்- “எங்கள் சால்வைகளையும் துண்குகளையும் முடிந்துகட்டி சவப்பெட்டியை குழிக்குள் இறக்கினோம். பெட்டியின் மரம் கீறி எங்குச் சிறிய காபம் உண்டானது. அது என்றுமே ஆரக்கூடாது என்று விரும்பினேன்”

நீதி விசாரணை

பர்குஞ்சாவின் கொலைவழகு அரசியலாக்கப்பட்டது. பொதுமக்கள் கொடுத்த அழுத்தத்தினால், நடவடிக்கை ஏற்பட்டாகக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயத்தில் அரசாங்கம் இருந்தது

எத்தனை பேர் மீது என்னென்ன அளவுகளில் வழக்கு தொழுப்பது என்று குழுமபிய விசாரணைக்கும், மொத்தமாக முப்பது பொதுமக்கள் மீதும் பத்தொன்பது காவலர் மீது மட்டும் குற்றப்பதில் செய்தது. காலெணாளியைச் சான்றாக்குத்தான் பிடிப்பிருக்க வேண்டிய சிலர் பிடிப்பவில்லை. முக்கியமான கொலையாளிகள் மூன்று நான்கு பேர் காழ்வை விட்டு ஓடிவிட்டனர்.

இரு விசாரணையாளர் கூறுகிறார் - “இந்த வழக்கை வைத்து

அரசியல் ஆதாயம் தேட எல்லாரும் முயற்சித்தனர். சிலர் காவல் துறையைத் தாக்கவும், சிலர் அரசாங்கத்தைத் தாக்கவும், சிலர் மத குருமார்க்களைச் சாடவும் பயண்பார்த்தினர். இதனால் எங்களுக்கு வேலை மிகவும் சிக்கலாகிவிட்டது”

நீதிபதியாக சபிடல்லாஹ் நியமிக்கப்பட்டார். தலைவர்கள் விரும்புவதற்கேற்ற முடிவுகளைக் கொண்டுவர ஏற்றவர் அவர்.

ஏப்ரல் 27 ல் நாட்வர்களிடம் முழுமையான அறிக்கை வழக்குரைஞரால் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அதுத் துந்தே நாட்களில் சபிடல்லாஹ் வழக்கு விசாரணையைத் தொடங்கினார். நான்காயிரம் பக்கம் கொண்ட ஆவணங்களை நாட்வர்கள் முழுதாக படித்து முடித்தனரா என்பது கேள்விக்குறியே.

குற்றப்பதிரிகை வாசிப்பதிலேயே இரண்டு நாட்கள் சென்றன. அதன்பின் சிறிதுநேரம் நீதிபதிகள் தங்களுக்குள்ளாக தனிமையில் பேசி ஆராய்ந்தார்கள். அதுத் தான் தீர்ப்பு அறிவித்துவிட்டார்கள்.

தீர்ப்புக்கு முன்னால், ஒவ்வொரு குற்றவாளி அல்லது அவரது பாதுகாப்பு வக்கீல் பேசுவதற்கு 5 நிமிடம் மட்டுமே கொருக்கப்பட்டது. கண்ணாடிக் கடை வைத்திருந்த மாக்கின் சார்பில் வாதாட வேண்டிய வக்கீலுக்கு விசாரணை ஆரம்பித்துவிட்டது கூட தெரியாது. தொலைக்காட்சியைப் பார்த்துவிட்டு நீதிமன்றத்திற்கு ஒடி வந்தார்.

பாதுகாப்பு வக்கீல்கள் என்பது ஆப்கானிஸ்தானைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு மேற்கத்திய கருத்து. குற்றம் சமத்தப்பட்டவர்க்குச் சார்பாக வாதாடுபவர் பாதுகாப்பு வக்கீல் என்பதுவார். குற்றம் சுமத்தப்பட்ட 49 பேரில் 7 பேருக்கும் குறைவானவர்கள் தான் பாதுகாப்பு வக்கீல்கள் வைத்திருந்தார்கள்.

முந்தைய நாளே பேசிமுடித்துவிடத் தீர்பதிகள், ஒப்புக்கு இவர்களின் விளக்கத்தைக் கேட்டுவிட்டு, அதுத் தீர்ப்பு அறிவித்துவிட்டார்கள்.

கட்டுரை

கொலைகாரர்கள் பர்குண்டாவை இருக்கமினரி தாக்கும் பொழுது. (படம்: இணையம்)

யாகூபின் வக்கீல் அவன் பதினெட்டாறு வயது நிரம்பாதவன் என்று வாதிட்டார். ஆனாலும் நீதிபதி அதைப் பறக்கணித்துவிட்டு மரண தண்டனை விதித்தார். யாகூப், மகுதி காப்பாளன், கொலையில் தான் ஆற்றிய பங்கைப் பற்றி முகநூலில் பெருமை பேசியிருந்த ஷரப். இன்னொரு வாகனாட்டி என நான்கு பேருக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

எட்டுபோருக்கு 16 ஆண்டுகள் சிறைதண்டனையும், 18 பேர் ஆதாரமின்மையால் விருதலையும் செய்யப்பட்டார்கள். 11 காவலர்கள் ஒரு வருடம் வெளியே எங்கும் பயணம் செல்லாமல் உள்ளாரிலேயே இருக்க வேண்டும் என்ற தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

குறைந்தபட்சம் வழக்கு விசாரணையாவது நடந்ததே ஆப்கானிஸ்தானில் ஒரு மிகப்பெரிய சாதனை.

அமெரிக்க, ஜரோப்பா, கனடா, ஜெர்மனி, ஸல்வீன் ஆகிய நாடுகள் சட்டம் சார்ந்த பாடங்கள், பயிற்சி வகுப்புகள் நடத்த ஆப்கானிஸ்தானுக்கு ஏராளமான நிதியுதவி செய்து வருகின்றன. கிட்டத்தட்ட எல்லா சட்ட அலுவலருமே எதாவது ஒரு பயிற்சி பெற்றவராகத்தான் இருப்பார். 2005ல் இருந்து 51

பில்லியனுக்கும் அதிகமான பணம் அமெரிக்கா மட்டுமே செலவு செய்திருக்கிறது, வழக்குறைஞர்கள், நிருவர்கள், வக்கீல்களாக்குச் சாட்சிகளைக் கேள்விகேட்கும் முறை, வழக்கு நடத்தும் முறை, என்ப பல வகைகளில் பயிற்சி கொடுத்திருக்கிறது.

வெளிப்படைத்தன்மை, பெண்களுக்கு நீதி, எனிமைப்பார்த்தப்பட்ட கட்டமைப்பு போன்றவற்றை ஊக்குவித்திருக்கிறது.

ஆனால் அரசியல் அமுததங்களாக்கும், ஊழலுக்கும் முன்னால் அவர்கள் பெற்ற பயிற்சி அத்தனையும், சர்வதேச நாடுகளின் முயற்சிகளும், பணமும் வீணாகச் சென்றது.

பர்குண்டாவின் ஆதரவாளர்கள் இந்த தீர்ப்பை வரவேற்றனர். ஆனால் குற்றம் சுமத்தப்பட்வரக்களின் பாதுகாப்பு வக்கீல்கள் ஜான் மாதத்தில் மேல் முறையில் செய்தனர். அதைத் தொடர்ந்து முடிய கதவுகளின் பின் பல சுற்று வாதங்கள் நடந்தன.

ஆப்கான சட்டத்தில், கொலைக்குற்றத்திற்கான தண்டனையை விட, பின்ததை மரியாதைக்குறைவாக நடத்துவதற்கான

தண்டனை மிகவும் குறைவு. அதனால் வக்கீல்கள் அனைவரும் அந்தப் புள்ளியில் தங்கள் வாதத்தை நிறுத்தினர்.

“முதலில் அடித்தது யார்? யாருடைய அடி அவள் உயிரைப் பறித்தது? கல் அவளைக் கொன்றதா அல்லது கட்டையா? ஏரிக்கப்பட்டதாலா அல்லது வாகனத்தால் ஏற்றப்பட்டதாலா?”

பர்குண்டா இறந்த பின்னரே தான் அடித்ததாக யாகூப் கூறினான். அவன் பதினெட்டாறு வயது நிரம்பாதவன் என்று வேறு சொல்லி அவன் தண்டனை 10 ஆண்டுகள் சிறை என குறைக்கப்பட்டது. எப்போது பர்குண்டா இறந்தான் என்று நிர்ணயிக்க முடியாததால் மற்ற மூன்று பேரின் மரண தண்டனையும் 20 ஆண்டு சிறையாகக் குறைக்கப்பட்டது இன்னும் சிலரை மன்னித்து விட்டபின் மொத்தமாக பத்தே பேர் தான் தண்டனை பெற்றனர்.

இதைக்கேட்ட பர்குண்டாவின் குழுமமும், பெண்கள் அமைப்புகளும் அதிர்ச்சி அடைந்தன. ஒரு பெண் வக்கீல் “ஆப்கானிஸ்தான் பெண்களுக்கு எதிரான கலாசார சார்பு கொண்டது. ஒரு பெண் இறந்தற்காக 49 ஆண்களை தண்டிக்க அரசு அதிகாரிகள் விரும்பவில்லை” என்கிறார்.

இதை எதிர்த்தி உச்சத்திமன்றத்தில் மறுவிசாரணை செய்ய முறையில் செய்திருக்கிறார்கள். இதற்குமுன் எந்த வழக்கும் மறுவிசாரணைக்காக வந்ததாக இந்தக் கட்டுரைக்காகப் பேட்டிகொடுத்த எந்த வக்கீலுக்கும் நினைவு இல்லை.

அவள் கொல்லப்பட்ட மகுதியின் வடக்கில் 5 மைல் தொலைவில், அவள் சமாதி குப்பையும், பிளாஸ்டிக் பைகளுமாகக் காட்சி அளிக்கிறது.

அருகில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுவர்களிடம் கேட்டபொழுது “அவள் அநியாயமாகக் கொல்லப்பட்டாள்” என்ற பதில் வரவில்லை. “அவள் குரானை ஏரித்துவிட்டாள். அதனால் தண்டிக்கப்பட்டாள்” என்ற பதில் வந்தது.

Janani

Research Scholar | Physics
mizugod@gmail.com

கவிதை

இரவுக்ருப் பெயர் வைத்தல்

• மனுஷி பாரதி

இல்லை: இணோயம்

இந்த இரவிலதான்
எனது வானில் நட்சத்திரங்கள்
புதிதாகப் பூக்கத் தொடங்கின.

இந்த இரவிலதான்
மெல்ல இறங்கும் பனிக்காற்றைப்
புதிதாகச் சுவாசிக்கத்
தொடங்கினோன்.

இந்த இரவிலதான்
மெழுகுவர்த்தி ஓளியின் சுடரின்
நடனத்தில் வயித்திருந்தேன்.

இந்த இரவிலதான்
எனது அறையின் சுவர்கள்
எனக்குச் சினேகமாயின.

இந்த இரவிலதான்
புல்லாங்குழலின் மெல்லினை
எனது இறுக்கங்களைத்

தளர்த்தியது.

இந்த இரவிலதான்
எனக்குச் சிற்குகள்
முளைத்திருப்பதைத்
தொட்டுணர்ந்தேன்.

இந்த இரவிலதான்
எவ்விதக் கேள்விகளும் இன்றி
நாம் ஒன்றாக அமர்ந்து பேசிக்
கொண்டிருந்தோம்.

இந்த இரவுக்கு
என்ன பெயர் வைக்கலாம் மாயா.

Manushi Bharathi

Writer | Tamilnadu
anangumakal@gmail.com

ஓவியம்

ராவர் ஓவியங்கள்

• சங்கீதா பூபதி

Sangeetha Boopathi

M.E. Student | Aerospace Engineering
sangeethab@iisc.ac.in

சிறுகதை

சமரசம்

- சக்தி சுவரூப்

இல்லைம் அதைகாத்

நேரம் காலை 8 மணி. மலர் ரெராம்ப சுறுசறுப்பாகவும் சந்தோஷமாகவும் வீட்டில் சுர்பி வந்துக்கொண்டு இருந்தாள். பிள்ளைகள் இருவரும் பள்ளிக்கு போய் 20 நிமிழங்கள் ஆயாச்சு. மலரின் கணவர், சுகன் எப்பொழுதும் போல பிள்ளைகள் எழுவதற்குள் ஆபீஸ் கிளாபிலிட்டான். காலையில் இருந்து மலர் ஒரு 10 தடவையாவது கண்ணாடியை பார்த்துவிட்டான். ரெராம் புரடங்களுக்குப் பிறகு அவள் புதை கட்டியதால் அவளை அழகை அவனே ரசித்தும், வர்ணித்தும் பார்த்துக்கொண்டான். காலேஜ் நாட்களில் முதல் முதலில் கட்டிய பிரவன்களில் உவன் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அன்று அவளை புதையில் பார்த்த பலர் பாராட்டினார்கள். அவளை சினியர் வினோததும் பாராட்டினான். கூடவே தான் அவளை காதலிப்பதாகவும் கூறினான். மறுப்பு தெரிவித்தால் தற்காலை செய்து கொள்ளுவதாகவும் அச்சுறுத்தினான். அன்று அந்த வினோத் காதல் விரரம் வீட்டில் தெரிந்ததும் பெரியப் பிரச்சனையானது. அப்பா கண்டித்ததும் ஞாபகம் வந்தது. காலேஜாக்கு படிக்க மட்டும்தான் போக்குவரதும், பீரணாட்ஸ் கூட ஊரு சுத்தக் கூடாது. கெசன்டா சுடிதார் போட்டுப்போகச் சொன்னார். எனக்கும் அன்று அது சரியாகத்தான் பட்டது. ஒருவேளை வினோத் என்னை புதையில் பார்த்தால்தான் என்னை காதலிப்பதாக சொல்லிருப்பான்னும் தோனுக்க. அதுக்கு அப்புறம் அவனுடைய கல்யாணத்தில் தான் புதை கட்டினாள்.

மலர். சுகனின் ஆபீஸ் விழாக்களில் ஏரண்டு மூன்று தடவை புதை கட்ட வாய்ப்பு வந்தது. கல்யாணமாகி 5 வருடங்கள் கழித்துதான் பேங்க எக்ஸாம் எழுதி வேலைக்கு போக ஆரம்பித்தான். 'வேலையில் சேர்த்த சில நாட்களில், ஒரு தடவை சினிமா தியேட்டர்ல் ஏதோ ஒரு பொறுக்கி பின் சீட்டில் இருந்து என் புதை வழியே கையை விட்டு பண்ணின அசிங்கத்திற்கு பிறகு அவர் என்னை புதை கட்ட விட்டதே இல்லை. எதுக்கு டா வம்பு, புதை கட்டினாலே பிரச்சனை என்பதால் அதில் சமரசம் செய்து கொண்டேன்.' மனதில் இவ்வளவு யோசனை ஓடிக் கொண்டிருக்கும்போதுதான் காவிங் பெல் சத்தம் கேட்டது. வெளியே எட்டிப் பார்த்தால் கால் கொண்டு வந்த 20 வயசு மிக்க ஒரு பையன் நின்றுகொண்டிருந்தான். புதையை நன்றாக சரி செய்து கதவை திறந்தாள் மலர். அவன் உள்ளே நுழைந்ததும், 'எங்க மேடம் சிலின்டர் வைக்க?' என்றான். ஸடோர் ரூம் கதவை திறந்து 'இங்கே வைத்து விடுங்க' என்றாள்.

அவன் சிலின்டரை வைத்து விட்டு அப்படியே திரும்பி வீட்டுக்கு வெளியே போய் நின்றான். மலருக்கு ஒரு சந்தேகம், அவன் அவளை பார்க்கிறானா என்று அவனோ தன் கையில் இருந்த போனைத் தவிர வேறு எங்கும் பார்க்கவே இல்லை. மலருக்கு ஒரு நிம்மதி பெருமூசுக் 'அப்பாடா, இவனுக்கு ஒன்னும் தோனல்,

சிறுகதை

நான் டெசன்ட்டாகத்தான் இருக்கிறான்' என்று தனக்குத் தானே கூறிக் கொண்டாள்.

அவனை அனுப்பிவிட்டு விட்டை அவசரமாக பூட்டி ஆபிஸாக்கு கிளாம்பினாள். தினமும் செல்லும் பாதைதான் ஆனால் அன்று கொஞ்சம் கூறுதல் அழகாகவே அவனாக்குத் தெரிந்தது. ஆஃபீஸாக்குள் நுழைந்ததும் அவன் பார்க்கும் எல்லோரும் அன்று சுந்தோஷமாகவும் அழகாவும் தெரிந்தார்கள்.

'அட, என்ன ஒரு குப்பர் ஃபீலிங் கலா. நாம் சுந்தோஷமா இருந்தா எல்லாம் நம்மை கத்தி நல்லா போயிட்டு இருக்கிற ஃபீலிங் என்று பக்கத்துக்கு சீடில் இருந்த தனது நெருங்கிய தோழி கலாவை கூப்பிட்டாள்.

கலா மலரை பார்த்து 'என்ன அசில்டன்ட் மேனேஜர் மேடம், ரொம்ப குப்பரா இருக்கின்க? கல்யாண நாள் நேர்த் தானே? இன்னைக்கு என்ன ஸ்பெஷல்? என்னைக்கும் இல்லாத அதிசயமா புடவை எல்லாம் கட்டி இருக்க.'

மலர் அதற்கு, 'ஸ்பெஷல் இல்லை, இது குப்பர் ஸ்பெஷல், கல்யாணம் ஆகி 10 வருஷத்துல் நேர்த்தைக்கு தான் என் கணவர் கல்யாண நாளை ஞாபகம் வசிகிருந்தார். ஸ்வினிங் விட்டிக்கு வந்ததும் டின்னாருக்கு வெளியேப் போலாம் ஆனார். எனக்கு ஒரே குஷி! ஆம் வகுப்பக்கும், 5 அம் வகுப்பக்கும் இந்த ஸ்கல்லல் ஏன்தான் இவ்வளவு ஹோம்ஓர்க் கொருங்குறுக்களோ! பிள்ளைகளை ஹோம்ஓர்க் முடிச்சு அம்மா ஸ்டீல் விட்டிக்கும் டின்னர் போகவே ரொம்ப ணைம் ஆயிர்க்கு ஆனா அவரு கோவிச்க்காம வெயிட் பண்ணிட்டு இருந்தார்.'

'ஆமா ஆமா நீ அவர் தங்கசிக்கு 25 லட்சத்துக்கு இல்ல வோன் ரெடி பண்ணிக் கொடுத்திருக்கிற, அவர் நல்லாக்கான் நட்சத்பாரா' என்று கிண்டலாக கலா சொன்னாள்.

'சே, சே அப்படி எல்லாம் இல்ல, அவரு ரொம்பவே மாறிட்டார். முன்னே மாதிரி இல்ல. எனக்கு கல்யாண நாளுக்கு என்ன கிஃப்ப வேணும்னன்னு ஆசையா கேட்டார். நான் உடனே, என்ன கேட்டேன் தெரியுமா?

'என்ன கேட்டிருக்க போற, வருஷ வருஷம் கேட்கும் புடவை தானே, எப்போவும் ஆசையா புடவை வாங்கிட்டு பிரேரல அருக்கி வைக்கிறது தானே உன் வேலை' என்றாள் கலா.

'ம், அது தான் இல்ல, இந்த தடவ ரொம்ப தயங்கிட்டே, அவரு கைய புடிச்சு சொன்னேன். எனக்கு புடவை கட்டிக் கராம் அசையா இருக்கு 35 வயச் சூருது. குழந்தைகள் வளர்ந்தால் இப்போ வசிகிருக்கிற மாதிரி டிசைன்ஸ் புடவையோ, பளவுஸோ போட முடியாது. என் ஃப்ரண்ட்ஸ் எல்லாம் நான் புடவையில் ரொம்ப அழகா இருப்பேன்னு சொல்லறாங்க. கல்யாணம், சொந்தக்காரங்க விசேஷம் தவிர நான் எங்கேயும் புடவை கட்டிக்கிறது இல்ல. அந்த டான்ஸ் ப்ரோக்ராம் உங்களுக்குப் பிடிச்சு சினோகா போடர் புடவை எல்லாம் என்கிட்ட இருக்கு, பளவுஸ் எல்லாம் அதைவிட குப்பர் டிசைன்ஸ் தக்க வசிகிருக்கேன். ஆபிஸாக்கு கட்டிக்கிட்டு போக ஆசையா இருக்கு, அனுமதி கொடுப்பிங்களா? ப்ஸீஸ், ப்ஸீஸ்னு அவருக்கிட்ட பாவமா கேட்டேன்.'

'ஒுகே சொல்லிட்டாரு போல, அதான் இன்னைக்கு கலக்கல் சிலக் புடவை, ஸ்டீல் ப்லீஸாலா?' கலா ஆர்வமாய்க் கேட்டாள்.

'ஆமா கலா, ஒரு நிமிழம் யோசிக்கிட்டு ஒகேன்னு சொன்னார். என் நல்லதுக்குத்தான் புடவை வேணாம் ஆனால் சொன்னாராம்.

ஒனக்கு 35 வயச் சூராவும் நீ இன்னும் சின்ன பொண்ணு மாதிரிதான் இருக்க புடவையில் ரொம்ப அழகா வேற இருக்க, நீ போடற புடவையெல்லாம் பார்த்தா ஊரு ஏதாச்சும் பேசும், ஒனக்கு ஆபத்து வராலும், அதான் வேணாம்னு சொல்லுவேன். நீ ரொம்ப ஆசைப்படுற, அதுணால் புடவை கட்டிக்கோபாத்து பத்திரமா இருந்துக்கொன்னு சொன்னாரு அவரு நைட் எல்லாம் தாக்குமே வராம எந்த புடவை கட்டிக்கிறதனு குழம்பிப்போய் கடைசில இதை செல்கட்ட பண்ணினேன். நல்லா இருக்கா?

'எவ்வளவு தடவை சொல்லுது, ரொம்ப அழகா இருக்கு, ணைம் ஆபிஸுக்க, வா வேலை பார்க்கலாம், இல்ல அந்த சிலமுஞ்சி மேனேஜர் கத்த ஆரம்பிச்கருவார்.'

கலா அதை சொல்லி முடிப்பதற்குள் மேனேஜர் ஆஃபீஸாக்குள் நுழைத்தார். மலரை ஏற இறங்க பார்த்துக்கொண்டு அவருடைய அறைக்குள் நுழைத்தார்.

உடனே கலா, மலரை பார்த்து 'கவனிச்சியா, மேனேஜர் உன் கைட்டு அடிச்சுட்டு போறார்.'

'சீ போ' என்று வெட்கம் கலந்த சிரிப்புடன் மலர் அவளது இருக்கையில் அமர்ந்தார்.

சாயங்காலம் வரரை, ஒரு 20 தடவையாவது கண்ணாடியில் தன்னை ரசித்துக் கொண்டாள். ஒரு புத்தணர்ச்சி, தன்னம்பிக்கை கூடவே ஒரு புனனைகடிடனே எல்லோரிடமும் பேசினாள்.

5 மணிக்கு விட்டிக்குச் செல்லப் புறப்படும் போது, மேனேஜர் ஃபோனில் அழைத்தார். மலர் வேகமாக அவரது அறைக்குள் நுழைத்தாள். இன்னும் ஒரு வருஷத்திலே பணி நிறைவு. ஆனாலும் எல்லார் கிட்டயம் சிரு சிருன்னு தான் இருப்பார். எல்லாருக்கும் மேனேஜர்னா ஒரு பயம் இருந்துக்கூ.

'என்ன பண்ணிக்குத்தின்கமா, அந்த பாட்டில் பிளான்ட் வோனுக்கு எல்லாம் சரியா இருக்கும்னு கையெழுத்துப் போட்டு இருக்கின்க, நல்ல வேலை நான் கையெழுத்துப் போடறதுக்கு முன்னாடி டாக்குமெண்டஸ் எல்லாம் திருப்ப பார்த்தேன். அட்ரஸ் ரெண்டு இடத்துல வித்தியாசமா இருக்கு, தப்பை கண்டுபடிச்சிட்டேன்.'

பதட்டத்துடன் 'ஐம் சார்' என்றாள்.

'சும்மா, புடவை கட்டிக்கிட்டு துணிக்கடை விளம்பரம் மாதிரி வந்தா மட்டும் போதாது. வோன் கேட்டு வந்தவனை பார்த்து சிரிச்சு சிரிச்க பேசினைத் தாலையிலேயே பார்த்தேன். இப்படி சிரிச்சு பேசினா கல்ஸ்டமர் அவ்வாண்டேஜ் எடுக்கத்தக்கான் செய்வாங்க, ஒழுங்கா டாக்குமெண்டஸ் எல்லாம் திருப்ப பார்த்தேன். அட்ரஸ் ரெண்டு இடத்துல வித்தியாசமா இருக்கு, தப்பை கண்டுபடிச்சிட்டேன்.'

'கும்மா, புடவை கட்டிக்கிட்டு துணிக்கடை விளம்பரம் மாதிரி வந்தா மட்டும் போதாது. வோன் கேட்டு வந்தவனை பார்த்து சிரிச்சு சிரிச்க பேசினைத் தாலையிலேயே பார்த்தேன். இப்படி சிரிச்சு பேசினா கல்ஸ்டமர் அவ்வாண்டேஜ் எடுக்கத்தக்கான் செய்வாங்க, ஒழுங்கா டாக்குமெண்டஸ் எல்லாம் திருப்ப பார்த்தேன். அட்ரஸ் ரெண்டு இடத்துல வித்தியாசமா இருக்கு, தப்பை கண்டுபடிச்சிட்டேன்.'

'உங்க கையெழுத்துக்குத்தான் புடவை வேணாம் ஆனால் சொன்னாராம், வேலை கேட்டேன்.

மலரால் கண்ணிரைக் கட்டுப்படுத் துயியவில்லை. என்ன செய்வதென்று புரியாமல் தலதித்தாள். கலாவும் கிளம்பிவிட்டாள். என்ன அப்படி ஒரு தப்ப செய்தேன் என்று யோசிக்க முயற்சித்தாள். கண்ணீர் புடவையை நடைபோட அதை பார்த்துக்கொண்டே நினைத்தாள். பிடிச்சு உடையை

சிறுகதை

ஒவியம்/இளையோபம்

போட்டுக்கொள்ளுவது என்னுடைய சுதந்திரம். அதைப்பற்றி பேச இவருக்கு யார் அந்த உரிமையை கொடுத்து, கோபமும் அழுகையும் கல்ந்து வந்தது. போன்ற எடுத்து சுக்னுக்கு காலு செய்தாள். நடந்ததையெல்லாம் கொட்டித் தீர்த்தாள். சுகன் எல்லாவற்றையும் பொறுமையாக கேட்டு.

'இதுக்குத்தான் நான் உன்ன புடவை கட்டிக்கீட்டு போக அனுமதிப்பதில்ல. உன்மேலு ஏந்த தப்பும் இல்ல. இந்த சமூகம் அந்த மாதிரி. இங்க வாழுமாற்றா சமூகத்திற்கு ஏத்த மாதிரி அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்கிட்டுத்தான் போகணும். இப்படி எல்லாம் நடக்கும்னு எனக்கு முன்னாடியே தெரியும். சரி, நீயும் இதை புரிந்திக்கணும்னுதான் உன் ஆசைக்கேற்ப அனுமதிச்சேன்.'

'நான் ஏந்த தப்பும் பண்ணை தானே?' மலர் குரல் தழுமுக்க கேட்டாள்.

'இல்ல மலர், நீ முதல்ல வீட்டுக்கு பத்திரமா வா.'

'ரொம்ப தேங்கல் உங்கள மாதிரி ஒரு கணவர் கிடைக்க நான் கொடுத்து வச்சிருக்கணும். உங்க பேச்சை நான் இனி தட்டவே மாட்டேன். நீங்க என் நல்லதுக்குத்தான் சொல்லிங்க. நான்தான் அறிவுக்கெட்டத்தனமா யோசிசேன். அதனாலு அசிங்கமும் பட்டேன் மலர் இதை பேசிக்கொண்டே இருக்க, சுக்னுக்கு தனக்கு பிடிக்காதது இனி நடக்கப் போவதில்லை என்ற வெற்றி புனர்வைக்கோடு, பை சொல்லி போனை கட் செய்தான்

அருத்த நாள் மலர் எப்பொழுதும் போல சுதாரில் ஆஃபீஸாக்கு வர்தாள். ஆஃபீஸ் கேர்ன் மலைராப் பார்த்ததும், ஒரு ஸைபல் கொண்டு அவளின் முன்பு வந்து நின்றாள். அவளைப் பார்த்து, 'போய் ஒழுங்கா வேலைய பாரு, என்ன பார்க்காதே' என்று கோபித்துக்கொண்டு ஸைபல் வாங்கினாள் மலர்.

'வீட்டு இருக்கும் பிரச்சனைக்கு எதுக்கு என்னை கோவிச்சனும் என்று மணு(மனு)த்து கொண்டே' அவனும் நகர்ந்தாள். கலா, மலரின் கோவத்தைப் பார்த்து எதுவும் பேசாமல் அமர்ந்தாள்.

வழக்கம்போல எல்லோரையும் நோட்டமிட்டுக்கொண்டே மேனேஜர் ஆஃபீஸாக்குள் நுழைத்தார். மலரைப் பார்த்து புனர்வைக்குத்தார். அவர் சென்றவடன், கலாவை பார்த்து மலர் கூறினாள், 'ஆப்பாடா மேனேஜர் கோபம் போயிருச்ச போல. இனிமே ஆஃபீஸாக்கு புடவையே கட்டக கூடாது!'

'ம்... ஆதுவும் சரி தான்' கலா கூறினாள்.

மலருக்கு தான் என்ன மனநிலையில் இருக்கிறோம் என்றுக்கூட புரியவில்லை. அப்படியே எதையோ யோசித்து கொண்டிருந்தாள். எப்பொழுதும் போல தன் கணவுகளையும் ஆசைகளையும் சமூகத்திற்கு பயந்து கொல்ல முடிவெழுத்தாள்.

இன்று மலர் புடவைக்கு செய்த சமரசம் நாளை அவள் செய்யப்போகும் பல சமரசங்களுக்கான விதை, அவளின் சமரசம் ஏதோ ஒரு மரியாதைக்கும் பாசத்திற்குமான ஏக்கம். இந்த சமரசம் என்பது சமுதாயத்தின் ஏற்ற தாழ்வினை கொண்டாடும் சக்னகளுக்கும், மேனாஜர்களுக்குமான வெற்றி.

வருங்காலத்தின் சமரசத்திற்காக அவனும் தயாராகிவிட்டாள், அவளையும் தயார் செய்துவிட்டார்கள்!!

J. Sakthi Swarrup

Research Scholar | Aerospace Engg. (2017)
jsswarrup@gmail.com

கவிதை

மொழிக்கலஸ்பு

• கங்காதரன்

ஓப்புக்கொள்கிறேன்
என் மொழி கலப்படமுள்ளது
உங்கள் மொழி
கலப்படமில்லாதது
என்னால்
கொஞ்சம் பொய்க்களை
கலந்துதான் பேச முடியும்
உங்களைப் போல
கலப்படமில்லாமல்
பொய்க்களை மட்டுமே பேச
முடியாது

மொழிக்கலஸ்பு

Gangatharan

Research Scholar | Management Studies
gangatharan@gmail.com

காற்றைத்தான் கேட்கின்றேன்

• பாரதி ராஜேஸ்வரன் தாரா

அனுமதியினாறி
உள்ளே நுழைந்தாய் .

எங்கு கண்டேன்
என்று கணிப்பேனோ,
அல்ல
எங்கு செல்கிறேன்
என்று ஆராய்வேனோ.

பதித்த கால் சுவரு
இன்னும் இருக்குமோ
கடற்கனரயில் ;

அனையாய் வந்து
உலுக்கும் உள்ளை,
கண்ணிடம் இருந்து
உதிர்க்க மறுக்கிறேன்.

விழுந்தால் வீணாகும்
என் சோகம் என்று.

காற்றைத்தான் கேட்கின்றேன்

Bharathi Rajeswaran Thara

Research Scholar | Materials Research Centre
rajeswaran.bharathi@gmail.com

கட்டுரை

ஆண்மைக்ரு அவன் அழைமை

● சுபா கணேசன்

பட: இளையனாய்

அவனுக்கு ஆண்மை தான் அழகே. அது தான் பெண்கள் அவங்கிட்ட ஸர்க்குறதும் கூட.

ஆனா அவன் ஒரு முட்டாள்.

ஆண்மையோட போதைய எப்போமே முகர்ந்துட்டே இருக்கனும்னு நினைக்குற முட்டாள்.

வீட்டில வளமையா வாய்ப் பேசுவான், சண்டையும் போடுவான். ஆனா கடைக்காரான்கிட்ட, கார் ரிப்பேர் பாகுறவன்கிட்டலாம் வாய மூடிக்கிட்டு, சொன்ன விலைய அப்படியே தூக்கிக் குறுத்துட்டு வந்துருவான். கேட்டா introvert, shy type, அவங்கத்திட்டலாம் என்னால சண்டைப் போட்டுட்டு இருக்க முடியாதுனு சப்பக்கட்டுக் கட்டுவான். உண்மை என்னன்னா, எங்க அவன் சொன்ன விலைய நம் குருக்காம, கம்மியான விலைக்குப் பேரம் பேசிட்டு இருந்தா, அவன் நம்மள குறைச்சு எடைப் போட்டுருவானோன்னு உள்ளுக்குள்ள ஒரு பயம்.

Prestige Issue. எங்கு என் ஆண்மை தான் முக்கியமே தவிரக் காசலாம் முக்கியமே இல்லன்னு, கடைக்காரான்கிட்ட ஏமாந்து போகக் கூடத் தயாரா இருக்குற முட்டாள் அவன்.

பேரம் பேசுறதுல தான் இப்படினா, தனக்குத் தேவைபுறுத மத்தவங்கத்திட்டக் கேக்குறதுவும் பிரச்சினை.

எங்க அதிகாரமா கேக்குறைமோ, அங்க அதிகாரமா கேக்குறைம். எங்க அதிகாரம் செல்லுயி ஆகாதோ, அங்க மூஞ்ச வேசா அப்பாவி மாதிரி வச்சிக்கிட்டே கேக்குறைம். அப்போ தான் காரியம் நடக்கும். இந்தச் சினன் survival skill கூடத் தெரியாம், 'நான் யாரு. என் உத்தியோகம் என்ன'ங்கிற ரேஞ்சல் எல்லா எட்துவும் அவன் அதிகாரமா தான் உதவி கேப்பான். அப்புறம் வீட்டுக்கு வந்து "இந்த வன்ற யாருமே யாருக்கும் ஹெல்ப் பண்ண மாட்டேந்திராங்க"ன்னு கொந்தளிச்சிட்டுக் கெடப்பான். சில சமயத்துவ, எதுக்கு வாய்விட்டுக் கேட்டு அசிங்கப்படனும்னு நென்க்க, தன் உரிமைய கூடக் கேக்காமலே விற்றுவான். தன் ஆண்மைக்கு இழுக்கு வந்துறக்கூதாங்கிற வற்றுட்டுப் பெருமைக்காகத் தன்னோட தேவையையும் உரிமையையும் கூடச் சாமரத்தியமா கேட்டு வாங்கத் தெரியாத முட்டாள் அவன்.

'ஆம்பளப் புள்ள அழிக்கூடாது' - இதை எந்த முட்டாள் சொன்னான்னு தெரியல் ஆனா, இந்த முட்டாள் இன்னும் அதையே நம்பிட்டு இருக்கு ஒருவேளை அமுகுறப்போ கண்ணீர் வழியா ஆண்மையும் கசிஞ்சி கரைஞ்சிருமோ. இருக்கும். ஆனா, பொதுவெளில் அழுதா மட்டும் தான் அது கரையும் போல. பாத்ரம், தனியறை, இருட்டு எல்லாம் இதுக்கு விதிவிலக்கு தான். அவன் இந்த ஆண்மை கசிவ நோயக்குப் பயந்தே, துக்கமான விஷயத்துக்குக் கூட மனக்கல இருக்குற சோகத்தைக் கொட்டித் தீர்க்க மாட்டான். வீட்டில எல்லாரும் அழுது. பொலம்பி ஒரு மாசத்துக்குத் துக்கம் கொண்டாருணா, அவன் மட்டும் அழுாம, மனக்குள்ளையே பூட்டி வச்சு, ஆறு மாசத்துக்குத் துக்கம் கொண்டாருவான். கண்ணீர். எவ்வளவு அற்புதமான ஒரு விஷயம். மனக்கல இருக்குறப் பாரத்தை இது மாதிரி யாராவதும் டக்குனு வேசாக்க முடியுமா. அந்த அற்புதத்தைக் கூடச் சுதந்திரமா அனுபவிக்கத் தயங்குகிற முட்டாள் அவன்.

இப்படி ஆண்மையின் பெருமையை விட்டுக்கொடுக்காம, எல்லா நேரமும் தூக்கிட்டே திரியற் அவனோட பலவீனத்த பெண்கள் தெளிவா புரிஞ்சிக்கிட்டு, "நீ தான் பெரியானு, பலசாலி, எனக்குவாம் எதுவுமே தெரியாது"ன்னு உச்சப்பேத்தி சுசப்பேத்தி செய்து கொடுக்கும் அப்பப்போ புரியும். இருந்தாலும், ஆண்மையின் பெருமைக்குள்ள பொதிஞ்சி இருக்குற எந்த அடிமைத்தனத்தையும் நான் சந்தோஷமாவே ஏத்துப்பேன்னு தன் மனதைப் பழக்கப்பற்றி வச்சிருக்கிற முட்டாள் அவன்.

இப்போ சொன்ன எல்லாப் பாயின்ட்டையும் விட்டுட்டு, "ஆயிரந்தாலும் என்ன எப்படி முட்டாள்னு சொல்லலாம்"னு மறுபடியும் கம்பச் சுத்த போற முட்டாள் அவன்.

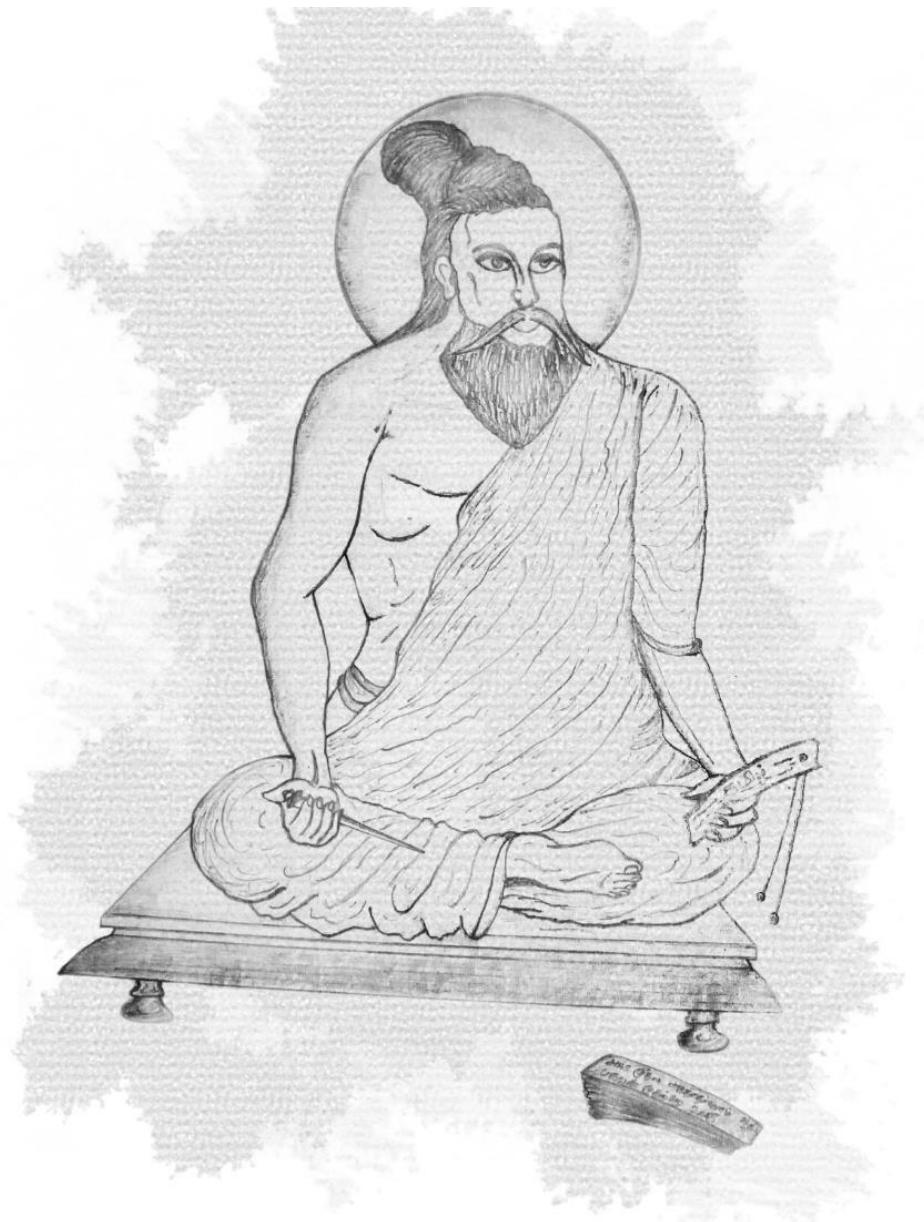
Subha Ganesh

Blogger | Bengaluru
subha.ganesh88@gmail.com

ஒவியம்

பென்சில் ஒவியங்கள்

- யாழினி அரங்கசாமி

Yazhini Arangasamy

Research Scholar | MBU
yazhiniarangasbt@gmail.com

சிறுகதை

அன்னம்

- பிக்னேவஷ்

இவரியல் அசோகன்

'அன்னம்! எழுந்தரு பார்க்கலாம்', என்றாள் அவயம் பாட்டி. 'பாட்டி இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் தூங்கவிடேன்', கெஞ்சினாள் அன்னம். விடியற்காலை 5 மணியென்று, சுவரிலுள்ள கடகாரத்தைப் பார்க்காமலே அவனுக்கு தெரியும்.

அவயத்திற்கு இரண்டு மகன்கள்; முத்தவனுக்கு 5 பிள்ளைகள், இளையவனோ ஆறு ஈந்து அன்னனைனை மின்சினான்!! சிந்தாதிரியேட்டையில் வாழ்ந்துவந்த அந்த குழம்பத்தின் தலைவி அவயம். அவன் பேச்சை அன்னத்தைத் தவிர யாரும் மீற முடியாது. அன்னம், வீடிடன் முதல் பெண் குழந்தை; ஆதலால், பாட்டிக்கு அவன் மேல் பாசம்.

'பால் வாங்கணும்', பேத்தியின் தலையைக் கோதினாள் அவயம். 'இந்த தடிபசங்கள் போகச் சொல்லேன்', பக்கத்தில் குற்றடைவிட்டுத் தூங்கிக்காண்டிருந்து இரண்டு அன்னன்களைப் பார்த்துக் கூட்டினாள் அன்னம்.

'ஒன் சாமர்த்தியம் அந்த அசுட்டுப் பசங்கஞ்சுக்கில்லைடி'; பேத்தியின் கண்ணத்தைக் கிள்ளி தன் வாய் மீது வைத்து முத்தமிட்டாள் அவயம். அவனுக்கு தெரியும், பெண் பிள்ளை பேச்சைக் கேட்க்குமென்று.

அன்னமும் எழுந்து, சாம்பலில் பல துளக்கி, பாட்டி முன் நின்றாள். 'இந்தா', காஸைக் குழுத்தாள் பாட்டி, 'பாட்டி!', குறும்புத்தனமாக இளித்தாள் அன்னம். 'தெரியும்சி, இந்தா நாலணா', கேட்ட இலுங்கத்தைக் கொருத்தாள்.

அன்னம் பால் வாங்கிக் கொண்டு வந்தாள். முதல் காபி அவனுக்குத்தான். ஒரு சொம்பில் அதை ஏடுத்துக்கொண்டு, நாலணாவிற்கு வாங்கிய குழுத்துடன் மாடிக்கு ஓடினாள். காபியைக் குடித்துக் கொண்டே முதல் பக்கத்திலிருந்து கடைசி

பக்கம்வரைப் படித்தாள். 'அன்னம்! ஸ்கலுக்கு நேரமாச்சு', சமையலரையிலிருந்து கத்தினாள் பாட்டி. சீழே இறங்கி வந்து, குளித்து விட்டு பள்ளிக்குச் சென்றாள் அன்னம்.

பள்ளியில் முதல் வகுப்பு முடிந்திருந்தது. ஜன்னல் வழியே வெளியே வானத்தைப் பார்த்தாள் அன்னம். 'மழை வந்தா நல்லா இருக்கும்...பள்ளியை முடியாக வேண்டும். ஆனால் கிரிக்கெட் விளையாட முடியாதே...கடவுளோ எதாவது செய்', வேண்டினாள்.

இரண்டாம் வகுப்பு தொடங்கியது. அன்னத்தின் மாமா வகுப்பதற்கிணக் கதவைத் தட்டினார். ஆசிரியரிடம் ஏதோ கிச்கிசுத்தார். 'அன்னம், நீ உடன் மாமாவுடன் போ', என்றார் ஆசிரியர். அன்னத்திற்கு ஒரே குஷி: பையை ஏழுத்துக் கொண்டாள், மாமாவின் கையைப் பிருத்துக்கொண்டாள், வீட்டிற்குக் கிளம்பினாள். வரும் வழியில் துள்ளி குதித்துக் கொண்டிருந்தாள். மாமாவின் முகத்திலோ சோகம்?!

வீட்டிலோ அனைவரும் அழுது கொண்டிருந்தனர். அவயம் பாட்டியைத் தேடினாள் அன்னம். அவன் ஒரு முலையில் அமர்ந்திருந்தாள். அன்று காலை, ஊரிலிருந்து வந்த அவன் தங்கை இருந்திருந்தாள். அதனால், வீடை சோகத்திலிருந்தது.

அன்னம் அவத்தைப் பார்த்தால். 'என்ன', என்று பார்வையாள் வினவினாள் பாட்டி. 'பாட்டி, நான் விளையாட போகிறேன்' என்று கூவிக்கொண்டே தெருவிற்கு விரைந்தாள்.

M. Vignesh

Research Scholar | Aerospace Engineering
vignesh.12s16@gmail.com

கட்டுரை

பிரளைம்

- கார்த்திகேயன் புகழிழ்ந்தி

திரளைமுக்கியமாக

இரு சமூகத்திரத்தின் எல்லா இரகசியங்களும் அதன் ஒரு துளிக்குள் அடங்கி உள்ளன என்கிறார் கவில் ஜிப்ரான். எல்லாவிதமான வாழ்க்கைமுறைகளிலிருந்தும் திருஞம் மானுட சிந்தனைகள் ஒரு கடல் என்றால், கர்ப்பனைள் அலைந்துகொண்டே திரியும் மேகங்கள். அதில் உள்ள ஒரு துளி சிந்தனை வானும், மண்ணும் சாட்சியாக நேரடி வாழ்க்கை அனுபவம் எனும் வெப்பத்தின் தாக்கத்தால் ஆவியாகி கற்பனை மேகங்களாகின்றன. இந்த மேகங்கள் ஒன்றோடொன்று உரசிக்கானாரும்பொழுது புதிய படைப்பின் கீற்றுகள் அங்கே உதிக்கின்றன. அவை மீண்டும் மழையாய்ப் பொழுத்து மலைகளில் விழும்பொழுது அருவியாக ஊர்திருத்துப் பிரவேகித்து ஒழுகின்றன. கடலைச் சேராத இதன் சில துளிகள் குளங்களாகவோ, குட்டைகாகவோ, நிலத்துடி தீராகவோ தேங்கிவிருகின்றன. மீண்டும் ஏற்பற்று சுழற்சியில் அந்தக் துளிகள் மேகங்கள் என்ற நிலையை அடைவதற்கும் வெவ்வேறு கால இடைவெளிகள் தேவைப்படலாம். இப்படித்தான் படைப்பாளிகள் செயல்புரிந்தார்கள். அவர்களைது படைப்பின் வீரியத்தைப் பொறுத்து நாம் அவர்களுக்கு இயக்குறர் சிகரங்கள் என்றும், இமயங்கள் என்றும் அடைமொழிகளைப் பெயர்களின் முன்னால் சேர்க்கிறோம். எப்படி ஒரு துளிக்கு ரிஷிக்குலம், நதிழுலம் பார்த்துக்கொண்டே போனால் மேகமோ, கடலோ, பூமியோ சொந்தம் கொண்டாடமுடியாதோ அதுபோலத்தான் எந்தவொரு கலைப் படைப்பிற்கும் இவர்தான் கர்த்தா என்று அறுதியிட்டுக் கூற முடியாது.

வேடிக்கை பார்ப்பவன் கட்டுரைத் தொகுப்பில் நாமத்துக்குமார் தன் ஆசான் பாலும் மஹேந்திராவுடனான முதல் சந்திப்பு ஏற்பட்டதைப் பற்றி இப்படி நினைவு கூறுவார்:

'நாலையை தமிழ் சினிமாவின் முகங்களை மாற்றியமைக்கப்

போகிற இளைஞர்கள், தற்சமயம் தனி முகவரி அற்றவர்களாகத் தங்களைத் தயார்படுத்தி கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வருவார்கள். இந்திய வெப்பிலின் கட்டெறிக்கும் அனேலாம், தமிழ் ஏதார்த்தத்தின் புழுதிக் காற்றோடும்'. அந்த வரிகள் என்னைப் புரட்டிப் போட்டன. எங்கேயோ இருந்த என் திரோணாச்சாரியாரின் விரலகளை இறந்த ஏக்கைவன் இப்படித்தான் பற்றிக்கொண்டான்.'

பின்னொரு நாளில் அண்ணன் அறிவுமதியின் சிபாரிக்கக் கடித்தோற் 'பட்டாம்பூச்சி விற்பவன்' என்ற கவிதைத் தொகுப்பிற்கு முன்னுரை கேட்க வேண்டி அதே திரோணாச்சாரியாரின் அலுவலகத்திற்கு இந்த ஏக்கைவன் சென்ற பொழுது அவர் கட்டை விரலைக் காணிக்கையாகக் கேட்கவில்லை. "கணையாழி விழாவில் உங்கள் 'தூர்' கவிதையை எழுத்தாளர் சுஜாதா அறிமுகப்படுத்தியபோது நான் அங்கே பார்வையாளனாக இருந்தேன். நிச்சயம் முன்னுரை தர்றேன்" என்று நம்பிக்கையூட்டினார். இதுதான் முன் பனிக்கும் முதல் மழைக்கும் உள்ள உறவு.

நல்ல எழுத்தை, சிந்தனையை, திறமையை ஆளுமையை தன் வாசகருக்கு அறிமுகப்படுத்தும் நாகரீகம் வழக்கொழிந்துபோய்விட்டது. இன்று குட்ரீட்ஸிலிலும், வலைப்பூக்களிலும், ஜங்லீயிலும் புதகக விமர்சனங்கள் எழுதுவர்களிடமும், படங்களைப் பற்றி யூட்யூபிலும், இன்னியர சமூக வலைத்தளங்களிலும் ஒரு வகைத்தாக்கையே இல்லாமல் பாராட்டுவதையும், காரி முழிவதையும் யாரேனும் பதிப்பிக்கும் முன் சிரிபார்க்கிறார்களா என்பது பெரிய கேள்விக்குறி. விமர்சனம் ஆக்கப்பட்டுவரமாக இருக்க வேண்டும். குறை கண்டுபிடிக்கும் ஒரே இலக்குடன் விமர்சப்பவர் என்றுமே ஒரு தேர்ந்த விமர்சகராகவோ, நல்ல படைப்பாளியாகவோ ஆகவே

கட்டுரை

முடியாது.

ஒரு படைப்பாளியின் உலகம் எப்போதும் தன்னைத் தானே சுற்றிக்கொண்டும், குரியனைச் சுற்றி சமன்றுகொண்டும்தான் இருக்கும். அவனது நேரடி அனுபவங்கள் குரியன் என்றால், பிரீர் வாழ்க்கை அனுபவம் பதிவுகளிலிருந்து அவன் பெற்ற படிப்பினைகள் அவனுக்கு வாய்த்த நிலவைளி. நிலவ் போன்ற கோள்களும் அதற்கான நீள்வட்டப் பாதையில் தான் பூமியைச் சுற்றும் குரியன், பூமி, நிலவ் இவையெல்லாம் ஒரே நேர்க்கோட்டில் சந்திக்கும்பொழுது நிலவ் நிறுவிலிருந்தால் கிரவைணம் ஏற்படும். அதாவது தன் சிற்றனையில் நேரடி அனுபவம் இல்லாத ஒரு தகவல் குறுக்கிட்டாள் அவனது கற்பனை தடைப்பும். அப்படியானால் ஒரு படைப்பாளி கால ஓட்டத்திற்கேற்ப தன்னை எப்படி தகவலைமத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்கான பதில் எனக்கு கோவிந்த நிலஹாலனியின் 'பார்டிட்' படத்தைப் பார்க்கும்போது கிடைத்தது. எமத்துல்வலில் உச்சம் தொட்ட ஒருவரும், வளர்ந்துவரும் எமத்தாளானான ஒருவனும் தங்களிடம் உள்ள ஒரு குறைபாட்டை உள்ளூர் உணர்கின்றனர். அந்த மூத்த எமத்தாளர் ஒரு யயிரி விருதை வாங்கியதற்காக அவரது நண்பர்கள் ஒரு விருந்து வைக்கிறார்கள். அந்த விருந்தில் வளர்ந்து வரும் இந்த இளம் எமத்தாளனும் தயக்கத்துடன் கலந்துகொள்கிறான். விருந்தில் மது பரிமாறப்படுகிறது. அதைச் சாப்பிட்டில் ஏற்படும் போதையில் படைப்பாளர்கள் ஒவ்வொருவராக தன் ஆழமானதின் குழந்தைகளை உடனிருப்பவரிடம் பகிர்ந்து கொள்ள தொடங்குகின்றனர். உச்சம் தொட்டவன் தன் படைப்பில் ஏற்பட்டுள்ள தேக்க நிலையை, தன் சிற்றனை வளம் தன் எமத்தில் தற்சமயம் நீர்த்துவிட்டதை பகிரங்கமாகவே உடப்புகொள்கிறான். வளர்ந்து வரும் எமத்தாளன் தன்னுடைய எழுத்தில் மொழிவளம் இருந்தாலும் வாழ்க்கை அனுபவங்கள் குறைவாக இருப்பதையும், அதனால் தன் படைப்புகளில் ஆழம் இல்லை என்று ஒப்புதல் வாக்குமூலம் அளிக்கிறான்.

ஒரு படைப்பாளி எப்படிப்பட்டவனாக இருக்க வேண்டும் என்ற தன் கருத்தை நிறுவ நிலஹாலினி நிடக்கர்கள், நிடகைகள், இலக்கியவாதிகள், பத்திரிகையாளர்கள், புரவார்கள், கலை ஆரவலர்கள் என்று தன் கதையோட்டத்திற்கு வலு சேர்க்கும் பாத்திரங்களை வடித்துள்ளார். ஒட்டு மொத்த கதையும் கிட்டத்தட்ட ஒரே வீடில் நிகழ்ந்துவிடுவது அது மேடை நாடகத்திற்காக எழுதப்பட்ட கதை என்பதை சொல்லாமல் சொல்கிறது. ஆனால் அது ஒரு குறையாகவே தெரியாமல் இருக்கும் வகையில் மிகவும் ஆழமான உரையாடல்களை அமைத்துள்ளார் நிலஹாலினி. கதை நெரு ஒரு இளைஞரைப் பற்றி எல்லோரும் பேசிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். எமத்தின் இரண்டு கடைக்கோடி நிலைகளிலிருக்கும் இருவரும் அவனையே தங்கள் ஆதர்சமாக மனமாரா ஒப்புக்கொள்கின்றனர். அவன் மாபெரும் சிற்றனையாளன். மிகப்பெரிய எழுத்தாளனாக பரினமித்திருக்க வேண்டியவன். ஆனால் அவனோ காட்டில் வாழும் பழங்குடி இனங்களைச் சுரண்டும் அரசு, பன்னாட்டு வணிக நிறுவனங்கள் இவற்றுக்கு எதிரான யுத்தத்தை முன்னின்று வழி நடத்தச் சென்று பல வருடங்கள் ஆகிவிட்டன என்று வெவ்வேறு உரையாடல்களிலிருந்து நாம் அதனை தகவலாய் அறிந்துகொள்ளுகிறோம். அன்றைய விருந்தில் கலந்துகொள்ள அவன் வருவான் என்று உத்தேசத்தில் எல்லோரும்

காத்திருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் விருந்து நடப்பது அவன் வீடில்.

யார் அவன்? எப்படியிருப்பான் என்ற பதைபதைப்பு பார்வையாளர்களாகிய நமக்கும் தொற்றிக்கொள்கிறது. அப்போது அவனது நண்பன் மூலம் விருந்தில் கலந்துகொண்டிருந்த எல்லாருக்கும் அவன் நா அறுக்கப்பட்டு கொடுரோமான முறையில் துடிதுடிக் கொல்லப்பட்டான் என்ற செய்தி தெரிய வந்ததும் அவர்கள் மௌனமாக கலைந்து வீட்டுக்குச் சென்றுவிருக்கிறார்கள்.

அன்று இரவு அவனை தங்கள் ஆதர்சமாக வரிக்கு கொண்டவர்கள் இருவருக்கும் தாங்கள் விருந்தின்போது கேட்ட செய்தியின் எதிரொலியாக, தனது எழுத்தையே தன் போராட்டத்திற்கான ஆயுதமாகப் பயன்படுத்திய அந்த அம்ரித எனும் சிற்றனையாளனின் உருவம் வெவ்வேறு வகையிலான தரிசனங்களை அளிக்கின்ற நிலையிடன் கதை முடிவடைகிறது. விருது பெற்ற எழுத்தாளனின் நித்திரையை அது கலைக்கிறது. அம்ரிததாகத் துடிக்கும் அந்த இளைஞரை அது தூங்கவிடாமல் செய்கிறது.

காடோடிகள் என்றுமே தொல்குடிகளாக முடியாது என்பதைக் குருங்கினி மழைக்காருகள் மீண்டும் நிறைவீத்துள்ளன. காட்டின் அடர்த்தி நம்மைத் திக்கும்க்காட வைத்தாலும் அவற்றில் உள்ள தாவரங்களும், பறவைகளும், விலங்குகளும் ஒத்திசைந்து வாழுவதில் ஒரு வயம் உள்ளது, பரினாம வளர்ச்சி என்பது படிப்படியாக நிகழ்ந்தல்வ. கடல் கொந்தனிப்புகள், எரிமலையின் கொப்பளிப்புகள், விடாப்புயல்கள், அடாத மழை வெள்ளங்கள், காட்டுத்தீக்கள் என்ற பல்வேறு சீர்றங்களின் எச்சமாகத்தான் இவ்வகையில் உயிரினங்கள் தோன்றின.

இயற்கையின் ஒழுங்கின்மையில் உள்ள ஒரு ஒழுங்கின் மீது எனக்கு ஆழந்த நம்பிக்கையுண்டு. அதை மனிதனால் கட்டிப்படுத்த முடியாது. காலப்போக்கில் சிற்றனை மரபே அற்றுப்போய், செயற்கையான நூண்ணாறிவு(AI) மூலம் கணினிகளே எழுதும் கதைகளை மட்டுமே வாசிக்கும் சமூகம் எப்படியிரும் என்பதைப் பற்றிய ஒரு சிறு கற்பனை.

மொழி, இனம், தேசம் என்ற எல்லைகள் எல்லாவற்றையும் கடந்து மீண்டும் கோந்துவானா என்ற ஒற்றை கண்டத்தை இணையம் எனும் பசைகொண்டு ஒட்டும் பிரளாயத்தில் கடல்கோள்களோ இருக்காது. அவையற்ற கடல்களால் அங்கே வாட்டஸப் குழுக்களே குருப்பங்கள். எல்லையில்லா வானமாக ஃபேஸ்புக்தான் எல்லாவற்றுக்கும் சாட்சியாக நின்றுகொண்டு இருக்கும் பசித் தாமிடம் வெறுமையின் விளிமில் நின்றுகொண்டு உலக நடப்புகள் அனைத்தையும் ஒரேபொயாரு சட்டக்குத்தின் கூடில் வழியே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். அந்த நிலப்பரப்பின் ஒரேபொயாரு காடாக அமேசான் மட்டுமே இருக்கும். அது நேரடியாக மேகங்களோடு தொடர்படையதால் (cloud) அதன் பொருட்டு பெய்யும் மழையைப் பருகவே சிறகடித்துக் காத்திருக்கும் சக்கரவாகப் பறவைகளின்(twitter) கீசிடலூக்காகக் காத்திருக்கும் கந்தர்வர்களாக நாம் பரினாமிப்போம்.

Karthikeyan Pugalendi

Writer | Publisher | Tamilnadu
writerpk86@gmail.com

கவிதை

மலினம்

• செ. க. கார்த்திக்

படம்: இளைஞர்பா

சதைகள் நடமாரும் தேசத்தில்,
தாலாட்டு மறந்துபோன காதைக்
கழட்டுகின்றேன்.

தனிமையின் வணப்புக்கு
எதன் பெயரையோச் சொல்லிப்
படுக்கை விரிக்கின்றேன்.

பெருந்கரத்தின் வன்கொருமைகள்
என்னை வாட்டுவதில்லை.
யாருமில்லாத தருணங்களில் மட்டும்
நான் அனாதையாவதில்லை.

கனத்த மெளனத்தோடு
வயித்திருக்கப் பழகிவிட்டால்,
விம்மலும் தேம்பலுமாய்
ஓரு பொழுதும் நகர்வதில்லை எந்நேரம்.

பல்ளைக் கடித்துக் கொண்டு
வரும் வலியைப் பொறுக்கின்றேன்.
ஆணால், கொலை வெறியிடன்

ஓரு கருவைச் சுமக்கின்றேன்.

திருட்டுப்பூணகளும் தெருநாய்களும்
மலிந்துபோன பிரதேசத்தில்,
பேழைகளைத் தேடிப்
பூட்டி வைக்காமல்,
களவுபோகத்தான்
வெளியில் கிடக்கின்றது
என் கோபம்.

நிட்டி வதைக்கும்
ஒவ்வொரு இரவுகளின்
முடிவினிலைல்லாம்,
பெயர்த்தெரியாத
ஓரு கவிதை எப்படியோ
இப்படியாய்ப் பிறந்துவிடுகின்றது.

S. K. Karthick

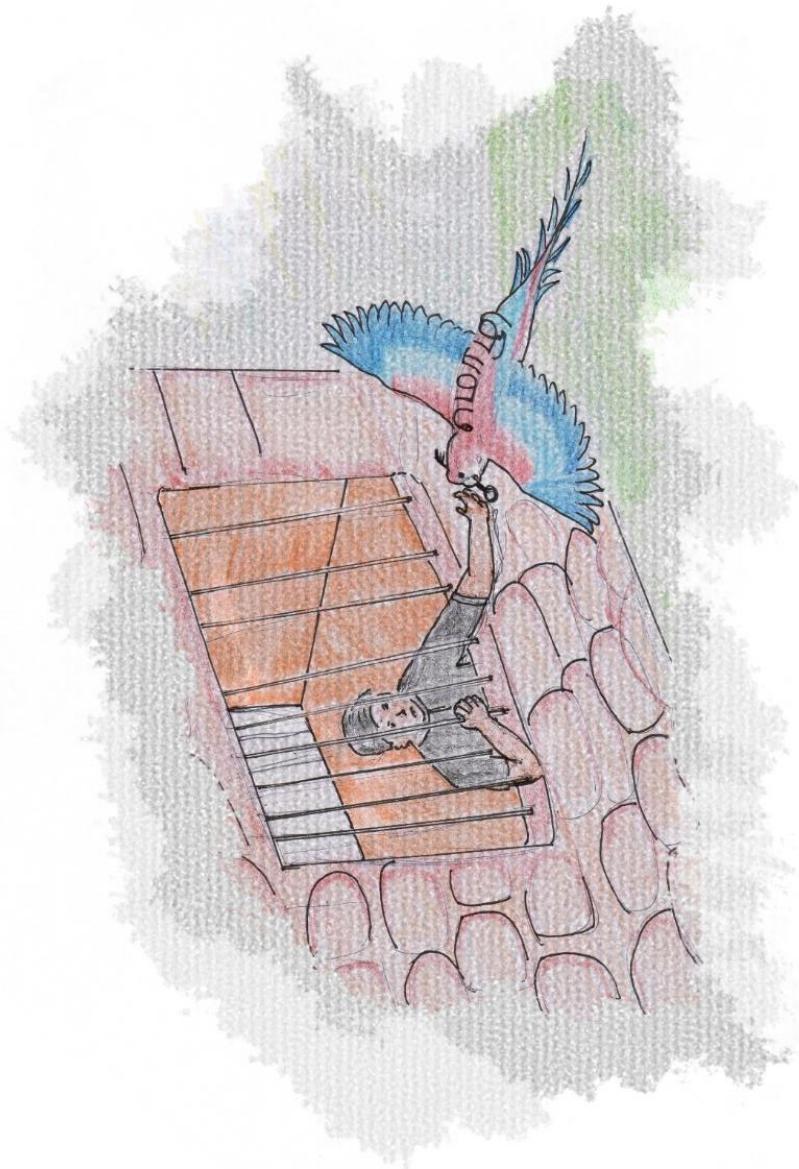
Research Scholar | Aerospace Engineering
skkarthick@gmail.com

ஓவியம்

வாட்ப்ர்கலர் & வண்ண பென்சில் ஓவியங்கள்

• விஷ்ணு பிரவீன்

(எண்ணோம்: V. பிரந்தி (குமார்)

Vishnu Praveen

Research Scholar | ECE
vishnupraveen01@gmail.com

சிறுகதை

கனாவனம்

• சுமித்ரா சங்கரன்

(தமிழில்: ஹேறமபிரபா மற்றும் அருணா)

இலையம் அருளாக

கடைசியாக ஒரு ஒடைப் தண்ணீரில் இறங்கியதால் சிறிதாக டடல் நஞ்சியது. எனக்கு காட்டில் இருக்கும் நீர்நிலைகள் பிடிக்கும், அவற்றின் ரகசியம் பிடிக்கும், அவற்றின் அமைதியும், கரும் கோடையிலும் சில்லைன்று இருக்கும் தன்மையும், எப்போதும் அவற்றின் மீது படர்ந்திருக்கும் நிமிலும், எல்லாவற்றையும்விடு நீர்நிலையைச் சுற்றித் தென்படும் காடு மிகவும் பிடிக்கும்...

எவ்வளவு ஆழமாக, செழிப்பாக, கண்ணுக்கு மருந்தாய் பச்சை வண்ண சாயலில் இருக்கும் நான் மொத்தமாக அதற்குள் மூழ்கிவிட்டேன். அதற்கும் நமுவிவிட்டேன். அதன் குளிர்ச்சி என் ஆடையின் ஊடை என்னுள் படர்ந்து என்னை மொத்தமாக சிலிர்க்க வைத்தது. காருகளின் இயல்பான சுப்தங்கள் ஓடையின் தண்ணீரின் பாய்ச்சலால் மூழ்கின. அப்படியும் எனக்குக் கவலையில்லை. ஒருவேளை, நான் பயந்திருக்க வேண்டும், ஆனால் நான் என் தனிமையில் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தேன். என் சுருமத்தை சில மீன்கள்

கடித்துக்கிடகாண்டிருந்ததையும், ஒரு சின்ன அசைவுக்குக்கூட சிதிரி ஓய்க்கொண்டிருந்ததையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒரு சின்ன உருவம் பாறைக்குப் பாறைத் தாவிக்கொண்டிருந்ததே, பெயர்கள் ஒரு திருக்கிட்ட அமைதியற்ற தவணை நான் அந்த

இடத்துக்குப் பொருந்தாதவள் என்பதை நினைவுடியது. வேறுயாரும் இல்லாத தனிமை எனக்கு சந்தோஷம் கொடுக்கத் து. ஒருவேளை சில பெரிய மிருகங்கள் அங்கே இந்த ஒடையைத் தேவூரமோ! ஒரு குள்ளநாரி... ஆமாம் ஒரு குள்ளநாரி இப்போதுதான் நான் இருப்பதைப் பார்த்து ஒரு புதருக்குள் ஓடியது.

கருமமிழிடத் தொலைபேசி ஓலித்தது.

தலைக்கு மேல் இன்னொரு தலையைண வைத்து அமுததி மீன்னும் ஆங்கு போகத் துடித்தும் கனவு மீன்னும் வரவில்லை. அதனால், தொலைபேசிக்கு பதிலளிக்க முடிவு செய்தேன். எதிர்முனையில் அனுஷா - அவள் அமுதுகொண்டிருந்தாள். மிதமான குற்றவணர்வு எழுந்தது. நல்லவேளை மீன்னும் கனவு வரவில்லை என்று ஆறுதல்பட்டுக்கொண்டேன்.

"பேசலாமா இப்போ? இது சரியான நேரமா?"

"அனுஷா.. அனுஷா, நீயா பேசறது? கண்டிப்பா இப்போ பேசலாம்"

இன்னும் அவள் அழுவது கேட்கிறது என்று எனக்கு அவர்கிடம்

சிறுகதை

சொல்லத் தோணவில்லை.

“என்ன பண்ணிட்டு இருக்க?”

“ஒரு மேஜிக் நடக்குறா மாதிரி இப்போதான் கனவு கண்டிட்டு இருந்தேன்”

என்ன மேஜிக் எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால், ஒரு மேஜிக் பற்றிய கனவு என்று மட்டும் ஞாபகமிருக்கிறது. தண்ணீரைப் பற்றியும், ஏதோ அடுத்த உலகத்தில் விழுவதைப் போன்றும் ஒரு கனவு.

“அச்சோ. சாரி, திரும்பவும் போய் தூங்குறியா?”

“இல்ல, இல்ல. இப்போ நான் தூங்கியிருக்கவே கூடாது. சரி சொல்லு, அப்போராம் என்ன? நீங்க படத்துக்கு போன்றிகளா? எப்படி இருந்துக்கூ?

அவன் உடைந்து போனது எனக்கு அப்படியே கேட்டது. நான் கண்டிப்பாக தவறான ஒன்றைத்தான் கேட்டிருக்கிறேன்.

“ஹே அனுஷா, சாரிப்பா, என்னாச்சு?”

இனிமேலும் அவன் அழுவது தெரியாததுபோல் நடிப்பதில் எந்த பயனுமில்லை.

“நான் பேசனும். கணேஷ பத்தி.”

“இது— இது குழந்தைய பத்தியா?”

இன்னும் அதிகமாக அழுதுகொண்டு, “ஆமாம்.”

“ஹே ரொம்ப சாரிப்பா. திரும்பவும் சண்டையா?”

“கணேஷ ஏன் குழந்தை வேண்டாமலும் சொல்றான்னு எனக்குப் புரியது. இருந்தாலும் உலகத்துவு இருக்குற பிரச்சனைகளுக்கு நாங்கதான் பொறுப்பா? அப்படி நாங்க குழந்த பெத்துக்காம இருந்தா அந்த பிரச்சனையெல்லாம் தீர்ந்துபோது இது ஏன் கார்த்திக்கு பரியல்?”

“ஊனா அது மட்டும் பிரச்சனையில்லையே, எனக்குப் புரிஞ்ச வரைக்கும் அவனுக்கு குழந்தைகள் வளக்க விருப்பமேயில்லை”

“என்ன நான்கென்ன இது? நீயே சொல்லு? அப்படியே அவன் சொல்ல மாதிரி உலகமே அழிந்கபோறதா இருந்தாலும், ஒரு குழந்தைய தத்து எந்ததாவது காப்பாத்துற எண்ணமாவது இருக்கணும்.”

“அனுஷா! தத்தெருக்கத்து என்ன கருணைக்காவா? எந்த அளவுக்கு நீங்க ஆசைப்பட்டு குழந்தை பெத்துக்குரிஞ்களோ, அதே ஆசையோட தத்தெருக்கத்துக் கேள்வாமா? இது உனக்கே புரிஞ்ச விஷயமில்லையா”

அனுஷா நிறைய அழுக ஆரம்பித்துவிட்டாள். எனக்கு என்ன சொல்லுதன்றே தெரியவில்லை.

“சாரி அனுஷா அழுத்”

மேலே என்ன பேசுவதன்றே தெரியவில்லை. அவனை கட்டிக்கொள்ள வேண்டும்போல் இருந்தது.

“கணேஷ எங்க அனுஷா?”

“கணேஷ இங்க இல்ல”

சிரிது தயக்கத்திற்குப் பிறகு

“கணேஷாட ஆசைகளுக்குத் தடையா நான் நிக்க விரும்பல, இது உனக்குத் தெரியும்தானே?”

“கண்டிப்பா அனுஷா! இது எனக்கும் தெரியும் அவனுக்கும் தெரியும்.”

“ஆனா என்னோட ஆசைகளும், கனவுகளும் அவனோட விருப்பத்துக்கு எதிராவே இருக்குதே? நானா என்னதான் செய்து? கணேஷ ஆசைப்பட்ட மாதிரியே நாங்க ஒரு சராசரி வாழ்ந்துக்கீட்டு இருக்கோம், அவன் எப்பவுமே யாரையும் புண்புத்தக்கூடாதுந்துவு தெளிவா இருப்பான், சமூக பிரச்சனைகளுக்கு எதிரா குரல் கொடுப்பான், இப்படிலாம் இருக்குற ஒரு நல்வ மனுஷன் கண்டிப்பா அவனோட குழந்தையையும் நல்வடியாததான் வளப்பான், ஆனாலும் இப்படி குழந்தை வேண்டாமலும் சொல்றானே?”

“நான் சொல்றத கேளே, இப்போ நான் அங்க வரவா?”

“வேணாம். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல நான் ஸகல் போகணும்.”

“சரி, அப்போ சாயந்தரம் என்ன வந்த பாக்ரியா? அந்த படத்துக்கு போலாம், அப்போராம் அப்படியே டின்னர்க்கும். இத் பத்தி யோசிச்ச வை அதுவரைக்கும், சரியா?”

“சரி”

“குப்பர், நான் படத்துக்கு மிகக்கட்ட வாங்குனதும் உனக்கு பெட்கஸ்ட் பண்றேன். அப்போரம். அனுஷா அழக்கூடாது. நான் சொல்றேன், இதெல்லாம் சரியா போகப்போது பாருகிப்போ பாத்தா எல்லா பிரச்சனையும் மனவ மாதிரி தெரியது. ஆனா, சீக்கிரமே நீயும் கணேஷாம் சந்தோஷமா இருக்கப் போறின்க பாரு”

“ஹம்ம. சரி”

“சரி பாக்கலாம். டேக் கேர்.”

என்னால் கணேஷின் நிலையை புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. குழந்தை வளர்ப்பு பற்றி அவன் இதுவரை பெரிதளவு தன் வாழ்க்கையில் இடம்கொடுத்து அபிப்ராயம் வைத்திருந்ததாக எனக்கு நினைவில்லை. ஏந்தவொரு இனப்பெருக்க உணர்ச்சிகளையும் ஒருசில கருத்தியல் காரணங்களுக்காக அவன் அதிகளாவ வெளிக்காட்டியில்லை. மேலும் மோசமாக இருந்து என்னவென்றால், அவன் அதைப்பத்தி நெறைய இடத்தில் காரசாரமா பேசியிருக்கான். இல்லை, ஒருவேளை அது ஒன்றும் மோசமானதில்லை. தான் போதித்ததைப்போல வாழ முடியாததைவிட, தீண்மீதினம் தன் மனைவியின் கனவுகளை நக்கியிட வாழ்வதே கொடுமையானதல்லவா, அவன் எவ்வளவு குற்றவணரவுடன் இருந்திருந்தால் நான் அவனுக்கு குழந்தைப்பருவத்திலிருந்தே நன்பனாம் இருந்தபோதும் என்னிடம் இதைப்பற்றியெல்லாம் சொல்லாமல் இருந்திருப்பான்!

மறுபடியும் தொலைபேசி ஓவித்தது. இப்போது கணேஷ்!!

புளிய மரத்தின் மேல் அணிலகள் ஒன்றையொன்று தூரத்திக்கொண்டும் ஓடிக்கொண்டும் இருந்தன. அதனடியில் கணேஷ் மிகவும் சோர்வடைந்து எனது எதிரே மேஜையினமேல் அமர்ந்திருந்தான்.

அவன் அந்த காப்பியை அவவளவு தளர்வாக

சிறுகதை

குடித்துக்கொண்டிருந்தான். காபி அவனது குரல் கண்டுபிடிக்க உதவுவதாக தோன்றியது.

“வந்ததுக்கு தாங்கள்”

“நெந்ட ஃபுல்லா தூங்கவேயிலல்?”

“இல்ல..”

“ஐயோ..”

சரி, நீ :போன் பண்றதுக்கு முன்னாடிதான் அனுஷாகிட்ட பேசிட்டேன்”

ஓரு நிமிடம் அவன் என்னை ஆச்சரியமாகப் பார்த்துவிட்டு, மெதுவாத தலையைச் சுதான். நாங்கள் என்ன பேசிக்கொண்டோம் என்பதில் அவனுக்கு ஆர்வம் இருந்ததாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. மெதுவாக அவனது வலது கண்ணிலிருந்து கண்ணீர்த்துவி உருண்டு விழுந்தது. உடனே அதைத் துடைத்துவிட்டான்.

இன்னும் ஓரு சில பறுகல்குருக்குப் பிறகு, மெல்லிய குரலில் என்னிடம் கேட்டான், “என்னோட இடத்துவி நீ இருந்திருந்தா என்ன செஞ்சிருப்ப?”

எனக்கு வயிற்றைப் புரட்டியது. நான் எதுவும் சொல்லவில்லை, தலையை மட்டும் அசைத்தேன்.

“ஒன்குத் தெரியியில்ல, நான் ஏன் குழந்தை வேண்டாமலு சொல்லேன்னு?..”

“ஆமாம்..” அவனுக்குக் கேட்கவில்லை.

“எத்தன மலூங்கிகிட்ட இந்த உலகத்துவு.. க்ளோபால் வார்மிங், கிளைமேட் சேன்ஜ் எல்லாத்துப்பதியும் தெரிச்சுப்பறமும், எல்லாரும் குழந்தை வேணும், குழந்தை வேணும்னு பெத்துப்போட்டுட்டே இருந்தா. இன்னும் எத்தன வருஷத்துக்கு இந்த பூமி தாங்கும்? ஏற்கனவே நடக்குற வன்முறை பத்தாகு? இங்க் ஓரு குழந்தை கேக் சாப்பட்டு நேரத்துவ வேற பக்து குழந்தையாது எங்கமோ பசி, பட்டினி, வியாதி. குண்டுவெட்டிப்பன்னு சாகுறாங்க. இப்படி இருக்கும்போது இன்னாரு குழந்தையை எப்படி இந்த உலகத்துக்கு கொண்டுவருது?”

“ஆனா அதுமட்டும் உன் பிரச்சனையிலவன்னு நினைக்கிறேன்!”

“நான் இத் அவகிட்ட சொல்ல முயற்சி பண்ணேன்னா, நான் ஏதோ அவளைதான் குற்றம் சொல்லாப்போல அவ எடுத்துக்குறா. நான் கேக்குற கேள்வி இவ்வளவுதான் - அந்த பிள்ளைக்கு என்னாமாதிரி உலகத்த் நாம விட்டுவைக்கப்போரோம்.. இதுதான் நாம அந்த கொழுந்தைக்கு செய்யிற நியாயமா?”

மறுபடியும் கேட்டேன்.

“பிரச்சனை அதுமட்டும் இல்லன்னு நினைக்கிறேன், இவ்வளையா?”

அவன் கேட்காத்துபோல தொடர்ந்தான்.

“அவளோட நென்னப்படி எப்படினா, இந்த உலகத்துவ பொறந்துட்டோம். நமக்குன்னு சில கடமைகள் இருக்கு அதா செஞ்சிட்டு போகனும். அதாவது நாங்க எவ்வளவோ அதிர்வட்டத்தோட வார்ந்துட்டோம், அதே அதிர்வட்டத் எங்களோட குழந்தைகளுக்கும் கொடுத்துட்டு போகணும். நாம போனதுக்கு அப்பறம், இந்த பூமில நம்ம என்னத் விட்டுட்டு போரோம்னு

கேக்குறா, எனக்கு இதெல்லாம் புரியல்”

“கணேஷ், நீ உங்களோட சண்டையை நீ தத்துவார்த்தமாவே பேசிட்டு இருக்கியே. ஆனா உனக்கு குழந்தை வழக்குற விருப்பம்கூட இருக்கா? அவங்களோட எதிர்காலம், பாதுகாப்பு, வளர்ப்பு.. அந்த வாழ்க்கை நீ கொஞ்சமாவது விரும்புறையா?”

“இல்ல. ஆனா அது செல்லபின்னான காரணமோன்னு தோணுது.”

“ஏன் கணேஷ்.. அது ஏன் நீ செல்லபின்னானு நினைக்குற ? அவனுக்கு எப்படி குழந்தை வளக்குற வழக்கை ஆசையோ, நீ வேற மாதிரியான வாழ்க்கைய வாழ விரும்புற. இதுலே என்ன தப்பு?”

கணேஷ் சிறிதுநேரம் மௌனமாக இருந்தான். பிறகு அவன் கண்களிலிருந்து வந்த கண்ணீரைத் தொடைத்துவிட்டு, ஓரு மெல்லிய குரலில்.

“யாருமே அப்படி நினைக்க மாட்டாங்க”

“அவளோட அம்மா இருந்துபோய் இருக்க வேணாம்னு மட்டும் தோணிட்டே இருக்கு”

“அதுக்கு முன்னாடி மட்டும் எல்லாம் சரியா இருந்துச்சா?”

“நான் அப்படிதான் நெனச்சேன். அட்லீஸ்ட் நாங்க இரண்டு பேரும் பேசிக்கறதாவது சகியா இருந்துச்சு.. தத்தெருத்துக்கற அளவுக்கு கூட நாங்க பேசியிருக்கோம். சில சமயம் அனுஷா ஏங்க வாழ்க்கைய பத்தி பேசரப்போ அதெல்லாம் கண்டிப்பா குழந்தை இல்லன்னாதான் சாக்தியம்னு தோணும்.”

“ஓ”

இப்போதுதான் எனக்கு எல்லாம் விளங்க ஆரம்பித்தது. ஏன்பத்து ஆண்குருக்குப் பிறகு திசைரென்று இந்த பிரச்சனை, இவ்வளவ பெரிதாக வெடித்ததென்று.

“ஓருவோ, இதுதான் எங்க தலையெழுத்தோ என்னவோ! அவங்கம்மா இருந்ததால தவிர்க்க முடியாத அந்த விஷயம் சீக்கிரமே வந்துருச்சோ என்னவோ?”

இம்முறை அவனால் அவன் கண்ணீரை அடக்க முடியவில்லை. ஆகையால், அவன் முகத்தை சுற்றிறன்று திருப்பிக்காண்டான்.

“என்னால் இன்னும் அவள முழசா சமாதனப்படுத்த முடியவ. இன்னும் அவங்க அம்மா இருந்தத நெனச்சே வருத்தப்பட்டுட்டு இருக்கா. இப்போதைக்கு அவளோட குழந்தைக்கு அப்பாவா நான் இருக்க சம்மதிக்கிறத வரிய எனக்கு வேற வழி தெரியல்.”

“அப்படா, நீங்க தத்தெருத்திக்கிற யோசனைய மொத்தமா வேணாம்னு ஒதுக்கிட்டானா?”

அவன் கண்களை உருடியபடியே சொன்னான், “யாரோ பெத்த பிள்ளைன்னு சொல்றா...”

அதைச் சொல்லும்பொது அவனுக்கு அவள்மீது கொஞ்சம் ஏரிச்சலைத் தூண்டியது.

என்னால் எவ்வளவு கனிவாக சொல்ல முடியுமோ அவவளை கனிவாகச் சொன்னேன், “கணேஷ், இதெல்லாம் நீ முன்னாடியே கூட சந்திச்சிருக்கிற” என்று. “அவளோட வளர்ப்புல் இருந்து வெளிவர அவ உனக்கூட ஓடிவரக்கூடத் தயாரா இருந்திருக்கிறா ஓருதடவ”

“அதுல என்ன அர்த்தம் இருக்கு.. எங்கள யாரும் அருவாளோ

சிறுகதை

துரத்தல, ஒருசில எதிர்ப்புகளை மீறி, அப்படி ஏந்தவொரு ஆபத்துமில்லாமதான் எங்க கல்யாணம் நடந்தது.. அதக்கூட சமாளிலிக்கலன்னா என்னதான் அர்த்தம் இருக்கு?

"ஒருவேள அவ அவளிடமிருந்தே தப்பியோட நெனச்சதாவோ என்னவோ."

"கல்யாணத்துக்கு முன்னாடி நான் அனுஷாவோட குரும்பத்தைப் பாதுக் கொண்டோட குரும்பத்தைப்பத்தி சுந்தேகப்பட்டேன்.

ஆனாலும், என்னை சார்ந்தவர்களைவிட நான் கொஞ்சம் முற்போக்குவாதியா இருந்ததால்

எல்லாம் சரியா போய்ந்து நெனச்சேன்.

ஆனா கல்யாணத்துக்கு அப்போராம் எல்லாம் மாறிப்போக்க. என்னோட முற்போக்கு சிந்தனைய எல்லாத்துக்கும் பெரிய பிரச்சனையா அமைஞ்சுகிற்க.

அவன் நம்பிக்கைகளுடனும் தண்டனையை அதிகளவு அவன் சமந்தாள் என்பதை நான் அவனிடம் சொல்லவில்லை.

அவனுக்குத் தெரியாது ஒன்றுமில்லை. தெரிந்தாலும் அதைக்குறித்து ஏதேனும் செய்வதற்கேற்ற குழந்தையிலும் அவனில்லை.

"நான் இப்போ போகண்டும்." திமிரென்று அவன் சொன்னான்.

"காபி வாங்கிக்கொடுத்ததுக்கு நன்றி"

"இப்போ எங்க போரா?"

"எனக்குத் தெரியல்." தோனை அசைத்தபடி சொன்னான், "வீட்டுக்கு.. சொல்லிக்கொண்டே போய்விட்டான்.

நான் காப்பிக்கு பண்ததைக் கொடுத்துவிட்டு மெதுவாக நடந்து வேலைக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தேன். திருமணம் என்னும் இந்த அமைப்பால், நிறுவனத்தால் மாருக்கு என்ன பயன் என்று யோசித்தபடியே நடந்துகொண்டிருந்தேன்.

ஓருவித ஏரிச்சலுடன் நாற்காலியில் சாய்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டேன். மிகுந்த வெப்பமாக இருந்தது அப்போது. என்மூலம் நகங்கிலிவுதுபோல உணர்ந்தேன். காலையிலிருந்து வார்த்தைகளைத் தேடியூடி உட்கார்ந்திருந்தேன். ஆனால் ஒன்றும் வந்தபாடில்லை. என ஆராய்ச்சி வாழ்க்கையில் ஆய்வுக்கட்டுரை ஏழுதும் பனி எனக்குக் கொஞ்சமும் பிடிப்பில்லை. கணக்கள் மூடிக்கொண்டு காலையில் கண்ட கணவைப் பற்றி என்னிக்கொண்டிருந்தேன். ஒரு குலமோ ஏரியோ தவிர எனக்கு வேற்றுவும் நினைவுக்கு வரவில்லை. அது ஒரு சுகமான.. சந்தோஷமானதொரு கனவு. ஒரு கீபண்டலில் நாவல் படித்தால் எவ்வளவு சுகம் தருமோ அவ்வளவு சந்தோஷத்தைத் தந்து. அந்த கனவைப்பற்றி யோசித்தபோதே, என மனம் ஏங்கியது..

ஓரு மலையேற்றுக்கோ களப்பணிக்கோ அல்வது ஓரு வனப்பகுதிக்கோ போய் எவ்வளவு காலம் ஆகிவிட்டது என்று எண்ணிப்பார்த்துக்கொண்டேன். அங்கெல்லாம் போக ஏங்கிக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால், பணியிலிருந்து கொஞ்சம் கூட இடைவெளி கிடைக்கவில்லை. களப்பணியில் இருந்து கோட்பாரு தொடர்பான வேலைக்கு நான் மாறும்போதே எனக்குத் தெரியும் கண்டிப்பாக நான் கஷ்டப்பட்போகிறேன் என்று. இருந்தாலும் இந்த ஆய்வுப்பணி எனக்கு ஓருவித

மனநிறைவைத் தந்தது. ஆனால், இயற்கை நிலக்காட்சிகளைப் பற்றி எழுதுவதைக் காட்டிலும் எனக்களையும், கணித சமன்பாடுகளையும்பற்றி எழுதுவது மிகவும் கடினமாகவே இருந்தது. என் இப்படி?

ஒருவேளை காருகளைப் பற்றி எழுதினால் வாசகர்களுக்கு எழும் புத்துணர்ச்சியை கணிதம் கொண்டுவராது என்பதால் இருக்கலாம். எனது சிறுவதிலிருந்தே காட்டுக்குள் தங்கி, அதைப்பற்றி அனைத்தும் தெரிந்துகொண்டு அதைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று நினைத்தேன்.

சற்று வளர்ந்தபோது அதெல்லாம் சாத்தியில்லை என்று எனக்குப் புலப்பட்டது. என்னைப்போல் நகரத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் காட்டினால் வாழ ஆசைப்பட்டால் எங்களிடம் இருந்து காட்டை யார் காப்பாற்றுவது என்ற கேள்வி என்னுள் எழுந்தது.

அதனால், எனக்கான சமரசம் புரிந்துகொண்டு, தகுந்த வாழ்க்கைக்கு வந்தேன். இதில் எனக்கு பரிசூலன சந்தோஷம் கிடைத்தாலும் சில நேரங்களில் வேற்றாரு வாழ்க்கை, வேற்றாரு பாதை என்று மனம் தாவத்தொடர்ச்சியது.

"எல்லாரும் வாங்க சுகமிக்கப் போலாம் உங்களுக்கு எல்லாம் நான் ஒன்று சொல்லப் போரேன்." இதைச் சொன்னது சம்புக்கதா.. சாம், அவன் அவனுக்கு இட்டுக்கொண்ட பெயர். எங்கள் ஆய்வுக்கு வேலையே அவன்தான் புத்திசாலி, கணிதத்திலும் கணக்கீட்டிலும் அவனுக்கு அப்படியொரு ஆதிகம் இருந்தது. சில சமயம் அட்வைசரே ஆச்சரியப்பட்டிப் போகும் அளவுக்கு, நான் பார்த்துக்கு வேலையே எங்கள் துறை சார்ந்த ஆய்வாளர்களில் அவனுக்கு இருந்த பரந்த அறிவு வேறு யாருக்குமில்லை. கிட்டத்தட்ட எங்கள் ஆய்வுக்குதின் ஒரு நற்சினமைகாக அவன் விளங்கினான். கணிதத்தில் கிள்லி. நாங்களிருவரும் சமகாலத்தில் முனைவர் பட்ட ஆய்வு புரிந்தோம் என்று நினைக்கையில் அதிர்ஷ்டக்காரியாக உணர்ந்தேன். தேநீர் கடையில் எல்லோரும் கையில் தேநீர் நிரம்பிய கோப்பைகளுடனும் அவன் சொன்னார், "நான் பூசூ தேதி திருமணம் செய்துகொள்ளப் போகிறேன். எல்லாரும் கண்டிப்பா வந்துடனும்." உடனே எங்கள் வாழ்ந்துகளை அவன் மீது பொழுத்தோம். கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டவங்களுக்கும் புதுசா கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டவங்களுக்கும் கன்கராட்ஸ் சொல்வதைப் பார்த்தபோது எங்கு சிரிப்பாக வந்தது. "கல்யாணம் கோவால, அதுனால் ரொம்பவே ஸபன்னா இருக்கும்"

"ஓ, ரோ ஓரு கோவாக்காரனா?"

ரோ என்றால் ரோஹான், அவனுடைய இரண்டு வருட காதலன். அவன் engal கல்வித்துறை சாராதவன் என்பதால் எங்களுக்கு அவனைப் பற்றி அவனவாகப் பரிசீலனையில்லை.

"இல்ல இல்ல. ரோக்கு சொந்த இடம் பாம்பே. ஆனா மேரேஜ் கோவால வச்சா அது கடல்பக்கமாவும் இருக்கும். அதே சமயம் எல்லாருக்கும் ரொம்ப சந்தோஷமான ஒரு வெகேஷன் மாதிரி அமையும். அதான். அதனால், எல்லாரும் கண்டிப்பா வர்க்கிங்க"

இப்போதுதான் நாங்கள் சொன்ன வாழ்ந்துகளுக்கு எனக்கு கொஞ்சம் அர்த்தம் புரிந்தது.

"நாங்க ஓரு கீபமினிஸ்ட் மேரேஜ் பண்ணிக்கப்போரோம்"

"என்னது.. அப்பினா என்ன?"

"கண்ணியாதானம், காசி யாத்தினரலாம் இருக்காது. தாலி

சிறுகதை

கட்டிக்கிறதுக்கு பதிலா மோதிரம் மாத்திக்குவோம். வரண்டு பேரும் பேர் மாத்தி வரண்டு பேரோட குழப்ப பெயர்களும் வரா மாதிரி வச்கப்போம்."

"அதெல்லாம் நலவாதான் இருக்கு. ஆனா பேரெண்டஸ் எப்டி ஒத்துக்கிட்டாங்க?"

நான் நாவில் இடைப்பித்துச் சொன்னேன், "சாரி, எனக்கு கொஞ்சம் வேல இருக்கு. நான் போகணும். உன்காக ரொம்பவே சந்தோஷப்பட்டேன். கண்டிப்பா கல்யாணத்துக்கு வரப்பாக்குறேன். அப்ரமா லேப்ல பாக்கலாம்."

"எனக்கு இந்த படம் ரொம்ப பிடிக்கிறதுதுச்"

"ஆமாம்! அவ்ளோ திருப்தியான இருந்துச். இந்த படத்தோட பாவிடிக்ஸ் நிஜமாவே கொண்டாடப்பட வேண்டிய விஷயங்நான்"

அனுஷாவும் நானும் 'ப்ளாக் பாந்தர்' படம் பார்த்துவிட்டு இரவு உணவுக்காக போம்க்கொண்டிருந்தோம்.

"ஹம்ம்...பாரம்பரியங்களைக் கொஞ்சம் அதிகமாவே கொண்டாடிட்டாங்கவேலான்னு தோணுது!"

"எனனது... நிஜமாவா? ஆனா ஏன்? அது முக்கியம்னு உனக்குப்படவையா?"

"ஆனா, அது ஒரு குழிதானே?

நாங்கள் இருவரும் உணவுக்குத் தோன்றாம். நான் ஒரு ஜின்னையும் அவன் ஒரு எழிமிச்சை சோடாவையும் வரவழைத்தோம்.

"தவறான நவீனத்துவம்தான் பாதி பிரச்சனைக்குக் காரணம்னு உனக்குத் தோணவையா? நவீனம்னா என்ன...பரிச்சயமில்லாத விஷயங்கள்தானா? அப்டின்னா நம்மேன் மரப்பகள புறக்கணிசுக்டு வேற யாரோடயதையோ 'நவீனாம்கர பேர்வ ஏத்துக்ரதா ஆகிடாதா?' அவன் என்ன கேள்வியுடன் எதிர்நோக்கினாள்.

"என்னோட லேப் மேட கல்யாணம் பண்ணிக்கப்போரா. அவங்ம அப்படியாரு உயர்தர கல்யாணத்தான் சென்குக்கப்போரா. தாலி, காசி யாத்திரை இதெல்லாம் இல்லாததால அவ அது ஒரு பெண்ணியத் திருமணம்னு சொல்விக்கிறா. ஆனா எந்த வகைமில பாந்தாலும் அதுவும் இந்த சமுதாயம் என்ன எதிர்பாக்குதோ அதுவும் பாருந்தித்தான் போகுது. ஒரு சில மரபுகள அவன் ஒதுக்குறுதலுடை அவ அதுக்கான வேர்கள தெரின்குக்கிட்டு ஒதுக்குறா மாதிரி தெரியவ எனக்கு. கண்டிப்பா அவங்கு சுய மரியாதைத் திருமணம் பத்தியோ, இப்போ நாம பேசிட்டு இருக்கோமே இந்த உரையாடலுக்கு இயக்கங்கள் சென்சு காரியங்களோட மக்குவம் அவங்குப் பரிசுச்சா கூட எனக்குப்படல. இதுக்கு மேல, அவ ஹோட்டல்ல நடக்குற கல்யாணத்தோட சமூக தோற்றுதைப் பத்திகூட யோசிக்கல்."

அனுஷா சிரிக்கத் தொடங்கியதால், நான் என் பிதற்றல்களை அத்தோடு நிறுத்திக்கொண்டேன்.

"அது அவ்வளவு முக்கியமா? நானும் கணேஷம் பண்ணிக்கிட்டாமாதிரிதான் அவங்ம கல்யாணம் பண்ணிக்கனும்னு நீ நெறனைக்கிறியா?"

"ஆட்லீஸ், அது திருமணாங்கர அமைப்புக்கு உண்மையாவாது

இருந்துச். உங்க வரண்டு பேரு குபும்பத்துக்கும் இடையில நடந்த நாடகமும் அரசியலும்தானே, கடைசில உங்களோட அதுதக்கட்ட வாழ்க்கைக்கு முன்னொடியா இருந்துச்க?"

"அந்த நாடகம் சம்மா மண்டபத்துல கோவில்ல இல்லாம, ஹோட்டலுக்கு போய் பண்ணதுனால இல்லாம் போய்மா? சமூக தோற்றுத்தைப்பதி நான் ஒத்துக்குறேன் ஆனாலும் சின்னாங்களை தீர்த்து போராஹறது முக்கியம்தானே? எங்க கல்யாணத்துவமும் நாங்க அப்படி போராடியிருக்கணும். கணேஷா இருந்தா போராடியிருந்திருப்பான். ஆனா அப்போ எங்கிட்ட திறமையில்லை."

நாங்கள் வரவழைத்த பானங்கள் எங்கள் மேஜைக்கு கொண்டுவரப்பட்டது.

"குடிக்கிறியா அனுஷா? ட்ரை பண்ணக்கூட தோணவையா?", சர்ரே இடைவெளிக்குப்பின் சொன்னேன்.

"ஒருவேளை நான் குடிச்சா, அப்போவாது எங்கிட்ட விவாகரத்து பத்தி பேச உனக்கு நைரியம் வரும்தானே?"

"என்னாது!!!"

"சம்மா சொல்லு. நீ அப்டி நினைக்கிறதானே, இல்லையா? இதுவ என்ன பெருசா இருக்கு, ஒரு சமூகக் கட்டாயத்துக்காக ஏன் ஒன்னா இருக்கணும். எனக்கு குழந்தைகள் வேணும்.. அவனுக்கு வேணாம். நீ ஒரு முற்போக்குவாதி. கண்டிப்பா நீ அப்டி நெங்கிட்டுப்பட என்கூட சேர்ந்து குழந்தைகள் பெத்துக்க, வளர்க்க உடன்பற ஒருத்தர தேர்ந்தெடுக்குறதுதானே சரின்னு தான் நீ நினைக்குற."

"கடவுளோ...இல்ல"

"ஏன் கூடாது?"

எனக்கு என்ன சொல்லவதென்றே தெரியவில்லை.. நான் இதைப்பற்றி நிறைய தடவை சிற்தித்துப்பார்த்திருக்கிறேன். அதே வார்த்தைகளால் இல்லாவிட்டாலும் கண்டிப்பாக நினைத்துப்பார்த்திருக்கிறேன். அவனுடைய விவாகரத்திற்குப்பின் கணேஷ சரியாகிவிடக்கூடும். சிறிதுகாலம் கழித்து அவன் வாழ்க்கை சரியாகப் பயணிக்கத் தோடங்கும்.. இத்தனை நாட்களாம் அவன் வாழ்க்கை அவன் விரும்பியபடி வாழ்வதற்குப் போராடிக்கொண்டுதான் இருக்கிறான். சிறிதுகாலம் கழித்து அவன் வாழ்க்கை என்ன? ஆனால் அனுஷாவிற்கு.. கணேஷ எந்த அளவுக்கு தன் குபும்பத்தை எதிர்கொள்வானோ அந்த அளவு அனுஷாவால் அவன் குபும்பத்தை எதிர்கொள்வான் முடியாது-கண்டிப்பாக இனிமீல முடியாது. ஒருசில போராட்டங்களை வாழ்க்கை முழுமுதும் எதிர்கொள்வான் வேண்டும். இல்லையில்லை. தொடங்கவே பெருந்துபதைப் பத்துக்கு அவளது விவாகரத்து பெருந்துபதைத்த தரக்கூடிய விஷயமாதான், அதில் எந்த சந்தேகமுலில்லை. இருந்தாலும் அவர்களுக்கு அதில் ஒரு வெற்றிக்களிப்பும் கிட்டும். அவளை இனி அவர்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைக்க கிடைத்திருக்கும் ஒரு வெற்றி. ஆனால், இதை எப்படி அவளிடம் சொல்வது.

நான் என்ன பதில் சொல்லவாம் என்று யோசித்து முடிப்பதற்குள், அவன் தொடர்ந்தான்,

"சொல்லு, நாந்தான் எல்லா பிரச்சனைக்கும் காரணம்னு

சிறுகதை

உனக்குத் தோணைவையா? கல்யாணத்துக்கு முன்னாடியே குழந்தை வேண்டாம்னு அவன் முடிவு சொல்லிட்டன். நான் ஒரு முட்டாளா இருந்ததாலயும், காதல் அப்போ கண்ண மறைச்சதாலவும் சரின்னு சொன்னேன். இப்போ முடியாது சொலறது என்னோட பிரச்சனைதானே?"

"இப்போ இருக்குறா மாதிரியே எப்பவம் இருப்போம்னு நெனச்ச நாம கல்யாணம் பண்ணீக்கிறதில்ல அனுவா. நாமல்லாம் மனுஷங்க, அப்பெப்போ நம்ம மனச மாறும், இதுக்கு முன்னாடி நம்மள பத்தி நமக்குத் தெரியாத பத்தி தெரிஞ்சப்போ, வளர வளர எப்படி மாறுவோம்னு யாருக்கும் தெரியாது, அது யாரோட கட்டுப்பாட்டுவையும் இல்ல"

அவன் எதுவும் சொல்லில்லை.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு நான் சொன்னேன், "உனக்குத் தெரியுமா கணேஷ் உன்ன கல்யாணம் பண்ணோப்போ, உங்க குழம்பத்தோட மிம்பத்தைப் பாத்து அவனோடத விட ரொம்ப முற்போக்கானதுண்ணு நெனச்சான்."

இதைக்கேட்டு ஒரு ஏளனப் புண்ணகையை அவள் சிற்றினாள், பின்பு அவனுடைய முகம் மெல்ல சோகத்தைத் தழுவியது.

"அவனை வளர்த்த குழம்ப, என்ன வளர்த்த என் குழம்பத்தை விட பின்தங்கியதுண்ணு எப்படி நெனச்சான்?"

"நான் நவீனத்துவமங்கறது ஒரு கானல் நிர்ணனு ஏன் சொல்ல வரேன்னு உனக்கு இப்பட புரியதா?"

அவள் தலையசைத்தான், "மர்புகள்தான் நம்மல அடக்கி ஆளுதுண்ணும், அதுதான் குழந்தைகள் நிர்ஜனயிக்குதுண்ணும், அப்பறம் அதுதான் நவீன சிறந்தனைக்கும் வாழ்க்கைக்கும் ஒரு வரம்பையும் தீர்மானிக்குதுண்ணு உனக்குறான் புரியல"

மூம்ம... அதனாலேயே சில நபர்களால் மட்டுமே நவீனத்தை ஒரு போர்வையாக உபயோகிக்க முடிகிறது. நான் இதை என் மனதிற்குள்ளேயே வைத்துக்கொண்டேன்.

ஃபிரைட் ரைஸாம் நெத்திலியும் வந்துவிட்டது.

"இன்னிக்கு ஸ்கல் எப்படி போச்ச? உன்னோட காலைல பேசும்போது இருந்ததவிட இப்போ கொஞ்சம் நல்லா ஃபீல் பண்ணியா?

"நான் ஸ்கல் போகல"

"ஹா? அனுவா...?"

அவள் சர்று நேரம் அமைதியாக இருந்துவிட்டு பின் இப்படிச் சொன்னாள், "நான் காலைல சாப்டுட்டு அப்படியே என்னோட பொருக்களையெல்லாம் எதுவுதுவச்ச கெளம்பிட்டு இருந்தபோது கணேஷ் வந்தான்...நாாங்...அவன்..."

"என்ன?"

"ஒரு நாள் முழுக்க எங்கள் வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளைப் பேசித் தீர்த்துக்கொண்டிருந்தோம்."

எனக்கு அதில் எதுவும் அர்த்தம் புலப்படவில்லை.

"புரியலையே, தெளிவா சொல்லு?"

"நாள் முழுக்க செக்ஸ்லையே போய்ப்ரச்ச"

"ஓ! என்ன?"

"ஆனுபுறை இல்லாம"

எனக்குத் தலை சுற்றியது. என்னவொரு அடிமுட்டாள்தனம்? இல்லாது இதுதான் முடிவா? என்ன கொருமைதான் இது?!

"ரொம்ப நாளா நாாங்க அன்யோன்யமா இல்ல..."

"உங்க அம்மா இறந்ததுல இருந்தா?"

"ஆமாம்..."

அவன் என்னை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தவாரே பேச்சைத் தொடர்ந்தாள்,

"முதல்ல நாாங்க ரெண்டு பேரும் ரொம்ப நேரத்துக்கு நெருங்கிய ஏறவ நிலைல இருந்தோம். உடலுறவே செய்யல் ஒரு கட்டத்துல நான் காண்டம ஏருக்கப்போனேன் ஆனா அவன் என்னைத் துருத்துட்டான்."

"...?"

"எல்லாம் கடவுள்கிட்ட விட்டுலாம்னு ஏதோதோ மனுமனுத்துட்டு இருந்தான். நான் அப்போ சொன்னேன் உனக்கு கடவுள மேலேயே நம்பிக்கை இல்லையேன்னு. அதுக்கு அவன் சொன்னேன் 'ஆனா உனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு, அதனால கடவுள் உன்மேல அதில் கருணை காட்டலாமில்லையா?' என்னோவோ, மொத்ததுல நாாங்க ஆனுபுறை போடாம புணர்ந்தோம்.

எனக்கு வயிற்றைப் பிசைந்தது, இப்படிதான் அவர்கள் ஜீ-பில் விஷயத்தை சரிசெய்துகொள்ளப் போகிறார்களா? அடக் கடவுளே!

"ஒரு நாள் முழுக்கவா! கடவுளே இதுனால தானோ என்னவோ மக்கள் கல்யாணம் பண்ணீக்கிறாங்க... ஒரு அடக்கமுடியாத, உணர்ச்சியான, அதிக ஆட்ரவும் தரக்கூடிய செக்ஸக்காக!"

அவன் சிறித்துக்கொண்டே என்னுடைய ஜின்னை எடுக்க வந்தாள்.

"ஹே அனுவா?? ஒரு நேரத்துல ஒரு பிரச்சன போதாதா. மொதலுல கர்ப்பம், அப்பறம் மது பழக்கம்?"

"கருத்தடைமாத்திரை சாப்பிட்டேன்"

இதெல்லாம் எனக்கு ரொம்பவே அதிகமாகத் தோன்றியது. இந்த செயல்களின் காரணம் எனக்குத் தொஞ்சமும் புரியவில்லை, இவற்றுக்கு சரியான பதில் என்னவென்று கூட எனக்குத் தெரியவில்லை. ஒரே மடக்கில் மிச்சமிருந்த ஜின்னை குடித்துவிட்டு, அடுத்ததை வரவழைத்தேன்.

"தயவுசென்க கொஞ்சம் புரிய வை"

"நான் தத்தெருக்குறதா முடிவு பண்ணீயிருக்கேன்.

நான் கொழந்த பெத்துக்குறேன்னு ஆசை பட்டிரேன்குறத்துகாக கணேஷ் லுாக் போவ உடலுறவின்போது காண்டம் போடா தயங்கினான். இந்தத் தயக்கத்துக்காக அவன் விருப்பம் இல்லாம தந்தை ஆகா வேண்டாம். நான் தத்து எடுத்துக்குறேன்.

"தத்தெருக்குறதா? ஆனா உன் குழந்தை மாதிரி நீ :பீல் பண்ணுவியா?"

கொஞ்சம் ஆசையாகவும் சோகமாகவும் காணப்பட்டாள். ஆனால், இப்படி சொன்னாள், "ஒரு குழந்தைய சுமக்கிறது நல்லா

சிறுகதை

இனியம் இலையை

இருந்திருக்கும், சந்தோஷமா இருந்திருக்கும். ஆனா அது மட்டுமே அத நம்மோடு குழந்தையா ஆக்கிடாதுன்னு நினைக்கிறேன்.”

“அப்போ, கல்யாணம் விவாகரத்து இதப்பத்தி எல்லாம் என்னோ முடிவுகள் கேட்டு நீ என்னோட விளையாட்டு இருந்தியா?”

“ஆமாக. கண்டிப்பா.. சசீ இது வராம்ப கேவலமா இருக்கு” என்று சொல்லிப்படி என்னுடைய ஜின்னை கீழே வைத்தான்.

அந்த கருத்த இரவில் நான் எனது விட்டை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தேன். இரவின் மௌனத்தில் எனது காலடியின் சப்தம் தெரிவாகக் கேட்டது.

நாம் ஒரு உயிராய் இந்த கிரகத்தில் பிறந்திருக்கிறோமா இல்லை, நம் முன்னோர்கள் உண்டாக்கி வைத்த வரைமுறையில் பிறந்திருக்கிறோமா? அந்த வரைமுறையை உடைத்துக்கொண்டு நான் வெளியேறி வந்தால், எனக்குக் கிடைக்கப்போகும் சுதந்திரத்துக்கு யாரேனும் பலியாவார்களா? தெரியவில்லை.

நான் சுற்றென்று நின்றேன். ஒரு பெருச்சாளி குறுக்கே பாய்ந்து ஓடியது. அதைத் துரத்திக்கொண்டே ஒரு கருப்புப்புணையும். நான் மீண்டும் நடக்கத் தொடங்கியபோது ஒரு குழந்தை அவறியது.

அனுஷா அவள் முடிவை சிந்தித்துப் பார்த்திருப்பாளா? இதே முடிவோடு என்றும் இருக்கப் போகிறாளா. இல்லை இன்றுபோல் நாளையும் கலவரத்துடன் மீண்டும் தொடங்குமா? ஒருவேளை அவள் இதெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்த்திருக்கலாம். இதற்கு முன்னர்போல் இல்லாமல் ஒரு வினோதமான உறுதியிடன் இப்போது காணப்பட்டாள்.

ஒரு தேன்பழ மரத்தில் வெளவால் கூடத்தைக்கண்டு நின்றேன். கருமிருட்டில் அந்த கருப்பு நிற வெளவால்கள்

மறைந்துபோயிருந்தன. ஆனால், அவைகள் சாப்பிட்டுப் போரும் தேன்பழத்தின் கொட்டைகள் டக்.டக். என சப்தத்துடன் விழுந்துகொண்டிருந்தன.

இப்போது அவள் ஏர்த்த முடிவால் அவர்கள் நெருப்பிலிருந்து மீண்டு வந்தார்களா, இல்லை இன்னும் தூண்டிலிட்டார்களா? இந்த எண்ணங்கள் எல்லாம் பின்னாளில் அவர்களின் கஷ்ட காலத்தில் பிரக்கணையாக வந்து நிற்குமா? ஒருவேளை இல்லாமல் இருக்கவாம். நான் எனக்கே சொல்லிக்கொண்டேன். அவர்கள் வாழ்வில் வரவிருக்கும் குழந்தைகள் அவர்கள் வாழ்வை மொத்தமாக நிறைத்து, இந்த கேள்விகளுக்கெல்லாம் ஒரு மற்றுப்புள்ளியாக அமைந்துவிடலாம். நானும் சந்தோஷமாக இருந்தேன். இல்லையா பின்னே? அவர்களும் சந்தோஷமாக இருப்பார்கள். ஆனால் குழந்தைகள் நாம் எதிர்பார்க்காதுபடி நம் தினசரி வாழ்வை மாற்றக்கூடியவர்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து நிறைய முடிவுகள் ஏற்படும். பள்ளி, பாதுகாப்பு, நிராகரிப்புகள், தனிப்பட்ட தோல்விகள். அவர்கள் சரிசெய்துவிருவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். குழந்தை பெற்றுக்கொள்வதுதான் ஒரு வழக்கமான செயல்... அதை மறுத்து வைக்கப்படும் ஒரு குத்தை யார் ஏற்றுக்கொள்வாரா?

மேகமத்தாண்டி வெளிவந்த நிலவு, என்னை இந்த நிஜவுக்குக்குத் தருவிட்டு, வீட்டுக்குப்போகச் சொல்லியது. தெருவினக்கில்லாத இந்த நகரத்தை சிபித்துக்கொண்டேன். என்னை இறைஞ்சிப் பார்ப்பதற்காக மரத்திலிருந்த ஒரு புள்ளி ஆந்தை படபடத்துக் கீழே வந்தது. நான் அதைப் பார்த்துச் சிரித்தேன். யாருடைய கணவை கண்டுகொண்டிருக்கிறேன் என்று ஆச்சரியப்பட்டேன்.

Sumithra Sankaran

Research Scholar | Ecology
sumithras@iisc.ac.in

கட்டுரை

ஆணவக்கொலைகளுக்கு எதிராக ஒரு மெஸ்லிய கொடு

• ஜூனனி

சர்வதேச நிகழ்வுகளை அறிவிக்கும் - reporting on international affairs பிரிவில் 2016ம் ஆண்டிற்கான புலிச்சர் விருது வழங்கப்பட்ட அலிசா ரூபினின் செய்திக் கட்டுரை இங்கே மொழிபெயர்த்து கொருக்கப்பட்டுள்ளன. இவரது கட்டுரைகள் நியூயார்க் நைட்மஸ் பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்டனவே. சொல்லமுடியாத கொருமைகளை அனுபவிக்கும் ஆப்கான் பெண்களுக்குக் குரல் கொருக்கும் வகையில் இவர் ஏழைய சம்பவங்கள் மனதை பாதிப்பதை

சிறுவயதில் தனது வளர்ப்பு தாயார் திராவகம் ஓராற்றியதில் முகம் சிதைந்த ரிக்கா, ஆப்கானிய பெண்களுக்காக பெண்கள் நடத்தி வரும் தங்குமிடத்தில் வாழ்த்துவருகிறார். (படம்: வின்சே அதாரியோ, நியூயார்க் நைட்மஸ்)

மார்ச் 2, 2015: காபுல், ஆப்கானிஸ்தான் - நெஞ்சை திட்டப்படுத்திக்கொண்டு, நருங்கியபடி வீடிடன் நருமற்றத்தில் நின்றிருந்தாள் பாஹ்மீ.

ஆழமாக பெரும்சொன்று இழுத்து விட்டு விட்டு, உள்ளே ஓடிச்சென்று திடுமென தரையில் விழுந்து, மாமா காலைக்கட்டிக் கொண்டாள். அவள் தோன் ஏறி ஏறி இறங்கியது.

உடனே கேள்விகள் புறப்பட்டு வந்து அவளைத் தாக்கின். “எப்படி இதைச் செய்ய முடிந்தது?” என்றார் மாமா. “எல்லாரிடமும் இனிக்க இனிக்க பேசினாயே! உன்னால் எப்படி இதை செய்ய முடிந்தது?”

பாஹ்மா, 21, செய்த காரியம் அவள் காதலித்தவனுடன் ஓடிச்சென்றது; ஆப்கானிஸ்தானில் இருந்துகொண்டு காதலித்தவனோடு ஓடிச்சென்றது. அவள் குரும்பத்தையும், அவளை நிச்சயித்துக் கொஞ்ச குரும்பத்தையும் விட்டுவிட்டு அவள் சென்றிருந்தாள்.

இரு ஆப்கான் இளம்பெண் தன் காதலனுடன் ஓடிசெல்வதும், கண்ணை இறுக்கிக்கட்டி நெருஞ்சாலையில் நடப்பதும் ஒன்றே.

அவள் மரணமடைவதற்கு நல்ல வாய்ப்பு உள்ளது.

பாஹ்மாவிற்கு அதிர்ஷ்டம் இருந்தது. மொத்தம் இருந்த 20 நெருக்கடிகால் புகலிடங்களில் ஒன்றில் அவள் சென்றுடைந்தாள். இந்தக் காப்பகங்கள் கடந்த பத்து ஆண்களாக ஆயிரக்கணக்கான பெண்களை அவர்கள் குரும்பத்தவரின் சித்ரவகைத் துவக்கி காலையிலிருந்து காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இந்தக் காப்பகங்கள் மேற்கத்திய நன்கொடைகளால் மட்டுமே ஓடிக்கொண்டிருப்பதை பெண்களுக்கு அவர்களின் குரும்பத்திடமிருந்து பாதுகாப்பு தேவை என்பதற்கும், தங்கள் முடிவுகளை தாங்களே ஏருக்கலாம் என்பதற்கும் நிரூபணம், இந்தக் காப்பகங்களின் வெற்றியம், அதனால் கிளர்ந்த வெற்றியமே பெண்கள் முடிவெற்பது என்பது ஆப்கானிஸ்தானைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு புரட்சி சிந்தனை- நடத்தை கேடான சிந்தனை: மேற்கத்திய குடியாட்சி அவர்களுக்கு எவ்வளவு அந்தியமானதோ, இதுவும் அவ்வளவு அந்தியமானதே.

இந்தக் காப்பகங்களின் வளர்ச்சி போன்றே, கலாச்சாரத்தின்

கட்டுரை

மேல் பாயும் மேற்கத்திய தாக்குதல்களாக இவற்றைக் கருதிய, அதிகாரம் படைத்த பழைமைவாத ஆண்களின் எதிர்ப்பும் வளர்ந்தது.

ஆப்கான் அரசாங்கம் முதல் மகுதி இமாம் வரை இதற்கு எதிர்ப்பு இருக்கின்றது. 2011-ல் சட்டபூர்வமாக இந்தக் காப்பகங்களுக்குக் கிட்டத்தட்ட தடைவதித்து விட்டார்கள். அதேபோல, 2013-ல் பெண்களுக்கு ஏதிரான வன்முறையைத் தடைசெய்த சட்டத்தை கூறுபோட்டிருப்பார்கள். ஜேரோப்பிய யூனியனும் அமெரிக்காவும் தந்த கடைசி நிமிட அமுத்தத்தால் மட்டுமே அனைவர் பிழைத்தன.

பல பெண்களுக்குக் கூட தந்திரம் கொடுக்கும் இந்தக் காப்பகங்கள், பல பெண்களை கதியற்றுப் போகவும் செய்கின்றது. குறுப்பும் சமூகமும் புருக்கணித்துவிலுவதால் அவசராகாலத்திற்கு இங்கு அடைக்கவும் வந்த பெண்கள் பின்னால் திரும்பிச் செல்ல முடிவதில்லை.

ஏற்கதாம் 15% பெண்கள் என்றென்றைக்கும் இங்கிருந்து போகப்போவதே இல்லை என்கிறார் நடேந்தி. நாளை செல்வச்செல்ல இவர்களுக்கு இது புகவிடம் என்பதிலிருந்து மாறி சிறையாகிவிடுகிறது.

பாஹ்மீ விரும்பியதெல்லாம் அமீனாபோல் தனக்கு நடந்துவிட்க்கூடாது என்பதே, அமீனா, 18, தன்னை ஒரு வயதானவனுக்கு மனம் செய்து வைக்கபோகிறார்கள் என்று தெரிந்ததும் வீட்டைவிட்டு ஓடிவிட்டாள்.

தலைநகரத்திற்கு ஒடிச்சென்ற அமீனாவை ஆப்கான் உளவுத்துறை பிடித்தது. பொதுவாக காவலர்கள் இதுபோன்ற பெண்களிடம் தகாதவாறு நடந்துகொண்டாலும் அமீனாவிற்கு அது நடக்கவில்லை மாராக, அவளை நல்லவிதமாக காப்பகம் ஒன்றிற்குப் பெண்கள் அமைச்சகம் மூலமாக அனுப்பினார்கள்.

இரண்டே நாளில் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர் அவள் குறுப்பத்தார். அவளை ஒன்றும் செய்ய மாட்டோம் என்று வாக்கு குறுத்து அமீனாவை அவர்களுடன் சேர்ந்து வண்டியில் கூடிச்சென்றனர்.

அவள் வீட்டிற்கு என்றுமே போய்ச்சேரவில்லை. பாதி வழியிலேயே ஒன்பது ஆட்கள் அவள் வண்டியை முற்றுகையிட்டு, அவளை வெளியே இழுத்து சூட்டு விட்டார்கள். மற்ற யாரையும் ஒன்றும் செய்யவில்லை. இதுவே அவள் குருப்பத்தார் அமைச்சகத்திற்குச் சொல்லிய கதை.

இது உண்மையென்றால் அவள் குறுப்பத்தினர் ஏன் அலட்டிக்கொள்ளவேலில்லை? இதற்கு பதில் இன்னும் வஞ்சலையானது. ஆப்கானில் ஒடிச்சென்ற பெண் கறை படிந்தவள் ஆவனா? “அவள் வீட்டை விட்டுக் கொண்டால், மற்றவர்கள் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளலாம் - பாவியல் ரீதியாக பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம்” என்கிறார் ஹஸம், காபுலில் உள்ள ஒரு மத்ததலைவர். அதிலும் கிராமப்பகுதிகளில் அவளைக் கொராவக்கொலை செய்வது மட்டுமதான் வழி.

அமைச்சகத்தைச் சேர்ந்த யாகீன் “அவளை அவள் வீட்டினர் யாரும் அடிக்கக்கூட இல்லை. அதனால் எங்களால் ஏந்த எதிர்ப்பும் சொல்ல முடியவில்லை. போகவேண்டுமென்று அமீனா முடிவு செய்தின் எங்களால் எதுவும் செய்ய முடியாது. சட்டத்திற்கு ஏற்பதான் நாங்கள் நடந்துகொள்ள முடியும். இது சமூகத்தின் கோளாறு” என்கிறார்.

தான் காப்பகத்தை விட்டு நகர்ந்தால் தன்னை விட்டுவைக்க மாட்டார்கள் என்று பாஹ்மீவிட்டுக் கூட தெரியும்.

“என் ஆப்பா, என் மாமா பையெனுடன் எனக்கு நிச்சயித்தார். அது எனக்கு பிடிக்காததால் வேறொருவனை நான் மனம் செய்தேன்” என்று சொன்னான். அவள் ஆப்பா “நான் துப்பாக்கி வைத்திருக்கிறேன். உங்கள் இருவரையும் பார்த்த இடத்தில் சுட்டுக் கொள்ளுவிலுவேன்” என்று கூறியுள்ளார்.

இதையுத்துதான் பாஹ்மீ வீட்டை விட்டு ஓடிசென்றுள்ளாள்.

அவள் குறுப்பத்தினர் எப்படியாவது அவளைக் காப்பகத்தில் இருந்து வெளிக்கொண்டுவரக் குடித்தனர். எதற்கும் ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராய் இருந்து அவர்களைப் பார்த்தால் பாஹ்மீவின் பயம் உண்மைதான் என்று தோன்றவைத்தது. காப்பகத்திற்கு வந்து சேரும் பாஹ்மீ போன்ற பல பெண்கள் தங்கள் சொந்த குறுப்பதாரே தங்கள் முதல் ஆபத்து என்ற சோகமான, ஆனால் தெளிவான உண்மையை புரிந்து கொண்டவர்களைவு இருந்தனர்.

அமீனா இருந்த பாக்லன் காப்பகத்தில் பெற்றோருடனான ஒரே சந்திப்பில் அவளை விழுவித்தது போல இல்லாமல், ஆப்கானில் பாஹ்மீ இருந்த பெண்களுக்காக பெண்கள்” அமைப்பில் பெற்றோருடன் பல சுற்று பேச்கவார்த்தைகள் ஒரு நறுவர் வைத்துக்கொண்டு நடத்தப்படும். அதன் பிறகே எந்த முடிவும் ஏருக்கப்படும். குறைந்தது எட்டு சுற்று பேச்காவது நடக்கும். நறுவருக்கு பெண்ணின் பாதுகாப்பில் நம்பிக்கை ஏற்படாவிட்டால், அவளை தேவைப்படும்வரை தங்க வைத்திருப்பார்கள்.

பாஹ்மீவின் மூன்றாவது சுற்று பேச்சில், அவள் அம்மா, தங்கை, தமிழி மற்றும், நிச்சயித்திருந்த பையன் வந்திருந்தார்கள். கண்ணீர், கதறல், இமுத்து செல்ல முயற்சித்துற என்று ஏக்ப்பட்ட காட்சிகளுக்குப்பின், பாஹ்மீவின் அம்மா” என் மகள் என்னுடன் வர விரும்புகிறாள். அவள் ஆப்பா மருத்துவமனியில் இருக்கிறார்” என்று நறுவரிடம் கூறினார். பின் பாஹ்மீவிடம் திரும்பி “உன்னை அவனிடமிருந்து விவாகரத்து செய்துவிழுவோம். வேறு யாரையாவது மனம் செய்து கொள். நம வீட்டை விற்று விட்டு வேறு எங்காவது நாம் சென்றுவிட வேண்டும். இன்னு இங்கு இருக்க முடியாது.” என்று கூறினார். ஆனாலும் பாஹ்மீ வரத் தாயாராய் இல்லை என்பதைக்கண்டின் நறுவருக்கு வஞ்சம் கொடுத்து கொஞ்சிப்பார்த்தார். பாஹ்மீ மேல் துப்பிவிட்டு “நீ வர்கில்லை என்றால் அப்பா என்னைக்கொன்று விழுவார். என்னுடைய பினைத்தைத்தான் நீ பார்ப்பாய்” என்று மிரட்டினார்.

இறுதியாக பாஹ்மீ தைரியத்தை வரவழைழத்துக்கொண்டு “எனக்கு விவாகம் நடந்து விட்டது. ஏன் புரிந்துகொள்ள மறுக்கிறீர்கள்? நான் செய்தது. செய்தது நான் வீட்டிலுள்ளன அவனைவரையும் இழுக்க வேண்டி வந்தாலும் நான் வரமாட்டேன்” என்று அவள் அம்மாவிடம் கூறிவிட்டு. நறுவரிடம் திரும்பி, “நான் போன்றும் என்னைக் கொலை செய்துவிழுவார்கள்” என்று கூறினாள். பின் உள்ளே ஓடி விட்டாள். இரும்புக்கதவுக்குப்பின் பொத்தென்று உட்கார்ந்து நம்பிக்கையின்றி கதறிக்கதறி அழுத்தொடங்கினாள்.

காப்பகத்தில் உள்ள பெண்கள் அனுபவித்த கொருமைகளை அவர்களின் டைம்பில் பார்க்கலாம். முதல்திலும் குழுமத்தில் கோருகள்; முதுகில் சங்கிலியால் வாங்கிய அடிகள்; உடைந்த எழும்பால் நெராண்டி நடக்க வேண்டிய கால்கள், ஆசிட் ஊர்றப்பட்ட முகங்கள்.

கட்டுரை

படம்: இணையம்

Alissa J. Rubin

Writer | Chief for 'The New York Times'

@Alissanyt

இவரது கட்டுரைகள் நியூயார்க் டைம்ஸ் பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்டனவே. சொல்லமுடியாத கொடுமைகளை அனுபவிக்கும் ஆப்கான் பெண்களுக்குக் குறல் கொடுக்கும் வகையில் இவர் எழுதிய சம்பவங்கள் மனதை பறிப்பவை. ரூபின் 'பாகுண்டாவின்' கடையை எழுத ஜம்பதுக்கும் மேற்படோரிடம் நேர்காலை எடுத்திருக்கிறேன். வேறு நாட்டிற்குப் பயணம் செய்து அவள் பொற்றோரை சந்தித்தேன். அவள் கொலைச்சம்பவம் நடந்த வீதிகளில் உள்ள ஒவ்வொரு கடைக்காரரிடமும் பேசமுயற்சி செய்தேன். பலர் அவர்களுக்கு அதைப்பற்றி எதுவும் தெரியாது என்று மறுத்துவிட்டனர் என்று கூறுகிறார். காபைங்கள் பற்றிய அறிக்கைக்கு ரூபின் நேரடியாக பாக்வன் நகர்க்கு பயணம் செய்து தங்கி இருந்தார். அந்நகரம் ஏற்றியற்ற குழநிலையும் ஆபத்துகளும் நிலவும் இடம். காப்பகத்தில் தங்கியிருந்த பெண்கள் பயத்தின் காரணமாக எதையும் பேச தயந்தியதால், அவர்களுடனேயே தங்கி, உணர் உறங்கி, அவர்களைப் போன்றே வாழ்ந்து, அவர்கள் நம்பிக்கையைப் பெற்று அதன்பின் அவர்கள் கடையை அறிந்தார். ஆகஸ்ட் 2016ல் டீட் அமைப்பு ஆயிரக்கணக்கான மக்களை சின்ஜார் மலைப்பகுதியில் கைப்பற்றி வைத்திருந்தபோது, தான் அவர்கள் நேரில் சென்று பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்காக குறவு கொடுக்க வேண்டும் என்ற உந்துதவால் ஒரு ஹெலிகாப்டர் மூலம் சென்று வந்தார், திரும்பும்போது, ஏற்பட்ட விபத்தில், முகம், தலை, மணிக்கட்டு, விலா அனைத்திலும் எலும்பு முறிவு ஏற்பட்டது. நினைவினாரி மருத்துவமனையில் இருந்தார். அந்நிலையிலும் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்காக எழுதியே தீருவேன் என்று ஆரே மாதத்தில் மீண்டும் ஆபகானிஸ்தானில் வேலைக்கு ஆஜாரிகினார். சத்துமிலாகத் அவருடைய விரத்திருக்காகவும், மாறாத அரபபணிப்புக்காகவும் புலிட்சர் விருது பெறுமையுடன் வழங்கப்பட்டது.

குல மீனா, 16, அவள் கணவனின் அடிகளைத் தாங்கமுடியாமல் வேற்றாருவனுடன் ஓடிப்போய், அதனால் அவள் அண்ணைட்டம் கொடுரதாக குதலுக்கு ஆளாளான். அவருக்கு எட்டு வயதாகி இருந்தபோது பக்கத்து திராமாத்திலிருந்து ஒருவன், வேலையில்லாமல் இருந்து அவள் தகப்பினிடம் பணம் கொடுத்து அவளை வாங்கிக்கொண்டான். ஏதுமறியா வயதில், தனக்கு கல்யாண ஆடை அலங்காரம் செய்திபோது தூங்கிக்குதித்து 'இதுதான் இனி என் எதிர்காலம். என் கணவன் எனக்கு தினமும் புது ஆடைகள் வாங்கிகொடுப்பான்' என்று நினைத்துக்கொண்டாள்.

ஆனால் அவள் வீடிடிற்கு வந்திருக்கிய நொடி முதல், அவள் அவனுடைய வேலைக்காரி. முதல் மாதவிடாய் பெறும்வரை உடலுறவுக்கு காத்திருந்ததே அவள் செய்த ஒரே கருணை. மனமான இரண்டு ஆண்களுக்குப்பின் அவள் பருவத்திற்கு வந்த அதுக்கு நொடி அவள் பலவந்தத்திற்கு ஆளாளான்.

இரண்டு முறை தன் அப்பா வீடிடிற்குத் திரும்ப முயன்றாள்.

ஆனால் அவர்கள் அவளைத் திருப்பி அனுப்பி விட்டனர். கடைசியில் அருநில் இருந்து ஒரு வீடிடிற்குச் சென்று அங்கிருந்த பெண்ணின் கணவனுடன் ஒரு மிகச்சின்று விட்டாள்.

பிறகு அவள் அண்ணன் அவளைக் கண்டுபிடித்து, அவள் ஒடிச்சென்றவனின் தொண்டையைக் கிழித்துக் கொண்டுவிட்டு, அவளைக் கோட்ரியால் வெட்டிவிட்டு சென்றுவிட்டான்.

அவள் உயிர் பிழைத்துவிட்டாலும், அழகை இழுந்துவிட்ட தனக்கு எதிர்காலம் இல்லை என்று அச்சத்தில் இருக்கிறான்.

இந்த நின்டகால காப்பகத்தில், பெண்கள் ஒரு ஆழந்த மனிம்மதியை உணர்கிறார்கள். யாரும் அடிவாங்க தேவை இல்லை உணவும் உள்ளது, வாய்ப்புகள் உள்ளன. சிலர் படிக்க செல்கிறார்கள். சிலர் அழகுக்கலை கற்றால் வேலையாய்ப்பிருக்கும் என்று வகுப்புகள் எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். சிலர் தையல் வேலையும், வீட்டு

வேலையும் செய்கிறார்கள்.

ஒரு பெண் தனித்து சொந்தமாக பிழைக்க ஆப்கானிஸ்தானில் சொர்பாமான வசதி வாய்ப்புகளோ உள்ளன. சில நேரங்களில் இந்தப் பெண்களுக்கு வரர் தேருகிறார்கள். இருப்பினும் கிடைப்பது மிகக்கடினமே.

இறுதியாக, காப்பகத்தின் உதவியால் சட்டபூர்வமாக பாஹ்ரீமாவின் திருமணம் அங்கீரிக்கப்பட்டு அவள் அங்கிருந்து வெளியேறி தன் கணவனுடன் காபுல் குடிபெயர்ந்து வாழுத் தொடங்கினாள்.

தினாந்தோறும் தன் வீட்டார் யாராவது தன்னைக் கண்டுபிடித்து வந்து கொன்று விழுவார்களோ என்று அச்சத்தில் வாழ்கை நகர்ந்து கொண்டு இருக்கிறது. ஊரிலிருந்த சொந்த கடையை அடைக்கிட்டபடியால், நிலையான ஒத்தியமின்றி, மறு வியாபாரம் தொடங்க பணமின்றி வறுமையில் பிழைப்பு ஒடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தினமும் மூன்று முறை ரொட்டி வாங்க வெளியே சென்று வரும்போது, பாஹ்ரீமாவின் உறவினர் யாராவது மறைந்திருக்கிறார்களா என்று அஞ்சி அஞ்சி அவள் கணவன் நடமாடிக்கொண்டிருக்கிறான்.

சொந்த ஊரிலேயே இன்னும் வசிக்கும் தன் விதவைத்தாயையும், தங்கையையும் நினைத்து வருந்துகிறான். காலத் துறையாவிட்டாலும், அநாதை வாழ்வு வாழ்ந்துகொண்டு இருக்கின்றனர்.

Janani

Research Scholar | Physics
mizugod@gmail.com

கவிதை

வழியனுப்புதல் பொருட்டு

• மனுஷி பாரதி

இலவிப்பு: இணேயம்

உண்ணன வழியனுப்பி வைக்கும்
அச்சிறு பயணத்தில்
மெளங்கதின் கரங்களை
இறுகப் பற்றி இருந்தோம்.
சிறு பிரிவின் வலியைத் தாளாது
அழும் இதயம்
தனது பிரிவின் பாடலை
இசைத்தபோது
கண்கள் பனித்தன.
குளிர்ந்த காற்றில்
அசையும் உன் கேசத்தின்
வாசனையை
உள்ளிழுத்துக் கொண்டேன்.

பின்புறமாக இறுகத் தழுவினேன்.
பின் கழுத்தில் முத்தமிட்டேன்.
சாலையின் இருமருங்கும்
பரவியிருந்த இருள்
நமது பேச்சொலிக்காகக்
காத்திருந்தது.
வார்த்தைகள் அற்றிருந்த
கணத்திலெல்லாம்
முத்தங்களின் கீச்சொலிகள்
நினைவுகளில் ரீங்காரமிட்டபடி
பின் தொடர்ந்தன.

இரவின் வாசனையை
இரவின் பாடலை
இரவின் பேரமைதியை
அர்த்தம் கொள்ளச் செய்தன
பேச்சற்று நகரும் மெளங்கதின்
நாவுகள்.

தனித்திருக்கும் பிறைநிலா
தனது ஓளிக் கற்றைகளை
இன்னும் இன்னும் அதிகமாக
பிய்ச்சியடித்தது.
கையசைத்தபடி புனரைக்கத்தாம்.
விடைபெறும் முகமாய்
இறுகத் தழுவினாய்.
மெல்லத் துளிர்க்கும் கண்ணீரை
சட்டென்று மறைக்க எத்தனித்தாய்.

மெளங்கதின் முகத்திரையில்
அன்பின் ஓளி பாய்வதை
கண்ணுற்றபடி கூடு திரும்பினேன்
எல்லையற்ற காதலுடன்.

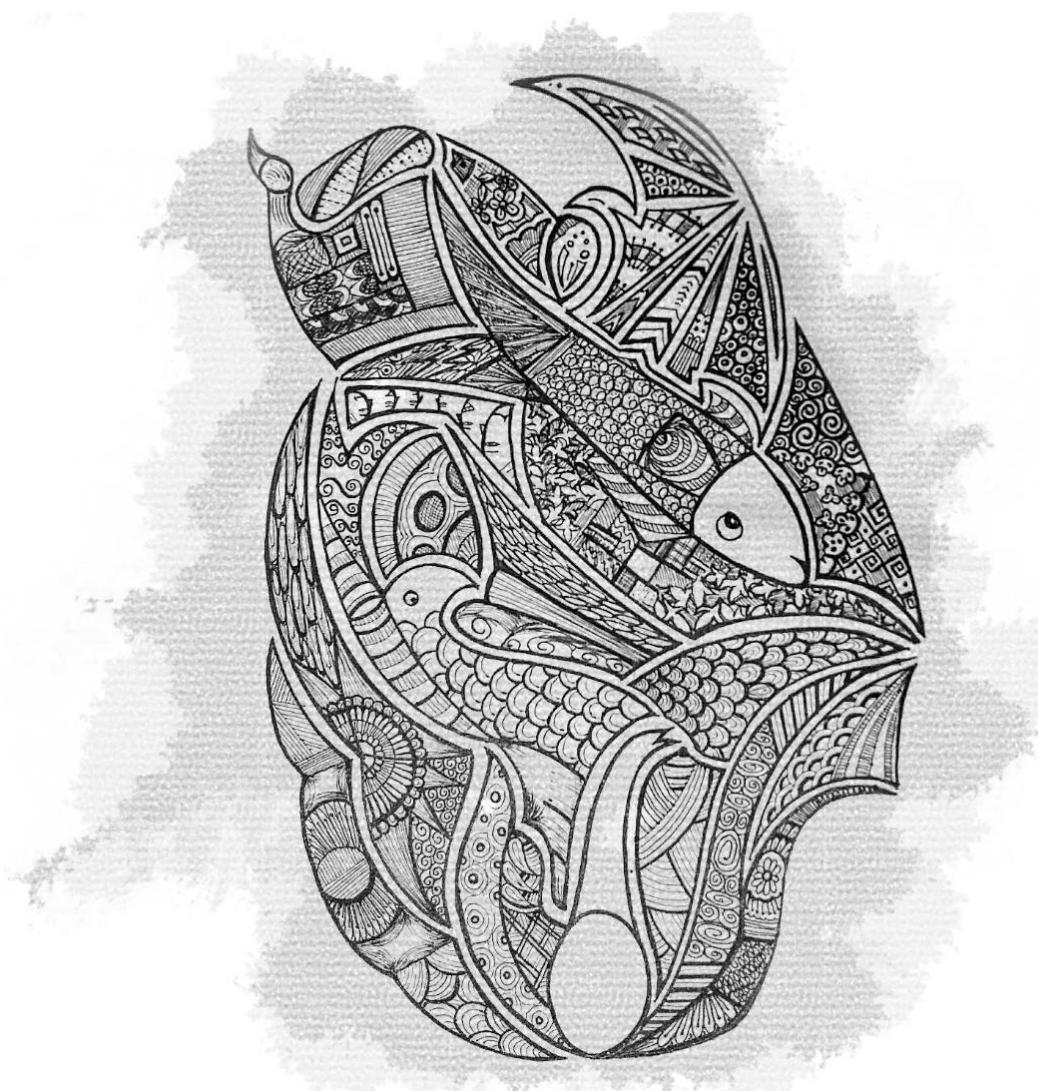
Manushi Bharathi

Writer | Tamilnadu
anangumakal@gmail.com

ஒவியம்

‘எஜன்டாங்கிள்’ வகை ஒவியங்கள்

- வடிவுக்கரசி ஜெயசேல்வன்

Vadivukkarasi Jeyaselvan

Research Scholar | CeNSE
vadivu.iisc@gmail.com

சிறுகதை

நுண்ணூயிர்

- பிக்ளோஷ்டி

படம்: இணையம்

அரசி இனியாள் கவலையில் வாடியிருந்தாள். குளிர்காலம் வெற்றுங்கிக்கொண்டிருந்தது. உணவு பற்றாக்குறையிலிருந்து தப்பிக்க சக்கரரையையும் தானியங்களையும் சேமிக்க வேண்டும். தளபதி சக்கரத்தாழ்வானை அழைத்துவர செய்தாள். மந்திரியார் தந்திரனின் மகன் தானியனும் அரசுவையில் இருந்தான்.

சக்கரத்தாழ்வான் அரசுவைக்கு வந்தான். ‘தளபதியாரே, உணவு பற்றாக்குறையிலிருந்து தப்பிக்க என்ன யத்தனம் செய்வதாக உள்ளிர்கள்’, என்று வினவினாள் அரசி.

‘ஒரு படையை தயாராக வைத்துவான்; நீங்கள் உத்தரவிட்டவுடன் அவர்களை நாலா திசையும் சென்று உணவு சேகரிக்கச் செய்வேன்.’

‘ஆக்ட்ரம், புரப்படச் சொல்லுங்கள்’

‘ஒரு நிமிடம் அரசி’, என்று மேலும் தொடர்ந்தான் தானியன்.. ‘அனுபவமுள்ள தளபதியார் கூட்டத்தை வழிநடத்தினாள் நன்றாக இருக்கும் என்று எனக்கு தோன்றிகிறது’.

‘அருமையான யோசனை..தளபதியாரே! நீங்களும் செல்லுங்கள்’

எறும்பு கூட்டத்தின் தளபதியான சக்கரத்தாழ்வானுக்கு தெரியும், ஏன் தானியன் அவ்வாறு கூறினாலென்று. பயணத்தில் பல ஆத்துகள் இருக்கிறது. அதில் தான் இறக்க நேரிட்டால். அடுத்த தளபதி தானியன் தான்.

‘தங்களங்கு தெரியாதுவிலை..சக்கரரையை நூகரக்கூடியனே தளபதியாகிறான்..அரிசி, கோதுமை போன்ற தானியங்களை என்னால் நூகர முடியாது. ஆதலால், தானியனையும் அனுப்புங்கள்’, என்றான் சக்கரத்தாழ்வான்.

‘இதுவும் அருமையான யோசனை..உப தளபதியாரே! நீங்களும் செல்லுங்கள்’, கட்டளையிட்டாள் அரசி.

தானியனுக்கு கோபம் வந்தது. அடக்கிக்கொண்டு, ‘அப்படியே

ஆக்ட்ரம்’ என்றான். சிலங்கி வலைகளை கடக்கும்பொழுது தளபதியை தீர்த்துக்கட்ட திட்டம் போட்டான்.

படை தீவிமியது. சிலங்கி வலைகளுள் இராஜபாட்டையைக் கடக்க நேரிட்டது. தானியன் சக்கரத்தாழ்வானை சிலங்கி வலையில் வளை தள்ள பார்த்தான். அதற்குள் ஓர் இழையில் அவன் மாட்டிக்காண்டான். எதிரியானாலும் சிலங்கியால் மரணமென்பது கொடுரமானது. சில சிப்பாய்களைக் கொண்டு அவனைக் காப்பாற்றினான். தானியன் தன் தவறை உணர்ந்தான்.

மேலும் புறக்களின் ஊடே பயணம் தொடர்ந்தது. சக்கரரையையும் தானியங்களையும் கூட்டம் சேகரித்தது. கூட்டத்தை பின் தொடர்ந்து சக்கரத்தாழ்வானும் தானியனும் சென்றனர். திங்கள்ளிரு, ஒரு மலை அவர்களுக்கும் கூட்டத்திற்கும் இடையே தோன்றியது. வேறு வழியினரி மலையை கடந்தனர்.

‘பட்.. பட்..’

ஒரு மனித கை அவர்களை சுவர்க்கவோகம் அனுப்பியது.

இதே நேரத்தில் அரண்மனையில் இனியாள் இரு திறமைசாலியான ஏறும்புகளுடன் தனித்தனியை கூடி, ஒருவளை தளபதியாகினாள், இன்னொருவளை உபதளபதியாகினாள்.

அந்த மனிதன் தன் கையிலுள்ள ஏறும்புகளைத் தொடைத்தான்.

‘அப்படும் தளபதி நம் ஊழலைப் பற்றி தெரிந்த சிப்பாய்களை தீர்த்துக்கூடியிட்டு, எதிரி நாட்டின்மீது பழி போட்டுவிட்டோம்’. இனிமேல் போர். ஆயுதங்களில் கிடைக்கும் இலாபத்தில் சரி பாதி ஏர்த்துக்கொள்வோம்’

‘பட்.. பட்..’

இம்முறை துப்பாக்கி வெடித்தது.

M. Vignesh

Research Scholar | Aerospace Engineering
vignesh.12s1@gmail.com

கட்டுரை

மகான் ஆன ஒரு தேவதாசி

- சித்தார்த்தன் சுந்தரம்

ILLUSTRATION BY
பி. மு. இணையாய்

'ஆண்டாள் தமிழை ஆண்டாள்' சர்ச்சையின் போது படித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகம் வெங்கடகிருஷ்ணன் யாரோம் எழுதி, பத்மா நாராயணன் மொழி பெயர்ப்பில் காலச்சுவரு வெளியீடாக வந்திருந்த 'தேவதாசியும் மகானும் - பெங்களூரு நாகரத்தினம்மா வாழ்வும் காலமும்' என்கிற புத்தகமாகும்.

இது ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கை வரலாறு. கர்நாடக சங்கீதத்தை ஜீவநாடியாகக் கருதிய பெண். அதுவும் தேவதாசி - தெய்வத்தின் அடிமை - என்று ஒரு காலத்தில் மரியாதைக்குரியவர்களாகவும், கலைகளின் காவலர்களாகவும் கருதப்பட்ட குலத்தைச் சார்ந்த பெண். இதே தேவதாசி என்ற பெயர் பின் வந்த காலத்தில் விலைமாதிரின் அடைமொழியாக மாறியது என்பது வரலாறு.

இந்தப் புத்தகம், தேவதாசி முறை என்றால் என்ன? காலப்போக்கில் அந்த முறையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் என்னென்ன? பெங்களூர் நாகரத்தினம்மா நமக்கு விட்டுச் சென்றிருப்பது என்ன? சங்கீதத்தின் முழுர்த்திகளில் ஒருவரான தியாகராஜர் பெயரில் இன்றைக்கும் நடைபெற்று வரும் திருவையாறு இசைவிழாவின் ஆரம்பகாலத்தில் இவரின் பங்களிப்பு என்ன? என் பொங்களூர் நாகரத்தினம்மாவின் பல பரிமாணங்களை உள்ளடக்கிய நல்ல ஒரு செறிவான புத்தகமாகும்.

ஒரு தேவதாசிக்கு, பெண் குழந்தை பிறப்பது என்றுமே மகிழ்ச்சி தரும் நிகழ்வாக இருந்து வந்த காலத்தில் 1878 ஆம் ஆண்டு

நவம்பர் மாதம் 3 ஆம் தேதி வெறக்கூடே தேவண்ண கோத்தா என்கிற கிராமத்தைச் சேர்ந்த புட்ட வஸ்மீமா வைஷணவிக்கு பிறந்த மகள் நாகரத்தினம்மா. இவர்கள் மைசூரில் வக்கிலாக இருந்த எம். சுப்பாராவ் என்பவரின் பராமரிப்பில் இருந்து வந்தார்கள். ஆனால் புட்ட வட்சமிக்கும், சுப்பாராவுக்கும் ஏற்பட்ட பிரச்சனையால் அவர்கள் பிரிய நேர்ந்தபோது அவர்களிடமிருந்த சொத்தையெல்லாம் பறிமுதல் செய்யப்பட்ட துரத்தியடிக்கப்பட்டனர்.

அந்தக் காலத்தில் மைசூர் கலைகளின் பரிசோதனைக் களமாகத் திகழ்ந்து வந்தது. அரண்மனையில் பல பாடகர்த்தரும், நடனமணிகளும் பணியில் அமர்த்தப்பட்டிருந்தனர். அந்த காலக்ட்டத்தில் நாகரத்தினமும் அவரது தாயாரும் மைசூரை அடைந்து, அரசனையில் செல்வாக்கு மிகக் சங்கீத வித்தகராக இருந்த கிரிப்ட் திம்மயாவை புரவலராக ஏற்றுக் கொண்டனர். அவர் குட்டிகையாக இருந்த நாகரத்தினத்திற்கு சங்கீதம் கற்றுத் தர ஆரம்பித்தார். குறுகிய காலத்திலேயே நாகரத்தினத்திடம் ஏற்பட்ட தேர்ச்சியைக் கண்டவர்கள், இன்னும் சில நாட்களில் கிரிப்ட் திம்மயாவிடம் கற்றுக் கொடுக்க ஒன்றுமே இருக்காது என நினைத்தார்கள். திம்மயாவின் மனத்தில் நாகரத்தினம் நமக்கே போட்டியாக வந்து விருவாளோ என நினைத்து அனைத்துத் தொடர்புகளையும் முரித்துக் கொண்டு 'பிரிவுபசார' வாழ்த்தாக் மைசூரின் தெருக்களில் சாணி பொறுக்குவதுதான் நாகரத்தினத்தின் தலைவிதியாக இருக்குமென்றார்.

கட்டுரை

என்னடா இது இப்படி சோதனை தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறதே என்று மனவேதனை அடைந்த புட்லட்சம் அங்கிருந்து கிளம்புவதற்கு முன் 'மஹாராஜா'வே தன் மகளை அழைத்தால் ஒழிய மைகுருக்குத் திரும்புவதில்லை' என்ற சபதத்துடன் அங்கிருந்து காஞ்சியிலிருந்த புட்ட வட்சமியின் ஆப்தி சிறேநிதிக்களான தனகோடு சகோதரிகளைத் தேடி காஞ்சியிரும் வந்தடைந்தனர்.

அரசுவை நர்த்தகியாக தன் மகளை ஆக்க வேண்டும் என்கிற லட்சியத்துடன் செயல்பட்ட புட்லட்சமி நாகரத்தினை ஆங்கிலம், தெலுங்கு உள்பட பல மொழிகளையும் முறையாகக் கற்கவும் வகை செய்தார். இப்படியாக தன் மகள் நலவன் குரித்து செய்த பல தியாகங்கள் அவரது உடல் நிலையைப் பாதிக்க 1891 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் இருந்தார். அவர் இருக்கும் வகையில் எந்திலைவில் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. அதன் பின் நாகரத்தினத்தின் தந்தை ஸ்தானத்தை முனுஸ்வாமப்பா ஏற்றதுக் கொண்டார். அவரிடம் தன் சபதம் நிறைவேற உதவும்படி கேட்டுக் கொள்கிறார்.

அவரும் நாகரத்தினத்தை வீணை கேஷன்னாவிடம் அனுப்பியிரார். வீணை வாசிப்பதில் மட்டுமல்லாமல் அவர் ஜேரோப்பிய வாத்தியங்களை வாசிப்பதிலும் சகவகலாவல்வார். சேஷன்னா தன் வீடியலேயே நாகரத்தினத்தின் கச்சேரிக்கு ஏற்பாடு செய்திரார். அது நாகரத்தினம்மாவின் வாழ்க்கையில் ஒரு பெரிய திருப்பம். சேஷன்னா மாத்திரம் அல்ல, பிடாரம் கிருஷ்ணப்பா, மைகுர் வாக்தேவாச்சாரியார், சப்பண்ணா போன்ற பெரியவர்களின் பார்வையும் பாராட்டும் பெறுகிறது. மைகுர் அரண்மனையிலிருந்தும் அழைப்பு வருகிறது!

அந்த காலகட்டத்தில் தான் கோவில்களிலும், அரசுவைகளிலும் தேவதாசிகளுக்குத் தரப்பட்ட ஆதரவு படிப்படியாகக் குறைகிறது. ஆனாலும் மைகுரில் நீதிபதியாக இருந்த நரஹரி ராவின் ஆதரவு கிடைக்கிறது. நரஹரி ராவின் மனைவிக்கும் நாகரத்தினம்மா ஆப்தி சினேகிதியாகி, குரும்பத்திலேயே ஒன்றாகிறார். நரஹரி ராவ் அவர்க்காக ஒரு தனி மாளிகையே ஒரு குன்றின் மேல் கட்டிக் கொடுக்கிறார். அந்த இடம் சங்கீதம் தெரிந்த பெண்களும், பல விதவான்கள் அவ்வப்போது கூரும் இடமாகவும் ஆகிறது. இந்த மகிழ்ச்சிகரமான நாட்கள் அதிகம் நீடிக்கவில்லை. 1902-ல் நரஹரி ராவ் இறந்துவிடவே அதுத் தவறுடம் நாகரத்தினம்மா தன் 25-வயதில் சென்னைக்கு குடிபெயர்திறார்.

அப்போதைய சென்னை பெருஞ் செலவந்தவர்களும், சங்கீத விதவான்களும் தேவதாசி சமூகத்தைச் சேர்ந்த பெண்டிரும் குழுமியிலிருந்தாக இருந்தது. இப்போது நாம் போற்றிக் கொண்டாரும் ஆழாலுமைகளான மைலாப்பூர் கெளரி அம்மாள், வீணை தனம், தனகோடு சகோதரிகள் என பலவரும் அப்போது அங்கு நலவு நிலையில் வசித்து வந்தனர். வீணை தனத்தின் அபிமானம் பெற்று அவரது குரும்பத்தில் ஒருவராகிறார் நாகரத்தினம்மா. ஆனாலும் பெரிய ஆழாலுமைகளுக்கிடையே தன்னை நிருபித்துக் கொள்வதென்பது நெருப்புக் குண்டத்தில் குதித்தெழுவது போல என்கிறார் என்கிறார் நூலாசிரியர் வெ. பூர்ணார்.

எழுத்தளாராகவும் இருந்த நாகரத்தினம்மாவிற்கு பாட்டு, நடனம், ஹரிகதா என பல வாய்ப்புகள் கிட்டுகின்றன. பல பெரியவர்களும் இவரது திறமையைப் பாராட்டி எழுதி வந்தனர். இதனால் வெகு கீக்கிரம் அவர் தன்னை நிலையிறுத்திக் கொள்கிறார். ஜார்ஜ் டவுனில் வீரி வாங்குகிறார். நலைகளில்

ஆடைகளில் விருப்பம் அதிகம். வங்கிக் கணக்குகள், சேமிப்பு என அவர் செலவும் விரிகிறது. தன் உரிமைகளை விட்டுக் கொடுக்காதவர், பிடிவாதும் கொண்டவர் என்றும் பெயர் பெறுகிறார். குறவுக்கு நாட்டியம் கோவிலில் ஆடக்கடாதென்றால் முற்றத்தில் ஆடுகேவன் என்று காவலர் படையோடு தயாராகிறார். இப்படி எத்தனையோ வழக்காடுதலும் உரிமைக்காகப் போராடுவதாகவும் நிறைந்த வாழ்க்கை இவருடையது.

தியாகராஜரின் பெருமையைப் போற்ற ஆண்டு தோறும் நடந்துவரும் ஆராதனை விழாவின் ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்ட சிக்கல்கள், அவருடைய சமாதி இருந்த இடத்தில் கட்டிடம் கட்ட நாகரத்தினம்மா எடுத்துக் கொண்டு முயற்சிகள், அதனால் அவர் எதிர் கொள்ள வேண்டியிருந்த பிரச்சனைகள், அதை அவர் சமாதித்து வெற்றியடைந்தது ஆகியவை பல பக்கங்களில் விரிவாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

நாகரத்தினம்மா, தான் தியாகராஜரின் சமாதிக்குப் போனதை பின்வரும் வர்ணிக்கிறார்:

'சமாதி இருந்த இடம் கவனிப்பார்று, பலவிதமான மோசமான செயல்களுக்கும் உறைவிடமாக ஆதியிருந்தது. அதன் நிலை என் மனதிற்கு மிகவும் வேதனை அளித்தது. அந்த பிருந்தாவனம், ஒரு பெரிய மகானின் மீதங்கள் தன்னுள் உறைந்து கிடப்பதைத் தீண்மான குரவில் உலகத்திற்குப் பறைசாற்றும் ஒரு சிறிய கல் மட்டும் கொண்டதாக இருந்தது. முட்புறக்கள், மூங்கில் குத்துகள், விஷப்பாம்புகள் ஆகியவெற்றால் அந்த சமாதி குழுமப்பட்டிருந்தது. பகலில் கூட அங்கு நடமாடுவது மிகக் சிரமமாக இருந்தது.'

தேவதாசி சம்பிரதாயத்தில் ஒவ்வொரு பெண்ணையும் முதலில் ஒரு கோவிலில் இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்த பிறகுதான் அவர் தனக்கு ஒரு புரவலர் நாடுவது வழக்கம். நாகரத்தினம்மாவின் சிறு வயதுக் குழப்பங்களையும் சிரமங்களையும் நோக்கும் போது, அவர் எதேனும் ஒரு கோவிலுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டார் என்பது குறித்த உறுதியான தகவல்கள் ஏழும் இல்லை. அவருடைய 43 ஆம் வயதில், அவர் தம் எஜ்மானர், துடியவம், புரவலர் என அனைத்தும் அடங்கிய ஒருவரை இனம் கண்டு கொண்டுவிட்டார். இனி அவர் தன்னை 'தியாகராஜ தாசி' யென்றே கூறிக் கொள்வார். தியாகராஜரின் சமாதியில் கோவில் கட்ட அவர் ஏழுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் அபாரமானவை.

மேற்கூறிய கல்விமுறைகளின் ஆதிக்கம் அதிகமாக உத தேவதாசி முறையில் சீர்திருத்தங்கள் கொண்டுவர வேண்டுமென்றால் கோரிக்கைகளும் வலுவடைந்தன. 1893 ஆம் ஆண்டு வீரேசலிங்கம் பந்துவு நாட்டியம் பெண்களையும், விசாரிகளையும் சம்மாகக் குறிப்பிட்டு ஆளுநர் சம்பந்தப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளின் அவர்கள் கலந்து கொள்வதைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்றால் கோரிக்கையை ஆளுநரிடம் சமர்பித்தார். 1909 ல் மைகுர் அரசு தன் கீழ் இருந்து கோவில்களில் தேவதாசிகளைப் பணியமர்த்தும் வழக்கத்தை ஒழித்து ஓர் ஆணை பிறப்பித்தது. இதனால் சீர்திருத்தவாதிகள் ஒர்சாகமடைந்தனர்.

1926ல் சென்னை சட்டமன்றம் இந்தியாவிலேயே முதல் பெண் அங்கத்தினரை - டாக்டர் முத்துவுட்சமி ரெட்டியை - பெற்ற பெருமையை அடைந்திருந்தது. இவர் ஒரு மருத்துவர், சமூக சீர்திருத்தவாதி, சமூக சேவகி. இவர் ஒரு தேவதாசியின் மகனாகும் கூட என்பது பலருக்குத் தெரியாது. அவனரைப் பொறுத்தவரை தேவதாசிகளைப் பின்வரும் விவரமாகக் கொள்கூடியிருந்தனர்.

கட்டுரை

சட்ட மேலவையில் ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவர முயற்சி செய்தார்.

இந்தச் செய்தி தேவதாசிகளை எட்டியவுடன் அவர்கள் இதை எதிர்க்க முடிவு செய்தனர். இதில் நாகரத்தினம்மா முக்கியப் பங்கு வகித்தார். தேவதாசி முறையைத் தட்ட செய்ய ஏன் எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எருக்கக் கூடாதென்பதை ஒன்பது தனித்தனி பிரிவுகளில் விவாதித்தது. அதன் பின் நாகரத்தினம்மாவின் யோசனையில் ஜீவரத்தினம்மாளைக் தலைவியாகக் கொண்டு 'சென்னை தேவதாசிகள் சங்கம்' நிறுவப்பட்டது. இருந்தபோதிலும் 1935-37 ஆண்டுகளில், தேவதாசி முறை என்பதன் மிக்கம் மீதி இருந்தவற்றின் மீதான தாக்குதல் தொடர்ந்தது. தமது இனம் மெல்ல மெல்ல அழிந்து வருவது நாகரத்தினம்மாவிற்கு மிகக் வேதனையை அளித்தது.

ஸ்ரீ தியாகப்பிரம் மகோத்ஸவ சபா என்ற பெயரில் ஒரு சங்கம் பதிவு செய்யப்பட்டது. பிரபல செலவந்தர்களை அறங்காவலர்களாகவும், 38 சங்கீத விதவான்களை நிர்வாகக் குமுவாகவும் கொண்டு செயல்பட்டு வந்தது. இந்த நிர்வாகக் குமுவில் நாகரத்தினம்மா உட்பட ஜந்து பெண்களின் பெயர்களும் (டி. பாலச்சரஸ்வதி, கேபி. சுந்தராம்பாள்) சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. 1940 ஆம் ஆண்டில் மிகப் பெரிய விழாவாக நடந்ததேறியது.

ஆராதனை விழாவின் போது நாகரத்தினம்மா, 'நான் ஒரு தேவர் அடியாள்' என்று ஒலிபெருக்கியில் தமிழை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டபின் தம் கச்சேரியைத் தொடங்கினார். தேவதாசி இன்றைச் சேர்ந்த கடைசிப் பெண்ணின் போர்க் குரல் வாணோலியின் வலைப்பின்னல் சென்றெட்டிய இடங்களில் எல்லாம் ஒலித்தது.

1951 ஆம் ஆண்டு அன்றை உள்ளூறு அமைச்சராக இருந்த சி. ராஜகோபாலச்சாரியார், தம் உறையில் நாகரத்தினம்மா ஒரு சன்யாசியும், மகானுமாக வாழ்பவர் என்றும் அவருடைய உயர்ந்த கொள்கைகள் பின்பற்றக்கவை என்றார்.

1952 ஆம் ஆண்டு ரக்கலீ சுப்பாராவின் வரவேற்கப்படாத மகளாகப் பிறந்த இவர் இறப்போது முதிர்ந்த கணியாக தியாகராஜ பக்தி தமக்கு அளித்தப் பாதுகாப்பில் பத்திரமாக, நிம்மதியாக உடலை நீத்தார் அவருடைய பூதவுவை தீருவெய்யாறிலேயே பழைமௌலியின் தீர்ப்புகளுக்கு இடையே, ஊர்மக்களின் ஆதரவுடன் புதைக்கப்பட்டது. அப்போது சிலி. ராஜகோபாலச்சாரியாரும், வணிகப்பிரமுகர்களும் அவரைப் பாராட்டிப் பேசினார்கள்.

நாகரத்தினம்மா நமக்கு விட்டுச் சென்றதுதான் என்ன என்கிற கேள்விக்கு நூலாசிரியர்:

வாழ்க்கைத் தரத்தில் கீழ்மட்டத்திலிருந்து தன்னுடைய அயராத உழைப்பு மற்றும் திறமையாலேயே சிகிச்சல் அடைந்தவர் அவர். கணக்கில்லாத அளவிற்கு பேரும் புகழும் பணமும் சம்பாதித்தப் பிறகும் தம் வெற்றிகளின் மீது சாய்ந்து ஒய்வெலுத்து விடாமல் தமது ஆழகைள் ஓவ்வொன்றையும் நிறைவேற்றத் தொடர்ந்து உழைத்துக் கொண்டே இருந்தவர். தேவதாசி ஒழிப்புக்கு எதிர்ப்பு, தியாகராஜ ஆராதனை, தியாகராஜருக்கு கோவில் கட்டியதோர் நிலவாமல், அனைத்துக் கட்சிகளும் இணைந்து ஆராதனையை நடத்தும் வரை தம் போராட்டத்தை விடாமல் தொடர்ந்தது... சங்கீத உலகில் பெண்டு ஆண்டுகளுக்குச் சமமென்பதை நிலைநிறுத்த தன் ஆயுட்காலம் முழுவதும் உழைத்தார். தமது பின்னணி குறித்து பெருமிதம்

பட்ட: இணையம்

கொண்டவர். தூற்றப்பட்ட தேவதாசி என்ற நிலையிலிருந்து உயர்ந்து, இறுதியில் ஒரு புனிதரின் நிலையை அடைந்தார்.

திருவெயாறில் தியாகராஜரின் சமாதியருகில் நாகரத்தினம்மாவின் சமாதி. அதன் அருகில், பூட்டிய கதவுகளின் ஊடே ஆசிரியர் எட்டிப்பார்க்கிறார். அப்போது எழுத்தாளர் மாலன் எழுதியதாக அறிஞர் சுஜாதா விஜயராகவன் ஒரு முறை இசைத்த வரிகள் அவர் மனதில் எழுவதாக பதிவு செய்கிறார்.

"அரசர்கள் இவைனைப் போற்றினார்கள்.

வித்வாள்கள் இவைனை விற்றுப் பிழைத்தார்கள்.

ஆணால் ஒரு தாசி அல்லவோ இவைனை குறித்தார்கள்?"

பெறுவாழ்வு வாழ்ந்த தேவதாசி குறித்த ஒர் ஆவணம் இந்தப் புத்தகம் என்றால் அது மிகையில்லை.

Siddharthan Sundaram

Writer | Bengaluru

sidvigh@gmail.com

கவிதை

ஜந்து நிமிடக் காத்திருப்பு

• கங்காதரன்

ஓவியம்/இணையம்

எப்பொழுதுமீ
ஓர் ஜந்து நிமிடமே
காத்திருக்கச் சொல்கிறாய்

ஜந்து நிமிடத்தில் திரும்பி வந்துவிழுவதாகக் கூறி
என்னை வெளியே காத்திருக்கச் செய்து
நீ வசிக்கும் விருதிக்குள் நுழைகிறாய்

இந்த ஜந்து நிமிடக் காத்திருப்புதான்
எத்தனை சுவாரசியமானது
எத்தனை திகிலானது

ஜந்து நிமிடக் காத்திருப்பில்தான்
நாம் ஒன்றாகக் கடந்துவந்த
அத்தனை நிமிடங்களையும் திரும்பிப் பார்க்கிறேன்

ஜந்து நிமிடக் காத்திருப்பில்தான்
நாம் சேர்ந்து பார்த்தத் திரைப்படங்களை எல்லாம்
மீண்டும் பார்க்கிறேன்

ஜந்து நிமிடக் காத்திருப்பில்தான்
நாம் சேர்ந்து செய்த பயணங்களை எல்லாம்
மீண்டும் பயணிக்கிறேன்

ஜந்து நிமிடக் காத்திருப்பில்தான்
நாம் கலந்து கொள்ளவிருக்கும் நிகழ்ச்சிகளுக்கு
ஒத்திகைப் பார்த்துக்கொள்கிறேன்

ஜந்து நிமிடக் காத்திருப்பில்தான்
நாம் பிரிந்தபிறகு இருக்கும் நம் வாழ்க்கையை
இயாசக்துடன் கற்பணை செய்து கொள்கிறேன்

ஜந்து நிமிடக் காத்திருப்பில்தான்
நாம் சேர்ந்து உண்ணப்போகும் பண்டங்களை
முன்னோட்டம் செய்து கொள்கிறேன்

ஜந்து நிமிடக் காத்திருப்பில்தான்
இங்கு என்னைக் கடந்து போகும் பரிச்சியமானவர்களை
அன்னியமாக கண்டுகொள்ளாமல் இருக்கிறேன்

ஜந்து நிமிடக் காத்திருப்பில்தான்
இந்த வரிகளையும்
எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்

இன்னும் ஜந்து நிமிடங்கள்தான்
இன்னும் ஜந்து நிமிடங்கள்தான்
என்று நம்பிக்கை வைத்து
ஒரு மணி நேரத்தையும்
இப்படி ஜந்து ஜந்து நிமிடங்களாய்ப் பிரித்து
காத்திருத்தல்தான்
எத்தனை சுவாரசியமானது
எத்தனை திகிலானது

அபுத்த
அலலது அதற்குத்த
ஜந்து நிமிடத்தில் கூட
நீ வந்துவிடலாம்

Gangatharan

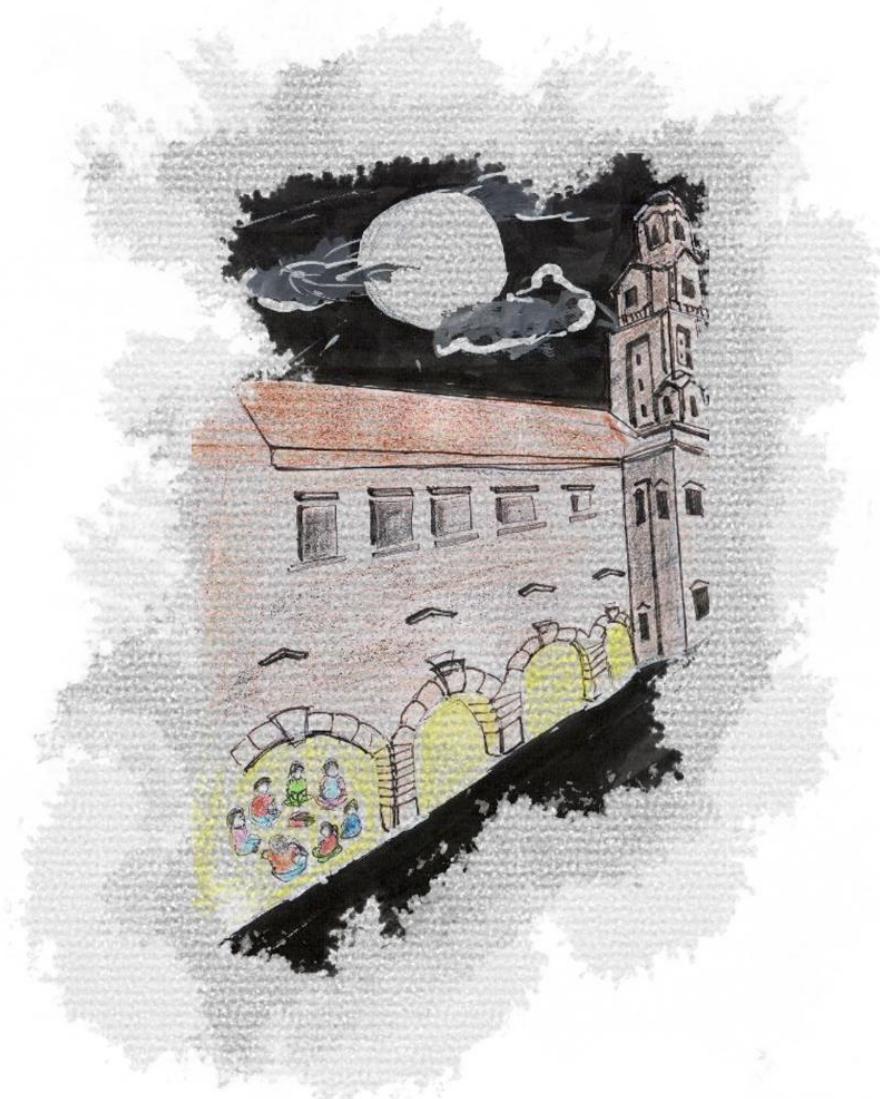
Research Scholar | Management Studies
gangatharan@gmail.com

ஒவியம்

வாட்ப்ர்கலர் & வண்ணை பென்சில் ஒவியங்கள்

• விஷ்ணு பிரவீன்

(எண்ணோம்: V. பிரந்தி (குமார்)

Vishnu Praveen

Research Scholar | ECE
vishnupraveen01@gmail.com

சிறுகதை

ஓப்புதல்

• வேதருண் ராஜ்குமார்

என் வாழ்க்கையை சிறுகதையாய் எழுதினால் ஒரு copy கூட விரிறுப்போகாது என்று தெரிந்து தான் எமது ஆரம்பிக்கிறேன். நீங்களோ சற்று யோசித்து பாருங்கள். 'ஒரு பெண், தன் மனதிற்கு பிடித்த ஆண் ஒருவனை காதவித்து, அவனையே திருமனைம் செய்து, ஒரு அழிகான ஆண் குறுந்தையை பெற்று, பிறகு இரண்டே வருடத்தில் தன் கணவனையும் விட்டு விட்டு, குழந்தையையும் விட்டு விட்டு, விட்டு விட்டு ஒருச் சென்று விடுதிராள்' என்று எழுதினால் யார் நம்ப போகிறார்கள்? யார் படிக்கப்போகிறார்கள்? 'பணம் கொடியக்கிடக்கும் மர்மக்காதலவன் ஒருவன் இருந்தான். கணவனை விட்டுவிட்டு காதலன் பின்னால் ஓடிச் சென்றான்' என சொன்னால் கூட கதையில் ஏதோ ஒரு conflict, ஒரு ஸ்வாரஸ்வரம் இருக்கும். இந்த கதையில் அதுவும் இல்லை. 'கணவன் கொடிரமானவன். தனனில் அடித்து விட்டு விட்டிற்கு வந்து தினமும் மனவியை கொடுமை படித்தினான்' உலைம். அதுவும் இல்லை. என்னதான் சொல்லுங்கள். மனிதன் அடிப்படையில் ஒரு மிருகம் தானே. நாகரிகம் என்ற போர்வையை அவன் மேல் இழுத்து போர்த்திக்கொண்டாலும் sex, violence இந்த இரண்டும் ஆழ்மனதில் அவனுக்கு தேவை பட்டுக்கொண்டே தான் இருக்கின்றன. இந்த இரண்டுமே பெரிதாக இல்லாத இந்த கதையை பிறகு எதற்காகத்தான் எழுதுகிறேன்? அப்படி ஒன்றும் உயிர்போகிற காரணமெல்லாம் இல்லை. அதுத் பதிமுன்று மணி நேரம் இந்த flight-இல் தான் பயணிக்க வேண்டும். என்னை அலவைகள் வெள்ளாமாய் எழுந்து என் இதயத்தை மூழ்கியிக்கத்தான் போகின்றன. அதை என்னால் திருக்க முடியாது. தவிர்க்க முடியாது. வேறு வழி இல்லை. எதிர்க்காள்ளத்தான் வேண்டும். அதற்காத்தான் என் எண்ணாங்களை வார்த்தைகளாய் மாற்றி எழுதித்திருத்துவிடலாம் என இந்த முயற்சி.

இந்த கதையை நீலாமான நாவலாக எழுதாமல் சிறுகதையாக எழுதவேண்டுமானால் சில விஷயங்களை உங்களுக்கு சுருக்கமாகத்தான் சொல்லியாக வேண்டும். சுருக்கி சொல்வதால்

சுவாரஸ்யம் சுற்று குறைந்துதான் போகும். ஆனால் உங்களை பக்கங்களை படிப்பதென நீருப்பச்செய்ய நன் இதை எழுதவில்லை என முன்னமேதான் சொல்லிவிட்டேனே. மேலும், எழுததாளர்களுக்கு இருப்பதை விட இந்த காலத்து வாசகர்தாங்கு கற்பனைத்திறன் அதிகம். அதனால் அங்கங்கே தேவைப்படும் போது நீங்களோ 'ானே தேனே பொன்மானே' சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள். எனக்கு இப்போது இருக்கும் மனதுமத்தத்தில் அழகான சொற்களை கொண்டு காட்சிகளை அலங்கரித்து, எதுகை மோனை கொண்டு வர்ணனை செய்வது இயலாத் காரியம்.

அவர் பெயர் ரவி. இது என் உண்மை கதையாக இல்லாமல் வெறும் கற்பனையாய் இருந்திருந்தால் அவருக்கு வேறு நல்ல பெயரை தேர்ந்தெடுத்திருப்பேன். அவர் பாத்திரத்தை பிரதிபலிக்குமாறான பெயராக தேர்ந்தெடுத்திருப்பேன்.

ஒருவேளை 'ஷாந்தகுமார்' எனும் பெயரை வைத்திருப்பேன். அவ்வளவு சாந்தமானவர் ரவி. சமார் எட்டு வருடங்களுக்கு முன், எனக்கு இருப்தி ஏழ வயதான் போது ரவியை சந்தித்தேன். ஒரு எழுத்தாளர்கள் கூட்டத்தில். என் தோழியின் ரண்பார் ரவி. அவர் தான் எனக்கு அவரை அறிமுகப்படுத்தினான். ரவிக்கும் எழுத்துக்கும் பல கிலோமீட்டர் தூரம். software engineer. நல்ல உயரம். நல்ல சம்பாத்தியம். முப்பது வயது. சாதாரணமாக பேச ஆரம்பித்தோம். எனக்கு ரவியை பிடித்திருந்தது. ஆச்சர்யம் என்னைவன்றால் ரவிக்கும் என்னை பிடித்திருந்ததுதான்.

நானும் அவரும் வெவ்வேறு துருவங்கள். மார்ஸ், வீனஸ் தான் நினைவுக்கு வருகிறது. வர்ணானை செய்யமாட்டேன் என சொல்லிவிட்டு ஆரம்பித்துவிட்டேன் பாருங்கள். என் செய்வது, பழக்க தோஷம். எழுத்தாளர் ஆயிர்க்கூடுதலாக கடந்த ஆறு வருடங்களில் மட்டும் 99 சிறுகதைகள் எழுதி இருக்கிறேன். அதில் பல கதைகளுக்கு விருதுகள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இப்போது கூட ஒரு விருது வாங்கி தான் இந்தியா சென்று கொண்டிருக்கிறேன். மூன்று நாள் பயணம். பெரிய விருதெல்லாம் இல்லை. விருதை வாங்க வரமுடியாது என தாழ்மையாக நிராகரித்திருக்கலாம்.

சிறுகதை

எதற்காக ஒத்துக்கொண்டேன் என்று சரியாக வார்த்தைகளில் சொல்ல தெரியவில்லை ஒத்துக்கொண்டாகிவிட்டது. flight-இல் ஏறி உட்கார்ந்தாகிவிட்டது. இனி அதைப்பற்றி பேசி என்ன ஆகப்போகிறது. பேச வேண்டியதை பற்றி பேசவோம்.

விலி என்னை ‘காதலிக்கிறேன்’ என்று சொல்லி இருந்தால் ஆச்சர்யப்பட்டிருப்பேன். அனால் அவர் என்னை திருமணம் செய்து கொள்கிறேன் என்றார். எனக்கு தூக்கிவாரிப்போட்டது. திருமணம் என்பதில் எனக்கு சுத்தமாய் நம்பிக்கை இல்லை. ஒரு நிமிடம் நம்பிக்கை இல்லை என்பதால் அது தவறு என சொல்கிறேன் என உடனே நினைக்க வேண்டாம். இது கணக்கு பாடம் இல்லை. சரி, தவறு என அறிவியலில் இருப்பதுபோல உலகளாவிய உண்மைகளை நடைமுறையில் எதிர்பார்க்க முடியாது. எனக்கும், என் வாழ்க்கை முறைக்கும் திருமணத்திற்கும் ஒத்துவராது என்கிறேன். அவ்வளவுதான். ‘அப்படி என்ன வாழ்க்கைமுறை? பெரிய கத்திரிக்காய் வாழ்க்கைமுறை என கேட்டால் என்னால் உங்களுக்கு பதில் சொல்ல முடியாது. ‘திமிர் பிழித்தவள்’ என நிங்கள் நினைத்தால் அதற்கும் நான் வருத்த பட முடியாது. ‘தன்னி அடித்து, தம் அடித்து, குட்டை பாவாடை போட்டுக்கொண்டு, சனிக்கிமீமை ஆனால் பார்டிடிக்கு சென்று கெட்டு குட்டிச்சுவரான ஜென்மம்’ என நிங்கள் நினைத்தால் எனக்கு எள்ளளவு கூட கவலை இல்லை. இன்று கதையை நான் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் ஸ்தானத்தில் இருக்கிறேன். நிங்கள் கேட்டு கொண்டிருக்கும் ஸ்தானத்தில் இருக்கிறீர்கள் என்பதை மறக்க வேண்டாம். இருங்கள் இருங்கள். உங்களையும், இந்த சமூகத்தையும் அவமானப்பறுத்தி திட்டிட்டத்தீர்க்க கங்கணாம் கட்டிக்கொண்டு இதையெல்லாம் நான் எழுதவில்லை. எனக்குள் எங்கோ ஒளிநிதிருக்கும் உங்களின் பிரதிநிதி நிமிலாய் என் உயிரில் ஊறி அழுத்திலிருந்து ஏழுப்பும் ஓவங்களில் எதிரொலிக்கும் கேள்விகளுக்கு எனக்கு நானே பதில் அளித்துக்கொள்கிறேன். அவ்வளவுதான். புரிகிறதா? நான் பேசுவது குழப்பமாய் இருக்கிறதா என்ன?

திருமணத்தை ஏனோ என்னால் சரியாக புரிந்துகொள்ளவே முடியவில்லை. ரவி மேல் எனக்கு ஏக மரியாதை உண்று அதனால் அழைத்து பேசினேன். இது ஒத்து வராது என்றேன். என்னறு கேட்டார். பதில் இல்லை என்னிடம். பதில் இல்லையா, இல்லை சொல்ல தெரியவில்லையா என சொல்லத்தெரியவில்லை. 'வீடிடல் பிரச்சனை ஆகும் என பயப்படுகிறாயா?' என்று கேட்டார். சிரித்தேன். முக்கால்வாசி சிரிப்பின் தர்க்கர்த்தியான முடிவு அழுகை. கண்ணீர் விட்டேன். ரவியிடம் என் கதையை சொன்னேன். என் தாயை நான் பார்த்து கிடையாது. என் தந்தை... என் தந்தைதான் என்னை வளர்த்தார். ஒரு நிமிடம் பொறுக்கன். ஒரு நிமிடம். சென்ற வரியை எழுத நான் எவ்வளவு நேரம் யோசித்தேன் தெரியுமா? எத்தனை முறை எழுதி அழித்து அழித்து மீண்டும் எழுதினேன் தெரியுமா? முடிந்தவரை கண்ணியமான முறையில் எழுதுவேன்றும் என்றுதான் இந்த கதையை ஆரம்பித்தேன். ஒன்று கண்ணியமாக எழுதுவேன்றும். இல்லை உண்ணமையை எழுதுவேன்றும். இரண்டுமே வேண்டும் என்றால் என் கதையை எழுதுவே கூடாது. எழுதுவே முடியாது. என் கேக்கதை சுக்தத்திற்காக பயன்படுத்திய முதல் ஆண் என் தந்தை தான். பதிமுன்று வயது. அமுதேன். கதறினேன். இறந்தேன். பி ருக் எத்தனையோ ஆண்கள். அவர்களெல்லாம் என் ஓப்புதலேவாறு தான். கண் கெட்ட பிறகு குரிய நமஸ்காரமா? ஓப்புதல். ஓப்புதல். அந்த வார்த்தைக்கு அற்கத் தான் என்ன? உண்ணமை என்னவென்றால் எனக்கு மரத்து போய்விட்டிருந்து. அவ்வளவு தான். அப்போது தான் ரவி

என் கையில் மோதிரம் போட்டு என்னை திருமணம் செய்து
கொள்கிறேன் என்றார். ஆழ் ஆழ். என் கதைகள் எல்லாம்
சொன்ன பிரகு நம்புவீர்களா? இப்படியும் ஆண்கள் உண்டு என்

திருமணத்திற்கு ஒத்துக்கொண்டேன். ஆனால் இரண்டு நிபந்தனைகளோடு, சிறு வயதிலிருந்தே எழுத்து எனக்குள் ஊறிப்போயிருந்தது. என் தந்தை ஒரு பிரபல கவிஞர். பல விருதுகள் வாங்கியவர். வார்த்தைகள் அவரிடம் விளையாடும். உவமைகள் அருகிபோல் அவர் பேணாவிலிருந்து வந்து பேப்பரில் கொட்டும். அவரிடமிருந்து கிடைத்த மரபணுக்கள் தான் என்னையும் எழுத வைக்கிறது என நினைத்தால் ஏரிச்சல் வரும். சகித்துக்கொள்ளவே முடியாது. கண்ணை கட்டி நெருப்பிலே தள்ளிவிட்டது போல் இருக்கும். ஆனால் எழுத்தின் மேல் எனக்கிருந்து காதல் அல்ல. ஆசை அல்ல. அன்பல்ல. வெறி. வெறியை அறிவுறவுமாய் எப்படி புரிந்து கொள்ள முடியும் சொல்லுங்கள்? முடியாது. முடியவே முடியாது. அதனால் தான் நான் எப்போது எழுதினாலும் என் தந்தையை பற்றி எனக்கு ஞாபகம் வராமலிருக்க என் அறிவை மங்க வைக்க வேண்டி இருக்கிறது. இப்போது கூட இரண்டு கோப்பை red wine குடித்துவிட்டு தான் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன். மதுவும் மறதியும் எனக்கு கூகம் அல்ல. கேவை அத்யாவசியம். சுதந்திரம்.

வலிக்கு நான் விதித் திபந்தனைகள் இவைதான். ஒன்று என் எழுத்துக்கு ஏற்ற தடங்கல்களும் இருக்கக்கூடாது. இரண்டு. குழந்தைகள் கூடாது. குழந்தைகள். உண்மையை சொல்லிவிடுகிறேன். என்னால் குழந்தைகளை ரசிக்க முடியாது. ரசிக்க தெரியாது என்பது இன்னும் பொருத்தமாய் இருக்கும் என்னாம். இல்லை. நிங்கள் தவறாய் புரிந்து கொள்கிறீர்கள். ஒரு குழந்தையை பார்த்தால் தூக்கி பிடித்து சிரிப்புக்காட்டி விளையாட என்னால் முடியும். முடியும் என்பதை விட விளையாட தோன்றும் என்னால். ஆனால் அந்த குழந்தையை ஒவ்வொருமுறை கார்ந்தில் உயர தூக்கி பிடிக்கும் போது. அழகாய் அது நம்மை பார்த்து சிரிக்கும்போது மனோத்துவ ரீதியான சில கேள்விகள் மனதில் எழும். நம் இன்பத்தின் விளைவுதான் அந்த உயிர். நம் இன்பத்தின் விளைவு தான் அந்த உயிரின் வரங்கால துற்பம். அப்படியானால் குழந்தை பெற்று கொள்வதும். ஒரு உயிரை துண்புறுத்துவதும் ஒன்றானே? இல்லை. இல்லவே இல்லை எனவும் என்னால் அறிவுப்பூர்வமாக எதிர்வாதம் செய்ய முடியும். ஆனால் ஏனோ 'ஆம்' எனும் வாதம் இன்னும் என் ஆண்மாவிற்கு அருகில் இருக்கிறது. ஒருவேளை அதற்கும் என் தந்தை காரணமாய் இருக்கலாம். ரவி என் இரண்டு நிபந்தனைக்கும் சிரித்தபடியே ஒத்துக்கொண்டார். பிறகு இரண்டையும் முறியடித்தார். சிரித்தபடியே.

எல்லா பழியையும் ரவி மேல் போட்டால் எனக்கு மனசாடிசியே இல்லை என்றாகிவிடும். தீட்டடிட்டிட்டு பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. விபத்து, புணர்ச்சியை விவரிக்க அவ்வளவு நாகரிகமான வார்த்தை இல்லைதான். ஆனால் அதுதான் உண்மை. விபத்து ரவி அன்று அளவிற்கு அதிகமாய் குடித்திருந்தார். ஏனோ சிரித்துக்கொண்டே இருந்தார். கண்கள் மட்டும் ரத்தமாய் சிவந்திருந்தன. உள்ளே அடைத்து வைத்திருந்த மனக்கிளர்ச்சிகள் தொண்டையில் சிக்கி கொண்டு வார்த்தைகளாய் வெளியே வரமுடியாமல் சிரிப்பாய் வந்து கொண்டிருந்ததை உணர்ந்தேன். அவரை தருக்க பார்த்தேன். இன்னும் சுற்று முயற்சி செய்திருந்தால் ரவியை தழுத்திருக்கலாம். ஆனால் நான் செய்யவில்லை. கட்டிலில் ரவி என்னை பிழித்து தள்ளிய அந்த தருணத்தில் ஒரு விசித்திர எண்ணம் என் மனதில் உருவானது. என் தந்தை தாயின்

சிறுகதை

அது எனக்கு புரிந்ததே இல்லை. அவர்களுக்கும் எனக்கும் அப்படி என்ன பெரிய வித்தியாசம்? வீட்டை விட்டு, குறம்பத்தை தலியே விட்டு விட்டு தன் மனதிற்கு பிழித்ததை செய்ய சென்றவர்கள் தானே அவர்களும்? ஆம். அது அவர்களின் சொந்த முடிவுதான். அதை சரி தவறு என முடிவு செய்ய நாம் யார்? இந்த உலகம் ஒரு நாடக மேடை தான். மக்கள் எல்லோரும் கட்டநாடக வேஷதாரிகள். தமக்கு ஓப்புதலான ஒரு விஷயம் என்றால் அதை தூக்கி நிறுத்துவார்கள். தமக்கு ஓப்புதல் இல்லை என்றால் துரத்தி அடிப்பார்கள். ஓப்புதல் போவிகள். எல்லோரும் போவிகள். இல்லை இல்லை. நன்றாகவே புரிகிறது. இது என் defense mechanism என்று புரிகிறது. அதுது நடக்கப்போகும் ரவியுடனான சந்திப்பின் பத்தட்டதை குறைக்கத்தேவையான ஹோர்மோனேகளை சுரக்க என் அறிவு செய்யும் மாய வித்தை என் புரிகிறது. ஏதற்கும் தயாராக அந்த coffee கடைக்குள் நுழைந்தேன். ரவி தூர்த்தில் அமர்ந்து நாளிதழை படித்துக்கொண்டிருந்தார்.

ரவியின் சந்திப்பு நான் எதிர்பார்த்ததைவிட சற்று ஆரவாரம் குறைந்தே நிகழ்ந்தது. வணிக சந்திப்பை போல் இருவரும் கை குலுக்கிக்கொண்டோம். நாற்காலியில் அமர்ந்தோம். 'எப்படி இருக்க?' என்றார். தலை ஆட்டினேன். 'எத்தனை நாட்கள் இந்தியாவில் என்றார்.' மூன்று. 'குரல் சற்று தழுதமுத்து. 'good coffee?' எப்பாதும் போல் black தானே? என்றார். இரண்டு மனிதர்களுக்கு நிருவில் நடக்கும் உரையாடல் கேள்வி-பதில், கேள்வி-பதில் என நிகழ்ந்தாலே ஏதோ சங்கடம் ஒளிந்திருக்கிறது என்பது உறுதி. ரவியுடன் என் உரையாடல் 'கேள்வி-தலையாட்டல்', 'கேள்வி-தலையாட்டல்' என்று நிகழ்ந்து. ஒரு பத்து நிமிடம் சென்றிருக்கும். முதல் முறை நான் ரவியிடம் ஒரு கேள்வியை கேட்டேன். தெரியத்தை எங்கிருந்தே வரவழைத்துக்கொண்டு. 'குமார்?' ரவி சிரித்தார்.

வலது பக்கம் கை நீட்டினார். கை காட்டிய திசையில் திரும்பி பார்த்தேன். கண்ணாடி கதவின் வழியே எதிரே இருந்த ஒரு பள்ளிக்கூடம் தெரிந்தது. மாணவர்கள் எல்லோரும் பள்ளி முழுந்து சுத்தம் போட்டுக்கொண்டு கூட்டம் கூட்டமாய் வெளியே வந்துகொண்டிருந்தார். அந்த நாற்றுக்கண்க்கான மாணவர்களில் ஒருவன் குமார். என் மனம் என்னையிருப்பதையே குமாரை கேட ஆரம்பித்து. இது குமாராய் இருக்குமோ?' ஒருவேளை இந்த பிள்ளையோ?'. ஜந்து நிமிடம் அதே திசையில் வெறித்து நோக்கிக்கொண்டிருந்தேன். ஒரு நீற பள்ளிப்பையை மாட்டிக்கொண்டு ஒரு சிறுவன் நாங்கள் இருந்த கடையின் கதவை திறந்து மதுவாய் உள்ளே வந்தான். அவனை உற்று பார்த்தேன். எங்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான். அந்த பிள்ளைக்கு சுமார் எட்டு வயதிருக்கும். இரண்டு வயது குமாரின் அழுகை சுத்தம் என காலில் கேட்கத்துவங்கியது. என் கைப்பையிலிருந்து ஒரு tissue எடுத்து தயாராய் வைத்துக்கொண்டேன். இதுவும் என் 'defence mechanism' தானோ? சொல்லத்தெரியவில்லை.

'hello daddy' என்று சொல்லிவிட்டு அப்பாவின் அருகில் இருந்த நாற்காலியில் ஏறி அமர்ந்துகொண்டான் குமார். அப்பாவின் கையிலிருந்த tablet-ஐ பிழுங்கி அதில் விளையாட ஆரம்பித்தான். விளையாட்டை எட்டி பார்த்தேன். ஒரு மான் குதித்து குதித்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. தடங்கல்களை தாண்டி குமார் அந்த மானை வழிநடத்திக்கொண்டிருந்தான். எதிரில் ஒநாய், யானை,

புலி என மானை நோக்கி வந்த மிருகங்களிலிருந்து தப்பித்து தப்பித்து மான் ஒடியது. திமிரன் ஒரு புலியிடம் மான் சிக்கியது. மானின் டடல் இரண்டாய் பிளந்து. சுமாற்றத்துடன் தலையை மேலே திருப்பினான் குமார். சட்டென ஞாபகம் வந்தவளாய் கைப்பையிலிருந்து airport -இல் அவசர அவசரமாய் வாங்கிய ஒரு ferrero rocher பாக்கெட்டை எழுத்து குமாரிடம் குருத்தேன். குமார் என்னை பார்த்தான். வேண்டாம் என தலையாட்டினான். 'உனக்குதான்' என்றேன். அப்பாவை பார்த்தான். ரவி வாங்கிக்கொள் என்பதுபோல் தலையாட்டினார். 'அப்பா, strangers கிட்ட எதுவும் வாங்கி கூடாதனு நீ தானே சொன்ன' என்றான். எனக்குள் ஒரு பூக்கம்ப் பெடித்து. 'இல்ல வாங்கிக்கோ' என்றார் ரவி. படாவென என் கையிலிருந்து பிழுங்கிக்கொண்டான் குமார். தங்க நிற உரையை பிரித்துகொண்டே கேட்டான்: 'அப்போ இந்த aunty stranger இல்லையா daddy?'. Tissue வை கண்களில் ஒத்திக்கொண்டேன். குமார் தொடர்ந்தான். 'aunty, உங்களுக்கு உப்புமா பிடிக்குமா?'. மெதுவாம் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னேன் 'ரொம்ப பிடிக்கும். என்னோட் favorite'. chocolate ஜ் சாப்பிட்டுக்கொண்டே குமார் சொன்னான்: 'எனக்கும் அதுதான் favorite. அப்பானா எங்க வீட்டுக்கு என் கூட வாங்க. உங்களுக்கு அம்மா உப்புமா செஞ்சி தருவாங்க'. என் உலகம் வெடித்து சிதியது. ரவியை பார்த்தேன். தாடையில் கையை வைத்துக்கொண்டு வேறுபக்கம் வெறித்துநோக்கி கொண்டிருந்தார். கைப்பையை ஏழ்த்து தோளில் மாட்டிக்கொண்டு அங்கிருந்து வேகவேகமாய் கிளம்பினேன். கடையின் கண்ணாடி கதவை திறந்து வெளியே செல்லும் முன் ஒருமுறை திரும்பி குமாரை பார்த்தேன். குமார் என்னைப்பார்த்து கையைசூத்தான். டாடா என்று அவன் வாய் சொல்லுவது கேட்டது. மெல்ல சிரித்தான். எனக்கு நன்கு பூக்கமான அதே ரவியின் சிரிப்பு.

இப்போது america விற்க திரும்ப flight -இல் சென்று கொண்டிருக்கிறேன். விருதை வாங்கி ஆயிற்று. வேறு என்ன சொல்ல இருக்கிறது. ஒன்றும் இல்லை என பொய் சொல்லமாட்டேன். தெரியவில்லை. என்ன பேச்கிறேன் என்றே தெரியவில்லை 99 கதைகள் எழுதிய பின்னர் இன்று முதலமுறை எழுத்துக்கள் என் தொண்டையிலே சிக்கிக்கொண்டு வெளியே வர முறக்கின்றன. இப்போது இருக்கும் மனுக்களில் வார்த்தைகளை வெளியே வரவிடாமல் தருத்துவிடுவதே நல்லது என நினைக்கிறேன். உங்களிடம் ஒரு ரகசியம் சொல்லவுமா? யாரிடமும் சொல்லவிட்டமாக்களே? வரா ஹா ஹா.. மூன்று கோப்பை red wine வழக்கத்திற்கு அதிகமாக குடித்திருக்கிறேன். தலையை சுற்ற சுற்றுவது போல் உள்ளது. எதிரில் இருப்பவர்கள் எல்லோரும் ஏன் தலைகிழாக தெரிகிறது? என்ன சொல்லிராய்? சரியாக சொன்னாம்.. தூக்கமும் ஒருவகை சுதந்திரம் தானே.. இல்லை. ஏதேதோ உளறுகிறேன். இப்படியே விட்டால் சம்பந்தா சம்பந்தம் இல்லாமல் பேச ஆரம்பித்துவிடுவேன். அதற்கு முன் இந்த கதையை முடித்துவிடுகிறேன். என்னை... என்னை... என்னை தூங்க.. தூங்க வேண்டும்.. நான்.. ஓப்புதல்.. ஓப்புதல்.. நான்.. ரவி.. விருது.. ஓப்புதல்.. குமார்.. தூங்க விருங்கள்.. தூங்க

Vedaran Rajkumar

Research Scholar | Computer Science & Automation (2017)
vdrm485@gmail.com

கவிதை

தினச்செய்தி

• இரா. ச. சக்திகுமார்

இலியப்: இணையம்

செய்தித்தானோ உரக்க
வாசித்து கொண்டிருந்தான்
பேரன்.

அதை ஆசுவாசமாக
நாற்காலியில் அமர்ந்து
கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்
கண்ணில் அறுவைசிகிச்சை
செய்திருந்த தாத்தா.

பரபரப்பாக
தயாராகி கொண்டிருந்தேன்
அலுவலகத்திற்கு நான்.

காலணியில் மறைந்திருந்த
பாம்பு கடித்து
வாலிபர் மரணம் என்று
எட்டாம் பக்கத்தில்
நாலாவது செய்தியாக

வாசித்தான் பேரன்.

போயிட்டு வரேன் என்று
அப்பாவிடம் கூறி
அம்மாவை தேடினேன்
கையில் அலுவலகப்பையுடன்.

அம்மா வெளியில்
நின்றுகொண்டிருந்தாள்
அலுவலகப்பையிற்கு
பதிலாக எனது
காலணியுடன்
இன்று.

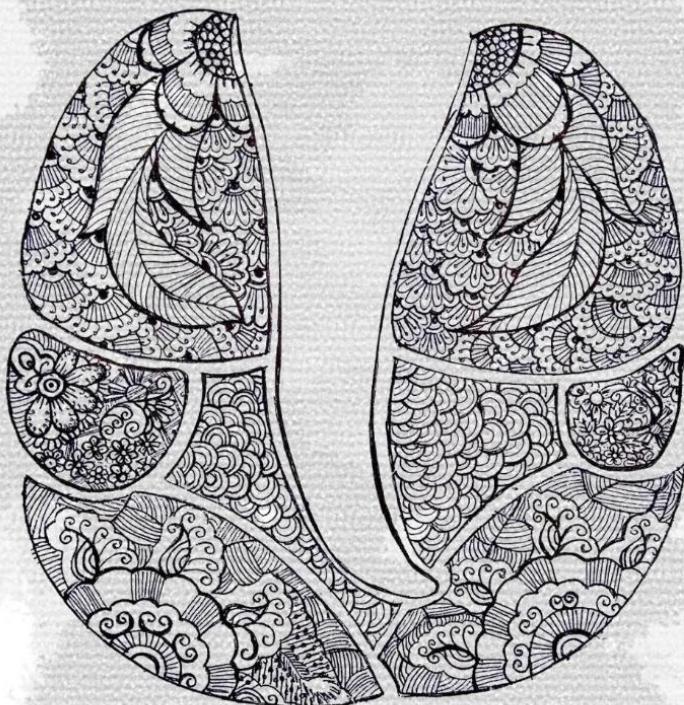
R. C. Sakthi Kumar

Research Associate | Aerospace Engineering
rcsakthikumar@gmail.com

ஒவியம்

‘நியோபாப்ரியாளிசிம்’ வகை ஒவியங்கள்

- வடிவுக்கரசி ஜெயசெல்வன்

Vadivukkarasi Jeyaselvan

Research Scholar | CeNSE
vadivu.iisc@gmail.com

சிறுகதை

மெத்தைப் பேச்சுக்கள்

• இ. ஹெமபிரபா

சத்யா அழுது அழுது துவண்டுபோயிருந்தாள். அருமை காதலன், இப்படியா என்னிடம் பேசுவான். ஒருவேளை ஒரு தீமிர் பிழித்த ஆணாதிக்கம் கொண்டவனின், வெளிச்சாயத்தை நம்பி ஏமாந்துவிட்டேனோ? நல்லவேளை இப்போதே தெரிந்ததே, இந்த அயோக்கியனின் புத்தி.

சத்யாவைவிட இரண்டு வருடம் மூத்த மாணவன் ராகவ். அவர்கள் இருவருக்கும் எப்படிப் பரிச்சயம் என்று அவர்களுக்கே நினைவில்லை. ஒருவேளை, இருவரும் ஒரே பாடப்பிரிவை ஏற்றதிருந்ததால், புது மாணவர் வருகை விழாவின்போது பரிச்சயம் ஆகிபிருக்கலாம். இல்லையென்றால், கருத்தரங்கம் நடத்தப்பட்டபோது நிறைய மாணவர்கள் ஒன்றிணைந்து பணிபுரிந்தவில், இப்படி ஏதேனும் ஒரு நிகழ்வில் அறிமுகம் கிடைத்திறக்கும்.

எது எப்படியாயினும், அவர்கள் இருவருக்கும் இந்த தினம் நினைவிருந்தது.

கருத்தரங்கம் தொடர்பாக சிலவரச் சந்திக்கவேண்டியிருந்தது, முதலாம் ஆண்டு மாணவர்கள், இறுதியாண்டு மாணவர்களோராக சேர்ந்துதான் எங்கேயென்றாலும் போய்க்கொண்டு இருந்தார்கள். ராகவும் சத்யாவும் அன்றைய பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

பேருந்து நிறுத்தம்.

இருவரும் எதுவும் பேசவில்லை. ராகவ் சத்யாவையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். சட்டென்று திரும்பிய சத்யா அவனிடம் கேட்டாள், “என்ன பார்வை இங்கேயே? என்ன கல்யாணம் செஞ்சக்கண்ணுமா?”

ராகவ் தினாறிப்போனான். இவனுக்கு எப்படித் தெரியும். இதுவரை எந்த இடத்திலேயும் நான் ஒரு சிறுகுரிப்பு கூட கட்டவில்லையே இப்போது நான் ஆமாம் என்று சொல்லவேண்டுமா! இல்லை என்ன செய்யவேண்டுமா? எந்த நெரிவியில்லாத பூத்தியரேகப்போல் இவள் பாரவைகள் என்னை வகுந்துகொண்டு இருக்கிறதே, இந்த தருணத்தில் எப்படி இவளால் முகத்தை சலவையற்று வைத்துக்கொண்டு இருக்குமிடிறது. நான் இப்போது என்ன செய்யவேண்டும்! மூளை யோசனை நடந்துகொண்டிருக்கும்போதே, ஆமாம் என்று தலை தன்னை ஆட்டியது.

சத்யா புன்னைக்கத்தாள். “சரி சரி, இப்ப நாம் பாக்கப்போற கம்பெனி பத்தி எல்லா விஷயமும் இதுல இருக்குது. ஒருத்தவை பாத்துப்போம் இல்லனா அங்க போய் ஒன்னும் தெரியாம முழுச்சா நம்ம காலேஜ மாணம் போகும். அதற்குமேல் அவள் பேசவிரும்பவில்லை என்று ராகவுக்கு பரிந்து.

இருவருக்கும் எப்படி ஒருவரையாருவர் பிழிக்க ஆரம்பித்தது என்று ரீவெண்ட் செய்து பகிர்ந்துகொண்டார்கள்.

“உன்னோட் ப்ரிலிலியன்ஸாக்கே நான் விழுந்துடேன்”

வீடியம்/ஆசோக்

“நான் மட்டும் என்ன, அந்த கவிஸ் காம்ப்படிவங்கள் உன்ன பாத்தப்பறும்தான் விழுந்ததே, ஆனா, எனக்குப் பிழிச்சது உன்னோட ஜோயியல் நேச்சர்தான்”

“உன்ன பாக்ரதுக்காகவே நான் பஸ் ரூட்டை மாத்தி வர ஆரம்பிச்சேன்”

“நீ கறுப்புக்கலர் டிரஸ் போட்டா எனக்கு ரொம்பப்பிழிக்கும். எப்படியாது ஃபோட்டோ ஏக்கறு மாதிரி ஒரு லிச்சுவேஷன் உண்டுபண்ணியிருவேன். இங்கே பாரு, எங்கிட எவ்வளோ ஃபோட்டோஸ் உன்னோதுன்னு”

மேற்சொன்னவற்றில் இதில் பெண் பேசியது என்ன, ஆண் பேசியது என்ன என்று பெரிதாக யோசிக்கத் தேவையில்லை. ஒருவருக்கு சுளைக்காமல் ஒருவர்மீது மற்றொருவர் அன்பு வைத்திருந்தார்கள். சத்யா மட்டும் அதை முன்னாலே கவனித்து இருந்தாள்.

“எப்படியெல்லாம் அன்போரு இருந்தவனால், இப்படி மனசை மொத்தமாக நோக்கிக்கும் கேள்வியை எப்படிக் கேட்கமுடிந்தது”

எதையானாலும் பகிர்ந்துகொள்ளும் அளவுக்கு நல்ல “சிரேகிதக்காதல்” என்பதுபோல், அது வளர்ந்துகொண்டு இருந்தது. முதலில் தருத்தாலும், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ராகவின் சிறுகிறு முத்தத் தேவைகளுக்கு சத்யா ஒத்துழைத்தாள். அதை விரும்புவும் செய்தாள்.

கடற்கரை.

ராகவை பேசவிடாமல் பேசிக்கொண்டே இருந்தாள் சத்யா. அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன் நம்டுச் சிரிப்புடன் சொன்னான், “அதை ஏற்றது வாய்ல வச்சாதாள் நீ பேசுற்ற நிறுத்துவன்னு நினைக்கிறேன்”.

சிறுகதை

சுத்யா உறைந்து போனாள். அதற்குமேல் எதுவும் பேசவில்லை. சிறு புன்னைக் கெய்தான். பின் அதைப்பற்றிய சிந்தனையாகவே இருந்தான். சிறுநீர் கழிக்கும் உறுப்பை என் வாயில் வைவ்பதாவது! எவ்வளவு குரை குணம் இருந்தால் இப்படிப் பேசத் தோன்றும். அவனுக்கும் ராகவுக்கும் என்ன வேறுபாரு? அவனும் இப்படித்தானே அதை என் வாயில் வைத்தான். இனி இந்தக் காதலைத் தொடர்வதா? இல்லை வேண்டாம். எப்படிச் சொல்வது? விட்டில் இருந்தபடியே மெயிலில் எழுத்த தொடங்கினான்.

"ராகவு உன்னை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. எல்லாவற்றிலும். ஆனால், ஒன்றைத் தவிர. நம் அந்தரங்கத்தில் என் தன்மானம் அடிப்படோ என்று பயப்படும்படி நீ நடந்துகொண்டதைத் தவிர. காதல் என்பதை மீற நம்மிருவருக்கும் இத்தெயில் காமம் இருக்கவேண்டும் என்பது நான் அறிந்ததுதான். அதற்கு விரும்பியே சம்மதிக்கிறேன் என்று உனக்குத் தெரியும். இன்னொரு உயிரை அது ஜனிக்கவும் செய்யும். அதற்கான தீண்டல்களுக்கும் முழு சம்மதம்.

ஏன் கணக்கள், உதறு, முகம், மார்பு, கைகள் என்று எங்கெல்லாமும் முத்தக்தால் என்னால் நிரப்ப முடியும் இருப்பினும், அங்கே? எந்தனையோ காலவு நிலையை விசாரிப்புகளிலும், கயவர்களிடமும் சிக்கும் பெண்கள்மீது சிறுநீர் கழித்தும், அதை வாயில் வைத்ததுத் திணித்தும் கொருமைப்பற்றதும் நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டிருக்கிறேன்? அந்த மனோபாவம்தானே உனக்குள்ளும் உனக்கே தெரியாமல் எட்டிப்பார்த்திருக்கிறது. ஓர் அடிமை மனப்பான்னை தெரியவில்லையா உனக்கு?"

அம்மா அழைத்தாள். "சுத்யா ராத்திரி சமையலுக்கு கொஞ்சம் காயெல்லாம் நறுக்கி வச்சுக்கும்மா. நான் கடை வரைக்கும் போயிட்டு வந்துடனேன்."

"சரிம்மா", மெயில் பாதிலேயே நின்றது. அழுதுகொண்டே காய் நறுக்கினாள்.

சுத்யா மூன்றாம் வகுப்பு படித்துக்கொண்டிருந்தாள். மின்னிறுத்தமான ஓரிரவில், அக்கம்பக்கத்து விட்டிருக்கார்கள் எல்லாம் ஒன்றாய்ப் பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள். விட்டின் இரண்டாவது மாடியில் இருக்கும் மின்கம்பியில் ஏதேனும் பிரச்சனையா என்று பார்ப்பதற்கு கீழ்வீட்டு அண்ணன் மேலே போக இருந்தார்.

"அம்மா, நானும் போயேன்மா அங்க"

"அண்ணா கைப்பிழிச், கூடவே போயிட்டு வந்துரு சரியா? கரணா வேற இல்ல"

சுத்யாவும், அண்ணனும் மாடிக்குச் சென்றார்கள்.

"சுத்யா குட்டி, இங்க் வா. உனக்கொரு விஷயம் தெரியுமா?"

"என்னதுண்ணா?"

"இங்க் கந்றைய பிசாச இருக்கும். இப்ப யாருமே

இல்லாததுணாவ, நம்மள சுத்திக்கூட இருக்கும்"

சுத்யாவின் கணக்கள் பயத்தால் மிரண்டான. அண்ணனின் கைகளை இறுக்கமாகப் பிடித்துக்கொண்டாள்.

"சுத்தக்காட்டேரிங்க வந்துச்சன்னா, நம் வாய்மூலம் இருத்தம் தெளிக்கப்பட்டு போய்மும். அப்புறம் பல்லவல்லாம் கொட்ட ஆரம்பிச்சுமும்"

எல்லா பல்லும் தன்னிடம்தான் இருக்கிறதா என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்போல் இருந்தது சுத்யாவுக்கு.

"என் வாய்ல எல்லா பல்லும் இருக்காண்ணா?"

"இங்க் கெவளிச்சமில்லையே! கிட்டவற்று கண்ணழுடிட்டு வாயத் திற. நான் இருக்கான்னு எண்ணிப்பார்க்கிறேன்"

கை வைத்துத் தேருவதற்கு பதிலாக இரண்டு நிமிடங்கள் அதைவைத்துத் தழாவினான். சுத்யாவுக்கு மூச்சமுட்டிக்கொண்டு வந்தது. இருந்தாலும் பேய் வந்துவிருமோ காட்டேரி பிடித்துவிருமோ என்ற பயத்தில் கண்ணே மூடிக்கொண்டு இருந்துவிட்டாள்.

"பேயெல்லாம் இல்ல குடி வீட்டல்போய் பேய்ன்னு பேசாத, சரியா? இல்லன்னா வீட்டுக்கே வந்தும்". அதன்பின் சுத்யா அதைப்பற்றி எதுவும் பேசவில்லை. அருத்தமுறை மின்னிறுத்தம் ஏற்பட்டபோதும் பேய் பயத்தால் 'பேய் பயத்தால் மட்டுமே' மாடிக்கு அண்ணனுடன் செல்லவில்லை.

சுத்யா இப்போது பதினோராம் வகுப்பு படித்துக்கொண்டிருந்தாள். செய்தித்தாவில் இந்த செய்தி இருந்தது. "தொட்டிலில் புதுதிருந்த ஒன்றரை வயது குழந்தைக்கு திமெரன மூச்சத்தினரால் ஏற்பட்டது. விசாரித்தில், வீட்டுக்கு வந்திருந்த உறவினரால் குழந்தை பாலியல் கொருமைக்கு உள்ளானது தெரியவந்தது".

சுத்யாவுக்கு குப்பென்று வியர்த்தது. உடல் நருங்கியது. தன்கே தெரியாமல் தான் பயன்படுத்தப்பட்டு இருந்தது புரிந்தது. தன் வயதின் அறியாமையை நினைத்து அழுதாள்.

இப்போதும் அழுதாள். மொட்டாய் இருக்கும் இளம்தேகத்தை, வெளியே எந்த கவுமின்றி கொருமைக்கு உள்ளாக்குவதற்கு வெவ்வாவு சவுமான வழி இது. குழந்தையே சொன்னால் தவிர இது பிரகுக்குத் தெரியப்போவதில்லை. தானும் அப்படித்தானே ஏமாற்றப்பட்டோம். கோபத்தால் நருங்கினாள்.

இந்த விஷயத்தை எவ்வளவு எளிதாக ராகவு சொன்னான். அப்படியென்றால், இதெல்லாம் கொருமை என்றுகூட தோன்றாத அளவுக்கு அவன் மனம் இருக்கிறதா?

அம்மா வந்துவிட்டாள். இரவு உணவெல்லாம் முடித்தாகிவிட்டது. இருந்தாலும் ஏமாற்றம் தாங்கவில்லை. கடைசியாக ஒருமுறை திட்டவிட்டாலாவது மனம் சமாதானம் அடையுமென்று தோன்றியது. ::போன் செய்தான்.

"நீ என்ன நெனச்சக்கிட்டு, என்ட அப்பி பேசன?"

"எப்படி?"

ராகவு இவர் கேள்விகளுக்கு விடை தர தர, மெயிலை டெலிட் செய்தாள். கொருமைக்கும், சுத்துக்கும் இடையே "விருப்பம்" என்பதைத் தவிர வேறு இடைவெளியில்லையோ! சுத்யா தூங்கிப்போனாள்.

E. Hemapraba

Research Scholar | ICER
hemaphyr@gmail.com

ஓவியம்

பென்சில் ஓவியங்கள்

- விஷால் கிருஷ்ணன்

Vishal Krishnan

M.E. | Aerospace Engineering
vishal301094krish@gmail.com

கவிதை

வானவில் நோக்கி

• பூநாத் சோழ

இலவியா: இணையம்

தோல்வி என்ற ஒரும் விரட்ட,
வெற்றி என்ற வானவில் நோக்கி
நிற்காமல் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது - சமூகம்.

கணைப்புறம் தருணங்களில்,
ஆங்காங்கே நின்று கொண்டு -
'இதோ.. தொட்டுவிடும் தூரத்தில் வானவில்...' - என்று
தூக்கிப் பிடிக்கப்பட்ட பிதாமகன்கள்
கனவின் விதைகளைத் தெளித்து நிற்கின்றனர்!..

'அதோ கனவின் நாயகன்...
வெற்றியின் புதல்வன்...
நம்மின் வழிகாட்டி' - என்ற கூக்குரலோரு,

ரத்த நாளங்களின் கொப்பளிப்பில்
கண்கள் மறைத்திட,
வானவில் மட்டும் பிரகாசிக்க,
'மேலும் ஓர் மேலும் ஓர்.' என்று
முண்டியடித்து,
தள்ளிவிட்டு,
மிதித்து,
அழுத்தி,
மேலேறி,
வெறி கொண்டோருகிறது!..

பிதாமகன் மறைய
கூட்டம் தருமாற,
வானவில் நாவில்
இன்னொரு பிதாமகன் தூக்கிப்பிடிக்கப் பட,
கனவு விதைகள் தொடர்ந்து தூவப்பட,
'எல்லாம் நலமே...' - என
ஒட்டம் மட்டும் நிற்கவில்லை!..

'ஓருவது எதற்கு?' - என்று
எண்ணிப் பார்க்கவும் இயலாமல்;
பின்னால்,
குவியலாய்க் கிடக்கும் பிணங்களை
திரும்பிப் பார்க்கவும் முடியாமல்;

'வானவில் மறைவதற்குள்
எட்டிப்பிடித்திட வேண்டும்...' - என்று
தன்னையும் அறியாமல்
அருகில் ஓருபவனிடம்
புலம்பித் தொலையும் - இந்த சமூகம்.

Srinath Somu

Research Scholar | Aerospace Engineering
metalsrin@gmail.com

கட்டுரை

சின்னத்தாயவள்

- பெயர்க்கப்பற இயலாது

படம்: இணையம்

'நான் கர்ப்பமாக இருக்கிறேன்' என்று 10வது படிக்கும் 16 வயது நிரம்பிய ஒரு மடந்தை தன் தாயிடம் கூறும்பொழுது என்ன நடக்கும்?! 2008 இல் இளங்கலை பட்டம் பெற நான் கலவூரியில் படிக்கும் பொழுது எழுந்த கேள்வி இது. இந்த கேள்வி 2007 இல் வெளிவந்த 'ஜூனோ' என்ற ஆங்கில படத்தை பார்த்து, வியந்து, மறந்து, திரும்பவும் பார்த்து மன்னடையில் ஓடிய பல வண்ணமான எண்ணாங்களிலிருந்து பிறந்து. அத்துடன் நிற்காமல், இது இந்தியாவில் நடந்தால் எண்ணாகும் என்று அருக்கிய கேள்விக்குறிகள் சித்திரமாய் மனதில் எழுந்தது. ஏனெனில், அமெரிக்காவில் இது நடந்தால், அதை வேறு விதமாக எதிர் கொள்வார்கள். அங்கே குழுமப் கட்டமைப்பு இறுக்கமானதல்ல. பழியும், பாவமும் எதிர்கொள்ளப்படும் விதமும் வேறு...இங்கே?!!? ஒரு குழுமப்பே தற்கொலைக்கு தள்ளப்படலாம்; கர்ப்பமான பெண் ஒதுக்கப்படவாம்; கருணைக் கொலையும் விலக்கல்ல. ஒரு தவறு இன்னொரு பெரிய குற்றத்திற்கு வழிவகுக்கும்.

2007 இல் வெளியான ஜீனோவில் ஒரு அமெரிக்க மடந்தை கர்ப்பமாகிறான். அவர் கருவை கலைக்கலாம் என்று முடிவெடுகிறார். பின்னர் அந்த கருவிற்கும் உயிர் உண்டு என்று தெரிந்து, உணர்ந்து முடிவை மாற்றுகிறான். தன் தந்தையின். அவரின் இன்னொரு தாரமான சிரியதாயிடமும் கூறுகிறார். மேலும், அந்த குழந்தையை, குழந்தை பெற முடியாமல் தவிக்கும் ஒரு தாயிடம் குருக்கப் போவதாக கூறுகிறார். குழுமப் அதிர்ச்சி அடைந்தாலும் ஒன்றாக இணைந்து அவனுக்கு உதவுகிறது.

எல்லன் பேஜின் (Ellen Page) நடிப்பு, நம் மனதை தொடர்பு ஒருக்கிறது.

2018 இல் வெளிவந்த 'சார்ஜான் கேள்ம்' இயக்கிய 'மா' குறும்படம், 'ஒன்றாக' நிறுவனத்தால் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த படத்தில் ஹாக்கி விளையாடி முடித்த ஒரு 10வது படிக்கும் மாணவி மைதானத்தில் மயங்கி விழுகிறான். நாள் தள்ளிப் போய்களாது. அவள் கர்ப்பமாக உள்ளதாக அவள் உணர்கிறான். வீரி திரும்பியவுடன் தன் தாயிடம் இதை கூறுகிறான். தந்தை கண்டிப்பான ஒரு காலேஜ் வாத்தியார்! தன் மகளின் தவரை எண்ணி கலங்கும் தாய் இதை எவ்வாறு எதிர்கொள்வான். இதை படிக்கும் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?

தீர்வை நோக்கி நகரும் இந்த குறும்படம் சிற்றனைக்குரியது. இந்த படம் சமூக அக்கறையுடன் எஸ்கப்பப்பட்டுள்ளது. தயவு செய்து பாருங்கள். இதைப் பற்றி பேசுங்கள். 'ஆணுகை' பற்றி உங்கள் மகன்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுங்கள். (கடைசி வரி முக்கியம், இதை அசிங்கமாக முகம் சலித்து படிக்காதீர்கள்) சிற்றியுங்கள்.

தாங்க மீன்கள் படத்தில், வடிவ கதாப்பாத்திரத்தில் நடித்த வேஷல்லி கிஷோர் போலவே, மா படத்தில் அம்மா கதாப்பாத்திரத்தில் வரும் கனி குஸ்ருடி (Kani Kusrusti) அவரது இயல்பான நடிப்பால் மனதைக் கவர்ந்து விடுகிறார். சிறந்த நடிகைகளை ஏனோ தீரையுலகம் பறந்தால்கிட கொண்டே இருக்கின்றது. அவர்கள் களமாழும் நேரம் வெகுவிரைவில் வருமென நம்புவோம்.

ஒவியம்

சுவர் ஒவியங்கள்

- சங்கீதா பூபதி

Sangeetha Boopathi

M.E. Student | Aerospace Engineering
sangeethab@iisc.ac.in

கவிதை

இரு என்றுதான் மாறுமோ

• இசக்கிராஜா நீலமீகன்

இலையங்கிளைப்பம்

கடற்கரையில் அவன் பார்வையிலேயே
என்னை கற்பழிப்பதை அலட்சியம் செய்தேன் !

துணி வாங்கப்போன கடையில் அறிமுகமில்லாதவன்
தந்த பறக்கும்-முத்தத்தை அலட்சியம் செய்தேன் !

பொழுதுபோக்கு பூங்காவில் தெரியாதவன் ஒருவன்
என் கன்னம் கிள்ளி முத்தமிழுவதை அலட்சியம் செய்தேன் !

பேருந்தில் பயணிக்கையில் பின்னால் இருந்து
ஒருவன் தொட்டுப் பார்ப்பதை அலட்சியம் செய்தேன் !

அழ்டோவில் செல்லும்போது ஜன்னல் வழியாக
என் மார்பகங்களை தொட வந்தவனையும் அலட்சியம்
செய்தேன் !

எனது இருசக்கரத்திலிருந்து விழுந்தபோது உதவியதில்

ஒருவன் என் இருப்பபை கிள்ளியதையும் அலட்சியம் செய்தேன் !
மருத்துவரிடம் சோதனைக்கு சென்றால் அவர்
என் பிளவுகளை சோதிப்பதையும் அலட்சியம் செய்தேன் !

நான் தெருவில் உலா வரும்போது ஒருவன் வேலை வெட்டியே
இல்லாமல்
என்னை பின் தொட்டுவதை அலட்சியம் செய்ய முடியவில்லை.

நான் ஓடினேன், கத்தினேன், நல்ல வேலையாக மக்கள்
வருவதை பார்த்து அவன் மறைந்து போனான்.
இன்று நான் தப்பித்தேன், நாளை ?

Esakkiraja Neelamegan

Research Scholar | Material Engineering
esakkibabu1987@gmail.com

சிறுகதை

அன்புடையார் அடுக்குமாடு ருடியிருப்பு

• செ. க. கார்த்திக்

உலகநாதன் மாரி ஒரு கேறுகெட்ட ஆளு எந்தார்வையும் பாக்கமுடியாது. நாக்குல கொடுக்கு வச்சிட்டு பேசவான். பேசியே மனச வெசமாக்குற பய. ஒரு நாள் பொழுதுவு இந்தாளு பாத்துடு போனா, வெட்ச் சூ வாடிழும்: நட்ட செடி காஞ்சிடும்: இவன் இன்னிக்கு காவலையல் பாப்பேன்னு நென்சீக்கூடபாக்கல். அங்குட்டு, சிற்கப்பூர்வ இருந்துட்டே, இந்த ஊரு பூராவும் அப்பார்ட்மெண்ட்டா கட்டித்தன்னி, பினாமி பேருல சொத்தா சேக்குற, அந்த பழனியாண்டியச் சொல்லனும். மாசம் பொறந்தா காசு வந்தா போதுமன்னு. இந்த மாரி மட்டமான போலீஸ்காரன் எல்லாம் கூட வச்சிட்டு இருக்குறான். இதுவு விசுவாசம் பொங்கி, வருசா வருசம், குக்கால் நட்ட நாளனிக்கு, நம் உலகநாதன் நட்துற சொற்பொழிவு கேட்கணுவே: அது ஒன்னு மட்டுமில்லன்னா, இவன் பவுச இந்த ஊர்வ நாறிழும். ஆனா சும்மா சொல்லக்கூடாது; வாங்குன காக்கு அதிகமாவே, இவன் மேடையேறுனான்னா ஆத்திருவான். இவன் பேசுந்த கேட்டா, உடையார் பாளையம் சமாதியிலேந்து, அந்த வடிவுடயாரே எழுந்து வந்து, இந்தா இன்னும் 30 ஏக்கர்னு. இவனுக்கே எழுதி குருத்துறவாரு.

என்ன சுத்தி, ரத்த சொந்த மெல்லாம் இருந்துசோ இல்லையோ! இந்தமாரி கெட்ட பந்தமெல்லாம் ஓட்டிக்கத் தவருனைதியில்ல. இவனபத்தி சுந்தரேசன் பெரிப்பா, திருமாறன் மாமா கிட்ட சொல்லி, பொலம்பாத நாளோயில்ல. கதகதையா அவ்வளவு சொல்லுவாரு. இவன் யோகித அவரு பேசுற பேச்சிலேயே அப்படி நாறும். அப்பேற்பட்ட அயோகியப்பய. ஆனா, இன்னிக்கு இந்த

அப்பார்ட்மென்ட்ல அவனகேட்காம யாரும் வர முடியாது: போகமுடியாது. அத்தையையும், வெற்றியையும் தவிர. இந்த எட்துவு எவனையும் இவன் மூணு வருச்ததுக்கு மேல தங்க வச்சது கெட்யாது. அனாவசியமான சந்தேகங்களையும், பிரச்சனையையும் தவிர்குற்துக்காகவே, இந்த மூதேவி இப்படி செஞ்சிட்டு இருக்கு திடுவ. இந்த சனியன் யூனிபார்ம் போட்டு போலீஸ் ஸ்டேஷன் இருந்தத விட, அப்பார்ட்மென்ட் வாசலுவ பொறுக்குனது தான் ஜாஸ்தி. சுந்தரேசன் பெரிப்பா மாரி, வாழ்க்கைவ போராடி வெளில் வந்த மனுசனுங்களுக்கெல்லாம், இவன் இருப்பே அவமரியாத தான்.

எங்க ஊர்வ, சின்னப்பவுடையார் தோட்டத்துவு வேல செய்யறது, அந்த பெருவுடையார் கோயில்ல சேவகம் செய்யுறதாகவே ஊர்காரங்க நென்ச்சாங்க, அப்பேற்பட்ட வரோட பன்னயத்துவ, நேரடிய ஊழியன்குச்சு வாழ்த்வங்கதூன் எங்கப்பாவும், பெரிப்பாவும். ஆனா அந்த செளக்கியமும் சந்தோசமும் ரொம்ப நாள் நெலவக்கல். ஊருக்குள்ள, குடிபோதயுல வந்த ஒரு படையாட்சி பயலோட நடந்த கைகலப்பக் காரணங்க சொல்லி, வீர பூந்து அப்பா, அம்மா, பெரிம்மான்னு. இன்னும் நெறையாப் பேர வெட்டிச் சாக்சிடான்னுவ. நான், வெற்றி, நெறுவாளி எல்லாம் அப்ப கொழுந்தைங்க, அதுக்கப்புறம், எல்லாமே எங்களுக்கு எங்க பெரிப்பாதான்.

வடிவுடையாருக்கு மொத்தம் ஆறு பசங்க, அதுவு கடைசிப் பய்யன் தான் சின்னப்பவுடையார். ஊருக்கு ஒரு கூத்தியான்னு. தான்

சிறுகதை

அண்ணனுங்க போல வாழாமா, தனக்குனு தெரிஞ்ச நியாய தர்மத்தோடப் பொறுப்பு பாத்த அந்த பெரியமனுசனுக்கே, தான் எல்லா சொத்தையும் எழுதி வெசிட்டிரு, செத்து போய்ட்டாரு வடிவடையார். ஆனா, காலம் யார் மிசம் வெச்சிச்சு?

சின்னப்பவுடையார், தன்னோட கடைசி காலத்துவு, சாதி பிரச்சனையுல, தறிகெட்டு கெடக்குற இந்த ஊறு நெனக்கி வருந்தாத நாளிலு. இதுகூட பஞ்சம் வேற வந்து ஒட்டிக்கிட்சி.

மழை தன்னி இல்லாம, கழனி காப்பல்லாம காஞ்சி போய்யுக்கி. அப்பத்தான் தனக்குனு ஊறு கூதி இருக்குற நெலத்துவேந்து வர சன்னாம்பு கல்ல விதது, ஊறு சனத்துக்குப் பொற்கிப் போட்டாரு. அந்த நேரத்துவ தான், சின்னப்ரோட பய்யன், பழனியாண்டியும், சுந்தரேசன் பெரிப்பாவும், வேற வேல தேடி சென்னைக்கு வந்தாங்க.

சின்னப்பரு ஏழுககப்பரும், தனக்கு சேர வேண்டிய மொத்தச் சொத்தையும், அவசர அவசரமா விததுக் காசாக்கி, சின்கப்பூர்வ ஒரு கப்பல் கம்பெனிய பழனியாண்டி வாங்குனாரு, அத வெட்சி நெற்றை வாழமும் பாததாரு. ஆனா சலவிக்காக ஊருமக்களுக்குக் குருக்கல். தன்னோட வாபத்துவ வந்த மொதக் காசையும் சென்னையுல் உடையார் கருப்பஸ்னு ஒரு நிருவனத்துத் தொடங்கி. இன்னும் வாபம் பாததாரு. பெரிப்பா சுந்தரேசனோ, ஒரு தனியார் கட்டுமான நிறுவனத்துவ வேலைக்குச் சேந்து, பெறவ அதே கம்பெனிய நிர்வகிக்குற அளவுக்கு முன்னுக்கு வந்தாரு. அது சின்னப்பருகிட்ட அவரு கத்துக்கிட நேரமையோட பலாபவன். எத்தன வேல இருந்தாலும், தனக்கு நேரங்கெடைக்கும் போதெல்லாம், ஊருக்கு வர அவரு தவறுண்டே இல்ல. வேல தேட்ர சனங்களுக்கேல்லாம், அவரு கம்பெனிலேயே வேல போட்டுத்தந்து, அவங்க வீட்டிலு ஒல கொதிக்கவெட்சவரு எங்க பெரிப்பா தான். பெரிப்பா, ஊருக்கு வந்து போகுறத்குக் கு முக்கியமான காரணம் ரெண்டு இருக்கு. ஒன்னு நான்: இன்னொன்னு, என்ன வளத்து திருமாறன் மாமா. சின்னப்பர் தோட்ததுவ ஊழியருக்கு செஞ்சுவங்கள் இன்னொரு முக்கியமானவரு, திருமாறன் மாமா. மாமாவும் பெரிப்பாவும், சின்னவயயக்கலேந்து படு தோஸ்து. செந்துறையில ஒன்னாதான் ஸ்கல்ல படிச்சாங்கி அவங்க ஆருவத்து பாத்த சின்னப்பரு, அவங்களை சிதம்பரத்துவ தான் செலவுலேயே டிள்ளமோ படிக்கவெட்சாரு. அந்த நன்றியும் விசுவாசமும் சாவற வரைக்கும், மாமாக்கும் பெரிப்பாவுக்கும் இருந்துச்சி.

பஞ்சம்பட்டு ஊருகாஞ்ச நேரத்துவ தான், அந்த தெரு பொறுக்கி உலகநாதன் அப்பன் கொடிராயன், செயங்கொண்டத்துவேந்து சின்னப்பர் பாகக் ஊருக்கு வந்தானு சொல்லுவாய்ந்க, அந்தான அப்பவே வெள்க்காரனுக்கு வேல செஞ்சு நாய் தான். சின்னப்பரு சொத்தெல்லாம், சன்னாம்புக்கல்லா இருந்துச்சி. அத விததுக் காசாக்குற விதது கொடிராயனுக்குத் தெருஞ்சிச்சி. அந்தான செத்தப்புறம், தியாகி கோட்டாவுலதான இந்த கோட்டான் போலீஸ் வேல வாங்குக்கி. இவங்கப்பன் அப்புடி என்ன தியாகம் பண்ணனான்னு இன்னிக்கு இருக்குற டால்மியாபுரம் சனங்க்கிட்ட கேட்டா கழுவி வீதுத்துவானுங்க. இவங்கப்பன் பாத்த அதே எச்ச வேலையத் தான் இந்த நாயும் இன்னிக்கும் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கு, என்ன, இப்ப அந்த பழனியாண்டியும் இதுல கூட்டுக் கலவாணி.

தான் சொந்தக்கால் நின்னுத்தான் சம்பாதிக்கணும்னு நெனச்சு சுந்தரேசன் பெரிப்பா, என்னையும் நெறுவாளியையும், திருமாறன் மாமா வீட்டையில் வீட்டு சென்னைக்குப் பொறப்பாரு. சுந்தரேசன் பெரிப்பாவோட தனித்தெருமய மெட்சாம பழனியாண்டி இருந்ததே இல்ல. சின்கப்பூர் போன,

பழனியாண்டி, நெறுவாளிய தன்னோடயே வெட்சி படிப்பு சொல்லிப் பாத்துக்குறதாவும், இங்க சென்னையுல இருக்குற வர்த்தகத்த நீ பாத்துக்கணும்னும், சுந்தரேசன் பெரிப்பா கிட்டக கேட்டுக்கிட்டாரு. மவஞ்சுக்கு நல்ல வாய்ப்பு வருமேன்னும், திருமாறன் மாமாவோட சொம கொறுயுமேன்னும், பெரிப்பா இதுகு ஒத்துக்கிட்டாரு. உடையார் க்ரூபஸ் ஓட மொத்த வர்த்தகத்தையும் தனி ஆனா நின்னு ஒசுத்திக் காட்டுனாரு பெரிப்பா. நேரமையா தொழில செய்யும்னு ஆசு பட்ட பெரிப்பாவுக்குப் பெருஞ் சோதனையா இருந்தது, இந்த உலகநாதன் பயதான். மொறகேடான வழில சொத்து சேக்க ஆசைகாட்டி, பழனியாண்டி மனச இன்னுங் கெருத்தான் அந்தத் தருதல. ஒரு கட்டத்துவ பழனியாண்டிக்கும், பெரிப்பாவுக்கும் நருவுல தீராத விரோதத்து வளத்துவிட்டு அதுல குளிர் காஞ்ச பிராணிதான் அது:

இந்த சனப்பய மூஞ்சிலதான் இன்னிக்கு நான் காலை மழிக்கணும்னு என் தலை எழுதியிருக்குபோல. என்னபென்னித்தொலைய? காலை அதுவுமா போன பண்ணி, வெற்றி பத்தட்டதோட என்ன வீட்டுக்குவானும் சொல்லும் போத, எப்படியும் இந்த எச்ச பய அங்க இருப்பானும் எனக்குத் தெரியும்.

சுந்தரேசன் பெரிப்பாவ கொலைசெய்ய முயற்சி நடக்குறது அவருக்குத் தெரிஞ்சுவடனே, தான் நிறுவகிச்சிட்டு வந்த எல்லாப் பொறுப்புகளையும் விட்டுடருதி திரும்ப அவருக்கடிடம் கட்டிற தொழிலுக்கே போய்ட்டாரு, அந்புக்குறதான் தான் பொண்ண குருக்கணும்னு நெனச்சிட்டு இருந்த பெரிப்பாவுக்கு, அவங்கப்பன் பழனியாண்டியப் போலவே இவனும் மொறகேடான ஆஞ்சதான்னு தெரியவந்ததுமே, நொந்துப் போய்ட்டாரு. பணிக்கமியினாலும், மனசொர்வனாலும் மொத்தமா பருக்கையிலேயே கெடந்தாரு பெரிப்பா. சென்னை வந்து அவர பாத்துக்கிட்டது எல்லாம், மாமாவும் அத்தையந்தான். அந்நேரத்துவம், மாமாகிட்ட பெரிப்பா மனசொட்டஞ்சி பேசுறப்ப தான் இவனுங்க வெவரமெல்லாம் எனக்குத் தெரிய வந்துச்சி.

ஆயிரந்தான் கொலைறு அளவுக்கு பக ஒருவாகியிருந்தாலும், நெறுவாளிய பழனியாண்டி பாத்துக்காமலாம் இல்ல. நல்லா படிக்கவெச்சாரு, தான் புள்ளைக்கு நெகராப் பாத்துக்கிட்டாரு. ஆனாலும், நெறுவாளிய தான் யையனுக்குத் தரணும்னு பேச்சிவரும்போது, சாதி அவர தகுதுச்சி, படிச்சது போதும், இங்க வந்து வேல பாருன்னு பெரிப்பா சொன்னதும், நெறுவாளி எந்த வேசாரம் இல்லாம அத்துன வருஷங் தழிச்சி இங்க வந்தா. அன்புலே பெருசா அபிப்பிராயம் இல்லாம இருந்த நெறுவாளி மனச, பெரிப்பாவுக்கு ஒரு உருச்சாக்கத்தக் குடுத்துச்சி, ஒருநாள், சுகந்தி அத்தைய பக்கத்துவ கூப்பு கிட்டக்க உட்கார சொன்ன பெரிப்பா, வெற்றிய நெறுவாளிக்கு கட்டிக்குறப்பியானும் ஒரு கொழுந்தமாரி கேட்டாரு. எந்தவுயல் அப்படியே இவனநுது விழந்துச்சி. அன்புக்கும், நெறுவாளி பொருத்தமான சொடிதான்னு பழனியாண்டி நம்பாத் நாளிலு. ஆனா, மழுக்கம்போல, அந்தான மனச சாதி சாக்கடைய சொல்லி கரடுசன கமுசட, இந்த உலகநாதன் தான்.

நெறுவாளி கொழுந்தையா இருக்கும் போதே சிங்கப்பூர் போய்டா. அவங்கு அவங்கப்பாவத் தவிர வேற யாரையுமே தெரியாது. திருமாறன் மாமா, சென்னையுல தங்கிப் பெரிப்பாவ பாத்துக்கிட்டக் காலத்துவல் கூட, தான் அப்பாவ பாத்துக்கிட்ட மாமா மேல, அந்த அளவுக்கு மரியாத வெட்சி இருந்ததா எனக்குத் தெரில. அவ பேட்சிசில மேற்கத்திய வாட அப்படி அடிக்கும் வளந்த விதம் அப்படின்னு மாமாவும் அத்தையும் அத ஒரு குத்தமாவே

சிறுகதை

எபுத்துக்கிட்டது கெட்யாது, வெற்றிக்கும், நெருவாளிக்கும் பேசன மாறி கல்யாணமும் நடந்துக்கீ. சுந்தரேசன் பெரிப்பாவும் கொஞ்ச நாளை காலமாய்ட்டாரு. தான் அப்பா, தன்ன விட்டு போனத நெருவாளியால் தாங்கிக்கவே முடிவு. அவ மாசக்கணக்கா அழுத யாராலையும் அவ்வளவு சீக்கிரம் மறக்க முடியாது.

வெற்றிக்கும், நெருவாளிக்கும், அப்பா சொல்பேசு கேக்குற குண்டக்கத் தவிர, வேற எந்த விசியத்துவையும் அவங்குக்கு ஒத்துப் போனது கெட்யாது. வெற்றி, சாது, கிராமத்துவ படிச்ச பய்யன். நல்ல உறிஞர்ன்னவன். அப்பா, அம்மா அப்புறம் நான் தான் அவனுக்கு ஒலகம். வெற்றிக்கு என் வயக்தான். ரெண்டு பேரும் அரியலூர் அரசு கலைக் கல்லூரி வரையுலயும் ஒன்னாத்தான் படிச்சோம். வைற்ஸ்கூல் வாத்தியார் ஆக்கணுங்கும் நன்ன ரெண்டு பேரு வெள்ளுங்கூட மாமாவும் அத்தையும், பெரிப்பாவு பாத்துக்குறத்துக்காக சென்னை வந்தப்ப, நாங்களும் கூடவே இங்கு வந்துட்டோம். ரெண்டு பேரும் இங்கவே மேல படிச்சோம். ரெண்டு பேருக்கும், தாம்பரத்துவ ஒரு கவர்ந்மென்ட ஸ்கூல் வேலையும் கெடச்சுது பெரிப்பா விட்டுவேந்து ரெண்டு பேரும் ஒன்னாத்தான் வேலைக்குப்போவோம்.

நெருவாளி, தான் அப்பாவுக்காகவும், னாருக்காகவும் தான், வெற்றிய கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டான்னு அப்புறமாத்தான் தெரியவந்துக்கீ. இதுக்கு நுபவல பழனியாண்டி, நெருவாளிக்குக் கல்யாணப்பரிசா அவருக்குச் சொந்தமான அடுக்குமாடி குழியிருப்புலெந்து வின்னு லீட்கெகருத்தாரு பழனியாண்டி மேல வெச்சிருக்க அளவு கடந்த மரியாதையினாலையும், பாச்துநாலையும், அந்த ரெண்டு வீட்டையும் வாங்கிக்கிட்டு அங்கேயே குடி போகணும்னு நெருவாளி ஆசைப்பட்டா. திருமாறன் மாமா, பழனியாண்டி பரிசா குருத்த விட்டுக்கு வர தங்கு விருப்பமில்லைனு சொன்னப்ப, மாமாவ வயக்கல பெரியவருன்னு கூட பாக்காம, அவ வாயாலேயே வழுத்தெருத்தா. பெரிப்பாவுக்காகவும், வெற்றிக்காகவும் மாமா அதெல்லாத்தையும் பொறுத்துகிட்டு இருந்தாரு தான் அப்புவக்காகவும், என்க்காகவும், எல்லாத்தையும், வெற்றியும் சிகிச்கிட்டான். ஆனா, நான் இன்னும் சொத்துவும் உட்ப் போட்டு தான் தின்குறேன். தாம்பரம் பக்கத்துவையே ஒரு தனி வீர வாங்கி நான் அங்க போய்டேன். நெருவாளி இல்லாத நேரத் வெற்றிக்கூட விரோசிச்சிட்டு, விட்டுக்குப்போய், மாமாவையும் அத்தையையும் பாத்துட்டு வருவேன்.

இப்படி போயிகிட்டு இருந்த நேரத்துவ, கொஞ்ச மாசத்துவயே, மார்ட்டப்பால மாமா இறந்துட்டாரு, வெற்றிய நான் தேத்த பட்டப் பாரு எனக்குத் தான் தெரியும். ஆனா எங்க எல்லாரையும்விட மாமா பிரிவ தாங்க முடியாம தவிச்சுது அத்தை மட்டுந்தான். நெருவாளிக்கு இதெல்லாம் ஒரு சம்பவமாவே தெரிவ. அவங்கு வேலைதான் எல்லாமே தனக்குக் குறுத் தின்னொரு விட்ட தன்னோடு ஆப்சோ நெருவாளி மாத்திக்கிட்டா. ஆனா, அந்த அப்பார்ட்மென்டல் இருக்க எல்லாருமே, அவலு ஒரு கொலகாரியாலே பாத்தாங்க, அந்தக் குற்ற உணர்ச்சிய வெளிய காட்டிக்காம நெருவாளியால ரெண்டு வருசம் தாக்குப் படிக்க முடிஞ்சிது.

எங்க உலகம் ரொம்ப சின்னாதாக்கி. நான், வெற்றி, அத்தை; அவ்வளவு தான். இருந்தாலும் நான் தாம்பரத்துவ இருந்த என் விட்ட விட்டுக்கு முழுசா இங்கு வரவு. அத்தைக்கு இப்பவெல்லாம் காது சரியா கேக்குறது இல்ல. முதும் அவங்கள் பாடாபுத்துது. இதுக்கு நுபவுதான் ஒரு வருசம், நெருவாளிக்கு ஜார்ஜியாவு ஒரு ப்ராஜெக்ட விசியமா போகணும்னு ஆர்பர் வந்துக்கீ.

கல்யாணம் ஆகி இன்னும் வெற்றிக்கு கொழுந்த இல்லன்னு அத்தை வருத்தப்பட்டுச் சொல்லிட்டுமிருந்த நேரம். ஒரு வருசம் ஸ்கூல்க்கு லீல் போட்டுட்டு என்கூடவே வந்துருன்னு, வராத காவெரியா நெருவாளி வாயுவேந்து அந்த வார்த்த வந்துக்கீ. அவகூட போறுத்தான் சரின்னு அத்தையும் சொன்னாங்க. என தலையுல அப்படியே இடிவந்து விழுந்துக்கீ.

வெற்றிக்கும், நெருவாளிக்கும் நுபவுல எந்த தாம்பத்தியழும் கெட்யாது. அது எனக்கு நல்லாலே தெரியும். ஆனா அத்தைக்கிட்ட வெற்றி நடிக்குறதும், வெற்றிக்கூட அத்தை நடிக்குறதும். எதுக்கணு எனக்கு இந்நியவரைக்கும் புரியவே இல்ல. ஒலகமகா மருமக தனக்கு கெட்சிருக்குறதாவும், தாம்பிள்ள ரொம்ப சந்தோசமா இருக்குறதாவும் அத்தை வெளி வீட்டாளாங்கக்கிட்ட பேசுது என்னக்கூல வைத்தி குத்தராப்புல இருக்கும், பெற்றியும், அத்தைக்கிட்ட, தான் வெளியே நெருவாளியோட இருக்குறதாவும், அவளோ பெளியூர் போறதாவும், அவகூட போன்வ பேசிட்டு இருக்குறதாவும், பொய்யா சொல்லிட்டு இருபான. அவன் போனவ, நெருவாளியோட நம்பர், ரீசன்ட் காலி இருந்து கூட நான் பாத்ததே கெட்யாது. நெலம் இப்படி இருக்க, நெருவாளி எதுக்கு வெற்றிய கூடிட்டு ஜார்ஜியா போக ஆசப்பறான்னு எனக்குப் புரியவே இல்ல. நெருவாளிக்கூட, சாங்கியத்துக்குக் கூட நான் பேசனது கெட்யாது. இத்ப்பதி நான் வேற எப்படி தெரிஞ்சிக்க?

எல்லாம் யோசிக்குறத்குள்ள, ரொம்ப வேகமா நடந்து முடிஞ்சிருச்சி. நெருவாளியும் வெற்றியும், ஜார்ஜியா போய்தாங்க. நெருவாளி, ஒரு கம்ப்புட்டர் பெக். சிங்கப்பூர்வ இருக்க ஒரு எம்.என்.சி. காக அவ வேல பாத்துட்டு வந்தா. சென்னைக்கு அவ மாத்தல வாங்கிட்டு வந்து. அதே வேலைய தொடர்ந்து சென்திட்டுத்தான் இருந்தா. அப்பாட்டமென்டல இருக்க அவளோட ஆபிஸ்ல என்ன இருக்கு என்ன நடக்குதுன்னு எங்க யாருக்குந் தெரியாது. வெற்றி நெட் ஆனா, தன்னோட போர்சன் இல்லேன்னா, நெருவாளியோட ஆபிஸ்ல இருக்கான்னு. அத்தை நென்சிட்டு இருந்தாங். அத்தை அப்யிதான். குழந்தமாற். ஒலகம் தெரியாவங்க, நெருவாளிகூட போய் பூக்குறதுக்கு, வெற்றி என்ன பைத்தியமா? அவன் ஒரு சக மனுசனாக்கட அவ மதிச்சது கெட்யாது. வெற்றி அவகூட ஜார்ஜியா போனதுல அவனவிட கவலைப்பட்டு நானான் இருக்க முடியும். ஜார்ஜியா போன வெற்றி, எனக்கு பேன்வ காண்டக்ட் பண்ணி சொன்ன விசியமெல்லாம், என் நாடியையே நிறுத்திருச்சி. அவன் சொன்னெதல்லாம் நான் கத்தையுல கூட படிச்சதே இல்ல.

நெருவாளி சுந்தரேசன், இன்டர்போலோட ரெவன்யு டிவிசனல், கான்டிராக்ட் பேசிஸ்ல வேல பாக்குற ஒரு பெக் ஏஜன்ட் ஜார்ஜியா இம்மிகிரேஷன்ல அவ பாஸ்போர்ட்/விசா வெரியை பண்ணும்போது தான், வெற்றிக்கீ இந்த விசியம் தெரிஞ்சது. ஜார்ஜியா ஓன்னும் அவங்குக் குதுக இல்ல. அவ இந்த மாறி நெறைய நாட்டுல போய் வேல பாத்தவதானாம். அவ பாஸ்போர்ட்டல இருக்க பன்னாட்டு முத்திரைகள் அத உறுதி சென்சுருக்கணும். ஆனா அதவிட, அதிர்சியா இருந்தது, போன, ஒரு மாசத்துல வெற்றி எங்கிட்ட சொன்னது தான். ச.விட்சர்வாந்த் நாட்டுல இருக்குற ஒரு மகப்பேறு மருத்துவமனைக்குப் போனதாகவும், அங்க சில சோதனைகள் முடிஞ்சி திரும்ப வீட்டுக்கு வர்தாயும் நெருவாளி வாடும் வெற்றி எங்களுக்கு நல்லாலேத் தெரியும். ஆனா அவ இப்படி செய்வான்னு நாங்க நெறைக்கல. வெற்றி-நெருவாளி

சிறுகதை

கொழுந்தைய சுமக்க, ஒரு வாடகைத் தாய சுவிடசர்லாந்து நாட்டு மகப்பேறு மருத்துவமனை அவங்களுக்கு தயார் சென்றி குடுத்துருக்காங்க. வீட்டிப்பக்கம் இருக்குற குழுவுள, வெற்றிக்கும் நெருவாளிக்கும் கொழுந்து இல்லன்னா அவங்க நிலைமை என்னாகும்னு நென்சீ நெருவாளி இந்த முடிவுக்கு வந்திருப்பாலோ? ஆனா அத்தையோட மனாநிலைய கருதி. வெற்றி இதுக்கெல்லாத்துக்கும் ஒத்துக்கிட்டான். அவனுக்கு இதுவ பெருசா சொல்லுரத்துக்கும் இடம் கெட்டையாது, இது நெருவாளி எடுத் முடிவு மறுத்து பேசுறவு ப்ரோஜென்மத்து. நெருவாளி கர்ப்பா இருக்குறதாகவும், ஜார்ஜியாவும் அரசியல் நிலவரம் சரியில்லாத காரணத்துணால இந்தியா திரும்ப முடியாதுன்னும், அத்தைய வெற்றி நம்பவெச்சான். இதுக்கு பெரிய ஒட்டந்த நான்தான்.

பலவருசம் கசந்து போன எங்க வாழ்கையுல் தேன் சேக்தது ராகா தான். வெற்றி ஒரு வருசம் கழிக்கி ஜார்ஜியாவேந்து வரும்போது அந்தக் குட்டி தேவைதை கைல தூக்கிட்டு வந்தத என்னால இன்னிக்கும் மரக்கவே முடியாது, வந்தன்னிலேந்து என சண்டுவரவு புதிச்சிட்டு என்ன பாது மட்டும் ராகா அவ்ளோ அழகா சிரிப்பா. சொர்க்கம் அப்படி தான் இருக்கும்னு என்கு அன்னிக்கிப் புரிஞ்சிது ராகா எங்க வீட்டுக்கு வந்து இன்னியோட எட்டுவருசம் ஆகுது இந்த சிமென்ட் சிறைக்குள்ள எங்களுக்குக் கெட்ச முழ சுதந்திரம் ராகா. அவ்லோட இருந்து இந்த எட்டு வருசம் தான் நான் வாழ்ந்தேன்னு சொல்லுவேன். அவ்லோ அழகு, அவ்லோ பொறுப்பு. அந்த புள்ள சிரிச்சா யாரும் கொழுந்தயாவாங்க, எங்க நாலு பேருக்கும் அவதான் எல்லாமே. நெருவாளிக்கோ, ராகா மேல பெருசா ஒரு ஈர்ப்புவாம் கெட்யாது. ராகா எங்கூட நெருங்கி இருக்குறது, அவனுக்கு ஒரு உறுத்தலாக்கூட இருந்தது இல்ல. நெருவாளி வருசத்துக்குக் கொறஞ்சுது எட்டு மாசமாவது வெளிநாட்டுவது இருப்பா. அவ இல்லன்னாலும் நாங்க அவை பெருசா மில் பண்ணது இல்ல. நானும் மழுநேரம் வெற்றியோடவிட்டலான் அதிகநேரம் செலவு சென்னேன். ராகாவுக்கும் அது தான் புதிச்சிருந்துச்சி. அத்தையும் இதெல்லாம் ஒரு பெரிய விசியமா கண்டுக்குறது கெட்யாது. வாழ்க்க அழகா போயிட்டுமிருந்துச்சி.

போனமாசம் ராகாவ ஸ்கல்லேந்து கூட்டிட்டு வந்து, வீட்டுக்குள்ள நிறுமுயம் போது, வெற்றி வாசுவாண்ட வந்து, என்ன யார் சொல்லுதையும் நம்பாதேன்னு, என் காதுல வந்து சொல்லிட்டு வேகமா வெளிய போயிட்டான். இவென் என்ன பெத்தியமா? நான் என்னிக்கு இவென் சொல்லத தவிர வேற சென்றிருக்கேன்? உள்ள போனதுமே, அத்தை கையுல வெல்லதத எடுத்துப்பு வந்து எனக்குக் குறுத்தாங்க. நெருவாளி மறுபடியும் மாசமா இருக்கான்னு சொன்னாங்க, என் தலையுள இடி விழுந்த மாறி இருந்துச்சி. நெருவாளி இப்ப இருக்குற நெல்லமை, விமானத்துவ அவளை பயணிக்க முடியாதுன்னும், இன்னும் ஒரு வருசத்துக்கு அவ இங்க தான் இருப்பான்னும் அத்தை சொன்னாங்க. அன்னிக்கு ராத்திரி ராகா எனக்கும் அத்தைக்கும் நிபுவுலயே படுத்துத் தூங்கிட்டா.

நான் முந்தானேத்து வெற்றியோடக் கடைக்குப் போயிட்டு, காய்கறி வாங்கிட்டு, அப்பார்ட்டெமன்ட் வளாகத்துக்குள்ள வரும்போது, மொகப்புல அவனேளா கூட்டம் நின்னுட்டு இருந்துச்சி. நானும், வெற்றியும் அமைதியா வேறபக்கமா சுத்திகிட்டு, வீட்டுக்குப்போக படியேறுனோம். அப்பதான் அத்தை அவறியடிச்சிகிட்டு கீழ ஓடியந்தாங்க. நெருவாளி தற்கொல பண்ணிக்கிற பொன்னே கெட்டையாது, எனக்கு ஒன்னும் புரில. போஸ்ட் மாட்டர் ம

பண்ணிட்டு ஓடம்ப குபுக்கக் கொஞ்ச நாள் ஆகும்னு போலீஸ் காரங்க சொன்னாங்க. எனக்கு அப்பவேத் தெரியும் இந்த உலகநாதன் கிட்ட தான் இந்த கேஸ் போகும்னு. காலைவேயே இவென் மூஞ்சில முழிக்க ஒருவேள வெற்றிக்கு பயமா இருந்துருக்கலாம். அதுனாலையோ என்னமோ அவன் என்னையும் கூட்டிருக்கான்.

இந்த பாம்ப என்ன வெறும் கக்கபோதுன்னு நாங்க அமைதியா நின்னுகிட்டு இருந்தோம். அவனுக்கட அன்பும் வந்திருந்தான். யார்கிட்டையெழ அவன் பேசுவ நெருவாளி போட்டோவ பாத்திட்டு சோகாம இருந்தான். அப்பதான் உலகநாதன் சுத்தி வளைக்காம பேச ஒரும்பிச்சான். கெவாளி செத்து ஒரு விபத்துன்னும், அதுவு சந்தேகப்பட்ட மாநிரி ஒன்னும் நடக்கவலன்னும் சொன்னான். போன் பேசிகிட்டு இருக்கும் போது, பால்கனியோட சுத்துவெலிமேல சாஞ்சிப் பேசிகிட்டு இருந்த நெருவாளி, மழுமினால நமத்துப்போன வெகிம்பிய கவனிக்க மறந்துருக்கா. ஒரு கட்டத்துல நெருவாளியோட பலம் தாங்காம வெலிகமிய அறநுந்து, நெல துழாறி, நெருவாளி எட்டாவது மடிவேந்து கீழ விழுந்துருக்கா. விசாரண முடிசுச் சிப்போர்ட் ஒன்ன குறுத உலகநாதன், அதுகட ஒரு மனு ஒன்னையும் வெற்றி கையுல குறுத்தான். அத தொறந்து படிசுப் பாத்துவு, நெருவாளி கிருஸ்துவ மதத்து பல வருடங்களுக்கு முன்னே தழுவியிருந்துது தெரிய வந்துச்சி. சிவகங்கை பேராயத்துவேந்து அவ மதமாறினுதுக்கான சாட்சிகள அந்த மனுவோட வெட்சிருந்தாங்க. நெருவாளி ஒடம்ப ஒரு கிருஸ்துவ முறைப்படி தான் அடக்கம் பண்ணனும்னு அதுவு கோரிக்கை வெட்சிருந்தாங்க. அது நெருவாளியோட வேல செய்யுற ஒரு கிருஸ்துவ நண்பர் எழுதி இருக்காரு, உலகநாதன் அந்த மனுவபத்தி வெற்றியோட அபிப்ராயத்து கேட்டான். சுத்தவள ஏரிச்சா என்ன பொதுச்சா என்னன்னு சாதாரணமா வெற்றி சொல்லிட்டான்.

உலகநாதன் வீட்டுக்கு வெளிய நின்னு யார்கிட்டோ தப்புத் தப்பா இங்கிலீஸ் சேயிகிட்டு இருந்தான். அத்தை மட்டும் சுந்தரேசன் பெரிப்பா போட்டோ முன்னாட உட்காந்து அமுத்துப் பிருந்தாங்க. ராகா அமைதியா உட்காந்து வீட்டுபாடம் எழுதிட்டு இருந்தாரா. அவள அமைதியா அன்பு பாத்திட்டு இருந்தான். திமல்னு உள்ள வந்த உலகநாதன், சென்னைன் பீச் ரோடு சர்க்கல் சாயங்காலம், நெருவாளிக்கான இறுதி நிகழ்வுகள் நடக்கும்னு சொன்னான். எல்லாரும் கிருஸ்துவ மொருப்பட மிர்ஸ் பண்ணிட்டு சர்க்கக்கு வரணும்னு சொல்லிட்டு, அன்ப கூட்டிட்டு அமைதியா போய்டான். பேர்திசயந்ததான், அவன் செஞ்சக காரியம்.

வெற்றி சொல்ததுவ சாஞ்சி ரொமாப் நேரம் அமைதியாவே இருந்ததான். சாயங்காலம், எல்லாரும் சர்ச் போகுறுதுக்காகத் தயாராகிட்டு இருந்தோம். அப்ப திலைல்னு அத்தை வெற்றியோட கைய புதிச்சிட்டு, அவ கர்ப்பா இருக்கும் போதே சுத்ததுனால், நெருவாளி கடவுளா ஆயிட்டா வெற்றி: கடவுளுக்கு செய்ய வேண்டிய எல்லா மரியாதையும் அவங்குக்கு நாம செய்யனும்னு சொன்னாங்க. நாங்க எல்லாரும் கருப்பு சட்டைய போட்டுக்கிட்டு படிக்குல ஏறங்குணோம்.

S. K. Karthick

Research Scholar | Aerospace Engineering
skarthick@gmail.com

ஒவியம்

‘வாட்டர் கலர்’ ஒவியங்கள்

• அசோக்

M. Ashok

Artist | Tamilnadu
ssmahalakshmiarts@gmail.com

சிறுகதை

ஏரேழு பதினாலு

• இரா. ச. சக்திகுமார்

இரையம்-ஆசோக

சுகு மணியை பார்த்தபொழுது 2.48pm என்று இருந்தது. கூட்டத்திற்கு தேவையான அனைத்து தரவுகளை சேகரித்து கொண்டு இருந்தார்.

3.00 மணியளவில் டேவிட் சகுவிடம் "அனைவரும் தயாராக உள்ளனர், நிங்கள் வரலாம்" என்றான்.

சுகு அவருடைய அறையை கடந்து குலந்தாய்வு அரங்கத்தின் நூலைவு வாயிலை அடைந்தபோது அவருடைய அங்கு அடையாளங்கள், நடை அனைத்தும் லேசரின் உதவியால் ஸ்கேன் செய்யப்பட்டு செயற்கை நூண்ணறிவு மூலமாக கண்காணிக்கப்பட்டது. ஏற்கனவே அந்த அறையில் உலகின் மிக முக்கிய விஞ்ஞானிகள் மற்றும் பொறியாளர் இருந்தனர்.

சுகு அனைவருக்கும் வணக்கம் கூறிவிட்டு தனது கோட்டாக்கெட்டில் இருந்த மடக்கக்கூடிய மெட்டல் ஹெட் கவர்-யை (Foldable Metal Head Cover-FMHC) தலையில் அணிந்து கொண்டார். அவரை தொடர்ந்து அனைவரும் அணிந்து கொண்டனர். FMHC ஆனது மனித மூளையை செயற்கை நூண்ணறிவுடன் இணைத்து கொள்ளாம் சாதனம் ஆகும். இந்த சாதனத்தின் மூலம் உலகில் உள்ள யாருடன் வேண்டுமானாலும் தொடர்பு கொள்ளலாம்.

டேவிட் கைக்கு அடக்கமான ஒரு சிறிய கருவியை மேசையின் மேல் வைத்து அதில் இருக்கும் பொத்தாலை அமுத்தினான். அதிலிருந்து மூப்பரிமாண ஒளி லேசரின் உதவியால் வெளியில் வந்தது (3D-Light Projections, 3D-LP).

இந்த மூப்பரிமாண ஒளியின் மூலம் ஏற்கனவே நடந்த நிகழ்வுகள் FMHC உதவியுடன் ஓடிகொண்டிருந்தது. அதை எந்த கோணங்களில் இருந்தும் பார்க்கும் வண்ணம் இருந்தது. மற்றும் அங்கு நடக்கும் நிகழ்வுகளையும் பதிவு

செய்துகொண்டிருந்தது.

டாக்டர். வில்லியம்ஸ் பேச ஆரம்பித்தார். அவர் அனூசக்தி பிரிவின் தலைவர்.

மீண்டும் நாம் அனூசு மின்சாரம் தயாரிப்பதில் ஈருபடவேண்டும். ஏனொலி இந்நாளில் உலகத்தில் உள்ள அனைத்தும் மின்சாரத்தின் உதவியுடன் தான் இயங்கிறது. ரசாயன ஏரிபொருள் பற்றாக்குறையால் அதை சார்ந்து இருக்க முடியவில்லை. நாஞ்சிகு நாள் மின்சார தேவை அதிகமாகி கொண்டிருக்கிறது. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மின்சார தேவையால் முதன்மை நாஞ்சிகுறுக்கிடையே போர் மூண்டது அனைவருக்கும் ஞாபகமிருக்கலாம்.

3D-LP போரின் நிகழ்வுகளை காண்பித்துக் கொண்டிருந்தது. அனைவரும் வில்லியம்ஸ்-ன் பேச்சை கேட்டு கொண்டே அந்த போரின் நிகழ்விகளை பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

ஆகையால் இது போன்ற சம்பவங்களை தவிர்க்கவும் மின்சார தேவையை பூர்த்தி செய்யவை இந்த வருடத்தின் கடைசிபில் இருந்து அனைத்து அனுஷவைகளில் இருந்து மீண்டும் அனூசு மின்சாரம் உற்பத்தி செய்யப்படவேண்டும். உற்பத்தி செய்வதற்கு அனுமதியளித்து உடனடியாக தடையை நீக்க வேண்டும் என்று கூறி அமர்ந்தார் டாக்டர். வில்லியம்ஸ்.

டாக்டர். வில்லியம்ஸின் பேச்சிற்கு கைதட்டி ஆதரவு தெரிவித்தார்கள் அவரது அணியினர்.

இதற்கு சிறிதும் அனுமதி அளிக்கக்கூடாது என்று கைதட்டல் நிற்பதற்குள் கூறினார் டாக்டர். ரேச்சல்.

டாக்டர். ரேச்சல் சுற்றுச்சூழல்விஞ்ஞானி.

"அனூசக்தி பிரிவின் மூலம் நாம் எல்லையில்லா

சிறுகதை

விபத்துக்களை சந்தித்துள்ளோம். அனுபு கதிர்வீச்சினால் ஏற்பட்ட நோயின் காயங்கள் கூட இன்னும் இருந்து கொண்டு தான் இருக்கிறது.

நிறைய உயிரினங்கள் இதனால் நாம் இழந்துள்ளோம். இதற்கு ஒருபோதும் அனுமதி அளிக்கக்கூடாது” என்றார் டாக்டர். ரேச்சல்.

உடனே டாக்டர். பிரதான், “மனித இனாம் வளர்ச்சி அடைய வேண்டுமானால் சிலவற்றை நாம் இழந்து தான் ஆகவேண்டும்”, என்றார்.

“எதையும் இழக்காமல் மின்சாரத்தை குறைவாக பயன்படுத்த வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கிறோம்” என்றார் டாக்டர். டகவோ ஒம்ரா.

அந்த அரங்கமே கொஞ்ச நேரம் அனுமின்சாரத்திக்கு ஆதரவு மற்றும் எதிர்ப்பு குரலுடன் ஏற்றுத்தொண்டிருந்தது. 3D-LP அத்தனை நிகழ்வுகளையும் பதிவு செய்தது. இதை அமைதியாக கவனித்துக்கொண்டு இருந்த டாக்டர். சகு உடனே எழுந்து நின்றார். அரங்கம் அமைதியானது.

சுகுவின் பேச்சை அனைவரும் எதிர் பார்த்த நிலையில் அமர்ந்திருந்தனர். டாக்டர். சகு FMHC யை சரி செய்து கொண்டு பேச ஆரம்பித்தார். இன்றைய தினத்தில் மின்சாரம் என்பது மனித இனத்தின் அடிப்படை தேவையாகிவிட்டது.

டாக்டர். வில்லியம்ஸ் சொன்னது போல் இன்று அனைத்தும் மின்சாரம் மையம் தான். எதிர்காலத்தில் இதன் தேவை பலமடங்காக இருக்கும். இதற்கு அனுஷக்தி மின்சாரம் மிகச்சியான தேர்வு தான் என்று டாக்டர் சகு கூறிய போது டாக்டர். ரேச்சல் மற்றும் அவரது குழுவினர் ஏதோ தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டனர்.

டாக்டர். சகு, டாக்டர் வில்லியம்ஸ்யை பார்த்து பேச தொடங்கினார்.

“ஆனால் நாம் இப்பொழுது மின்சார நிர்வாகத்தை சிறந்த அளவில் தான் கையாண்டு கொண்டு தான் இருக்கிறோம். நாம் இப்பொழுது ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும், தொழிற்சாலைக்கும் மற்றும் பலவற்றிற்கும் மின்னிடர்ச்சி இல்லாத மற்றும் கம்பியில்லாத மின்சாரத்தை வழங்கி கொண்டு தான் இருக்கிறோம். இதை ப்ரேரண் பாக்ஸ் அமைப்பு சிறப்பாக செயல்படுத்துகிறது. ஆனால் நமக்கு இதைவிட அதிக மின்சார தேவையிருக்கிறது என்பதை ஓப்புக்கொண்டு தான் ஆகவேண்டும். ஆகையால் அனுஷக்தி மின்சாரத்தை மீண்டும் நாம் துவங்குவதில் சுருபாகுட்டலாம். அதற்கு முன்பு டாக்டர். வில்லியம்ஸ் மற்றும் அவரது ஆதரவாளர்களிடம் ஒரு கேள்வியை முன் வைக்க விரும்புகிறேன். சில ஆண்டுகளுக்கு முன் அனுஷக்தியை பாதுகாப்பின்மையால் கூடன்குளம் மற்றும் அதை சுற்றி 140km இடத்தை இந்த உலகம் இழந்து உள்ளது.”

3D-LP வாயிலாக நடந்த விபத்துக்கள் அனைத்தும் அரங்கத்தில் உள்ளோர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

“அதன் பிறகே இந்த உலகம் அனுஷக்தி மின்சாரத்திற்கு தடை விதித்துக் கூட ஆதாலும் அனுஷக்தியை மற்றும் அனுஷக்திர்வீச்சை சம்பந்தமான பாதுகாப்பிற்கு டாக்டர். வில்லியம்ஸ் பதிலளிக்கட்டும் பின்பு மீண்டும் துவங்குவதை நாம் முடிவுசெய்வோம்” என்று கூறி டாக்டர். சகு அமர்ந்தார்.

டாக்டர். வில்லியம்ஸ் மற்றும் அவரது ஆதரவாளர்கள் எதோ அவர்களுக்குள்ளே பேசிக்கொண்டனர். கடைசியாக

டாக்டர். வில்லியம்ஸ் கூட்டத்தை பார்த்து அனுஷக்கத்திர்வீச்சை எதிர்கொள்ள மின்சார நிர்வாகம் அனுஷக்தியில்லாத பயன்படுத்தலாம். அனுஷக்தியில்லாத பயன்படுத்தலாம் என்றார்.

ஆனால் டாக்டர். சகு மற்றும் டாக்டர். ரேச்சல் ஆதரவாளர்கள் இந்த பதிலை ஏற்று கொள்ள தயாராகியில்லை.

மீண்டும் அந்த அரங்கம் கூச்சல் குழப்பத்துடன் காணப்பட்டது.

இறுதியாக டாக்டர். சகு எழுந்து கூட்டத்தை நோக்கி “முழுமையான அனுஷக்தி பாதுகாப்பு என்பது சாத்தியமில்லாதது. இனியும் நாம் இதை தொடருவோம் என்றால் அது இந்த உலகத்திற்கு மிகப்பெரிய அச்சுறுத்தலாக இருந்துவிடும். ஏற்கனவே சேகரிக்கப்பட்டுள்ளது அனுஷக்தியுமில்லாத கொள்கூடும் பாதுகாக்க முடியாமலும் தீணாரிக்கொண்டிருக்கிறோம். அனுஷக்தி தொடர்பான உற்பத்திகளை இந்த உலகம் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னாள் தடை செய்திருந்தால் மனித இனம் இன்று நிறைய விபத்துக்களை தவிர்த்தி இருக்கலாம். எனவே அனுமின்சாரம் அல்லது அனுஷக்தி தொடர்பான உற்பத்தி என்பது இனி இந்த மனித இனத்திற்கோ, உலகத்திற்கோ தேவையில்லாதது என்று நிரந்தர தடை விதித்து முற்றுப்புள்ளி வைத்து கூட்டத்தை முடித்து வைத்தார் டாக்டர். சகு.

FMHC யை தலையிலிருந்து ஏற்குது தனது கோட் பாக்கெட்டில் வைத்துக்கொண்டார் சகு, ஆனால் டாக்டர். வில்லியம்ஸ் குழு இதற்கு மிகப்பெரிய விளைவுகளை சந்திக்க நேரிடும் என்று கூறி அரங்கத்தைவிட்டு வெளியில் சென்றனர். டேவிட் 3D-LP அனைத்து பாதுகாப்பு அறைக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

சகு அரங்கத்தைவிட்டு வெளியில் வந்து தனது அறையை நோக்கி நடந்தார்.

“டாக்டர். சகு கொஞ்சம் நிலலுங்கள்”, என்றாள் ரேச்சல்.

இதைபுறமாக திரும்பி நின்று மெதுவாக “எதாவது முக்கிய செய்தி” என்றார் சகு.

ரேச்சல் சகுவிடம் “நீங்கள் அனுஷக்தி உற்பத்திக்கு அனுமதி அளித்துவிடுவிருக்கோ என்று பயன்துவிட்டோம். ஆனால் சாத்தியமாக கையாண்டு நிரந்தர தடை விதித்தற்கு மிகக் கந்தி” என்றாள் மெல்லிய குரலுடன்.

“உலகத்திற்கு கேருவிளைவிக்கும் எந்த அறிவிபல் வளர்ச்சியை இந்த மனிதத்திற்கு தேவையில்லாது” என்று கூறி ரேச்சல் யை ஆக்சரியப்படுத்தினார்.

“அருமையான செய்தி, நான்” என்று கூறி கிளம்பினாள் ரேச்சல்.

எதையோ சொல்ல வந்ததை சொல்லவாமல் மெதுவாக நடந்தாள் ரேச்சல். மீண்டும் “டாக்டர். சகு” என்று கூப்பிட்டாள்

இந்த முறை சகு கொஞ்சம் அவசரமாக “ஏதாவது முக்கிய செய்தி” என்றார்.

ஊங்கள் மகள் டாக்டர். நிச்செஸ்னீள் எப்படி இருக்கிறாள்.

“அவள் நன்றாக, இருக்கிறாள்” என்றார் சகு.

“இந்த இளம் வயதில் களாப்பிரர் மாநகரத்திற்கு தலைமை பொறுப்பிற்கு வந்தது மிகக் கூச்சி” என்றாள் ரேச்சல்.

அதற்கு சகு புனரைக்கொண்டு அவர்களுக்குள்ளே பேசிக்கொண்டனர். கடைசியாக

சிறுகதை

“என்னுடைய வாழ்த்துக்களை உங்கள் மகளுக்கு தெருவிட்டதுவிடுங்கள்” என்றாள் ரேச்சல்.

“கண்டிப்பாக” என்று கூறினார் சகு.

“ஒலகமே களப்பிரர் மாநகர் ஆண்டு விழாவை எதிர்பாத்துள்ளார்கள். உங்கள் மகளின் பேச்சை கேட்க அனைவரும் ஆவலுடன் இருக்கின்றார்கள்” என்றாள் ரேச்சல்.

“நானும் தான்” என்றார் சகு.

“உங்களுடைய நேரத்திற்கு நன்றி” என்று கைகொருத்தால் ரேச்சல்.

“உங்களுக்கும்” என்று கூறி வேகமாக தனது அஸையை நோக்கி நடந்தார் சகு.

சகு FMHC யை தலையில் அணிந்து கொண்டு, 3D-LP யின் மூலமாக நச்செள்ளளையை பார்த்தார்.

நீலாந்திர உடையுடன் ஆக்கிரீஜன் டேங்க்வடன் நின்று கொண்டு அவளது அணியினருடன் தீவிரமாக விவாதித்து கொண்டு இருந்தாள்.

வீட்டிற்கு சென்று பேசிக்கொள்ளாம் என்று சகு FMHC கழட்டி பாக்கெட்டில் வைத்துக்கொண்டு 3D-LP அனைத்துவிட்டு தனது fly board யை ஏற்றதுக்கொண்டு வெளியில் வந்தார்.

பாதுகாப்பு கவசங்களை அணிந்து கொண்டு பிளைபோர்டில் ஏறி அதை இயக்கினார். இரண்டு கிலோமீட்டர் தொலைவு சென்று மீண்டும் 1.7km உயர் நோக்கி மேலே சென்றார்.

வெற்றிடம் நிலையம்-18 யை (Vacuum station-18) அடைந்தவுடன் பிளைபோர்டில் இருந்து இறங்கி தனக்காக காத்திருந்த Artificial Intelligence (AI) Thruster Car-ல் அமர்ந்து கொண்டார்.

வெற்றிடம் நிலையமானது 502மீட்டர் விட்டம் கொண்ட பலஅடுக்குக்குள்ளால் ஆன போக்குவரத்து வெற்றிட துழாம். ஆயிரகண்க்கான கிலோமீட்டரை சில நிமிடங்களில் கடக்கலாம்.

AI Thruster Car ஆனது செயற்கை நுண்ணாறிவு தொழிலுட்பத்துடன் கூடிய அதிவேக வாகனம்.

சகுவின் ஒருசில வினாடியின் பயணத்திற்கு பிறகு முன்புறமாக சென்று கொண்டிருந்த வாகனம் செயற்கை நுண்ணாறிவில் பழுது ஏற்பட்டு சகுவின் வாகனத்தில் மோத எத்தனித்து, ஆணால் சுகுவின் வாகனம் காந்தத்திற்பு விசையை செயல்படுத்தி விடப்படாமல் தருத்துக்கொண்டது. ஒருசில நிமிடங்களில் டில்லியிலிருந்து திருச்சிக்கு வந்ததைந்தார். அங்கிருந்து பிளைபோர்டின் உதவியுடன் வீட்டை அடைந்தார்.

தூரிகை சுருகிற கு 10 நிமிடத்திற்கு முன்பே வந்துவிட்டாள்.

தூரிகை சுருகின் மனைவி மற்றும் உலகின் தலைசிறந்த மெட்ரியல் விஞ்ஞானி. சகு தனது உடையை கழற்றி Quick Modified Dress Maker-ல் போட்டார். இருவு உடைக்கான மாதிரியை தேர்வுசெய்து START பட்டனை அழுத்தினார். ஒருசில நெராடிகளில் இரவு உடை தயாராகி வெளியில் வந்தது, அதை அணிந்துகொண்டு “நச்செள்ளளையின் பிறந்தநாள் வருகிறது அல்லவா?” என்றார் தூரிகையை பார்த்து.

“ஆம் அதேநாளில் தான் களாப்பிரர் மாநகரத்தின் ஆண்டுவிழாவும் வருகிறது” என்றாள் தூரிகை நடந்துகொண்டே

“மம்...அதைத்தான் உலகமே எதிர்பாத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்”

என்று தூரிகையை கட்டி அனைத்து கொண்டார்.

“இந்த உடை மாதிரி அழகாக இருக்கிறதா” என்று வேசர் திரையில் மாதிரியை காண்பித்தாள் தூரிகை.

“நீ செய்தது, எப்படி அழகாக இருக்க மறுக்கும்” என்று தூரிகையின் கையை பிடித்து கொண்டு சொன்னார்.

“இதில் அப்படி என்ன சிறப்ப இருக்கிறது” என்றார் சகு

“இது எந்த தட்பவெப்பரிலைக்கும் அணிந்துக் கொள்ளலாம் மற்றும் இது காமா கதிர்வீச்சை உள்ளே அனுமதியளிக்காது” என்று கட்டியிட்டிருந்த சகுவின் கையை விலக்கிவிட்டு கூறினாள்.

“அப்பறம்” என்றார் சகு.

“அப்பறம் இதை வெற்றிடத்தில் கூட அணியலாம்” என்று தூரிகை கூறியதை கேட்டு சுகுவிற்கு ஆச்சர்யம் தாங்கமுடியவில்லை.

“இந்த உடையதான் அனைவரும் எதிர்பாத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். இந்த உடை களப்பிரர் மக்களுக்கு மிகப்பரிய அன்பளிப்பாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். இதை நம் மகள் நச்செள்ளளையின் மூலமாக அறிமுகப்படுத்திவிட்டில் மிகுந்த மகிழ்ச்சி” என்று தூரிகையின் நெற்றியில் முத்தமிட்டார் சகு.

நச்செள்ளளை எப்பொழுது வீட்டிற்கு வருவாள்?

“இன்னும் ஒருசில மணி நேரங்களில் வந்து விழவாள், ஆண்டுவிழாவின் வேளைகளில் இருக்கிறாள் என்று நினைக்கிறேன்” என்றாள் தூரிகை.

“இந்த உடையை பற்றி நச்செள்ளளையிடம் சொல்ல கூடாது” என்று கண்டிப்புடன் தூரிகை சுகுவை பார்த்து சொன்னாள்.

“நான் முயற்சி செய்கிறேன்” என்றார் சகு சிரித்துக்கொண்டே தூரிகை சுகுவை பார்த்து செல்லமாக முறைத்தாள்.

நச்செள்ளளை தனது ஆராய்ச்சி கூடத்தில் இருந்து அலுவலகத்திற்கு சிறிய விமானத்தின் மூலமாக சென்றாள். களப்பிரர் மாநகரத்தில் உள்ள அலுவலகத்தை அடைந்தவுடன் அந்த மாநகரமே ஆண்டு விழாவிற்காக தயாராகி கொண்டுருந்தது.

நச்செள்ளளையின் அலுவலகத்தில் மாநகரத்தின் ஆண்டுவிழாவிற்கான திட்டங்களையும், எதிர்கால திட்டங்களையும் FMHC யை அணிந்து கொண்டு விவாதித்து கொண்டுரிந்தனர். அன்றைய கூட்டம் முடிந்த பின் நச்செள்ளளை மட்டும் ஏதோ யோசித்து கொண்டு தனியாக இருந்தாள். சிறிது நேரத்திற்கு பிறகு பிளைபோர்டின் உதவியுடன் வீட்டிற்கு வந்ததைந்தார்.

“நச்செள்ளளை, உண் அம்மா உணக்காக உலகின் சிறந்த பரிசினை கொருக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறாள்” என்றார் சகு.

“நான் சொல்வதை கேட்கவே மாட்டிற்களா” என்று கோபித்துக்கொண்டாள் தூரிகை.

“அது என்னம்மா?” என்று செல்லமாக கேட்டாள் நச்செள்ளளை.

“உன் பிறந்தநாளுக்கு தான் கொடுப்பேன் என் செல்லமே” என்றாள் தூரிகை.

“அப்பா அது என்ன என்று நீங்களாவது சொல்லுங்கள்” என்றாள்

சிறுகதை

நச்செள்ளை.

தூரிகை உடனே “அதை சொன்னிங்க அப்புறம்ம்” என்று கழிந்துகொண்டாள்.

“அது எனக்கு தெரியாது நீயே கேட்டுக்கொள் உன் செல்ல அம்மாவிடம்” என்று கூறிவிட்டு பக்கத்து அறைக்கு சென்றார் சுகு.

இரவு உணவு தயாரானதும் தூரிகையும் சுகுவும் சாப்பிட்டார்கள், நச்செள்ளை இரண்டு மணிநேரம் கழித்து சாப்பிடுகிறேன் என்று ஏதோ டெப் அடிந்துகொண்டிருந்தார்.

சுகு இன்று கூட்டத்தில் நடந்த எல்லாவற்றையும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அனுஷக்திருக் குமூலதியினிக்கொந்து நன்றி தெரிவித்துவிட்டு நச்செள்ளை அவளது அறைக்கு சென்று விட்டாள்.

காலையில் நச்செள்ளை எழுந்தவுடன் FMHC-ல் அவளது தொழிநுட்ப அணியில் இருந்து அவசர அழைப்பு வந்திருந்தது. உடனடியாக அலுவலகம் வந்தாள். தொழிநுட்ப குழு தலைவர் அதியன் நச்செள்ளையிடம், “அதிக ரீஸ்டர் கொண்ட நிலநுழுகம் மற்றும் அதிவேக சூராவளி வரவிருக்கின்றது” என்றார்.

“எட்பொழுது” என்று வேகமாக நச்செள்ளை கேட்டாள்.

“இன்னும் 30 மணிநேரத்தில் என்று இமுத்தான்...”

“நாளை மாநகரத்தின் ஆண்டுவிழா வேறு” என்றான் அதியன்.

“ஓடு சரி, தொழிலநுட்ப குழு அதை கண்காணிக்கட்டும். நாளை ஆண்டுவிழாவிற்கான ஏற்பாடுகளும் நடைபெற்றும்” என்று கூறிவிட்டு

சாங் சி-பூன்-ஜ அழைத்து கொண்டு ஆய்வுகூடத்திற்கு வேகமாக சென்றான் நச்செள்ளை.

சுகு அலுவலகத்தில் Space Debris Removal Team-வுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

“மொத்தம் 58 நாரூகளின் 1488 செயற்கோள் இந்த வருட இறுதியில் தனது ஆயுட்காலம் முடிவை எட்டவேள்ளது. அதை அதன் பூமியின் கர்றுப்பாதையில் இருந்து நீக்க அனுமதியினிக்க வேண்டும்” என்று டாக்டர் ஜான் பெர்ரி செயற்கோளின் அட்டவணையை டாக்டர் சுகுவிட்டு LP மூலமாக காண்பித்தார்.

Space Debris Removal-ன் முன் திட்டத்தை விளக்க ஆரம்பித்தார் டாக்டர் ஜான்.

“உயர் ஆற்றல் லேசர் (High Power Laser)-ன் உதவியுடன் ஆயுட்காலம் முடிந்த செயற்கோளை துல்லியமான இலக்குடன் அதை ஏற்றுவிடலாம்” என்று 3D-LP-யில் விவரித்துக்கொண்டிருந்தார்.

டடனடியாக டாக்டர் சுகு “பேக்கப் செயற்கோள் இருக்கிறதா?” என்று கேட்டார்.

“இருக்கிறது”, என்று டாக்டர் ஜான் பதிலளித்தார்.

மத்த செயற்கோளுக்கு எந்த பாதிப்பும் இல்லாமல் செயல்படுத்த உத்தரவிட்டார் டாக்டர் சுகு.

சிறிது நேரத்தில் டாக்டர் வில்லியம்ஸ் உள்ளே வந்தார்.

“அனுமதின்சாரம் மீண்டும் ஆரம்பமாக நீங்கள் நினைத்தால் முடியும்” என்றார் டாக்டர் வில்லியம்ஸ்.

பாக்டர் சுகு திட்டவட்டமாக கூறினார், “இனிமேல் இதை ஆரம்பிபாதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் இல்லவே இல்லை. இனியும் இதை ஆரம்பித்தால் இன்னும் 10ஆண்டுகளில் இந்த மனித இனாம் இருக்காது”.

பாக்டர் வில்லியம்ஸ் மிரட்டும் தொணியில் கேட்டும் பார்த்துவிட்டார். டாக்டர் சுகு ஒப்புக்கொவதுபோல தெரியவில்லை.

உடனே டாக்டர் வில்லியம்ஸ், டாக்டர் சுகுவிடம் “நீங்கள் செய்து கொண்டிருக்கின் Antimatter Rocket Propulsion-ம் ஆபத்தானது தான், அதில் இருந்து காமாக்கதிர்வீச்சும் மிகப்பெரிய ஆபத்துதான்” என்றார் கோபமாக.

“அதனால் தான் அதை Space Station-ல் மட்டும் ஆராய்ச்சி செய்கின்றோம்” என்று நிதானமாக கூறினார் டாக்டர் சுகு.

“இதற்குமேலும் இதைப்பற்றி பேச நான் விரும்பவில்லை” என்று டாக்டர் சுகு டாக்டர் வில்லியம்ஸ்டம் கூறினார்.

சுகு வீட்டிற்கு வந்ததும் தூரிகையிடம் நச்செள்ளைக்காக வடிவமைத்த செயினை காட்டினார்.

தூரிகை “அது தமிழாக உள்ளது” என்றாள்.

நச்செள்ளை 3.30am குத் தான் பிறந்தால் அவ்லவா?

“ஆம்” என்றாள் தூரிகை.

சரியாக 5.30 am அலையில் நச்செள்ளையை பார்த்த பொழுது வெளியில் நின்று வானத்தை பார்த்துகொண்டுருந்தாள்.

சுகுவும், தூரிகையும் பிறந்தநாள் வாழ்த்துக்கள் கூறினார்கள் நச்செள்ளைக்கு.

பிறந்தநாள் பரிசை பார்த்தபொழுது அளவே இல்லாத மகிழ்ச்சியில் தீகழ்ந்தாள் நச்செள்ளை.

“அப்பா செயின் அருமையாக உள்ளது, அம்மா இந்த உடை கண்டிப்பாக களப்பிரர் மக்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும்” என்றாள் நச்செள்ளை.

“ஆண்டுவிழாவிற்கு வாழ்த்துக்கள் நச்செள்ளை. உனது பேச்சை கேட்க ஆலுவலுடன் உள்ளோம்” என்றார் சுகு.

களப்பிரர் மாநகரத்தின் மையப்பகுதிக்கு வந்த நச்செள்ளை தனது அம்மா வடிவமைத்து உடையையும், அப்பா வடிவமைத்து ‘மு’ வடிவ செயினை அணிந்துகொண்டு மேடையில் ஏற்றாள்.

களப்பிரர் மாநகர மக்கள் பெரும் ஆரவாரத்துடன் வரவேற்றனர்.

அனைத்து மக்களும் FMHC-யை தலையில் அணிந்து கொண்டிருந்தார். ஆனால் ஆயுட்காலம் முடிந்து காண்பித்துக்கொண்டு நச்செள்ளையை பார்த்து கொண்டிருந்தார்.

3D-LP யின் மூலமாக களப்பிரர் மாநகர வரவாற்றின் நிகழ்வுகளை ஆரம்பத்தில் இருந்து காண்பித்துக்கொண்டு வந்து, இறுதியாக இன்று இந்த நிமிடத்தை காண்பித்தது.

8.8.2388/10.08 am

நச்செள்ளை தனது வரலாற்று சிறப்பு மிக்க பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

54.6 மில்லியன் கிலோமீட்டர் தூரத்திலிருக்கும் உலகத்தில் உள்ள ஓவ்வொருவருக்கும் செவ்வாய்கிரகத்திலிருந்து

சிறுகதை

களாப்பிரர் மக்களின் வணக்கம்!!

களாப்பிரர் மக்களுக்கும் என் அன்பான வணக்கம்!

சகுவும் தூரிகையும் 3D-LP மூலமாக நச்சென்னையின் பேச்சை ஆர்வமாக கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

"உலகத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு யடியினத்திற்கும் களாப்பிரர் மக்களாகிய நாங்கள் நன்றியுடன் கடமை பட்டிருக்கின்றோம். எங்களை ஒருவாக்கியவர்கள் உலகத்தில் உள்ள நீங்கள் தான்! இந்த நார் மனிதத்துறை வரவார்த்தின் மிக முக்கிய நார். செவ்வாய்கிரகத்தில் உள்ள களாப்பிரர் மாநகரம் நூற்றாவது ஆண்டை எட்டியுள்ளது என்பது மனித இனத்தின் மாபெரும் அறிவியல் புரட்சி. சில முன்னோர்கள் மனித இனத்தை செவ்வாய்கிரகத்தில் பெயரைச்சொல்லி ஏழாற்றி வந்துள்ளார்கள். ஆனால் அனைத்தையும் எதிர்த்து இன்று நாம் இங்கு இருப்பதற்கு மிக முக்கிய காரணம் சுயநலமில்லாத அறிவியலின் வளர்ச்சி மட்டுமே! நம் அனைத்து முன்னோர்களும் அறிவாளிகள் அல்ல, சில முன்னோர்கள் முட்டாள்கள் தான். அவர்களுடைய ஓட்டுமொத்த எண்ணங்களும் மனித இனத்தின் முன் இன்று இருளாக இருக்கிறது. சுயநல் நோக்குடன் வளர்ச்சி பெற்ற அறிவியலை எல்லாம் மழுங்கடித்து இன்று உலகத்திலும், செவ்வாய்கிரகத்திலும் அறிவியல் தொழில்நுட்ப ஆட்சி நடைபெற்று கொண்டுடிக்கிறது. மனித இனத்தின் வளர்ச்சி என்பது "இயற்கையை அறிவியலின் வாயிலாக புரிந்துகொள்வதில் மட்டும் தான் உள்ளது". மனித இனத்தின் வளர்ச்சி என்றும் தனிநபர் வளர்ச்சியாக இருக்கக்கூடாது. அது என்றாலும் சமூகத்தின் வளர்ச்சியாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அது அறிவியல் என்ற கருவியால் மட்டும் தான் சாத்தியப்படும், சாத்தியப்பட்டு சாதனையாகப்பட்டிருக்கிறது இன்று. இறுதியாக மனிதர்கள் உலகத்தில் இருந்தாலும், செவ்வாய்கிரகத்தில் இருந்தாலும் அல்லது இன்னபிர கோள்களில் இருந்தாலும் நம் ஒருமித்த எண்ணம் புறநானுற்றிலிருந்து கணியின் பூங்குண்றனார் கூறியதாக இருக்கட்டும் 'யாதும் ஊரே' யாவரும் கேள்வி: 'நன்றி!', என கூறி தனது உரையை முடித்தாள் நச்சென்னை. அண்டத்தில் உள்ள அனைத்து மனிதர்களும் நச்சென்னையின் பேச்சை கேட்டு பூரிப்பதைந்திருந்தார்கள்.

இந்த பேச்சின் இடையில் பலத்த சூறாவளி காற்றும் 888 km/h, 9.8 ரிபர்ட் அளவிலான நிலநாடுகம் பதிவாகியிருந்தது. Anti-gravity கட்டுமானங்கள் தொழில்நுட்பத்தால் எந்த பாதிப்பும் களாப்பிரர் மாநகரத்திற்கு ஏற்படவில்லை.

அன்று இரவு நச்சென்னை அவளது அம்மாவை பார்த்து "இத்தனை வருடத்தில் நான் ஒருமுறை கூட உங்களை தொட்டு பார்த்ததில்லை" என்று சொன்னாவுடன் தூரிகை அழியுமிகித்துவிட்டாள்.

அரசாங்க கட்டுப்பாட்டால் வாடகைத்தாயின் மூலமாக செவ்வாய்கிரகத்தில் களாப்பிரர் மாநகரத்தில் பிறந்தாள் நச்சென்னை. சிறுவயதிலிருந்தே அவளது அம்மாவை நேரடியாக சந்தித்து இல்லை. செவ்வாய்கிரகத்தில் பிறந்தவர்களை ஆய்வின் காரணமாகவும் உடல்நிலையை கருத்தில் கொண்டும் நச்சென்னைக்கு பூரிக்க வர அனுமதி அளிக்கவில்லை. தூரிகை Antimatter Rocket பயணத்திற்கு தகுதி தேர்வில் தேர்வாகத்தால் செவ்வாய்கிரகத்திற்கு அனுமதியளிக்கவில்லை.

இரண்டு ஆண்டுக்கு பிறகு தூரிகை தகுதி தேர்வில் வெற்றிபெற்று நச்சென்னையை காண மதிழ்ச்சியுடன் EM-188 Antimatter rocket-ல் பயணித்தாள். நச்சென்னையும் தனது அம்மாவை நேரில் காண ஆவலுடன் இருந்தாள். EM-188, செவ்வாய்கிரகத்தில் தனரயிரங்கியது. அதில் வந்த 4500 பயணிகளில் தூரிகை என்ற பயணி G-Force தாங்கமுடியாமல் இறந்துவிட்டாக EM-188-ன் கேப்டன் அறிவித்தார். இதை கேட்ட நச்சென்னை ஓடி EM-188க்கிறுக்க சென்று தனது அம்மாவை தொட்டு தமிழ் நினைவுதான். ஆனால் பாதுக்காப்பு காரணங்களால் யாரையும் தொட அனுமதிக்கவில்லை. ரோபோவின் மூலமாக தூரிகையின் உடலை ஏரிக்க உத்தரவிடப்பட்டது.

அதே வினாடியில் ME-188 Antimatter Rocket பூமியில் இருங்கிய நச்சென்னை தனது அம்மாவை ஆர்த்தமுலி முத்தமிட்டாள் இணை பிரபஞ்சத்தில் (Parallel Universe).

"டேய் சுக எழந்திரிடா" என்று எழுப்பிவிட்டாள் சுகுவின் அம்மா நச்சென்னை.

"காலையிலே கனவா?" என்றாள் நச்சென்னை.

கண்ணை தேய்த்துக்கொண்டு சுக அவனது அம்மாவை பார்த்தான்.

அம்மாவின் கழுத்தில் "ழ" வடிவ செயின் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது.

"சீக்கிரம் கிளாம்புடா" என்றாள்.

"ஏம்மா?" என்று தூக்க குருவில் கேட்டான் சுக அம்மாவை பார்த்து.

'செவ்வாய் தோஷத்திற்கு' பரிகாரம் பண்ணனும் டா. ஜோசீயர் சொல்லினார்க்கார். இன்னைக்கி நல்ல நாளாம். சீக்கிரம் குளிச்சி கிளாம்பி கீழே வாடா. என்ன நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்று சுகுவிற்கு சுக்தமாக புரியவில்லை. இதெல்லாம் Time Travel -ஆ என்று தனுக்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

"என்னா உளர்" என்று கேட்டாள் அம்மா நச்சென்னை.

"ஒன்னுமில்லமா. Time என்னம்மா?" என்றாள் சுக.

"ஏழார்டா சனியனே" என்றார் சுகுவின் அப்பா.

"சீக்கிரம் கிளாம்பி வா நேரம் ஆசுது"

வாடி அவன் இப்போதைக்கு வரமாட்டன் போல நச்சென்னையை கடிந்துகொண்டு கிழே இருங்கி சென்றார்.

ஏழர் தானே ஆகுது என்று மீண்டும் போர்வையை போதுகிக்கொண்டு தூங்கினான்.

3D LP-ல் 8.8.2688 என்று காணபித்தது.

நச்சென்னை பேச தொடங்கினாள்.

12 பில்லியன் கிலோமீட்டர் தூரத்திலிருக்கும் உலகத்தில் உள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் சனிக்கிரகத்திலிருந்து கீழடி மக்களின் வணக்கம்!!

R. C. Sakthi Kumar

Research Associate | Aerospace Engineering
rcsakthikumar@gmail.com

கட்டுரை

கருவியும் கற்பனையும் அற்ற சிற்பிகள் வேண்டாம்

• பிள்ளைகுமார் சோலைசெல்வம்

பிள்ளைகுமார் சோலைசெல்வம்

தமிழகத்தின் தங்கை அனிதா இறந்து இன்றுடன் ஒரு வருடம் ஆயிற்று. ஆனால் இன்றும் பல அனிதாக்களின் ஆருடமும் குழுமிக்கொண்டுதான் இருக்கின்றது. கல்வி கல்ப்பதமாய், கருவியும் கற்பனையும் அற்ற சிற்பியைப் போல் பல மாணாக்கர்களின் வாழ்க்கையைக் கேள்விக்குறியாகிவிட்டது. அறிவுக்கண்ணைத் திறக்கவேண்டியக் கல்வி, வேண்டுவோரின் கண்களை மூட வைத்த கதை ஒன்றல்ல இரண்டல்ல, பல்லாயிரத்தையும் கடந்து சென்றுவிட்டது. இந்த எண்ணிக்கை ஏன் முடிவில்லாமல் உயர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது?

NEET என்ற ஒரு கல்விகொள்கைதான் அனிதாவின் துயரத்திற்கு காரணம் என்ற மேம்போக்குக் காரணத்தை என் அடிமணம் ஏற்க மறுக்கின்றது. தமிழகத்தின் கல்விநிலை, நாமக்கல் பள்ளிகளின் ஆடிமை கொட்டகைகளில் பூத மனமில்லா மலர்களின் நந்தவனமாகத்தான் இருந்தது. அய்யகோ, பல்லாயிரம் ஆண்குளாய் கவியேற்றிய என் கர்ம்பூழிக்கு என்ன ஒரு சோதனை? வேதனைகள் மட்டும்தான் மிக்கம் என்ற பரிதாரிடலே.

மாணவரின் நேரத்தை வீணாடிக்கும் கல்வி ஒர் பெருங்குற்றம் என்றான் விடமய் அறிந்த ஒரு அறிஞன். ஆனால் இன்றோ கல்வி ஒரு வியாபாரமாய், பாரமாய், பயமாய் மாணவர்களைத் தொற்றிக்கொண்டிருக்கின்றது. இருப்பவனுக்கு ஒரு கல்வி, இல்லாதவனுக்கு ஒரு கல்வி, எனப் பல வகையாய் மாறி, இல்லாதவனை ஒன்றும் இல்லாமல் செய்யும் இந்தச் சாபக்கேடாம் மாறிப்பான் அவ்விளையை யாரிடம் சொல்லவேன்.

பிறப்பால் உயர்ந்தவன் எனப் போற்றும் அல்லவது தாழ்ந்தவன் என ஏகம் இச்சமுதாயம், தகுதி முக்கியம் என்று ஊருக்கு உட்பதேசம் செய்யும் விந்தையை என்னவென்று சொல்ல!

அனிதாவின் மரணத்திற்கு யாரை குறை கூறுவேன்? மக்கள் தொகைக்கேற்ப கல்லூரிச்சாலைகளை உருவாக்க இயலாத அரசுக் கொள்கையையா? இல்லை செய்யும் தொழிலை வைத்து மரியாதை செய்யும் வர்ணாசிரமத்தில் மதியிழந்த சமுதாயத்தையா? கல்வியை வியாபாரமாக்கிக் கடைகோடி குடிமகளைத் திணாற வைக்கும் அசர் பலம் வாய்ந்தச் சலுக பெருச்சாளிகளையா? பொனால்ட் டிரம்ப், இம்மானுவல் மேக்ரான், தெரசா மே, ஜஸ்டின் திருடே என அயல்நாட்டு விடயத்தில் ஆர்வம் காட்டி, அண்டை மக்களின் அவதியைப் பார்க்க மறந்த பெருந்தர புத்திசாலியையா? அல்லது அவன் வகுத்துக் குருத்தக் கல்விக் கொள்கையையா? எதை நான் குற்ற கூறுவேன்?

ரோமானிய நகரிலே கேள்கை விருந்துக்கு வெளிச்சலுட்ட சிறைக்கைத்திகளை தீயிட்டு ஏரித்தான் ரோமானிய அரசன் நீரோ. இந்த பாவத்திற்கு காரணம் அதிகார பலமும், பணபலமும் கண்ணை மறைக்க கழிவாழ்க்கை வாழ்ந்த நீரோவா? அல்லது அவன் விருந்திலே அறுச்சைவ உணவை உண்டுவிட்டு கொழுப்பாவத்தைத் தட்டிக்கேட்க மறுத்த அவனின் விருந்தாளிகளா? நான் இன்று நீரோவின் விருந்தாளி. நான் மட்டுமல்ல இதைப் படிக்கும் உங்களில் பலரும் தான். நல்வாழ்வு வாழுவேண்டிய நந்தை வாழ்க்கை, நடுவிலேயே சென்றதற்குத் தாரணம் நீரோவின் விருந்தாளிகளான நாம்தான்.

நானும் அரசுப்பள்ளியில் தான் கல்வி பயின்றேன். ஒர் அரசுப்பள்ளியில் பயின்று 1176 மதிப்பெண்கள் பெற்று தலைநகர் வரை தன் தலைவிதியை மாற்றத் தள்ளாடிய என் அனிதா ஒருக்கோழையா? ஒர் அரசுப்பள்ளி மாணவனாம் நான் ஆருடம் கூறுவேன், அனிதா கோழையல்ல, வியட்நாமிலே தன் டட்டை ஏற்றதுச் சர்வாதிகாரத்தைத் தட்டிக்கேட்ட புத்த பிக்குகள்

கட்டுரை

கோழைகளா? ஆங்கிலேயனை எதிர்த்துச் சாகும் வரை உண்ணாவிரதம் இருந்து. தன் உயிரை மாய்த்துக்கொண்டத் தியாகிகள் பலர் கோழைகளா? அனிதா இறந்தாள். கேட்க நாதியில்லாத குலத்தில், காசம் இல்லாத கடினத்தில் பிறந்த என் அனிதா இறந்தாள்.

தொழில்கள் பலகோடி இருந்தாலும், சில தொழில்தான் மரியாதைக்குரியது எனும் என் பிற்போக்குச் சமுதாயம். கடவுள்கள் பலகோடி இருந்தும், அவனைக் கல்லாக்கி அதைத் தொழும் அறுக்கை சில பேருக்குத்தான் இருக்கின்றது எனும் முட்டாள் சிறந்தனை கொண்டதாகத்தான் இயங்கி வருகின்றது. இச்சமுதாயத்திலே, பிறப்பால் தாழ்ந்த என் அனிதா, மருத்துவராணால், இச்சமுதாயத்தில் பிறப்பால் வராத மரியாதையைப் பெற முடியும் என்று நம்பினார். இன்று, தன் இறப்பால், பல்லாயிரம் அனிதாக்களின் வாழ்வை இச்சமுதாயம் மேற்கொண்டு பார்க்கசெய்யும் என்று என்னி உயிர்ந்தாள். பாவுகள், தன் தேசத்திற்கு இருதயம் இருக்கின்றது என பகல் கணவுக் கண்டு, பிரையர்ய் அமாவாசையாய் மறைந்தாள்.

என் நாட்டின் இருதயம் ஏன் இருப்பவனுக்கும், பதவிக்கம் பார்த்து முடியாட்சி செய்யும் ஆட்சியாளனுக்கும், வலியவனுக்கும் மட்டுமே ஏன் துடிக்கிளின்றது? எனியவனை ஏன் துடிதுடிக்கச்செய்கின்றது? முன்னேற்றம் என்ற முகமுடியில் எனியவனை ஏனான் செய்யும் இத்தேசம், எவ்வளவு தாரம் தான் போகும்? இதை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் நான் இடதுசாரியல்ல. இன்னால்கள் பலவற்றைக்கண்டு, இது இனியும் யாருக்கும் நேர்க்கூடாதென்ற எண்ணமுள்ள ஒரு நந்தத்ரகு குடிமகனா - சரியாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் ஒரு இனிச்சவாயன்.

எல்லோரும் என்னிடம் கேட்கும் கேள்வி "எதற்காக அனிதா நீட்டேர்வில் தேர்ச்சி பெறவில்லை" என்று? மாணவனை இயந்திரம் போல் பயிற்சி தரும் பயிற்சிக்கூடங்களின் பாணியில் தயாரிக்கப்பட்ட இந்தக் தேர்வு, என்போன்ற கிராமப்புற மாணவனுக்கு என்றும் எட்டாக் கணிதான். 8000 பேர் வசிக்கும் என் கிராமத்திலே ஒரு மருத்துவர்கூட இல்லாத அவவும், பழைய மற்றும் புதிய கல்விக்கொள்கையின் வேதனையான சாதனை. நமது கொள்கைகள் எல்லாம் நகர்ப்புற மாணவர்களுக்கும், செலவு செய்ய முடிந்த குரும்பத்தில் பிறந்தவனுக்கும்தான்,

தரமான கல்வியென்று கூறும் கல்வித்திட்டமாய் இருக்கின்றது. பணமில்லாத, வசதியில்லாத, பயிற்சிக்கூடம் இல்லாத மாணவர் பலகோடி அவர்களை மறந்து JEE, NEET, KVPY, NET என்று தகுதித்தேர்வு எழுதச் செய்தது யார்?

சமூக வளர்ச்சி இல்லாத எந்தவொரு பொருளாதார வளர்ச்சியும் ஒர் தற்காலிக நிகழ்வே. சமூக மற்றும் பொருளாதாரப் பிரிவினை தான் பல நாடுகளின் உள்நாட்டுப்போரின் அடிப்படை.

என்னவேண்டும் எனக்கு?

எல்லோருக்கும் பொதுவான கல்வி வேண்டும். புதுவித சிறந்தனயோடு புதுக்கல்வி வேண்டும். மாணவரின் எண்ணத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கல்வி வேண்டும்.

அடிமைத்தன்னத்தைப் போக்கி அணைவருக்கும் சமாளங்க கல்வி வேண்டும். பழைய நிங்கி, நிகழ்காலத்தின் நிதர்சனத்தைப் பூர்க்கும் கல்வி வேண்டும். பாரமாய் இல்லாமல், பலமாய் இருக்கும் கல்வி வேண்டும். அனிதாக்களின் வாழ்வை அரும்பசெய்யும் கல்வி வேண்டும்.

அறத்தையும், அறிவையும் ஒரு சேர் போதிக்கும் கல்வி வேண்டும். யாரிடமும் அடிமைப்படாமல், சுதந்திரக்கல்வி வேண்டும்.

அரசாங்கத்தின் அங்கமாயிருமல், அணைவருக்குமான ஒரு கல்வி வேண்டும். எதிர்காலத்தை நோக்கிய ஒளிமயமான ஒரு கல்வி வேண்டும். என் நாட்டிற்கு ஒரு நற்கல்வி வேண்டும்.

அனிதாக்களுக்கு அரணாய் ஒரு கல்வி வேண்டும்.

எல்லாமும், அரசாங்கத்திடம் இல்லை, உங்களிடமும் என்னிடமும்தான் இருக்கின்றது. அதைக் தேடி எழுப்போம், அனிதாவின் ஆத்மா சாந்தியடைய எல்லோருக்குமான ஒரு கல்வி சுட்டை நாம் ஏற்றுவோம்.

வாழ்க தமிழ் வளர்க இவ்வையகம்.

Vijayakumar V. Solaiselvam

Research Scholar | Electrical Engineering

svjain@gmail.com

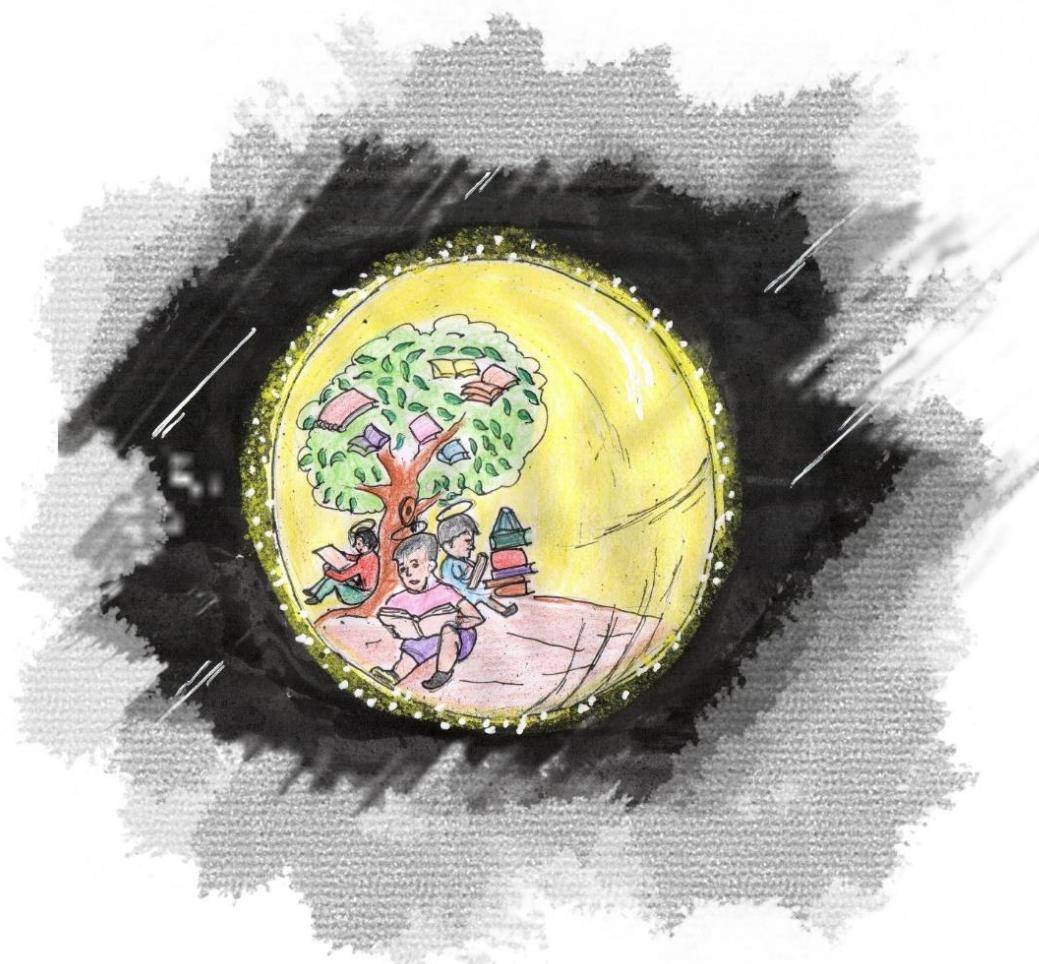
தெற்கு வியாட்நாமீஸ் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக தீக்குளித்த புத்த துறவி

ஒவியம்

வாட்ப்ர்கலர் ஒவியங்கள்

• விஷ்ணு பிரவீன்

(எண்ணோம்: V. பிரந்தி (குமார்)

Vishnu Praveen

Research Scholar | ECE
vishnupraveen01@gmail.com

கட்டுரை

கற்றதனால் ஆய பயினன்கொல்

• கங்காதரன்

இலையெம்

உள்கும் எனக்கும்
ஓரே ஊர்
வாசதேவநல்லூர்...

நீயும் நானும்
ஓரே மதம்
திருநெலவேலிச்
சைவப் பிள்ளைமார்
வகுப்பும் கூட...

உணறன் தந்தையும்
என்றன் தந்தையும் ஊர்க்காரர்கள்
மைத்துனன்மார்கள்

எனவே
செம்புலப் பெயல்நீர்போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம்கலந்தனவே

- மீரா

வாசிகள் (1974) என்ற தொகுப்பிலுள் இடம்பெற்றுள்ள இந்த வரிகள் இந்தியாவிலுள்ள பெரும்பாலான கற்றோரின் மனிலவையை நேரடியாகவே ஏற்றத்தரைக்கிறது. பெற்றோரும் உற்றாரும் நிச்சயித்து நடத்தினைக்கும் திருமனங்கள் ஒரே ஜாதிக்கள் இருப்பது மற்றும் சுய ஜாதியில் ஒரு வாழ்க்கைத் துணையைக் கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றாரும் உருக்கோரும் ஒரு நகைமுரன் நம் கண் முன்னே நிழந்து கொண்டிருக்கிறது. உயர்க்கல்வி பல்கலைக்கழகங்களிலும் பண்ணாட்டு நிறுவனங்களிலும் இந்த வழக்கம் வெகு காலமாக

இருந்து வருகிறது. இப்போது இளங்கலை கல்லூரிகளுக்கும் பள்ளிக்கூடங்களுக்கும் இந்த மனிலவை பரப்பப்பட்டு விட்டது. மேலும் உயர்த்திக்கொண்ட ஜாதியினரிடம் பரவலாகக் காணப்பட்ட இந்த பண்பு படிப்படியாக ஜாதியக் கட்டமைப்பிலுள்ள மற்ற பிரிவினரிடமும் பரவிவிட்டது.

அதிலும் குறிப்பாக கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் இந்தியக் கல்லூரிக் காலையை கடந்து வந்தவர்களை ஏற்றதுக் கொள்வோம். வணிகவியலில் 'ஒய் தலைமுறை' (Generation Y) என்று ஒரு பிரிவினர் உண்டு. என்பதுகளிலும் தொன்னாரிகளின் முதல் பாதியிலும் பிறந்தவர்களை இதில் கொள்ளலாம். இவர்களே இக்கட்டுரையின் மைய (மைய) மாந்தர்கள். தொலில்நுட்ப புரட்சியில் வளர்ந்து வரும் இவர்கள் நாட்டில் புரையோடிப் போயிருக்கும் ஜாதிய முறையை எப்படி எதிர்கொள்கிறார்கள் என்பதைக் காண்போம்.

ஜாதி ஒன்றே இந்தியரின் தனித்து பண்பு வேறு எந்த தேசத்தினரிடமும் இல்லாத குணமாக தனித்துவமாக 'இந்தியத்தனம்' என்ற ஒன்று இருக்குமானால் அது ஜாதிய மனோபாவம் மட்டுமே. இது ஒர் அடிப்படையான உண்மை. சுயஜாதி உணர்வு, சுயஜாதிப் பற்று, சுயஜாதி வெறி போன்ற பலவேறு இலைகளைக் கடந்து, இவர்கள் ஜாதியற்றத்தனமை (Castelessness) என்ற ஒரு நவீன அடையாளத்தை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சமூகவியல் பேராசிரியர் சதீஷ் தேஷபாண்டே இப்படித்தான் குறிப்பிடுகிறார். நவீனத்துவமும், மேற்கத்திய கல்விமுறை போக்குவரத்தினாலும் ஜாதிக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு தன்மை கொண்டவர்களாக காட்டிக்கொள்ள வேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளனர். அதற்காகவே இந்த ஜாதியற்றத்தனமை, இவர்கள் ஜாதியைப் பற்றி எதுவும் பேசுமாட்டார்கள். ஜாதி என்ற சொல்லைக் கூட...

கட்டுரை

உச்சரிக்கமாட்டார்கள்.

இவர்களுக்கென பொதுவான பெயர் பொதுப்பிரிவினர் என்பதே, இந்தப் பொதுப்பிரிவினர் அப்படி அழைக்கப்படுவதாலேயே ஜாதிக்கு அப்பார்ப்பட்டவர்களாக காட்டிக் கொள்கிறார்கள். அதற்கு தங்களின் கல்வித்தகுதியின் வழியே அனைத்து அதிகார மையங்களையும் கைப்பற்றிக் கொண்டு மக்களை வழி நிடத்திலிருந்தார்கள். அந்த வழி எப்படிப்பட்டது என்பதுதான் பிரச்சனையே.

இவர்களில், அநேகமாக அனைவரின் சான்றிதழ்களில், அடையாள அட்டைகளில் அவர்களின் ஜாதிப்பெயர் இடம்பெறவில்லையென்றாலும், பலர் தங்களின் சமூக வலைப்பகுங்களிலும் மின்னஞ்சல் முகவரியிலும் இவர்களின் ஜாதிப் பெயர் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதை பார்க்கமுடியும். இந்த முழுகம், இவர்களுக்கு ஒரு துணிவுரையாக (Assertion) பயன்படுகிறது. இது ஒரு கவாச்சார மேட்டாடிமைத்தனம்.

இன்னும் சிலர், மதம் மாறியவர்களாக இருப்பர்கள்; இறை நம்பிக்கை இல்லாதவராகக் கூடி இருப்பார்கள் முற்போக்கு சிந்தனைகளை கற்றிற்று, சமூக வலைத்தளங்களில் பிரசங்கம் செய்து வருவதற்காகவும் இருப்பார்கள். இந்த முற்போக்கு முகமூடி, காலத்தின் தேவையாக இருக்கிறது. வேயக்கை என்னவென்றால் பலர் இந்த முகமூடியே தங்கள் முகம் என்று நம்பிக்கை கொண்டிருப்பதுதான். இவர்களின் முற்போக்குத்தனத்தை மதிப்பீடு செய்வதற்கு இவர்கள் எதையெல்லாம் தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதைவிட எதையெல்லாம் பரப்புறை செய்யகிறார்கள் என்பதைவிட எதையெல்லாம் தங்களின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் கடைபிடிக்கிறார்கள் என்பதை கணக்கிட வேண்டும்.

ஜாதி என்றால் இவர்களுக்கு உடனே உரைப்பது இடதுக்கீறு. கல்வி மற்றும் வேலைவாய்ப்புக்காண விண்ணண்படிவங்களில் ஜாதியைக் குறிப்பிடுவதால்தான் ஜாதியமைப்பு இன்னும் உடையாமல் இருக்கிறது என்று கூச்சலிருவார்கள். பிறப்பால் பெற்றோரின் ஜாதியை வைத்து நீ இன்ன ஜாதி என்று முத்திரையிடப்படுகிறது. இந்தியாவில் அங்கீரிக்கப்படும் முறையான பிறப்பு என்பது திருமண பந்தத்தின் வழியே வருவதாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. அப்படிப்பட்டதிறன் கொண்ட

திருமணக் கட்டமைப்பில், ஜாதிய முறையைப் பின்பற்றுவது அயோக்கியத்தனம். ஜாதியை கடைபிடிப்பதில்லை என்று கூறிக்கொள்வோர் ஒரே ஜாதிக்குள்ளே திருமணம் செய்யமாட்டேன் என்று பிரகடனம் செய்யவேண்டும். ஜாதிய எதிர்ப்பு மனநிலையை இந்த அளவுகோள் கொண்டே மதிப்பிட வேண்டும்.

கலப்பு மனம் பரிய முன்வரும் மற்ற சிலரின் கோர குணம் மேலும் வேதனையளிப்பதாக உள்ளது. சமூக நிதியை நிலைநாட்ட அரசாங்கத்தால் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள பட்டியல்களைக் கூட விட்டுவைக்காமல் தங்களுடைய தேவைக்கு எளிதாக பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். ஜாதி தடையில்லை என்பவர்களும் - 'எஸ்.எஸ்.இப் தவிர' என்கிற ஒற்றுடன் விளம்பரப் படித்துகிறார்கள். இதனால் சில பிரிவினர் மீது தாங்கள் கக்கும் வெறுப்பைப் பற்றி இவர்களுக்குக் கவலையில்லை.

மனமகன் தேவை, மனமகன் தேவைப் பகுதியில் என்றைக்கு ஒரு ஜாதிப் பெயர்கூட இல்லாமல் போகிறதோ அன்று பேசி முடிவு செய்வோம் ஜாதி என்ற ஒன்றில்லை. அது ஒழிந்துவிட்டதென்று. ஜாதி இல்லை என்றால் கூறிக்கொள்பவர்கள் இந்த எரிய எண்மையைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

இந்த ஜாதியமைப்பு, இந்தியாவில் மதங்களை விழுங்கிக் கொண்டதைப்போல கல்வி முறையையும் உள்வாங்கிக் கொண்டுள்ளது. ஜாதி என்பது மிகவும் நெருக்கடியான தர்க்க அறிவுக்கு இடமளிக்காத ஒரு பிற்போக்கு மனநிலை. கல்வி இதற்கு நேர்த்திராக பலவேறு உலகங்களை அறிமுகம் செய்து, ஒரு பரந்த மனதை போதிக்கிறது.

உங்கள் வாழ்வை வழி நடத்துவது எது என்று நீங்களும் கேட்டுக்கொள்ளுங்கள். கல்வியா? ஜாதியா?

Gangatharan

Research Scholar | Management Stds. (2017)

gangatharan@gmail.com

இவியம்: இணையம்

கவிதை

பாவப்பட்டக் கதவு

- பிசுவநாதன்

சிற்றறை அது.

காற்று வெளிச்சம்
மாட்ருமல்ல;
சகலமும் வரும்
ஒரே ஒரு
கதவு மட்டும்
இருந்தது.

கதவை அடைத்தால்,
வெப்பம் உச்சத்தை எட்டும்;
வியர்வை கொட்டும்;

அடைக்க வேண்டிய
அவசியமில்லை
அவனுக்கு.

பிழைப்பை நாடிப் போகும் அவன்,
களைப்பைத் தவிர வேற்றைதயம்
எடுத்துவருவதில்லை.

அப்படி ஒருநாள் வெளிச்சம்
நிலையை தாண்டும் முன்,
அவன் தாண்டினான்.
நிலையாகத் தான் தாண்டினான்,
எனினும் விரைந்து திரும்பினான்.

இல்லையா: இணேங்கூபா

அவன் தனியாக வரவில்லை,
முகத்தில் மலர்ச்சி;
மனதில் பயம்;
கையில் புதையல்;
கதவடைதான்;
இருள் குழந்தது!

மரத்தின் அழுகை

- பிசுவநாதன்

உன் நிழல்
விழந்த இடத்தில்
நீ விழந்தாய் இன்று.

வான் அழுத அன்று,
நீ நனகத்தாய்,
முடியாதென்று!

நான் அழுகிறேன் நின்று,
உங்கக்குத்து
நானுமென்று!

இல்லையா: இணேங்கூபா

C. Viswanathan

M.Tech. Student | Earth Sciences
viswanathanc161@gmail.com

சிறுகதை

கருப்பு

- இசக்கிராணா நீலமேகன்

இவையம் அசோக்

"தற்காலை செய்து கொள்வது கோழைத்தனம் என்று தான் நினைத்தேன்.

ஆனால் இப்படி ஒரு குற்ற உணர்ச்சியுடன் வாழ்வதற்குச் சாவதே மேல்.

ஆமாம் நான் இப்போ உயிரோடு இருந்து மட்டும் என்ன பயன்?

யாருக்கும் எதற்கும் பயன்படாமல் இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்து என்ன கிழிக்கப்போகிறேன்.

இதற்கு மன்னிப்பும் கிடையாது. தண்டனையும் கிடையாது. ஒருவேளை தண்டிக்கப் பட்டிருந்தால் இப்படி ஒரு குற்ற உணர்வ எனக்குள் இருந்திருக்க வாய்ப்பு இல்லை.

பொரியியல் கல்லூரியில் மெக்கானிகல் எஞ்சினீரிங் படிப்பு முடிச்சிட்டு, வேலைக்காக காத்திருந்த காலம், பெண்களிடம் சரியாகப் பேசி பழக வாய்ப்பு கிடைக்காத நபர்களில் அவனும் ஒருவன். என்னதான் ஏழைக் குரும்பமாக இருந்தாலும் அந்தத் தாழ்மையுணர்வு கொஞ்சம் கூட இல்லாமல் வளர்க்கப்பட்டதன் காரணமாக, ஓரளவு தன்னம்பிக்கை கொண்டில்லை.

கஷ்டபட்டு ஒரு சாப்பட்வேர் கம்பெனியில் வேலை கிடைத்தது. அன்று அவன் வேலையில் சேரும் முதல் நாள், "ஒய்சிஸ் இன்போடெக்" அதுதான் கருப்பு புதுசா சேரும் கம்பெனியின் பெயர். மொத்தம் 15முதல் 25 நபர்களே வேலை பார்க்கும் சிறிய சாப்பட்வேர் கம்பெனி.

ஊதா வண்ண கீருடையில் ஒரு செக்டியரிட்டி காவலுக்கு இருந்தார்.

அண்ணே! இந்த கம்பெனியில் புதுசா வேலைக்குச் சேர்ந்திருக்கிறேன். ரிசெப்சனுக்கு எப்படிப் போகணும்? என்றான் கருப்பு.

அவன் பெயர் கருப்பசாமி, ஒர் ஏழ்மையான குரும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். அப்பா அம்மா ரெண்டுபேரும் தினக்கூவி வேலைக்குப் போகிறவர்கள். படிச்சது எல்லாமே அரசு ஆண்கள் மேல்நிலைப்பள்ளியிலதான், அப்புறம் ஒரு தனியார்

சிறுகதை

வெப்ட் வ போங்க தம்பி. அவ்வளவு தான் அவர் பதில்.

அவர் கருப்புவை மேலும் கீழம் பார்த்த தோரணை, உனக்கெல்லாம் இங்கு யார் வேலை கொடுத்தது என்பது போல் இருந்தது.

ரிசெப்சனில் ஒரு அழகான பெண். அப்படி ஒர் அழகான பெண்ணை அவன் பார்த்ததே இல்லை. ஒரு பதட்டமான மனாநிலையில் அவனை அணுகினான்.

எக்ஸிகியஸ் மி மாம், அயம் கருப்பசாமி, நியூலி அப்பாண்டெட் ப்ரோகராம்மர்.

(Excuse me: I am Karuppasamy, newly appointed programmer) என்று சொன்னபடியே அவனது கோப்புகளை வெளியே ஏற்கக் கூடிய முயன்ற போது,

ப்ளீஸ் கோ ஸ்ட்ரைட், அழகேஷ் சார் உங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறார். கீசுக் க்ரவில் பதில் தந்துவிட்டு முன்னே இருந்த கணினியை நோக்கினாள்.

இந்தக் கம்பெனிக்கு எல்லாமுமாக இருப்பவர் அழகுக்கந்தரம், எல்லாரும் அவனை அழகேஷ் என்றே அழைத்தனர். அவர் மிக அதிகத் தன்னமிக்கையும் உழூப்பில் மரியாதையும் கொண்டவர். அதனாலேயே இந்தக் கிரு வயதில் ஒரு கம்பெனிக்கு முதலாளிகாக முடிந்தது எக்ஸ் கியஸ் மி, மிஸ்டர் அழகேஷ், என்று கேள்வியை முடிப்பதற்குள், அவருடைய அறை கடைசியில் இருக்கு என்று அவனுக்கு வழி மட்டும் காட்டிவிட்டு கணினியின் விளைப்பவைகையை அறைந்து தட்டினான், வழியில் ஒரு நண்பன். போகும் வழியில் சின்னச் சின்ன அறைகள் பிரித்து வைத்துபடி ஒவ்வொரு அறையிலும் ஒருவர் என அனைவரும் கணினியை பார்த்தவாரே அமர்ந்திருந்தனர். கணினியில் இருப்பதால் அந்தக் கம்பெனி முழுவதும் குளிருட்டப் படிருந்தது. அதில் அவனக்கு மட்டும் சொர்க்கம் என்று ஒன்று இருந்தால் அங்கு இதுவாகத்தான் இருக்கும் என்ற உணர்வு.

அழகேஷ் பெயர் பலகை இருந்த அந்த அறை, உள்ளே என்ன இருக்கிறது என்பது வெளியிலிருந்து தெரியாதபடி கருப்புக் கண்ணாடியால் கட்டப்படிருந்து.

கதவை இரண்டு முறை தட்டிவிட்டு அதைத் தள்ளி, மேஜ கம் இன் சார். என்று கேட்டவாறு தன் தலையை உள்ளே நீட்டினான்.

ப்ளீஸ் கம், அது அழகேஷின் குரல். ஒரு 42 வயது மதிக்கத்தக்க மனிதர். வேறு எதுவும் பேசவில்லை.

ய ஆர் கருப்பசாமி ரைட்?

எல் சார்!

ஜஸ்ட் எ மினிட் என்றவர் தனது போன் ரிசீவரை ஏற்றது, ஏதோ நம்பர் அமுத்தி சீதா கம் ஹியர் என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டுவனை ஒரு பதிய திட்ட குழுவிடம் அறிமுகப்படுத்த போவதாகவும் அதன் குழுத் தலைவரை அவனுக்கு அறிமுகம் செய்ய வரச் சொல்லியிருப்பதாக அறிவிட்தார்.

ஹவோ சார்! என்று ஒரு குரல்வின்புறமிருந்து கேட்க, திரும்பிப் பார்ப்பதற்குள்

வீடு இஸ் மிஸ்தீா, ஹி இஸ் மிஸ்டர்.கருப்பசாமி, என அறிமுகம் செய்தார் அழகேஷ்.

இவர் தான் பது ப்ரோகராமமர். உங்க குருப்பல தான் வொர்க் பன்ன போரார். ப்ளீஸ் டேக் கேர். என்று சொல்லிவிட்டு அழகேஷ் அவர் மேசையில் இருந்த சில கோப்புகளைப் பார்த்து கைவியமுத்திட விரைந்தார்.

எனது குழுத் தலைவி (இம் லீடர்) குழுவின் மற்ற உறுப்பினர்களை (இம் மெப்பர்ஸ்) அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள்.

திஸ் இஸ் அவர் மூடு

மிஸ்டர். தினேஷ், மிஸ் அகல்யா, மிஸ்.கீர்த்தி, அண்ட் மிஸ்டர். விவேக் சீதா குழுவினரை அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்.

முதலில் கருப்பசாமி கொஞ்சம் கூச்சி சுபாவம் கொண்டு பெராம்ப நான் யாரிடமும் அவ்வளவாகப் பேசிக்கொண்டதில்லை.

உண்மையில் அவனுக்கு வேலைகளைச் சொல்லி தருவத்தாகக் கருவத்தாகவும் பேசுக்க துணைக்கும் என இருந்த ஒரே ஆஸ் சீதா மட்டுமே. பெரும்பாலும் அவனிடம் மட்டுமே பேசுவான்.

தன்னை விட முன்று வயது முதல்வர். அவன்தான் கருப்புவின் முதல் பெண் தோழி. மிகவும் தைரியமான கண்ணியமான மற்றும் அழகான தோழியும் கூட கொஞ்சம் அதிமாகப் பேசுவாள், மனதில் பட்டதை அப்படியே சொல்லிவிடுவாள். அது அழகேஷாக இருந்தலும் கூட நேருக்கு நேர் பேசிவிடுவாள். அவர்கள் பேசிப் பழுகுவதைக்கண்டு கூட மேட்ஸ் எல்லாரும் அவர்களுக்குள் ஏதோ சம்தின் சம்தின் என்றே நினைத்தனர்.

ஒரு நாள் குழுவினருடன் மதிய உணவுக்கு வெளியே சென்று சாப்பிடி, திட்டமிட்டு அழைத்துச் சென்றாள் சீதா. அது நல்ல தொர்பை மற்றவர்களிடமும் உறவாக்கும், என்றே அவ்வாறு செய்தாள். அதன் பின் அனைவரும் ஓரளவுக்கு நன்பர்களானார். மெதுவாகக் கருப்புவுக்குத் தெரிய வந்தது தினேசும் அகல்யாவும் காதலர்கள் என்று. அன்று முதல் அவர்களுக்குப் பொழுதுபோக்கே அந்தக் காலத் ஜோடி தான். முதல் முறையாக ஒரு பெண் வெட்கப்படுவதை அகல்யா முகத்தில் பார்த்தான். தினேஷ் மிக அழைத்தியானவன், அவர்கள் பேசி சிரிப்பதே வேறு யாரைப்பற்றியோ என்பது போல நடந்துகொள்வாள்.

சீர்த்திதான் பெரும்பாலும் பொமதுபோக்குக்காக அவர்களைத் தூண்டி விடுவாள் என்றாலும் அனைவரும் சந்தேகாமகவே அதை ரசித்தார்கள். அதை விட்டால் பேச்கவுட்டம் பெரும்பாலும் அந்த வேண்டப்படாத விவேக் பற்றியும் அழையும். இதைவிரு வேறு எதாவது பேசுவேண்டும் என்றால் அது அழகேஷ் பற்றிதான் இருக்கும், கிச்கிச் என்றாலே அது சீர்த்திதான்.

தினேக்கு ஆன்கைத் தீடைத்து அமெரிக்கா சென்ற பிறகு சீதாவும் கம்பெனி மாரி வேறு ஒரு கம்பெனியில் சேர்ந்தாள். அப்பறம் அந்த கம் சுருங்கிப்போனது மட்டுமின்றி, குழுத்தலைவி பொறுப்பும் சீர்த்திக்கு வழங்கப்பட்டது. உண்மையில் விவேக் இருப்பதும் ஒன்றுதான் இல்லாதும் ஒன்றுதான். அவன் எந்த உரையாடலிலும் பெரும்பாலும் பங்கெடுக்க மாட்டான், அவனது சுயநலமும் அதற்கு ஒரு காரணமாக இருந்தது.

மூவரும் (கருப்பு, அகல்யா மற்றும் சீர்த்தி) நெருங்கிய நண்பர்களானர். தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்ளும் சைகை மொழி யாருக்கும் பரியாது. உண்மையில் மூவரும் கண்களால் பேசிக்கொள்ளும் பல விஷயங்கள் எவ்ருக்கும் புரியாத வண்ணம் இருந்தன. ஒன்றாகத் திரைப்படம் பார்க்கச் செலவது இரவு டண்ணில்லிருந்து வேலைவது என அவர்கள் நட்பு வளர்ந்த வண்ணம் இருந்தது. அப்பொழுதுதான் அந்த முதல் சலசலப்பு ஏற்பட்டது.

சிறுகதை

கீர்த்தி வீட்டிலே ஒரு விசேஷம் என்று ஒரு பத்து நாள் ஊருக்குப் போயிருந்தாள். கருப்புவும் அகல்யாவும் மட்டுமே இருந்தனர். ஒரு நாள் இரவு உணவு சாப்பிட்டுவிட்டு வீர திரும்பும் நேரம், நாம் பார்க்கிள் கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்துட்டு போலாமே, என்றாள் அகல்யா. சரி என்று இருவரும் உட்கார்ந்து பேச ஆரம்பித்தனர். அவள் ஏதேதோ ஒரு கோர்வை இல்லாமல் பேசினாள். உண்மையில் உள்ள ஆரம்பித்தாள்.

எதுவுமே புரியல் கொஞ்சம் புரியும்படி தெளிவாத்தான் சொல்லேன்.

இது என்னாலும் எனக்கே புரியல். ஆனால் சொல்லாமலும் இருக்க முடியல், ரொம்ப நாளாவே நாள் எனக்குள்ள புஞ்சகிகிட்டு இருக்கேன். அது என்னானா அது! எனக்கு உண்ணை ரொம்பப் பிடிக்கும், I have a feeling for you என்று சொல்லி முடிக்க ஒரு நிமிடம் அதிர்ந்து தான் போனான். இருந்தாலும் அதைக் காட்டிகொள்ளலாமல் புரிந்தும் புரியாதவன் போல மெதுவாக.

உண்ணை நாள் கூடப் பிரக்காத சேகாத்ரியாகத்தான் நினைச்சு பழகினேன். இப்பகு உன் சின்னப் பிள்ளைதானான் கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்லத்துவு தெரியல். நான் சொல்லி முயித்ததும் ஓர் இருந்தாலும் வினாடிகள் மயான அமைதி.

சரி நேரமாகச் போம் தூங்கு, கருப்புதான் அந்த அமைதியைக் கலைக்க வேண்டியதாயிற்று.

அகல்யா மன வருத்தத்தோடு வீர திரும்பினாள். அதன் பின் மறுநாளே அகல்யா ஊருக்கு செல்லும் படி நேர்ந்தது. அவள் கம்பெனி வராத காரணத்தால் அவன்கொஞ்சம் பயந்ததான் போனான்.

கீர்த்தி அலுவலகம் திரும்பிய பின் இருவருக்கும் நடவே ஒரு பெரிய மெளனம். வேலை நேரம் முடிந்ததும், என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் இருப்பதைக் கண்டுகொண்ட கீர்த்தி, சிறுது நேரம் காத்திருந்துவிட்டு அவனும் விட்டுக்குச் செல்ல முற்பட்டாள்.

உன்கிட்ட சில விஷயம் பேசனும், காபி குடிக்க போலாமா? கருப்பன் சொல்ல, இதற்காகவே காத்திருந்தது போல ஒகே என பதிலளித்தாள். இருவரும் காபி ஓாப் போனார்கள். அங்கும் அந்த மயான அமைதி அன்றைக்கு என்று பார்த்து யாருமே தேநீர் அருந்த வரவில்லை.

அவன்தான் ஆரம்பம் செய்தான், தயங்கித் தயங்கி நடந்தது என்ன என்று விலாவரியாக அவளிடம் விளக்கிக் கூறி முயிந்ததும், அவள் தனது பக்கம் இருந்த அவளது கதையைச் சொல்ல, அப்பொழுதான் தெரியவந்தது அகல்யா ஏற்கனவே அவளிடம் கைபேசியில் இந்தச் சம்பவம்பற்றிக் கெரியிப்படுத்திப்பிருந்தாள். ஆனால், சுற்று மாறுதலான கதை இருந்தது தெரியவந்தது அகல்யா அவளிடம் கருப்புவிருக்குக் கீர்த்தியின்மேல் விருப்பம் இருப்பதாகச் சந்தேகத்தின் பேரில் அவனிடம் விசாரித்ததாக ஒரு கதையைச் சொல்லி வைத்திருந்தாள். முதலில் அவள் கருப்பு சொன்ன விஷயத்தை நம்பவில்லை. அது கருப்புவிருக்கும் தெரிந்தது, இருந்தாலும் பாரம் குறைந்த திருப்தியில் நிம்மதியமைந்தான்.

மீண்டும் அவனுடன் வாட்ஸ்ஆப் மூலம் உரையாடலகள் தொடர்ந்தன. மேலும் தனக்கு அகல்யா அனுப்பும் குருட்செய்திகளையும் கீர்த்தியிடம் பகிர்ந்து கொண்டு செய்தியை உறுதிப்படுத்திக் கூறினான். கீர்த்தியும் அந்த உண்மையை நம்பினாள்.

கீர்த்திக்கும் கருப்புக்குமான நட்பு வளர்ந்தது. உண்மையில் கருப்புவும் கீர்த்தியும் அகல்யாவின் இந்த நடவடிக்கை ஏற்கனவே ஒருவரை காதலிக்கும் அவள் எப்படி இன்னொருவரை காதலிக்க முடியும் பிடிக்காமல் ஒதுக்க ஆரம்பித்தனர். அகல்யாவிற்கு இது தெரிய வர அதற்கு மேல் அவர்களுடன் இருக்கப் பிடிக்கவில்லை. பின்னர் அவளே வேறு ஒரு கம்பெனிக்கு மாறிப் போய்விட்டாள். பிறகு இருவருக்குமான நெற்குக்கம் மேலும் அதிகரித்தது. இதற்கிடையில் இருவரும் ஒரு வாடிக்கையாளர் கூட்டத்திற்கு மூன்று நாள் பயணமாக ஜோப்பா செல்ல வேண்டியிருந்தது.

கீர்த்திதான் அனைத்தையும் திட்டமிட்டு விமான யிக்கெட் முதல் ஹோட்டல் ரூம் வரை அனைத்தையும் தயார் செய்து வைத்திருந்தாள்.

இருவரும் மிகச் சந்தோசமாக பயணத்தைத் தொடங்கினர். கருப்புவிற்கு இதுவே முதல் விமான மற்றும் வெளிநாட்டுப் பயணம்.

அவர்கள் நல்லதாரு ஆடும்பர தங்கும் விடுதியில் அறைகள் முன்பதில் செய்யப்பட்டிருத்து. இருவருக்கும் அடுத்துத்த அறைதான். சொல்லப்போனால் அப்படி ஓர் ஆடும்பரத்தைத் தன் வாழ்நாளில் பார்த்ததே இல்லை. ஆனால் கீர்த்தி இதற்கு முன்பாகப் பல வெளிநாட்டுப் பயணங்கள் சென்று வந்ததால் இது அவனுக்கு ஒன்றும் புதிதாகத் தெரியவில்லை.

முதல் நாள் வெகு நேரமாக அவன் அறையில் தான் அவள் இருந்தால். இருவருமே மறுநாள் வாடிக்கையாளர் சந்திப்பிற்குதயாராகிக்கொண்டு இருந்தனர். பவர்பாயின்ட் விளக்கக்காசியைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். உண்மையில் அவன்தான் ரொம்ப பொலும்பிட்டே இருந்தா. மறுநாள் விளக்கக்காசிசி நன்றாகவே நடந்தும் முடிந்தது.

அன்று இரவு முதல் முறையாக இரவு உடையில் அவளைப் பார்த்ததும் சர்வே தூரமாறிப் போனான். உண்மையில் ஒரு பெண்ணை ரசிக்கக் கற்றுக்கொண்ட முதல் நாள். கண்ணில் அளவான கருமை இட்டு உப்பனை செய்திருந்தாள் என்று யாராலும் சொல்லமுடியாத ஒரு தோற்றும். கண்ணமோ இளாக்கிவெப்பி நிறத்துன் சிவந்தே இருக்க. அந்த இரவு விளக்கொள்கில் முகம் மிகப்பிரகாசமாக ஒளிர்ந்தது. இரண்டாரு மயிர் காதுகளில் தாளமிட்டுக் கண்ணத்தில் முத்திட்டுக்கொண்டே இசைபாட உண்மையில் பறப்பதாக உணர்ந்த முதல் நாள்.

இரவில் ஏதேதோ திட்டத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். காலில் அவள் ஓதிய எந்த ஒரு விஷயமும் முக்கியம் என்ன என்பத்தில்லை. ஆனால் ஒன்று மட்டும் உறுதியாகத் தெரிந்தது. நாளை பைசா நகரத்தின் சாய்ந்த கோபுரத்தை பார்க்கச் செல்கிறோம் என்று மட்டும். இரவில் ஒரு பெண்ணை நினைத்துத் தூக்கம் வராமல் என்ன செய்வதென்று அறியாமல் புரண்டுகொண்டிருந்தாள். அவனுக்கு அது முதல் முறை அல்ல, ஆனால் தனக்கு நெற்க்கமான ஒரு பெண்ணால் ஏற்பாடுது அதுவே முதல் முறை. ஒருப்பற்ற தான் செய்வது சரியா தவறா என்று சிற்றிக்கக் கூட இடமில்லாது அவள் தோற்றும் பேச்சும் தன்னை ஆட்டுக்கொண்ட விட்ட நேரம். உண்மையில் அவன் தூங்கவே இல்லை அன்று.

காலை 6:00 மணியளவில் அவன் தூங்கிவிட்டதாக நினைத்து காலை வணக்கம் சொல்லி கருப்புவை எழுப்புவதற்காக அவைபேசியில் அழைத்தாள். முதல் மணியிலே ஏற்கத்துவிட்டான்.

சிறுகதை

குட்டி மார்விங் அதே அந்தக் காந்தக்குரல், பதிலுக்கு அவனும் குட்டி மார்விங், நானும் எந்திசிட்டேன்.

என்றும் போல் அன்றும் காலை உணவிற்கு அவளே முடிவு செய்து விட்டுப் பின் கருத்தும் கேட்டாள். எப்போதும் போலவே அவருடைய விருப்பத்தைக் கேட்பதாக கேட்டு அதையே முடிவும் செய்துவிட்டுக் தயாரானார்கள். அன்றும் அவர்கள் உறைவிடத்தில் இருந்த உணவு விருதியிலேயே உணவுருந்துவது என்று முடிவாயிற்று.

காலையில் அவளை புத்தம் புதுச் சுடிதாரில் பார்த்ததும் அவன் சுர்ஜே கிறங்கித்தான் போனான். உணவுவிருதியில் ஒருவன் அவளையே பார்த்துகொண்டு இருந்தான். திடீரென்று அவர்கள் அமர்ந்து இருந்த பேபிளில் வந்து உட்கார்ந்தான். அயம் ராகுல், அயம் வொர்க்கிங் இன் இந்தியா, இங்க ஒரு கலந்துரையாடறாக வந்துருக்கேன். அன்ற டு? என்று கீர்த்தியிடம் அறிமுகப்படுத்திவிட்டு தானாக அறிமுகம் வாங்கிக்கொண்டு பேசிக்கொண்டே இருந்தான். உண்மையில் கருப்புவிற்கு அவனைச் சுத்தமாகப் பிடிக்கவில்லை. Possessiveness காரணமாகக் கூட இருக்கலாம். உணவு முடிந்த பின்,

ஹி இஸ் ஃபிலர்ட்டிங் வித யு

எஸ் ஐ நோவ், சும்மா வா போலாம்.

பட் நீ இந்த டாப் ல குப்பர் இருக்க

போதும் இப்போதான் ஒருத்தன முடிச்சான் நீயும் ஆரம்பிக்காதே. நோ, சீரியஸ்லி யு லுக் பிரிட்டி

ஆர் ய ஹிட்டிங் ஆன் மி? என்றவள் பதிலை எதிர்பாராமல் நடக்க ஆரம்பித்தார்.

நன்றாக ஊர்க்குறிப் பார்த்த பின்பு இரவு இருவரும் தங்கள் அறைக்குத் திரும்பிய பின் பொமதுபோக்குக்காக ஏதாவது விளையாடலாம் என்று முடிவு செய்து சூதாட்டம் விளையாடினர் பண்யமாக வெற்றி பெற்றவர் என்ன சொன்னாலும் தோல்வியுற்றவர் ஓப்புக்கொண்டு செய்ய வேண்டும். குது தனது வேலையைக் காட்டும் நேரம் வந்ததும் கீர்த்திச் சுதாரித்து போதும் நான் தூங்க போரேன், என்று அவள் அறைக்குச் சென்றுபடுத்தாள்.

கருப்பு தன் மதி இமந்து அவள் அறைக்குச் செல்ல திட்டமிட்டான். என் ரூமல் டிவி வொர்க் ஆகவுறான் டிவி பார்க்கல்லும், ஒன் ரூம் டிவி யூஸ் பண்ணிக்கிறேன் என்று அவள் அறைக்குள் நுழைந்துவன். கொஞ்சம் நேரம் சென்று டிவி பார்ப்பதைவிட்டு அவளையே பார்த்துகொண்டிருந்தான். கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் காமம் தலைகேறி அவனை அடைய முற்பட்டான். அவள் அதை மறுத்தது மட்டுமில்லாமல் பயத்தில் உளாற் ஆரம்பித்தாள். சேச நான் உண்ண என்னோமானு நெனக்சேன் டா நீயுமா, நான் உண்ண எவ்வோ நம்பினேன் நான் உண்ணோட் கலோஸ் ப்ரண்டு டா.

“சாரி கீர்த்தி. என்ன மனனிக்கு”

உன் சாரியை தூக்கி குப்பத்தொட்டியில் போரு!

பழுகுன பாவத்துக்குச் சும்மா விருடேன் இல்ல போலீஸ்லு கம்ப்னைன்ட் பண்ணி உண்டு இல்லன்னு பண்ணியிருவேன்.

ஒன்ன பாக்கவே பிடிக்கவே இப்போ என் முன்னாடி நிக்காதே பள்ளிச் செல்ல ஆவட்

தான் செய்த தவறினால் கூனிக் குறுகி அமைதியாக முள்ளில் விழந்த புழவாக நகர்ந்தான் கருப்பு அதுவே கடைசி உரையாடலாகவும் முழிந்தது. அதன் பின் இருவரும் பேசாமலேயே ஊர் வந்து சேர்ந்தனர். அவனால் கீர்த்தி முன் நின்று பேசவது என்பது முடியாத செயலகிப்போனது. நாட்கள் நகர் நகர் அவனது குற்ற உணர்ச்சி அவனை மெல்ல ஆட்கொண்டுவிட்டது.

தனிமையில் பல நாட்கள் அழுத்துண்டு. தன் னுடைய பெரிய அண்ணன் இருப்புக்குக் கூட கண்ணீர் விடாதவன் இந்த ஒரு செயலுக்காக மீண்டும் மீண்டும் கண்ணீர் சிந்தினான். ஆமாம் கருப்புவின் பெரிய அண்ணன் தற்கொலை செய்து கொண்டான். அதோன் காதல் தோல்வி. அவனது இழப்பை பெரிதாக என்னாதாதன் காரணம் கூட அவன் ஒரு கோழை வாழவே சமாளிக்க தெரியாதவன் என்றெண்ணி அவனுக்காக நான் கண்ணீர் சிந்தமாட்டேன் என்றவன் தேம்பித் தேம்பி அழுதான் அவனாக்காக.

வேலையில் கவனம் செலுத்த முடியாமல் மிகவும் கஷ்டப்பட்டான். உண்மையில் அவனை நேருக்கு நேர் சந்திக்க வெட்கம் கொண்டு வேலையை ராஜினாமா செய்து விட்டு, வீட்டுக்குச் சென்றவன், யாரிடமும் தான் வேலையை ராஜினாமா செய்த விசயத்த சொல்லாமல் இரண்டொரு நாட்கள் கழிந்தன. அன்று காலை அவன் அம்மா காட்டிக்கு சென்றவள் தன் மகன் வாயில் நூறரைக்கி முச்ச பேச்சு இல்லாமல் கீட்டப்பதை கண்டு திருக்கிட்டுபோனாள். எய்யா! என் குலசாமி! என்ன பெத்த ராசா! ஒலமிட்டாள். கையில் ஒரு கடிதம்.

“தற்கொலை செய்து கொழைது கோழைதனம் என்று தான் நினைத்தேன்.

ஆனால் இப்படி ஒரு குற்ற உணர்ச்சியுடன் வாழ்வதற்குச் சாவதே மேல்.

ஆமாம் நான் இப்போ உயிரோடு இருந்து என்ன பயன்?

யாருக்கும் எதற்கும் பயன்படாமல் இந்த உலக்த்தில் வாழ்ந்து மட்டும் என்ன கிழிக்கபோகிறேன்.

இதற்கு மன்னிப்பும் கிடையாது. தண்டனையும் கிடையாது. ஒருவேளை தண்டிக்கப் பட்டிருந்தால் இப்படி ஒரு குற்ற உணர்வ எனக்குள் இருந்திருக்க வாய்ப்பு இல்லை”.

“என் இருப்புக்கு யாரும் காரணம் இல்லை நான் மனமுற்று இந்த முடிவை தேர்ந்து எடுத்து இருக்கிறேன் நான் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவன் அந்தத் தண்டனையையும் நானே முடிவு செய்து கொண்டேன்”.

Esakkiraja Neelamegan

Research Scholar | Material Engineering
esakkirajabu1987@gmail.com

கவிதை

என் இனியாள்

- கண்ணன் முனுசாமி

இலையாள் இலையாஸ்

முழுமதி ஒளிர், கரியாள் விண்மீன் என்னுடன்...
கழுமலர்ச்சோலை மொட்டவிழ்க்கும் தருணம், தாரகை
என்னுடன்...

பூமாரி பொழிந்து, மென்கால் வீசிட,
கார்முகில் கருங்கூந்தல் உடையாள் என்னுடன்...
நறுமணம் கழுமம் மணற்முற்றம் இடத்தே,
சிறுமணம் மகிழ்ந்தேன், பேரழகாள் உடன் இருக்க!

செங்காந்தள் இதழசுப்.. குறுநகை கண்டேன்...
இருநிறத்து அஞ்சனம் பூசிய.. இமை கண்டேன்...
அதனுள் கண்டேன்.. கருந்துளையை!
ஒளி அனரி, இந்தினியேனும்
ஸ்ர்பிபான்றின் மையம் சுழன்றேன்!

செந்திலகமிட்ட நுதல் குடிய பிறை ஆடு..
செறிந்திட்ட கூந்தல் கலைந்து சுரம் உலர்ந்தாடு..
குதம்பைத் தனித்தனியே தானாடு..

தூணிரண்டும் தாங்கிய பொற்சிலை சுற்றியப்பட்டாடை ஆடு..
இந்தினியேனும் ஆடினன்,
இனியாளின் இடைகுழி கண்டே!

பனிமொழி பேசும் ஆசைவளி அவரே! இணைமொழி இன்றி, வியத்தே நின்றேன்!
இயற்கை மெருக்கிய அரிவை அவரே! என் செருக்கை இழந்து, வயத்தே நின்றேன்!
தீரா தாகம, காதல அனரி.
பிறவி தோறும் தொடரும். மாறா காமம் கொண்டேன்.. உண்மேல்!

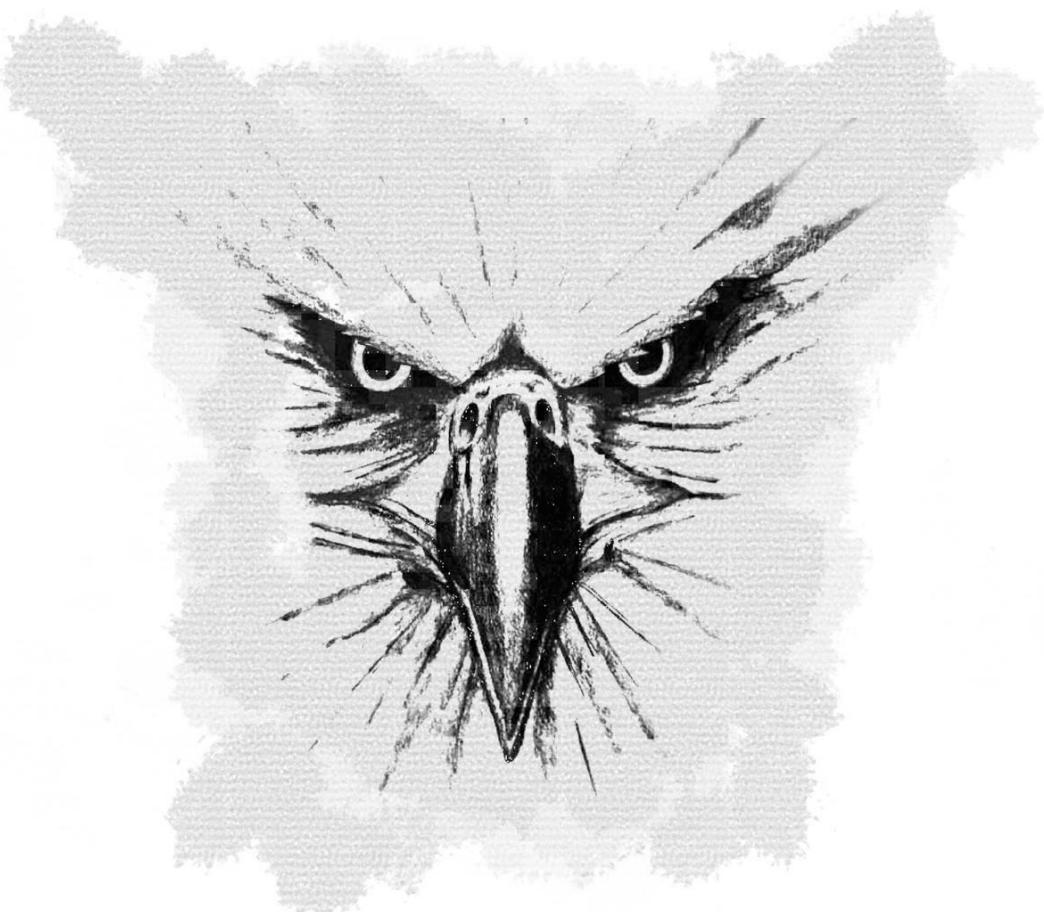
Kannan Munusamy

Research Student | Aerospace Engineering
kannaniisc1@gmail.com

ஓவியம்

பென்சில் ஓவியங்கள்

- விஷால் கிருஷ்ணன்

Vishal Krishnan

M.E. | Aerospace Engineering
vishal301094krish@gmail.com

சிறுகதை

நான் கல்

• பாரதி ராஜீவ்வரன் தாரா

இணையத்திலிருந்து

நான் கல். ஒரு நாடைய பார்க்கும்போது தான் சராசரியான ஒரு ஆளுக்கு(நாம் விரும்பி அல்லாதவர்கள்) கூட என் நினைப்பு வரும். ஆளுங்கு நான் சொன்னது இருபாலருக்கும் பொறுத்தும். சரி, என்னோட வரலாறு பல நூறு ஆண்டு ஆயிரம் ஆண்டு வரலாறு. நான் இங்கே சமாரா ஒரு இருந்தாறு வருஷங்களா திருவல்லிகேணி ல இருக்கேன். பல வகைகளான தட்டப் பெப்ப நிலைகளை பாத்திருக்கேன். வானிலை வூய்வ ஸமயம் தரும் தகவலை பத்தி கேள்வி படிப்போது வியப்பா இருக்கும். நான் என்னோட இருப்பிடிந்களை பெரும்பாலும் இயற்கை இடமே விட்டுவிருவது. அப்பிடியாக திருவல்லிகேணி முழுவதும் இந்த இருந்தாறு வருடங்களில் வலம் வர்த்திருக்கிறேன். நிலபரப்ப மாறுவதை கண்டிருக்கிறேன். மனிதர்கள் மாறுவதை கண்டிருக்கிறேன். மனிதர்களோட கதைகள் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அவர்கள் வாழ்க்கை குறிப்பாக அவர்களது எல்லைகள், அத்துமீறல்கள், வெறுப்பு. காலத் திடு எல்லாமே எனக்கு சுவாசியம். அவர்கள் அவர்களுக்குள் ஒரு சாராயரை ஒடுக்குவது, 'கடவுள்' என்ற ஒரு விஷயத்தில் என்னையும் கூட ஒரு நிமிடத்தில் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது, அவர்களது சில இந்த மாதிரியான மன கண்டிப்புகள் எனக்கு எப்பொழுதுமே ஒரு வியப்பை தரும்.

1900 ஆம் ஆண்டு ஒரு சமயம் திருவல்லிகேணியின் பெரிய தெரு, விரிந்து மேல் நிலை பள்ளியினாருகே நான் இருந்தேன். அந்த பள்ளியில் அமாவாசைக்கு கூட அரை நாள் விரும்பை

அப்போ அங்கே ஒரு சினன பஜ்ஜி கடை இருக்கும். பெரும்பாலும் கொஞ்சம் வசதி படைத்த இந்திய மேல் சாதி மாணவர்கள் மட்ருமே பாடம் பயில வருவர். வாசகர்களுக்கு ஒரு முன்னுரை. என்னுடைய மொழியும், பார்வைத்திற்கும் இந்த வாழ்க்கை முறையில் மாற்றம் கண்டவை. ஆக நான் ஒரு தமிழ் கல். அது என்னுடைய அடையாளம். இதில் எனக்கு ஏந்த பெருமையும் இல்லை எனினும், எனக்கு வேறு அடையாளம் இல்லை. இதை நான் சொல்லுத்தக்கு ஒரு காரணம் இருக்கு. அந்த பஜ்ஜி கடைய பத்தி பள்ளிக்கு வரும் மாணவர்கள் அப்போ பேசமாட்டார்கள். ஆனா அங்க இருந்த பூத்கடை அம்மா, ரிக்காஷா மிதிச்சவர் னானு பலரும் சிறப்பா பேரசவாங்க. அப்போ எல்லாம் இப்போ மாதிரி இல்லை. இது 2000, நூறு வருடத்தக்கு முன்னாய் இவ்வளவு பெண்கள் இந்த சாலையில் போனது கூட இல்லை. அத பத்தி சொல்லவரும்போது பஜ்ஜி கடை என்னுடைய ஆவலை திசைதிருப்பியது.

2000 ஆம் ஆண்டில், சரியாக ஒரு 100 வருடத்தில் நான் என். கே. டி பள்ளியின் உள்ளே இருந்தேன். இதற்கு இடையில் ஒரு பால் கடை, கங்கணா மண்டபம், திருவல்லிகேணி நெருஞ்சாலை, ஜாம் பஜார், அமீர் மஹால் ஜூ பல இடங்களில் பெயர்ந்தேன். இந்த பள்ளியில் விஸ்தாரமான ஒரு மௌதானம் உண்டு. அங்கே இளம் பெண்கள் தங்கள் கதைகளை பகிரவர். அவர்களின் கதைத்தோறும் கூட கால போக்கில் வெகுவாக மாரியுள்ளது. திருமணம் முடித்த பெண்களின் கணவன்மார் தொல்லை, மாமியார் கொருமை, வீடிடல் பெற்றோர் கடிதல், அது

சிறுகதை

மட்டுமில்லாமல் ஒரே பேச்சு வழக்கு னு இருந்தது இப்போ அப்பிடியில்ல. கால போக்கில் காதலவர்கள் பற்றிய பேச்சுக் குதியதாய் வந்தது. சில வேறு பேச்சு வழக்குகளும் உள்ளனத்தின். அனால் கதைகள் பெரும்பாலும் அச்சுறுத்தல் கதைகளாகவே இருந்தன. சில சமயங்கள் அன்பாகவும், எழுச்சிமிக்கவையாகவும் இருந்தன. சில, பழைய மாணவிகள் தேர்ச்சி பெற்று வரும்பொழுது, சிறிய பெண்கள் மத்தியில் ஆர்வாரம் அதிகாரிக்கும். நமக்கும் வாய்ப்புகள் பிறக்கும் என்ற நம்பிக்கை உண்டாகும்.

தயிரியல் அந்த பள்ளியில் மிகவும் பிரபலம். அப்போ அந்த வருடம், 10 வது வகுப்பில் பள்ளியில் 3-வதாக தேர்ச்சி பெற்றந்தாள் ஜமீலா. வெள்ளிக்கிழமை பஜனை நடக்கும் பள்ளியில், மாணவிகளில் பலர் தங்களை தங்கள் வீட்டிலிருந்து கடவுள் காப்பாற்றுவான் என்று அழிந்த நம்பிக்கையில் பாட்டுகளை பாருவார்கள். அதில் ஒருந்தி கோமளா. அப்போ டட்கார்ந்து பய பக்தியோடு அவள் பாரும்போது நான் அவள் கையில் அதுப்பட்டுக்கொண்டேன். ஜமீலா வகுக் குரை வெறுப்பு. அவர்கள் இருவரும் நலவரும் நண்பர்கள். ஆழந்து சிந்திப்பவர்கள். அதிகமா அந்த வகுப்பில் அரசியல் பேசுவர்கள். வீட்டின் நடப்பையும் தாங்கள் தாங்கும் எல்லை கோடுகளையும் அலசுபவர்கள். 11- ஆம் வகுப்பு 5 வருடங்களா தோழிகள். தோழை ஒரு அளவில்லா எல்லையில்லா அன்பாக மாறியது. அவர்கள் அதை உணர்ந்த தருணாம் அது.

கோமளா பள்ளியின் பஜனை கழிந்தபின் வகுப்புக்கு வந்தாள். என்னை கோமளா தன்னுடைய கையில் அடைந்திருந்தாள். கீஸ்வர் க்கு குழந்தை பிறந்திருக்கிறதாம் என்றாள் ஜமீலா. ஒ அப்பிடியா, எப்போ? எங்க? என்றாள் கோமளா. கீஸ்வர் இவர்களோடு 8-வது வகுப்பில் படித்தவள். அவளுக்கு 9- வது படிக்கும்போதே நிக்ககா நடந்தது. ஜமீலா ஒரு குழும்பிய

பார்வையோடு, கோமளாவின் கையை பிடித்து என்னை ஏருத்தாள். அப்போது அவள் கண்களில் முதல் முறை கண்ணீர்ததும்பியது.

ஏய் என்ன ஆச்சு? - கவங்கினாள் கோமளா.

நீ ஏன் இவ்வளவு உற்சாக்கத்தோடு பாடினியே? - ஏன்? எதோ ஒரு குப்பர் பவர் நம்மள் காப்பாத்த போவது னு நென்க்கிரியா? ஜமீலா திமர்னு பகுத்தறிவு பேசினாள். கோமளாவுக்கு அது மிகவும் பிடிக்கும். அந்த தெரியம் தனக்கு நம்பிக்கை தருவாதாக உணர்ந்தாள். அனால் பதில் சொல்ல தெரியாம விழித்தாள்.

தெரிவில டெ. ஏதோ தோண்டுது. அப்போ அப்போ என்ன பண்ணா என்ன நடக்கும் னு தெரியா ஒரு போதை மாதிரி இதை நா யூஸ் பண்ணிக்கிறேன்னு சொல்ல.

எனக்கு திருமண ஏற்பாடு விரைவில் தொடங்கும் னு நினைக்கிறேன். ஸ்கூல் க்கு அடுத்த மாதத்திலிருந்து வரமாட்டேன் னு ஜமீலா சொல்ல கோமளா அவளை தழுவிக்காண்டு அழுதாள். அது கல்லாகிய என்னையும் உருக்கியது.

நான் அங்கேயே இருக்கேன் இன்னும். இப்போ 2011.. பழைய மாணவிகள் அப்போ அப்போ வருவாங்க கோமளா எம்.பி.பி.ஸ். முடிச்சு ஒரு மருத்துவரான பிறகு ஒரு வெள்ளிக்கிழமை வந்தாங்க. அங்கே எனக்கு மட்டும் தானே தெரியும் இன்னும் எவ்வளவு கோமளாக்களும், ஜமீலாக்களும் உண்டென்பது.

Bharathi Rajeswaran Thara

Research Scholar | MRC (2017)
rajeswaran.bharathi@gmail.com

கட்டுரை

மீண்டும் சக்திமான்

- இ. ஹேமபிரபா & A. விஷ்ணு பிரவீன்

இவியம்: விஞால கிருஷணன்

பொங்களூரு: கடந்த சில ஆண்டுகளாக, உலகெங்கிலும் உள்ள உயர் கல்வி நிறுவனங்கள், அரசாங்கத்தினால் வழங்கப்படும் நிதியில் தடைகளைக் கண்டன.

இதற்கு மாற்றாக, இந்திய அறிவியல் நிறுவன வளாகத்தில் உள்ள பழையான கட்டிடங்களில் ஒன்றில் அமைந்திருக்கும் 'கனிம மற்றும் ஜியல்வெதியியல் துறை யானது' (Inorganic and Physical Chemistry - IPC) புனைவு அமைச்சகத்திடம் இருந்து ஒரு ஒப்புதல் பெற்றிருந்து - அதாவது, 2018ல் புதிய இடத்திற்கு IPCயின் கட்டிடம் மாற்றவானாதும் (இந்த மாற்றம் நடக்காது என்று பலரும் நினைக்கிறார்கள்) இனி அது 'இந்திய புனைவு அறிவியல் நிறுவனமாக' (Indian Institute of Fictional Science - IIFS) செயல்படும் என்று.

IPCயில் உள்ள பல பிரிவுகளும் இப்போது ஜந்து புதிய கலப்பாய்வு மையங்களாக மாற்றப்பட வேண்டும், ஒவ்வொரு பிரிவும் இயற்கையின் ஜந்து கூறுகளில் ஒன்றைப்பற்றி ஆய்வு செய்ய வேண்டும்: நிலம், நீர், காற்று, நெருப்பு, ஆகாயம். அவை பின்வருமாறு பெயர்கொண்டமையும்: நில ஆய்வு மையம், நீர் ஆய்வு மையம், காற்று ஆய்வு மையம், நெருப்பு ஆய்வு மையம்.

மற்றும் ஆகாய ஆய்வு மையம் ஏற்கனவே உள்ள ஆராய்ச்சி நிறுவனங்களுக்கே நிதி பற்றாக்குறை ஏற்பட்டுள்ள நிலையில், புதிதாக இத்தனை ஆய்வு மையங்களைத் தொடர்க்கியதன் பின்னணியைக் கண்டறிய 'மின்னல்' அவர்களைத் தொடர்புகொண்டது. அப்போது, அவர்கள் சொன்னது, "இவ்வாய்வு மையங்கள் இந்தியாவின் மதல் குபர் ஹிரோவானை 'சக்திமானை' தீருமப் பயிர்ப்பிப்பதில் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளும். அப்படி முடியாத பட்சத்தில், சக்திமானைப் போன்று செயல்படும் ஒரு மாதிரியை அவர்கள் செய்வார்கள்" என்று. இந்த இலக்கை அடையவேண்டுமானால், இயற்கையின் ஜந்து கூறுகளை அர்ப்பணிப்புடன் ஆய்வு செய்யும் ஜந்து பிரத்தியேக மையங்கள் தேவை என்று அமைச்சகம் விளக்கம் கூறியது: 'மின்னலுக்கு' கிடைத்த மற்றுமொரு செய்தி என்னவென்றால், 'IIFSயின் புதிதாக நியமிக்கப்பட்ட இயக்குனர் அவர்கள், சக்திமானின் மின்னும் சிவப்பு அடைக்கு புத்துருவாக்கம் அளிக்க, இந்திய அறிவியல் நிறுவனத்தில் (IIFS) இருக்கும் பல துறைகளில் இருந்தும் திறமைவாய்ந்த பேராசிரியர்களை இந்த ஆய்வுக்காக உள்ளே இழுத்திருக்கிறார்' என்பதே.

கட்டுரை

IISயில் உள்ள பேராசிரியர்கள் இந்த ஆய்வை மேற்கொள்வதற்கு IIFSயின் இயக்குனர் அறிவியல் புனைவு எழுத்தாளர்கள் பலரின் கதைகளை எழுத்துக்காட்டாகக் கூறி அந்த வேலையை அவர்கள் செய்ய வேண்டுமென்றால் அதுவும் குறிப்பாக ஜீல் வெர்னே 'வின்னலெளித் துப்பாக்கியின்' மூலம் மக்களை நிலவுக்கு அனுப்பிவைக்க முடியும் என்று யோசித்திருக்காவிட்டால், இன்று நாசா நீல் ஆழ்ஸ்ட்ராங்கை நிலவுக்கு அனுப்புவதுபற்றி யோசித்திருக்க முடியுமா என்று தெரியவில்லை என்றெல்லாம் சொன்னார். 'செயற்கை நூண்ணாறிவ்' பற்றிய ஆய்வுகள் அதிவேகமாய் வளர்ந்துகொண்டிருக்கும் இந்த காலகட்டத்தில் 'டெர்மினேட்டர் 2'ல் இறுதிநாளில் வரும்காட்சி போல நிறுத்திலும் நடக்கலாம், அப்படியிருக்கும்போது மனித இனத்தைக் காக்க 'சக்திமானை' கொண்டுவருவது எவ்வளவு அவசியம் என்பது புரிய வேண்டும்.

IIFSயில் உள்ள ஜீந்து மையங்கள் சக்திமானின் மாதிரியை உருவாக்குமானால், அவரின் ஆடையை கொண்டுவரும் பணியை மட்டுமே IISயில் உள்ள பல துறைகளும் ஈருப்பது. IIFSயின் பேராசிரியர்கள் சக்திமானின் ஆடையை இருக்கும் ஒவ்வொரு பகுதிக்கு பொறுப்பேற்றுக் கொள்கிறார்கள். 'பொருள் பொறியியல்துறை' ஆடைக்குத் தேவையான பலபடியைத் தயாரிக்கும், கணக்கீட்டு மற்றும் தரவு அறிவியல் துறை ஆடைக்குத் தேவையான நெகிழ்வுவுத்தன்மை, அமைப்பு, திரன் மற்றும் தீப்பிடிக்காக தன்மைக்குத் தேவையான பண்புகளை கணக்கீட்டின் மூலம் கண்டியிக்கும், இவர்கள், இந்த ஆடை கவர்ச்சியாகவும் அழகாகவும் இருக்கும்படியும் கணக்கீடு செய்து பார்த்துக்கொள்வார்கள். புதிதாக வடிவமைக்கப்பட்ட இந்த பலபடி 'MATCOM' என்று பெயரிடப்படும் இந்த பெயருக்கு காப்புரிமை ஏறுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆடை உயிரவேதியியல் துறை ஆய்வாளர்களால் கட்டமைக்கப்படும், ஏனென்றால் இங்கேதான் ஆய்வாளர்களுக்கு ஒரு அழகு நிலையத்தை (புதுப்பிக்கப்பட்ட செலவளர்ப்பு ஆய்வுகள்) ஒரு பேராசிரியர் உருவாக்கித் தந்திருக்கிறார். அத்துறையின் பெண் ஆய்வாளர்கள் ஆடைக்குத் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் கிக்ப்பு நிற்கதை மாற்றி பிங்க் நிறம் கொடுத்தால் இன்னும் அழகாக இருக்கும் என்பதை சமாளித்து அந்த ஆடையை சிக்ப்பு வண்ணத்திலேயே இருக்கச் செய்ததே தான் எதிர்கொண்ட பெரிய சவால் என்று சொன்னார். ஆடையை தடவப்படும் கரிம போராள் நின்றெலாரிரும் பொருளை கரிம வேதியியல்துறை தயார் செய்யும்.

IIPயின் பேராசிரியர் ஜெம்பில் அவர்கள் போராள் மூலக்கூறில் எலக்ட்ரான்-ஒந்தும் நின்றெலாரிரும் தன்மைக்குத் தேவையான கணக்கீடுகளைக் கொடுத்துளாரார். இந்த மூலக்கூறு, பொதுவாகப் பயன்பாட்டில் இருக்கும் ஜெம்பில் அலுவலக விதியைப் பின்பற்றாமல் இருந்தாலும், பேராசிரியர் ஜெம்பில் அவர்கள் தான் கண்டியிடத் தியையைப் பின்பற்றாமல் இருக்கும் ஒரு மூலக்கூறைத் தானே கண்டியிடத்தில் பெருமிதம் கொள்கிறார். இதில் ஆச்சரியப்படும் விஷயம் என்னவென்றால், இந்த மூலக்கூறை கரிம வேதியியல் துறை ஏற்கனவே தயாரித்து இருந்ததான். சுய-ஆக்கம் கொள்ளும் நானோதுகள்களால் இந்த சிக்ப்பு ஆடையின் உட்பூச்சுக் கொடுக்கப்படும், இந்த ஆடைக்கு அமெரிக்க காப்புரிமை கோரப்பட்டுள்ளது. இந்த பொருளின் அடக்கக்கூறுகள் ரகசியமாக வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் மின்னலுக்குத் தெரிய வந்திருக்கும் சேதி என்னவென்றால் இது உயிர்அறிவியல் பிரிவு பேராசிரியர்களால்

உருவாக்கப்பட்டுள்ளது என்பதே இந்த நானோதுகளில் உள்ள நினைவுத்திறன், அந்த ஆடையை மட்டுமல்லாமல், அணிந்திருப்பவரையும் சுயவாக்கம் செய்யும், மேலும், எதிரிகளின் தாக்குதல்களை அழிக்கவல்ல ஒரு ஊட்டாளியை உமிழும் கருவியை உருவாக்கி, அதை அதி ஆற்றல் இயற்பியல் மையம் அந்த ஆடையைப் பொருத்தியிருக்கிறது. போர்-மாதிரி (Bohr-like) சுற்றுப்பாதையில் சுழலும் அதி ஆற்றல் எலக்ட்ரான்கள் கொண்ட, கண்ணுக்குத்தெரியாத பாதுகாப்புக் கவசம் முழு ஆடைக்கும் தரப்பட்டுள்ளது. இயற்பியல் துறையின் இரண்டு புகுப்பெற்ற கோப்பாட்டாளர்கள்தான் (இங்கே பெயர்வெளியிட விரும்பாதவர்கள்) வைச்சானப்ரக்கின் அறுதியின்மை கொள்கைக்கு எதிராக இந்த எலக்ட்ரான்களை எவ்வாறு சரியான பாதையின் வைப்பது என்பதைக் கண்டிரிந்தார்கள். இதை எவ்வாறு கண்டிரிந்திர்கள் என்ற கேள்விக்கு, அவர்கள் பின்வருமாறு பதிலளித்தார்கள்: "புனைவு தளத்தில் வேலை செய்வதும் கோப்பாட்டு ஆய்வில் வேலை செய்வதும் கிட்டத்தட்ட ஒன்றுதான். எலக்ட்ரான்கள் ஒருவில் இடங்களில் சந்தோசமாக அமர்ந்திருக்கும் என்று அனுமானிக்கோம். ஸ்ட்ராடின்ஜர் பூனை உயிரோடிருக்குமா இல்லை இறந்திருக்குமா என்று ஆய்வாளர்கள் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்த வேளையில், நாங்கள் அது இறந்தபோயிருக்கும் என்ற எளிதான வழியைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டோம் - அதாவது, பூனையே இல்லையென்று! என்ன இறந்தாலும் இப்போது நாம்கள் பிரச்சனைதான் அதிகம் இங்கே." இன்னும் முழுமைப்பொராத இந்த ஆடையை கரும் நிலையாளர்கள் தாங்கவல்வதா என்று, விண்வெளி பொறியியல்துறையில் உள்ள அதிமீர்யாவிலேக ஆய்வுகம் சோதித்துப் பார்த்துக்கொண்டுள்ளது. நெருப்பிலும், விண்வெளியிலும் இந்த ஆடை நிலைக்கவல்வதா என்பதை ஏரிவாயு மற்றும் நாட்கை ஆய்வுகம் கண்டிரிக்கிறது. IIPSயின் இயக்குனர் இந்த சோதனைகள் எல்லாம் நல்ல முடிவைத் தந்துள்ளதாகவும், சக்திமானின் மாதிரிகள் விரைவில் தயாராகிவிடும் என்றும் பெருமிதத்தோடு 'மின்னலிடம்' சொல்லிக்கொள்கிறார். இந்த மாதிரிகள் ஒருவேளை செயல்படாமல் போனால் என்ன செய்வது என்ற கேள்விக்கு, IIFS இயக்குனர் சொல்லுது, "இந்த வளாக்கத்தில் நிறைய நாய்கள் இருந்து, அவை எப்போதும் பிரச்சனை கொடுத்துக்கொண்டே உள்ளன. ஒருவேளை அவற்றை பயமுறுத்த உதவும் சோல்க்காட்டு பொம்மையாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்" என்றார்.

சான்று: IIPயின் 'The Elixir-2018' இதும் ஆச்சரியர்களின் ஒப்புதலைப் பெற்று, இங்கே மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பட்டுள்ளது. (மூலம் - பிரிஜ் கிஷோர்)

E. Hemapraba

Research Scholar | ICER
hemazephyr@gmail.com

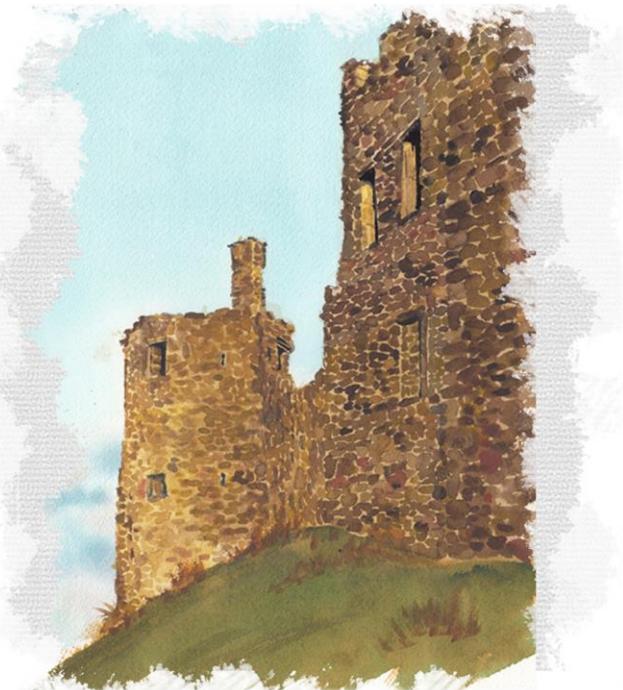
Vishnu Praveen

Research Scholar | ECE
vishnupraveen01@gmail.com

கவிதை

யெரிதினும் யெரிது கேள்

- ஆதவன் தீட்சண்யா (அழைப்பு எழுத்தாளர்)

இலவசம்: இணேயம்

யானையே மோதினாலும் அதிராத
அரண்மனையின் கதவு
மரம் இரும்பு கல் மற்றும்
எதற்கும் இளாகாத உணர்வினாலானது

அங்குலம் தோறும்
புதுப்பது பூட்டுகளாலும் தாழ்களாலும்
அணிலைய்து வலுவேற்றப்பட்ட
அந்தப் புராதனக்கதவின் பின்னே
வதைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது
நம் ஒவ்வொருவரது உயிரும்

உபிரை மீட்டெடுக்கத் துடிக்கும் நம்மை
அச்சுறுத்திப் பின்வாங்கச் செய்திட
ஆயுதங்களோந்தி அணிவுகுப்பதிலும்
கதவுக்கு வெகுதொலைவிலேயே நிறுத்திவிட
தடையரண்களை எழுப்புவதிலும்
வாயிற்காப்பாளர்கள்
முழுமரமாயிருக்கும் இவ்வேளையில்
நாம் ஏன்
கதவுக்குப் பதிலாக
அரண்மனையையே தகர்க்கக்கூடாது?

Aadhavan Dheetchanya

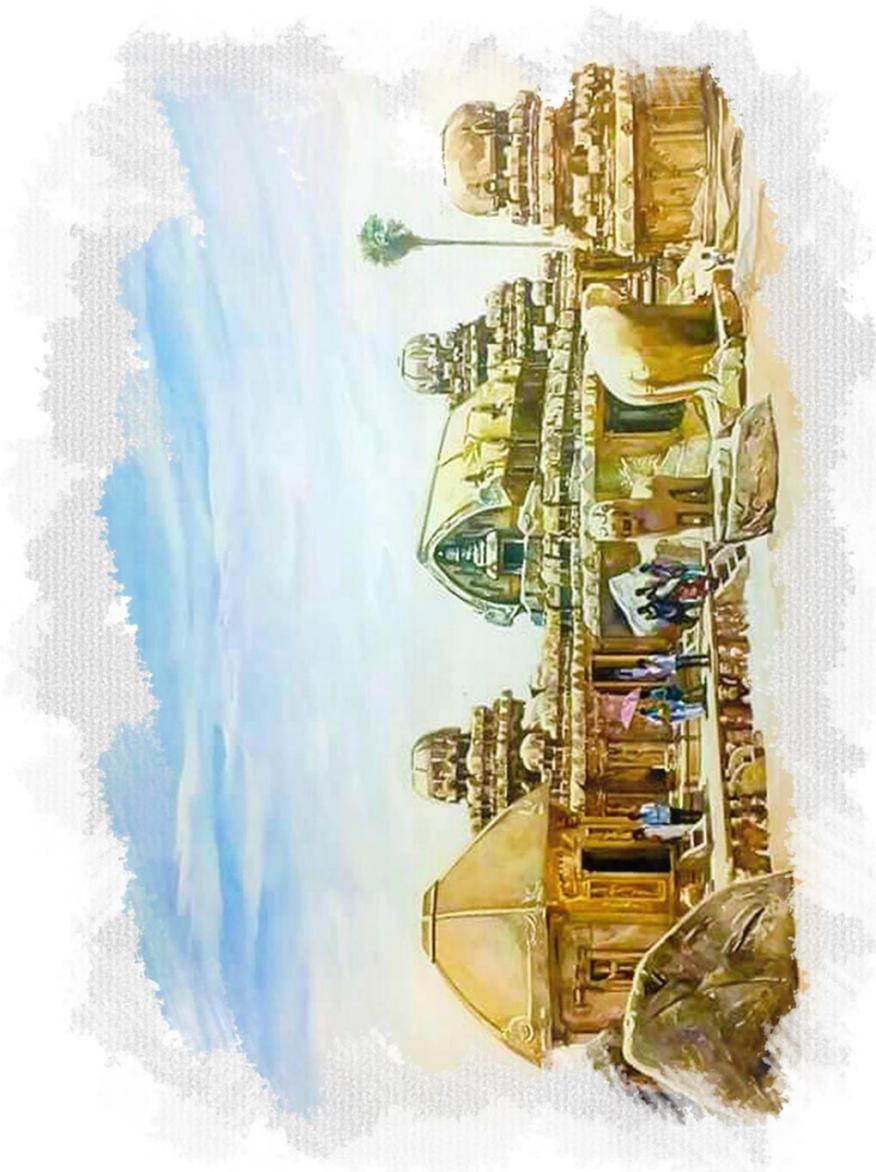
Writer | Tamilnadu
thanthugi@gmail.com

ஆதவன் தீட்சண்யா தமிழக எழுத்தாளர் ஆவார். இவர் தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் கலைஞர்கள் சங்கத்தின் துணைப் பொதுச்சிசயலாளராகவும், தமிழ்நாடு தீண்டாமை ஓழிப்பு முனைணியின் மாநிலச் செயலாளர்களில் ஒருவரும் ஆவார். புதுவிசை கலாச்சாரக் காலாண்டிதழின் மதிப்பூறு ஆசிரியர். இவர் எழுதிய கவிதைகள் புதுகுடும்பங்கள் பூர்த்திருந்து, பூஜியத்திலிருந்து துவங்கும் ஆட்டம் தந்துகி. ஆதவன் தீட்சண்யா கவிதைகள், மிகசமிருக்கும் ஓன்று விரல்கள் இவர் எழுதிய சிறுகண்தகள் எழுதவேண்டிய நாட்குறிப்பின் கடைசிப் பக்கங்கள், இருந்துகீழுமிகுவதாலேயே குரியன் இல்லாமல் போய்விடுவதில்லை, ஆதவன் தீட்சண்யா சிறுகண்தகள், லிபரல்பாணாயத்துக் கடைகள் நீங்கள் கங்கச்சாவடியில் நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள். இவர் எழுதிய கட்டுரைகள்: இட ஒதுக்கீட்ல்ல மறை பங்கில் ஆதவாக்கில் ஏறிந்த கல் ஒரு எனப்படுவது யாதெனில் இதுவொன்னும் பழை விசயம் இல்லை. சபாி, எஞ்சிய சொல். இவர் எழிய மீசை என்பது வெறும் மயிர் என்ற புதினம், மக்கள் மத்தியில் பெரும் வரவேர்ப்புப் பெற்ற நால்.

ஒவியம்

‘வாட்பர் கஸ்’ ஒவியங்கள்

• அசோக்

M. Ashok

Artist | Tamilnadu
ssmahalakshmiarts@gmail.com

நாடகம்

மாயா

• வெதருண்

(எழுதி இயக்கியவர்)

பட_பு_செ.க.கார்த்திக்

(இடம்: மருத்துவமனை உள்ளே; காலம்: தெரியவில்லை)

- பெண்: (குரல்) "இல்ல சார், நான் இங்க டாக்டர் இல்ல, நான் இங்க நற்று... பீர்ஸ்ட் டைம் வரீங்களா? சரி சரி உள்ள போய் வெயிட் பண்ணுங்க... டாக்டர் கொஞ்ச நேரத்துல வருவாங்க."
- ஆண்: "தாங்க யூ"
- (சிறுது நேரத்தில் டாக்டர் கதவை திறந்து உள்ளே வருகிறார்)
- டாக்டர்: "மிஸ்டர் குருப்ரசாத் சீஃப் இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் போலீஸ், ரைட்டு"
- (அன்தலையாட்டுகிறார்)
- டாக்டர்: "சாரி, போன் வராமப் நேரம் பேச முடில மிஸ்டர் குருப்ரசாத்... சொல்லுங்க, வஹாவ் மே ஜ வெறல்ப் யூ?"
- சுரு: "இந்த குமில் கேமரா, சிசிடிலி ரெக்கார்ட்ட் ஏதாவது இருக்கா?"
- டாக்டர்: "ஏன் கேக்கறீங்க?"
- சுரு: "இருக்கா? இலவையா?"
- டாக்டர்: "ஒரு கேள்விக்கு இன்னொரு கேள்வி பதில் கிடையாது மிஸ்டர் குருப்ரசாத்"
- சுரு: "ஒரு கேஸ் விஷயமா உங்க கிட்ட கொஞ்சம் டிஸ்கஸ் பண்ணும்... confidentiality முக்கியம்"
- டாக்டர்: "ஓ, போன் வரபேசும் போது இந்த வாரம் தான் பொள்ளாச்சி விடுந்து ட்ரான்ஸ்பெர் ஆகி கோவை வந்ததா சொன்னீங்க... அதுக்குள்ள கேஸ் வாம் ஹாண்டல் பண்ண ஆரம்பிச்சிடங்களா?"
- சுரு: "இது ஒரு பழைய கேஸ்"
- டாக்டர்: "உங்களுக்கு தெரியாது இல்ல மிஸ்டர் குருப்ரசாத்... கேஸ் விஷயமான official permission வேணும்... நான் ஏதோ உங்களுக்கு உடம்பு சரி இல்ல... உங்க personal problem காக என்ன பாக்க வந்திங்கன்னு நென்கேண்... moreover"
- சுரு: "personal problem தான் டாக்டர்... என் உடம்பு சிங்கம் மாதிரி இருக்கு... நான் போலீஸ்காரன்... easy ஆக மைன்டைன்டேஷன் ஆனா... மை பாஸ்ட் இல் ஹாண்டிங் மீ டாக்டர்..."
- டாக்டர்: "கோ ஆண்"
- டாக்டர்: "பயப்படாதிங்க... நீங்க பேசற எதுவும் இந்த ரெண்டு காது நாலு செவற தாண்டி வெளிய எங்கயும் போகாது... ஜ assure யூ தீட்"
- டாக்டர்: "நர்ஸ்... போய் ஜெனரல் வார்டு வருவது வெறல்ப் வேணுமானானு பாருங்க"
- சுரு: "என் கத ரொம்ப ஆரச்சர்யமான கத டாக்டர்... ஆனா எங்க இருந்து ஆரம்பிக்கறதனு தான் தெரியல்..."
- டாக்டர்: "வெல், எனக்கு நெற்ய டைம் இருக்கு... முதலை இருந்து ஆரம்பிங்க"

(இடம்: நகரத்தின் சாலையோர் சிற்றுண்டி விடுதி; காலம்: பக்ரபொமது)

- (தனக்குள்) "ரெண்டு வருவத்துக்கு முன்னாடி நான் பொள்ளாச்சில் chief இன்ஸ்பெக்டர் ஆக இருந்தேன்... அப்போ ஒரு நாள் எனக்கு ஒரு unkown நம்பர் விடுந்து கால் வந்தது... போன் வரு பொண்ணோட வாய்ஸ். ரேண்டுகா... ரேண்டுகா என்னோட ஸ்கூல் படிச்ச பொன்னு... ரொம்ப அழகா இருப்பா... ஸ்கூல் வ அவ மேல எனக்கு பயங்கரமா ஒரு crush இருந்தது... ஸ்கூல் வ எக்கலச்சுக்கமான பசங்களுக்கு ரேண்டுகா தான் ட்ரீம் கேர்ள்... ஸ்கூல் முடிஞ்சு நான் காலேஜ் போய்ட்டேன்... அவ என்ன பண்ணினாலு கட எனக்கு தெரியாது... இட் வாஸ் strange .. ஸ்கூல் வ அவனோ ஒர கண்ல

நாடகம்

பாத்ததோட சரி... ஒருமுறை கூட அவ கிட்ட பேசின்தில்ல... பட் அவ எதுக்கு எனக்கு கால் பண்ணி மீட் பண்ணனும்னு சொன்னா?"

(குரு ரேணுகா இருக்கும் இடத்திற்கு வந்து அமர்கிறான)

குரு: "உண்மையை சொல்லனும்னா இட்ட வாஸ் குவைடு அ சர்ப்பரெஸ்... ஒன் போன் கால்... ஒரு ரெண்டு செகண்ட் ஆச்சு... நீ யாருள்ளு என் மூளைக்கு ஞாபகம் வர... அப்பரோம் ஒரு ஸ்பார்க்... ஒ அந்த அழகான பொன்னு.."

ரேணுகா: "குரு, இத் தெப்படி சொல்றதுன்னு தெரியல... நான் ஒரு பெரிய பிரச்சனைவை இருக்கேனோன்னு ரொம்ப பயமா இருக்கு..."

குரு: "என்ன விஷயம்? போன்லேயே ஒன் வாய்ஸ் ரொம்ப பத்தொ இருந்தது? யாருக்காவது ஏதாவது பிரச்சனையா?"

ரேணுகா: "என் ஹஸ்பேண்ட்..."

குரு: "ஹஸ்பேண்ட் ஜயம் ரியலி சாரி... உனக்கு... ஜி மீன் உங்களுக்கு கல்யாணம் ஆனதே எனக்கு தெரியாது"

ரேணுகா: "இனபாக்ட் நான் தான் சாரி சொல்லனும்... யாரையுமே இன்வாய்ட் பண்ணல் கல்யாணத்துக்கு... அவசர அவசரமா போன வருஷம் தான் கல்யாணம் நடந்தது... எனக்கு தலைக்கு மேல financial constraints... அப்பா வாங்கின் எக்க செக்கமான கடன்... அப்பாக்கு போன வருஷம் நடந்த accident... ஸ்பாட் டெத்-அப்பா போனதுக்கப்பறம் அம்மா ரொம்ப depress ஆயிட்டாங்க... பேசுறதையே நிறுத்திட்டாங்க... அதனாலவதான் கல்யாணத்துக்கே ஒத்துக்கிட்டேன்... என் ஹஸ்பேண்ட்..."

குரு: "ஒன் ஹஸ்பேண்ட்?"

ரேணுகா: "பெரிய பணக்காரர்... ஆணால் முதல் முறை பார்க்கும்போதே அவர் கிட்ட ஏதோ சரி இல்லனு பட்டது... bad vibes யூ, நோ... பட் financial செக்யூரிட்டி என் கண்ண மரச்சிடிசு... சொல்லவே வெக்கமாதான் இருக்கு குரு... பட் பணத்துக்காக தான் கல்யாணத்துக்கு ஒகே சொன்னேன்..."

குரு: "என்ன பிரச்சனை ஒன் ஹஸ்பேண்ட் கிட்ட?"

ரேணுகா: "முதல் ஒரு ரெண்டு மூணு மாசம் ரொம்ப டல்வா இருந்தார்... கல்யாணம் ஆனா பதுகு... ஜி தாட் ஹி வாஸ் கெட்டங் அடஜஸ்பட்... திமர்னு ஒரு நாள் அவருக்கு uncontrollable ஆ வலிப்பு வந்தது... யூ, நோ... எபிலெப்டிக் லீவெர்ஸ் மாதிரி... பயந்து போய் டாக்டர் கிட்ட கூட்டிட்டு போனேன்... நெற்ய டெஸ்ட் எருத்தாங்க... சோடியம் பாய்ச்சிங் னு ரெபோர்ட்ஸ் வந்தது..."

குரு: "சோடியம் பாய்ச்சிங் னு?"

ரேணுகா: "ஆமாம... எனக்கு ஒன்னுமே புரியல... நான் தான் ஏதோ பண்ணிட்டேன் னு அவங்க சொந்தகாரங்க எல்லாரும் பேச ஆரம்பிச்சாங்க... ரெண்டு வாரம் கழிச்சு அவருக்கு மறுபடியும் வலிப்பு வந்தது... இந்த முறை ரொம்ப வாமிட் பண்ணாரு... பழைய டாக்டர் சரி இல்ல, பது டாக்டர் கிட்ட போலாம்னு சொன்னாரு... போனோம்... சரியா என்ன ப்ராப்லம்னு தெரியல்லு சொல்லி கொஞ்சம் மருந்து குருத்து அனுப்பிச்சிட்டாங்க..."

குரு: "அப்பரோம் என்ன ஆச்சு?"

ரேணுகா: "எல்லா சொந்த காரங்களும் என் கண்ணும் முன்னாடியே என்ன அதிக்கமா பேச ஆரம்பிச்சாங்க... அவர் கிட்ட இதை பத்தி பேசினேன்... அவருக்கு ஏன் இப்படி நடக்குதல்லு கேட்டேன்... தாய்வாந்து வ ஸ்விமிங் பண்ணும் போது வங்ஸ் வத்னண்ணி போய் அபிபெக்ட் ஆயிடிச்சன்னும் சொன்னாரு... எனக்கு ஒன்னுமே புரியல... அப்பரோம் ஒரு நாள் திமர்னு வீரி மாற்டலாம்னு சொன்னாரு... ஏன் னு கேட்டேன்... எல்லார் கிட்ட இருந்தும் தான்ஸி இருக்கலாம்னு சொன்னாரு... அங்க இருந்து வேற ஒரு வீட்டுக்கு விப்ப ஆனோம்... ஒரு மாசம் முன்னாடி... குரு... ஹோப் ஜ அம் நாட் வெஸ்டிங் யுவர் டைம்"

குரு: "நோ நோ... நாட் அட் ஆல்... சொல்லு ரேணுகா... பது வீட்ட என்ன ஆச்சு?"

ரேணுகா: "ரெண்டு வாரம் ஒன்னும் ஆகல். அப்பரோம் மறுபடியும் வலிப்பு வாமிட்டிங். வீட்டு பக்கத்துல ஒரு டாக்டர் கிட்ட போனோம்... மறுபடியும் சோடியம் பாய்ச்சிங்... நான் ரொம்ப அழ ஆரம்பிச்சிட்டேன்..."

குரு: "ரேணுகா... அழமா சொல்லு... அப்பரோம் என்ன ஆச்சு?"

ரேணுகா: "நேந்து ராத்திரி ஒரு மணி இருக்கும்... பாத்ரம் யூஸ் பண்ண தூக்கத்திலிருந்து எழுந்தேன்... கிட்சேன் வ ஏதோ சத்தும் கேட்டது... மெதுவா நடந்து போனேன்... கதவை தெருந்து பாத்தேன்... உள்ள ஒரு உருவம் தெரின்கது... ஓளிஞ்சிருந்து யாருன்னு பாத்தேன்..."

குரு: "யார் இருந்தா கிட்சேன் ல?"

ரேணுகா: "என் ஹஸ்பேண்ட்"

குரு: "என்ன பண்ணிடு இருந்தார்?"

ரேணுகா: "ஹப்ப பாக்கெட் ல இருந்து உப்ப எருத்து சாப்பிட்டுக்கிட்டிருந்தார்... வெறி பிடிச்சவர் மாதிரி... வேக வேகமா... கீழ் ரெண்டு பாக்கெட் காலியா இருந்தது... முண்ணாவது பாக்கெட்டை சாப்பிட்டுக்கிட்டிருதார..."

குரு: "வாப?"

(இடம்: மருத்துவமனை உள்ளே: காலம்: தெரியவில்லை)

டாக்டர்: "கிளாகிக்... கிளாகிக் கேஸ் ஆப் factitious personality disorder"

குரு: "என்ன டாக்டர் சொல்ரீங்க?"

டாக்டர்: "ரேணுகாவோட புருஷனுக்கு வந்திருக்கிறது ஒரு மன நோய்... இது factitious personality disorder or munchausen syndrome னு சொல்லுவாங்க"

குரு: "munchausen ?? அப்மனா?"

டாக்டர்: "இந்த மன நோயினால பாதிக்கப்படவங்க மத்தவங்க எப்பவுமே தன்னையே கவனிக்கனும்னு நினைப்பாங்க... attention seekers... தன் மேல எல்லாரும் அனுதாபம் காட்டனும்னு துடிப்பாங்க... patient ஆ உடம்பு சரியில்லாம இருந்தா

நாடகம்

மக்கள் அவங்க மேல அனுதாபமும் அக்கறையும் காட்டுவாங்கங்கிறதால consciousஆக ஒரு patient ஆவே மாற முயற்சி செய்வாங்க.. தன்னை தானே துன்புத்தி இல்லாத வியாதிகளை வரவழைச்சிப்பாங்க..”

குரு: “டாக்டர்!”

டாக்டர்: “ரேணுகாவோட புருஷன் அளவுக்கு அதிகமா உப்பு சாப்பிட்டு தனக்கு தானே சால்ட் பாய்சனிங் வர வெச்சிருக்காரு..என்? ஹாஸ்பிடல் போம் அட்மிட் ஆகணுமங்கிறதுக்காகதான்...”

குரு: “டாக்டர்.. என்னால் இதை நம்பவே முடியல்..”

டாக்டர்: “இந்த நோயால் பாதிக்கப்பட்டவங்க அடிக்கடி ஒரு இடத்தைவிட்டு இன்னொரு இடத்துக்கு மாறிக்கிட்டே இருப்பாங்க..அப்போ தானே வேற வேற ஹாஸ்பிடல் போக முடியும் ஒரே ஹாஸ்பிடல் போனா சந்தேகம் வருமே... ரேணுகா வோட புருஷன் வீரு மாறினதுக்கும் திஸ் மஸ்ட் பீதி ரீசன்”

குரு: “அப்போ அந்த தாய்லாந்து ல ஸ்விமிங் ல வங்ஸ் affect ஆச்சன்னு அவர் சொன்னது?”

டாக்டர்: “பொம்.. ப்ளாடன்ட் லைஸ்.. அதுக்கும் சால்ட் பாய்சனிங்க்கும் சம்பந்தமே இல்ல..இந்த patients தனக்கு கடந்த காலத்துல ஆச்சர்யமான பல சம்பவம் நடந்ததுன்னு இப்படி தான் கட்டு கத கட்டுவாங்க... ய நோ.. தட இஸ் அனதர் வே ஆப் சீக்கிங் attention... பட் மிஸ்டர் குருப்ரசாத்.. இதெல்லாம் ரேணுகா உங்க கிட்ட ஏன் வந்து சொன்னாங்க?”

(இடம்: நகரத்தின் சாலையோர் சிற்றுண்டி விழுதி; காலம்: பக்ரபொழுது)

குரு: “ரேணுகா ..அழாம சொல்லு.. அப்ப்ரோம் என்ன ஆச்சு?”

ரேணுகா: “நான் பயத்துல மெதுவா கிட்சேன்ல இருந்து போம் பெட் ல பகுத்துக்கிட்டேன்.. ரெராம் தூக்கம் வரல... அவர் கிட்ட பேசவும் பயமா இருந்தது... கொஞ்ச நேரத்துல அவர் வந்து என் பக்கத்துல பகுத்துக்கிட்டார்.. அவர் தூங்கினது தெரிஞ்சுதுக்கப்பறம் ஒரு மணிக்கு கண்ண சொக்கி நானும் அசந்து தூங்கிட்டேன்.. இன்னைக்கு காலைவு...”

குரு: “என்ன ஆச்சு..சொல்லு ரேணுகா..”

ரேணுகா: “தெரியல குரு.. தெரியல... அவர் ஏழந்திருக்கவே இல்ல... ஜ திங்க.. ஜ திங்க ஹி ஜஸ்..”

குரு: “வாட?”

ரேணுகா: “குரு..அவர் ஒரு psychopath .. சாயிஸ்டிக் psychopath னு தெரியா கல்யாணம் பண்ணி கிட்டேன்.. இப்போ அவர் செத்துப்போயிட்டார்னா எல்லாரும் காக்ககா கல்யாணம் பண்ணி கொலை பண்ணிட்டேன்னு சொல்லுவாங்க.. எனக்கு யார் கிட்ட ஹெல்ப கேக்கறதுனு தெரியல.. ப்ளீஸ் ஹெல்ப மீ குரு.. ஜ போன்ட் டிஸ்ரவ் திஸ்.. ஏதாவது பண்ணுங்க .. ப்ளீஸ்”

(இடம்: மருத்துவமனை உள்ளே; காலம்: தெரியவில்லை)

டாக்டர்: “ரேணுகாவோட ஹாஸ்பேண்ட் நெஜ்மாவே செத்துட்டாரா?”

குரு: “ஆழாம டாக்டர்.. ஒவர் டோஸேல் ஆயிடிச்கனு நினைக்கேறன்..”

டாக்டர்: “இப்போ ரேணுகா என்ன பண்றாங்க.. அன்னைக்கு நீங்க என்ன பண்ணீங்க?”

குரு: “ரேணுகாக்கு ஹெல்ப பண்ணேன் டாக்டர்.. elaborateஆக ஒரு பிளான் போட்டேன்.. ரெரண்டு நாள் முன்னாடியே ரேணுகா ஹெர விட்டு போனா மாதிரி ஒரு ஸ்டி உருவாக்கினேன்.. அப்ப்ரோம் ரேணுகா விட்டுக்கு போனேன்.. அவர் ஹாஸ்பேண்ட் ஒட்டுபல பாய்சன் ஏது அவர் கழுத்துல ஒரு ஊசி போட்டேன்.. போலீஸ் இன்வெஸ்டிகஷன் கிளோவா follow பண்ணேன்.. அவர் depressionல இருந்தாரு.. அதனால suiicide பண்ணிக்கிட்டாருன்னு கேஸ் டெவலப் ஆச்சு..”

டாக்டர்: “நோ கேமரா.. நோ ரெக்கார்டர்.. மேல சொல்லுங்க.”

குரு: “என்னோட போலீஸ் influence யூஸ் பண்ணி கொஞ்சம் arm twisting பண்ணேன்.. இன்வெஸ்டிகட் பண்ற போலீஸ் க்கு வருச்சத்தை கொஞ்சது கேஸ் suiicideனு கிளோவாஸ் பண்ண வெச்சேன்..”

ரேணுகா: “என் அவங்களுக்காக இவ்வோ பண்ணீங்க குரு.. ரேணுகாவை டங்களுக்கு..”

குரு: “புடிச்சிருந்தது.. ரெராம்..”

டாக்டர்: “இப்போ அவங்க எங்க இருக்காங்க?”

குரு: “அந்த வீட்டு தனியா இருக்க முடியாதனு சொல்லிட்டு ஊர விட்டே போக போரேன்னு சொன்னா.. எங்க ஊருனு கேட்டேன் சொல்லவ ஊருக்கு போயிட என்ன காண்டாக்கட் பண்ணவே இல்ல ரைட்?”

குரு: “..”

டாக்டர்: “அண்ட துள் ஓய் யுவர் பாஸ்ட் ஸல் ஹாண்டிங் ய, ரைட்?”

குரு: “ஆறு மாசம் கழிச்ச ரேணுகா தங்கி இருந்து வீரு பக்கத்துல வேற ஒரு கேஸ்க்காக போக வேண்டியிருந்தது.. அப்போ எதேச்சியா ஒருத்தன மீட் பண்ணேன்..”

(இடம்: தெருவோரக் கடை; காலம்: பக்ரபொழுது)

நபர் 1: “அந்த ஆளா சார்? பாவம் சார்.. அந்த ஆளு ஒரு அப்பாவி சார்.. அவர் ஹூட்டுக்கு பக்கத்து ஹூட்டுர்கு அவர் சாவரத்துக்கு ரெண்டு நாள் முன்னாடி electric வேல பார்க்க போனேன் சார்.. எதேச்சையா அவர் ஹூட்டுக்குள்ள பார்த்தேன் சார்..”

குரு: “அந்த ஆளு chais ல மயக்கத்துல பகுத்து கெட்டந்தா மாறி இருந்துச்ச சார்.. அந்த ஹூட்டுக்கார அம்மா ஒரு ட்யூப் வெச்ச அந்த ஆள் வாயில தண்ணி மாறி எதையோ ஊத்திக்குனு இருந்துச்ச சார்..”

குரு: “என்ன ஊத்திக்குட்டு இருந்தாங்க?”

நபர் 1: “செறிய தெரில சார்.. ஏதோ மருந்து மாறி இருந்துச்ச.. கீழ உப்பு பொட்டலம் மாறி ஏதோ இருந்துச்ச சார்..”

குரு: “வேற என்ன பார்த்த?”

நபர் 1: “வேற.. ஆம்.. கீழ ஒரு ஊசி இருந்துச்ச சார்..”

குரு: “ஊசியா?”

நாடகம்

நபர் 1: "ஆமா சார் .. இந்த ஆஸ்பித்திரில்லாம் வெச்சக்குனு இருப்பார்களோ ..."

குரு: "வேறு என்ன பார்த்த?"

நபர் 1: "அவ்ளோதான் சார் ஞாபகம் இருக்கு .."

குரு: "இதெல்லாம் நீ ஏன் போலீஸ்கிட்ட சொல்லவ?"

நபர் 1: "நமக்கு எதுக்கு சார் வழி.. புள்ள குடியை படிக்க வெச்சோமா போனோமானு இருக்குனும் .."

குரு: "(500 ரூபாயை நீட்டி) "இதுக்கு மேல யாரவது கேட்ட இத் .."

நபர் 1: "கண்டிப்பா சொல்லறேன் சார்..."

குரு: "கண்டிப்பா சொல்லாதே..."

(இடம்: மருத்துவமனை உள்ளே; காலம்: தெரியவில்லை)

டாக்டர்: "குருப்ரசாத், கொஞ்சம் கவனமா நான் சொல்லுத் தேரோங்க .. இது ஒரு தியரி தான் .. உண்மையா பொய்யானு தெரியாது .. பட் எனக்கு தோணர்த சொல்லறேன் .."

குரு: "சொல்லுங்க டாக்டர்"

டாக்டர்: "Factitious personality disorder.. நான் முன்னாட சொன்னா மாதிரி .. இந்த மன நோய் இருக்குற patients , தனக்குத் தானே வியாதிகளை வரவழைக்க வியாதிகளை வரவழிப்பாங்க .."

"ஏன் இப்படி பண்ணராயாக .. அதே காரணம் ..attention seeking.. ஆனா ஒரு proxy ..அதாவது ஒரு ப்ரதிநிதி மூலமாக attention தேடிப்பாங்க .. அந்த ப்ரதிநிதி பொறுத்தவரைக்கும் இவங்க நல்லது பண்ணராய்களு தான் நினைப்பாங்க .."

குரு: "டாக்டர் .. எனக்கு ரொம்ப குழுப்பமா இருக்கு.. நீங்க இப்போ என்ன சொல்ல வரீங்க?"

டாக்டர்: "நீங்க சொல்லறது எல்லாம் வெச்ச பார்க்கும் பொமது .. மன நோய் ரேணுகூ புருஷனுக்கு இல்ல ...

ரேணுகூக்குதானாலு நினைக்கறேன்..வேணும்னே அவருக்கு மயக்க மருந்து குருத்து - இன்ஜெகஙன்

குருத்துருக்காங்க .. அவங்களுக்கே தெரியாம டோலேஜ் அதிகம் ஆசி ஹஸ்பேன்ட் செத்துருக்காரு.. பயந்து பொய் என்ன பண்ணனாலு யோசிச்சுருக்காங்க .. நீங்க ஞாபக்குதுவ வந்துருக்கீங்க .. சோ வீ ஹாஸ் ப்லயேட் அ கேம் .. உங்க கிட்ட ஹஸ்பேன்ட் கு மன நோய் னு கத கட்டி விட்டுருக்காங்க .. நீங்க அவங்க வலைல விழுந்துருக்கீங்க .. உங்களா நல்ல யூஸ பண்ணிட்டு ஊற விட்டு தப்பிச் சோய்ட்டாங்க .. இப்போ எங்க இருக்கானு அந்த ஆண்டவனுக்கு தான் வெளிச்சம் .."

குரு: "டாக்டர் .. நான் எந்த தப்பும் பண்ணல டாக்டர் "

(குருப்ரசாத் தீமிரென வலிப்பு வந்து மயங்கி விழுகிறார்)

டாக்டர்: "குருப்ரசாத் .. குருப்ரசாத் .. ஒரு நிமிஷம்.. நான் போய் கொஞ்சம் தண்ணி கொண்டு வரேன்.. are you alright?"

குரு: "ரொம்ப வெளிக்குது டாக்டர்"

டாக்டர்: "நர்ஸ் .. நர்ஸ் .. லெட் மீ கெட் தி நர்ஸ் ..இங்கயே இருங்க .."

(டாக்டர் வெளியேற நர்ஸ் உள்ளே வருகிறார். நர்ஸ் ரேணுகூ போலவே இருக்கிறார்)

நர்ஸ்: "இப்போ எப்படி இருக்கு?"

குரு: "பெப்டர் ஆஹ் இருக்கு .."

நர்ஸ்: "டாக்டர் இப்போ வந்துருவாங்க.. நீங்க இங்கயே ரெஸ்ட் எருங்க .."

குரு: "நர்ஸ் உள்ள வருமோதே கேக்கணும்னு நெனசேன் .. உங்க பேர் என்ன?"

நர்ஸ்: "மாயா"

குரு: "ரொம்ப பொருத்தமான பேர் "

-----பின்னணியில்-----

டாக்டர்: "இந்த நோய்யால் பாதிக்கப்பட்டவங்க மத்தவங்க எப்படிமே தன்னையே கவனிக்கணும்னு நினைப்பாங்க.. attention seekers.."

டாக்டர்: "இந்த நோய்யால் பாதிக்கப்பட்டவங்க அடிக்கடி ஒரு இடத்தை விட்டு இன்னும் ஒரு இடத்துறகு மாறிக்கீட்டே இருப்பாங்க..."

டாக்டர்: "ஓ.. போன்-ல பேசும் போது இந்த வாரம் தான் பொள்ளாகச-தி லி இருந்து ட்ரான்ஸ்பார் ஆசி கோயமுத்தார் வந்ததா சொன்னிவக.. அதுக்குள்ள கேஸ் ஹாண்டல் பண்ண ஆரம்பிச்சிடைங்களா?"

டாக்டர்: "இந்த பேசின்ட்ஸ் தனக்கு கடந்த காலத்துல ஆச்சர்யமான நிறைய சம்பவங்கள் நடந்ததுனாலு கட்டுக்கதை கட்டுவாங்க."

டாக்டர்: "என் கதை ரொம்ப ஆச்சர்யமான கதை டாக்டர்.. ஆனா எனக்கு எங்க இருந்து ஆரம்பிக்கறதுனாலு தெரியல்"

(குறிப்பு: இந்த நாடகம், குறும்படமாக எருக்கப்பட்டு, 'பூ டியுப்' ல பதிவேற்றும் செய்யப்பட்டுள்ளது)

Vedaran Rajkumar

Research Scholar | Computer Science &
Automation (2017)
vdrn485@gmail.com

கவிதை

சுயநலமாய்ச் சொல்லிக்கொள்

• பூநாத் சோழ

இலையா: இணையம்

வறுமையைப் பயன்படுத்தி உழைப்பைத் திரும்பும் கூட்டம்...
நேர்மையை விலைபேசி கொள்ளலாமிரும் அரசியல் கூட்டம்...
கடவுளைக் காட்டி மனிதனை ஏய்த்துப் பிழைக்கும் கூட்டம்...
மதத்தில் மருகி கொன்று குவிக்கும் கூட்டம்...

கூட்டத்தோரு கூட்டமாய்... மந்தையோரு மந்தையாய்...
பிறப்பிற்கும், இறப்பிற்கும் மத்தியில்,
மானுடன் என்று பெயர் கொண்டு வாழ்ந்துவிட்டு போ...!

கண்களைக் கட்டிக் கொள்...
கோவிலில் விழுந்து கிட...

செவிகளைப் பொத்திக் கொள்...
மனிதர்களின் அவைங்கள் - காத தூரம் கடற்கு கிடக்கும்...
வாயை பிளாந்து வைத்துக் கொள்...
வறியவனின் உணவினையும் விழுங்கிவிட்ட ஏப்பம் வரும்...

சிந்தனையைப் பூட்டி விடு...
வரும் தலைமுறையின் சிந்தையிலும்,
சமூக நாற்றத்தை செருகிவிடு...

அனர்த்தத்தை அர்த்தப் படுத்திக் கொள்...
மதிழ்ச்சி எனச் சொல்லிக் கொள்...
எதை எதையோ கொண்டாடிவிட்டு போ...

நியும் மனிதன் எனச் சொல்லிக் கொள்...
சுயநலமாய்! சுயநலமாய்!!!

Srinath Somu

Research Scholar | Aerospace Engineering
metalsrin@gmail.com

ஒவியம்

‘வாட்டர் கஸ்’ ஒவியங்கள்

• அஷோக்

M. Ashok

Artist | Tamilnadu
ssmahalakshmiarts@gmail.com

அறிமுகம்

മാത്രമ്പു എമൃത്താണർക്കൻ

- මිස්නල් 2018

Paaravi

Editor | Thalam Magazine | Tamilnadu
thalam.base@gmail.com

Egbert Sachidhanandham

Writer | Kanchipuram, Tamilnadu
ilakkivakkalam@gmail.com

ஆ. எக்பர்ட் சுசிதானந்தம் (14-5-1950), மலேசியாவில் பிறந்து, மதுரையில் வளர்ந்து, காஞ்சி பரத்தில் பண்ணாற்றி, கொண்டிருக்கும் ஒரு நலீன் சிறுக்கை எழுத்தாரர். தற்சமயம், காஞ்சி பரத்தில் மெனிலையென்னியின் தாங்காளாராக இருக்கின்றார். அதைப் பற்றி, ‘நூகம்’ (துமிழினி பதிப்பாக) என்ற சிறுக்கதைத்தொடுப்பு இவ்வருகானத் தனி அனையாளத்தைத் தமிழ் இலக்ஷ்மி சமூகத்தில் பெற்றுத்தந்துது ‘ஞோ மோ’ மற்றும் ‘எல் ரா.’ அவர்களுடைய தெருவில் திருக்குத்துக்கு சிறுக்கதைகளில் இவர் எழுதி சிறுக்கதையான ‘நூகம்’ மற்றும் ‘இல் ரா.’ இல்லைப்பிரிவுப்புக்கு தமிழ்ப்பிடித்தங்குதி இவர் எழுதி ‘ஏ’ எழுதுது தரம்’ சிறுக்கைத் தமிழகத்தில் கூந்த நூற்றாண்டில் வெளிவந்த, சிறந்த நூறு சிறுக்கதைகளில் ஒன்றாகத் தேர்வு செய்யப்பட்டு, அநூலாக மற்றும் பிரிவாக மலைகளில் பெற்றுக்கப் பட்டுள்ளது. அதைப் பண்படுத்தகில் இவர் எழுதிய ஜே எல் லைஸ்ட் செக்கண்டரி ஸ்கல்வ் மற்றும் ‘குளிரிமின்’ அலுவலமின்றி ஆகிய குறுநாலுகள், கலைஞராமியில் வெளிவந்தன. இவருது ‘பார்லை’ சிறுக்கை, ‘இலக்ஷ்மி’யின் சிற்றநாள் விருது கிருதிக்கை பிரராப் கலைஞரான் மற்றும் தினாங்களைப் பாலால்சிரியரான் மற்றந்த கவிஞர் நா முத்துக்குமார் இவரிடம் பின்ற மாணைகளில் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

Veli Rangaraian

Playwright | Tamilnadu
velirangarajan2004@yahoo.co.in

திருச்சி மாவட்டத்தில் உள்ள பீரங்குக்குதில் பிறந்தவர். கணிதத்தில் மதுகலைப்பட்டமும் இந்தியில் எங்கெட்டமும் பிரெஞ்சு மொழியில் டிப்புஸோமா பட்டமும் பெற்றவர். புதிய நாடகங்களை இயக்கியும், தமிழ் நாடகம் மற்றும் அழியில் நிறுத்துக்களை மன்றங்களில் இயங்கியுமிருந்து நாடக தளத்தில் இயங்கிய வருவாரம். மாண்பும் பருவத்திலிருந்து கலை, இலக்கியமாகியிருக்க ஆழந்த சுப்ராந்த கொண்ட இலக்கிய பணி நிதித்துவமாக சென்னை வந்ததும் இலக்கியம் செயல்பாடுகளில் தீவிரமாகப் பங்க்கேற்றார். நவீன இலக்கியமாக சுரந்து கண்ணயாழி, சுக்டபற, பிரக்கஞி, இன்று படிகள், காலச்சங்கப்பற போன்ற இலக்கியம் சிறப்பாக இருக்கக்கூடில் இலக்கியமியர்ச்சனம், கதை, கவிதை என பங்கிளப்பிக்கன் செய்தவர். தமிழில் நிராகரித்து இலக்கியங்களை உருவாக்கவும், நாடகச் சிற்றநெருக்கடனை முன்னெஞ்கூத்துவம் வெளியிட என்ற நாடக இலக்கியமாக விடும் நிதியை போன்ற இலக்கியமாக விடுவதும் விரும்புகிறார்.

Ajewon Baloo

Writer | Tamilnadu

அஜயன் பாலா ஒரு தமிழ் எழுத்தாளர் மற்றும் திரைப்பட நடிகர். சென்னையில் வசித்து வரும் இவர் “பிலிமீட்டாக்ஸன்” எனும் திறுக்கத்தை தெருப்பை வெளியிடுவாரார். ‘பை சைக்கிள் தீவில்’ எனும் திரைக்கத்தையைப் பார்வையிட பிரைண்டோடாக வையைப் பலமாகாரமாக செய்துவிடுவாரார். சில வருடங்களுக்கு வாயும் மெல்லும் பார்வையும் எனும் நாலூ தமிழ்நாடு அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித் துறையின் 2007 ஆம் ஆண்டுக்கான சிறந்த நாலக்கிளி நினைவுகளை இடைச் சந்தனம், ஓவியம், சிறப்பு எனும் வகைப்பாட்டில் பரிசு பெற்றிருக்கிறது. ஆனால் விளையாளர் நாயக்கரமாக வெளியிட வேண்டிய அறிமுகங்களைவர் தமிழ்நாட்டின் திரைப்படங்களில் இன்னை இயக்குவராகவாய் பணியாற்றியுள்ளார். சித்திரம் பேசுது, வாலமிகி மதராஸப்பட்டினம், தன்மேருகு பருவக்காறு, கிருஷ்ணவேணி பஞ்சாலை, போன்ற தமிழ்த் திரைப்படங்களிலும் நடித்துள்ளார். வன்யத்தும், சென்னையில் ஒரு நாள், மனிதன், ஆகிய திரைப்படங்களுக்கு வசையன் எழுதியிருக்கிறார்.

அறிமுகம்

அழைப்பு எழுத்தாளர்கள்

● மின்னல் 2018

Manushi Bharathi

Writer | Tamilnadu
anangumakal@gmail.com

மனுஷி பாரதி (ஜெயாராதி) ஒரு இளம் பெண் கவிஞர். விழுப்புரம் மாவட்டம், திருநாவுலாரில் பிறந்தவர். சென்னை பாரதி கலைக் கல்லூரியில் தற்பொழுது அழைப்பு விரிவுரையாளராக பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றார். மேலும், பதுச்சேரி பல்கலைக் கழகத்தில், பாரதியாரையும் தூக்கோயும் ஓய்விட்டு முனைவர் பட்டத்திற்கான இறுதிகட்ட ஆய்விலும் ஈருப்புகளைண்டிருக்கின்றார். கவிஞர் மனுஷி பாரதி பெண்களுக்கான இறுப்பு, அவர்களின் உணர்வுகள், அவர்கள் எதிர்காள்ளும் பிரச்சினைகள், ஆயியவர்களை கவிதைகள், சிறுகலைகளில் பதிவு செய்து வருகிறார். மூட்டு இளவரசியின் ஒளிச் சொற்கள், முத்தங்களின் கடவுள், ஆதிக காதலின் நினைவுக் குறிப்புகள் ஆகிய மூன்று கவிதைகளை எழுதி வெளியிட்டாரார். இவரது ஆதிக காதலின் நினைவுக் குறிப்புகள் கவிதைத் தொகுப்புக்கு 2017ஆம் ஆண்டிற்கான யுவ புரஸ்கார் விருது அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

Siddharthan Sundaram

Writer | Bengaluru
sidvigh@gmail.com

சித்தாரத்தன் சுந்தரம் ஒரு தமிழ் எழுத்தாளர். இவர் பல நூல்களை தமிழில் மொழிப்பெயர்த்துவார். குறிப்பிட்ட சில நூல்கள்: சிவல்கை வெளிக்கம் சிறிக் 7 வழிகள், செர்னோவிலின் குரல்கள் ஆனுப்பேரவீரின் வாய்மாழி வரலாறு, உச்சம் தொட, பளிங்க கண் சிமிட்டும் நேரத்தில் சிந்திக்காக சிந்திப்பின் சக்தி, டேவிட்டும் கோவியத்தும், பாரும் பறவையின் மொன்னம், இது சக்சல் மந்திரம் அல்ல, குழந்தைகளின் ரட்சகால, ஜெயித்தவர்கள் செலவுத பாடம்.

M. Ashok

Artist | Tamilnadu
ssmalakshmiarts@gmail.com

அசோக் (11-11-1973) அவர்கள், மயிலாப்பூரில் பிறந்து காஞ்சிபுரத்தில் வாழ்ந்து வரும் ஒரு வளரும் ஓவியர். அநிஞர் அண்ணா அவர்களின் நெருங்கிய நண்பரான திரு. ராஜேகாபால் முதலியார் மற்றும் திரு. வரதராஜ நடைமு அவர்களின் மகன் போன்றோரின் தெவியின், 1988 ல் AVR Arts' ல், ஓவியர்கள் தனது பயணத்தைத் தொடங்கினார். இப்பொழுது, தமிழ்நாடு கூட்டுறவுத் துறையின் கீழ், விளம்பரப் பலகைகள் வடிவமைக்கும் தொழிலில் ஈருப்பு வருகின்றார். மேலும், மைகுரில் இருக்கும் DMS கலைக் கல்லூரியில், நூல்களைப் பிரிவில் இளங்கலைப் பட்டப்படிப்பு மயின்றுவருதினர்கள் வாங்கிய விருப்பு பேஷன் - இந்தியா-வளரும் கலைஞருக்கான விருது (2016) ஒவியக் கணகாட்சிகள்: 2017 | வலித்தவா அகாடமி | சென்னை - 2017 | வலித்தவா அகாடமி | ஏரங்காகுளம், 2017 | கெலகத்து ஒவியக் கணகாட்சி, 2018 | AIFACS கணகாட்சி | புதுதலைலி, 2018 | பெங்களூரு விதி ஒவியக்கணகாட்சி, 2018 | சென்னை கலைத் திருவிழா, 2018 | சித்திர சந்தா | விஜயவாடா.

Karthikeyan Pugalendi

Writer | Publisher | Tamilnadu
writerpk86@gmail.com

தற்செயலாக மின்னலு மற்றும் தகவல் தொடர்பில் பட்டப்படிப்பு முடித்ததும், தமிழ்க் கலைபாருள் துறையில் நான்காணாக்கள் பணியாற்றிய பின்து, தொழில் முனையும் கணவுகளோடு நிதி நிரவகித்தில் முதுகலை பயின்று, கண்ணியாக எழுதிலும், வசிப்பிலும்தான் தன் கவனமெல்லாம் குவிந்திறுக்கிறது என்ற தெளிவு பிறந்ததும் அச்சுக்குத்துறைக்கு வரிந்துவந்த மூன்றாம் தலைமுறை பதிப்பாளர். வளன்வில் புத்தகாலயத்தின் உரிமையாளர், தளம்- கலை இவக்கிய இதழின் பதிப்பாளர். அவ்வப்போது தன் தொழில்சார் பற்றுதல்ன பகல் வினையாளக கதைகள், கட்டுரைகள் எழுதி முகநூலின் மிதக்க விடுபவர்.

Subha Ganesan

Blogger | Bengaluru
subha.ganesh88@gmail.com

தூத்துக்குடி மாவட்டம் கொங்கராயக்குறிச்சி கிராமத்தில் பிறந்த பொன்னை. சென்னை அண்ணா பலகலைக்கழகத்தில் கண்ணியியல் படித்து, தற்போது பெங்களூரில் மென்பொருள் துறையில் பணி புரிந்து வருகிறேன். புத்தகம், பயணம், பெண்ணியம், மனித உளவியல் மற்றும் எழுத்து - என் தேநீர் கோபபைகள்.

தகவல்

அட்டைப் பட வழவழைப்பு

• மின்னல் 2018

புக்தகத்தின் பதிப்பிற்கு நிதியுதவி அளித்த, தமிழ்ப் பேரவையின் பொதுச் செயலாளர் 'பேராசிரியர் P. அன்பழகன் (அமைப்பியல்)' அவர்களுக்கு, ஆசிரியர் குழு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது.

முன் பக்க அட்டை இந்திய அறிவியல் கழகத்தில் 'வாசகர் வட்டம்' கூட்டம் கடந்த ஒன்றை வருடத்திற்கும் மேலாக ஒவ்வொரு வாரமும் பெரும்பாலும் செவ்வாய் கிழமை இரவு நடைபெற்று வருகிறது. இதுவரை பலவேறு சிறந்த படைப்பாளிகளின் கதை, கவிதை, கட்டுரை என தமிழின் கலை இலக்கிய கூருகளை வாசித்து ஆய்வுக்கு உட்படுத்துவதோடு, அந்த படைப்புகளின் மூலம் ஒவ்வொரு மனிதனும் தமிழ சமயபகுப்பாய்வுக்கு உட்படுத்திக் கொள்ளும் பணியை மேற்கொள்கிறோம். அப்படி 15-03-2015ல் தொடங்கப்பட்டு, 13-02-2018ம் தேதி, நூறு கூட்டத்தை 'வாசகர் வட்டம்' நிறைவு செய்து, தொடர்ந்து செயல் பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது. இந்த நூறு கூட்டத்தில், வாசிக்க ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அனைத்து எழுத்தாளர்களின் பெயரும், மின்னல் வடிவ அமைப்பு கொண்ட ஒரு படத்தைச் சுற்றி இருக்குமாறு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதன் நோக்கம், மின்னலின் படைப்புகள், வாசகர் வட்டத்தில் வாசிக்க ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஆசிரியர்களின், படைப்புகளின் தூண்டுதலினாலே என்பதை முக்கியப்படுத்துவதற்காக.

பின் அட்டை வாசகர் வட்டத்தில் அறிமுகம் செய்துவைக்கப்பட்ட ஆசிரியர்களின் புகைப்படங்கள் ஒரு எனிய சாமானியனின் முகத்தைச் சித்தரிப்பது போன்று பின் அட்டை வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டுள்ள ஆசிரியர்கள், வாசகர்களுக்கு, ஒரு சாமானியன் வாழ்வில் பறும் இன்ப துண்பத்தை, இலக்கிய வடிவில் கூறி, வாசகனது பார்வையை சகமனிதனை நோக்கித் திரும்பச் செய்வதை விளக்கும் வகையில் அப்படம் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

ISBN 978-81-937499-0-6

A standard linear barcode representing the ISBN number 978-81-937499-0-6.

9 788193 749906

www.tamilperavaiiisc.in